

1. FEJEZET

Zedd megvakarta az állát és körülnézett. Nem látott senkit. Egy jellegzetes, keskeny, sötét sikátorban volt. Hunyorogva fürkészte az utcácska végén álló kis épületet. A gyászos kinézetű házikó elhagyatottnak tűnt. Zedd ezt jó jelnek vélte.

Megsimogatta Pók orrát.

- Várj meg, érted? Itt várj!

A kanca felvetette a fejét és beleegyezően nyerített.

Zedd mosolyogva megvakargatta az állat füle tövét. Válaszul a ló Zedd mellkasához nyomta a homlokát, és úgy maradt, tudtul adva a varázslónak, hogy boldogan fogadná, ha Zedd egész álló nap folytatná a fülvakargatást.

Pók, akit a krémszínű tomporán látszó nyugtalanítóan pókszerű foltról neveztek el így, borsos ára ellenére kiváló vételnek bizonyult. Fiatal volt, erős és csordultig telt valami ló-lelkességgel. Szeretett ügetni, és imádta az alkalmankénti vágtaázást. Figyelemre méltóan rövid idő alatt hozta el Zeddét Tosclába.

Megérkezése után Zedd hamar megtudta, hogy Tosclát most Anderiának hívják. Egy férfi tulajdonképpen kis híján lerángatta a lováról, mert azzal vádolta Zeddét, hogy a régi, elavult megnevezést szándékos sértésként használta. Pók semmit sem fogott fel a különös emberi túlérzékenységről, amit holmi szavak okozhatnak, ő csak boldogan csapott gyors ügetésbe, amikor Zedd ijedten megszorította combjaival az oldalát.

Zedd mágikus képességei nélkül sebezhető volt, a korát is kezdte érezni. Beletörődően indult el a Sáremberek falujából hosszúnak és fárasztónak ígérkező gyalogos vándorlására. A szerencse nevű varázslat azonban megsegítette. Útjának harmadik napján egy kereskedelmi ügynökkel találkozott, aki nagyon sokat utazott különböző helyeken élő ügyfelei között, ezért mindig több lóval utazott. Megengedhette magának, hogy lemondjon az egyik tartalék lováról, különösen azon az áron, amit Zedd ajánlott neki a lóért. Így hát eladta Pókot.

A nehéznek induló utazás végül meglepően rövidnek, és meglehetősen kellemesnek bizonyult - már amikor Zedd képes volt elfeledkezni az okról, amiért Anderiába indult.

A határon beállt a sorba kereskedők, utazó mesteremberek és parasztszekerek közé, és gond nélkül átengedték. Derékon aranycsatos vörös szaténövvel összefogott, finom anyagból készült barna-fekete köpenyében, aminek a csuklóját ezüst-brokát fodrok, gallérját és elejét pedig arany-brokát szeges díszítette, könnyedén keltette gazdag kereskedő benyomását. A határőröknek azt mondta, hogy gyümölcsösei vannak északon, és Szépmezőbe tart üzleti tárgyalásra.

Abból ítélve, ahogy a határt őrző katonák kinéztek, Anderia túlságosan is nagy bizalmat fektetett a Birodalmi Strázsák legyőzhetetlenségébe. Rég volt már, amikor utoljára az akkor még Tosclának nevezett országban járt, de akkoriban a határt még olyan jól képzett, és félelmetes katonaság őrizte, amelyet csak elképzelni lehet. Azóta az őrség leromlott, míg végre már nem volt egyéb, mint az ostoba, képzetlen magabiztosság elrettentő példája.

Zedd észrevette, hogy Pók a sikátor végén álló elhagyatott házikó felé hegyezi a füleit. A ló testén minden izom a feszült figyelemről árulkodott. Zedd úgy ítélte meg, hogy bizonyos dolgokban egy ló ugyanolyan finom érzékenységgel bírhat, mint az ő mágikus Tehetsége. Ez a gondolat nyugtalanította. Nagyon szeretne volna, ha visszakaphatná a mágiáját.

Miután Zedd nyugtatólag megveregette Pók nyakát és újra megkérte, hogy itt várjon rá, elindult a ház felé a sikátoron át. A mindkét oldalon magasra nyúló deszkapalánkok alig engedtek be valami fényt. Ennek ellenére a keskeny gyalogösvény két oldalán számos gyógynövény nőtt. Nagyobb részük fénykerülő fajta volt. Voltak köztük rendkívül ritka példányok is, amelyek rendes körülmények között gyűlöltek a fényt, de itt, ebben a sikátorban, még ezek is gyengének és betegnek látszottak.

Zedd gondosan vigyázott rá, hogy a kunyhó ajtajához vezető lépcső mindhárom fokára rálépjen. Súlyos hiba lett volna a lopakodás látszatát keltve bármelyiket kikerülni, ha ez valóban az a hely volt, amire Zedd gondolt. Reménykedett benne, hogy jó helyen jár. A függönyök közötti résen átlátta, hogy odabenn sötét van. Leselkedő szemeket nem látott, de ezúttal mágiára sem volt szüksége, a józan ész súgta neki, hogy valahol mégis ott vannak a sötétben.

Válla fölött még egy pillantást vetett visszafelé a lesunytt fülekkel feszülten felé figyelő Pókra. A ló észrevette, hogy Zedd nézi, felkapta a fejét és felnyerített. Zedd visszafordult az ajtóhoz, és kopogott.

Az ajtó nyikorogva kinyílt. Senki nem volt mögötte.

- Lépj be - szólal meg egy női hang a kunyhó homályából - és add elő, mit akarsz.

Zedd belépett a keskeny szoba sötétjébe. A függönyök közötti résen alig szűrődött be valamicske fény, és az ajtónyíláson bejutó világosság sem merészkedett túl mélyre hatolni a szobában. Zedd semmiféle bútort nem látott, csak a padlódeszkák nyújtóztak a helyiség mélye felé, ahol ott rejtőzött valahol a hang tulajdonosa.

Zedd megfordult, az ajtó tetejére pillantott, és csontos ujjával oda mutatott.

- Ügyes húzás. Kötéllel nyitod ki az ajtót, miközben te magad rejtve maradsz. Nagyon hatásos.

- Ki vagy te, aki kockáztatni mered, hogy magadra vond a haragomat?

- Magamra vonni a haragodat? Jaj, dehogy, kedvesem! Teljesen félreérted. Én egy boszorkányt keresek.

- Vigyázz, idegen, hogy mit kívánsz! A kívánságok néha nagyon kellemetlen módon tudnak beteljesülni!

Mondd a neved.

Zedd teátrálisan meghajolt.

- Zeddicus Zu'l Zorander. - Félrebillent fejével igyekezett szemügyre venni a homályban rejtőző asszonyt. - Zeddicus Zu'l Zorander. Úgy ejtve ki, mint abban, hogy Zeddicus Zu'l Zorander, Első Varázsló.

A nő előővakodott a sötétből, szép arcán meglepődés látszott.

- Első Varázsló...

Zedd megnyerően elmosolyodott.

- Franca Gowenlock, ha nem tévedek.

A nőnek leesett az álla, tágra nyílt szemekkel csak bólintani volt képes.

- Ó, ó, hogy megnőttél! - Zedd az öve alatti magasságba tartotta a tenyerét. - Nem lehattél ennél sokkal nagyobb, amikor utoljára láttalak. - Őszinte csodálattal mosolygott a boszorkányra. - Nagyon szép asszony lett belőled.

Franca elpirult, és kezével a haját igazgatta.

- Hiszen már szürkül a hajam.

- Az érett asszonyiség remekül áll neked. De tényleg.

Zedd komolyan is gondolta, amit mondott. Franca csakugyan nagyon vonzó nő volt. Hátrafogott, csaknem vállig érő haja rendkívül előnyös módon engedte láttatni büszke vonásait. Halántékán az ősz első érintése csak tovább fokozta érett szépségét.

- És te...

- Hát igen - sóhajtott fel Zedd. - Tudom. Nem tudom pontosan megmondani, mikor is történhetett, de egyszerre csak megöregedtem.

Franca arcára pajkos mosoly kúszott. Előrelépett, és egyszerű, barna ruhája szoknyájának szegélyét felcsippentve térdet hajtott.

- Jelenléteddel megtisztelő szerény hajlékomat, Első Varázsló.

Zedd elutasítóan legyintett.

- Erre semmi szükség. Régi jó ismerősök vagyunk. Szólíts csak egyszerűen Zeddnek.

Franca felegyenesedett.

- Hát akkor, Zedd. Remélni sem mertem, hogy a Teremtő ilyen egyenes választ küld az imáimra. Mennyire szeretném, ha anyám még élne, hogy újra láthasson téged.

- Ő is nagyon szép asszony volt. A jó szellemek őrizték a lelkét!

Franca sugárzó arccal vette két tenyere közé Zedd arcát.

- És te olyan jóképű vagy, ahogy emlékeztem rád.

- Tényleg? - Zedd kihúzta magát. - Hát nagyon köszönöm, Franca. Próbálok vigyázni magamra. Rendszeresen mosakszom, meg minden. Néhány speciális gyógyfűvet meg olajokat teszek időnként a fürdővizembe. Gondolom, ezektől olyan feszes még mindig a bőröm.

- Jaj, Zedd, el sem tudod képzelni, mennyire boldog vagyok, hogy láthatlak. Hála legyen érte a Teremtőnek. - Franca még mindig a kezei között tartotta Zedd arcát. Szemei most megteltek könnyel. - Segítségre van szükségem. Jaj, Első Varázsló, olyan nagy szükségem van a segítségedre!

Zedd megfogta Franca kezét.

- Furcsa, hogy épp ezt mondod.

- Zedd, te egyszer segítettél az anyámon. Most rajtam is segítened kell. Kérlek! Elhagyott a Tehetségem. Mindent megpróbáltam, ami csak eszembe jutott. Elolvastam mindenféle könyveket mágiáról, varázslásról, bájolásról. Egyik sem használt. Azt a kötelet kellett az ajtóra kötnöm, hogy bolonddá tegyem az embereket, és továbbra is tartsanak tőlem. Betegre idegeskedem magamat. Alig tudok aludni. Megpróbáltam...

- A Harmóniák elszabadultak.

Franca rebbenő szempillákkal, feszülten bámult Zedd arcába. Úgy tűnt, mintha vele együtt a csendes, homályos hajlék is megfeszülne, füleit hegyezné Zedd felé, mintha gazdájával együtt visszafojtaná a lélegzetét is.

- Mit mondtál?

- A Harmóniák elszabadultak.

- Nem - vágta rá a döbrentnek és zavartnak látszó Franca. - Nem hiszem, hogy erről lenne szó. Úgy gondolom, túlhevülhetett a vérem. Lehet, hogy valami nálam kisebb Tehetségű, de nagyobb ambíciójú vetélytársam rontása okozta. Szerintem egy féltékenykedő, bosszúálló természetű személy tehette. Igyekeztem nem lépni mások tyúkszemére, amennyire lehetett, de párszor azért előfordult, hogy...

Zedd megmarkolta az asszony vállát.

- Franca, azért jöttem ide, mert azt remélem, hogy te segíthetsz nekem. Az Inkvizíció... az unokamenyem akaratlanul is megidézte a Harmóniákat, miközben egy különlegesen erős varázslat segítségével igyekezett végső kétségbeesésében megmenteni az unokám életét.

A segítségedre van szükségem. Ezért jöttem hozzád. Az én Tehetségem sem működik. Minden mágia felmondta

a szolgálatot. Az élők világa rettenetes veszélyben van. Egy, a te Tehetségeddel rendelkező asszonynak nem kell külön magyaráznom ennek a következményeit. Meg kell tudnunk, van-e rá bármilyen mód, hogy visszakényszerítsük az alvilágba a Harmóniákat. Mint Első Varázsló jöttem hozzád, hogy a segítségedet kérjem.

- Az unokád? Meg... túlélte az esetet? Megmenekült?

- Igen. Szerencsére a későbbi felesége segítségével életben maradt, és most már jól van.

Franca foga közé harapta az egyik körmét, sötét szemei körbecikáztak a szobában, miközben Zedd szavait fontolgatta.

- Akkor legalább annyi jó származott a dologból, hogy az unokád életben maradt. De akkor ez azt jelenti, hogy a Harmóniák a segítségükért cserébe átléphettek a Fátyolon...

Összeráncolta a szemöldökét.

- Azt mondd, az unokád. Ő is rendelkezik a Tehetséggel?

Zedd agyán egyszerre ezernyi gondolat viharzott át, mégis csak egy egyszerű „igen”-nel válaszolt.

Franca rövid, udvarias mosollyal mutatta ki, hogy örül Zedd szerencséjének, aztán mozgásba lendült. Széthúzta a függönyöket, karon fogta Zeddét, és a szoba hátuljában egy asztalhoz vezette. Egy apró hátsó ablak elől is elvonta a függönyt, hogy elegendő fény essen az asztalra. Az asztal mahagóni lapjába ezüst intarziával a Kegyelem ábrája volt berakva.

Franca kecses mozdulattal invitálta Zeddét, hogy üljön le. Két csészét vett elő, teát töltött beléjük egy, a tűzhely forrón izzó parazsa fölé akasztott kannából. Miután Zedd elé tette az egyik csészét, ő maga is leroskadt a Zeddrel szemközti székbe.

Némi habozás után megkérdezte:

- Ugye ennél bonyolultabb a helyzet?

Zedd sóhajtott.

- Sokkal bonyolultabb, de nagyon kevés az időnk.

- Nem tudnád csak úgy főbb vonásaiban megvilágítani?

- Hát jó. - Zedd kortyolt egyet a teából. - Emlékszel D'Harára?

Franca teáscsészét tartó keze megállt félúton a szája felé.

- Lehetséges, hogy valaki ne emlékezzen D'Harára?

- Nos, a dolog úgy áll, hogy a lányom volt Richard anyja. Richard az unokám, aki úgy fogant, hogy a lányomat kegyetlenül megerőszakolták.

- Nagyon sajnálom - mondta Franca őszinte együttérzéssel - de mi köze ennek D'Harához?

- A férfi, aki Richard apja lett, Darken Rahl volt, D'Hara Ura.

Franca keze jól láthatóan megremegett. A csésze még mindig nem jutott el a szájáig. Most óvatosan visszatette az asztalra, nehogy kiömljön belőle a tea, mielőtt még egyáltalán megízlelhetné.

- Azt akarod mondani, hogy az unokád két varázslócsalád közös sarja, és azonos azzal a Rahl Nagyúrral, aki most megadást követel az országunktól?

- Hát igen, ez ő lesz.

- És hogy a te unokád, maga a Rahl Nagyúr, aki az Inkvizitor Anyát akarja feleségül venni?

- Szép szertartás volt - mélázott el Zedd. - Nagyon szép. Meglehetősen különleges, de mégis stílusos.

Franca a kezébe temette a homlokát.

- Jóságos szellemek, hát ez jókora falat egyszerre megemészteni.

- Ja, igen. Richard emellett harci mágus, birtokolja a Tehetség mindkét oldalát.

Franca felkapta a fejét.

- Micsoda?!

- Tudod, mindkét oldalt. A Pusztító Mágiát is a szokásos Alkotó mellett. Mindkettőt.

- Tudom, mit jelent a „mindkét oldal”!

- Ó.

Franca nagyot nyelt.

- Álljunk csak meg egy pillanatra! A Harmóniák... úgy érted, az Inkvizitor Anya idézte meg őket?

- Nos, ő csak...

Franca hirtelen felpattant, széke csikorogva csúszott hátra a fapadlón.

- Tehát a Rahl Nagyúr volt az, aki... jóságos szellemek! Az Inkvizitor Anya ajánlotta fel a Rahl Nagyúr, egy, a Tehetség mindkét oldalát birtokló harci mágus lelkét a Harmóniáknak?!

- Azért nem annyira szörnyű a dolog. Kahlan nem ismerte a varázslat természetét. Nem tudatosan ártott vele. Ő nagyon jó ember, szándékosan sohasem tenne ilyet.

- Szándékos, vagy nem, ha a Harmóniák hatalmukba kerítik az unokádat...

- Mindkettőjüket biztos helyre küldtem, ahol a Harmóniák nem érhetik el őket. Legalább miattuk nem kell aggódnunk.

Franca megkönnyebbülten sóhajtott.

- Hála a Teremtőnek ezért is.

Zedd ismét belekortyolt a teájába.

- De ettől a mi erőnk még nem tér vissza, és a világ mágia nélkül maradt, sőt valószínűleg az összeomlás szélén áll. Ahogy mondtam, segítségre van szükségem.

Franca Zedd invitáló fejbiccentésére végre visszaült a székére. Zedd rámosolygott, és azt mondta, hogy a tea kitűnő, és hogy Francának is meg kellene kóstolnia.

- Zedd, én azt hiszem, neked magának a Teremtőnek a segítségére lenne szükséged. Mit gondolsz, mit tehetnék én? Én csak egy jelentéktelen, középkorú, közepszerű boszorkány vagyok egy eldugott, kis országban. Miért pont hozzám jöttél?

Zedd hunyorgott, és Franca nyakára mutatott.

- Mit rejtegetsz az alatt a nyakpánt alatt?

Franca ujjai önkéntelenül megérintették a torkát.

- Egy sebhelyet. Emlékszel a Falka Vérére? - Zedd rábólintott, hogy igen, emlékszik. - Nos, a legtöbb helyen előfordulnak efféle emberek, akik gyűlölik a mágiát. Emberek, akik azt hiszik, hogy minden nyomorúságért a mágia a felelős, ami az életükben csak éri őket.

- Igen, fanatikusok mindenütt vannak.

- Itt a fanatikusok élén Serin Rajak állt. A szokásos fajta: gonosz és bosszúszomjas. Megvan hozzá a képessége, hogy lázító beszédeivel felkorbácsolja másokban az érzelmeket, és a maga kártékony céljaira használja fel őket.

- Vagyis ő úgy képzelte kiirtani a gonoszt a világból, hogy téged megöl?

- Engem és a hozzám hasonlókat.

Franca egy pillanatra félrehúzta a pántot a nyakáról, hogy megmutassa a sebhelyet.

- Felakasztatott a nyakamnál fogva, aztán ő és a követői tüzet raktak alattam. Különös előszeretettel égeti meg az embereket. Úgy gondolja, ez kiűzi az emberből a mágiát, és megakadályozza, hogy halála után a mágiája itt maradjon ebben a világban.

Zedd felsóhajtott.

- Ennek sohasem lesz vége. De ezek szerint sikerült meggyőződnöd róla, hogy hagyjon téged békén.

Franca elmosolyodott.

- Az egyik szemével fizetett azért, amit velem tett.

- Nem mondhatnám, hogy hibáztatlak érte.

- De ez már régen történt.

Zedd témát változtatott.

- Gondolom, hallottál a háborúnkrol az Óvilággal.

- Persze. A Birodalmi Rend követeket küldött ide, hogy tárgyaljanak a helyzetről.

Zedd kiegyenesedett ültében.

- Micsoda? A Rend emberei itt vannak?

- Éppen ezt mondom neked. Bizonyos kormánykörök nagy érdeklődéssel hallgatják a Birodalmi Rend mondanivalóját. Attól tartok, hogy a Rend kedvező ajánlatokat tett néhány magas rangú hivatalnoknak. És már nem is ez az első alkalom.

Franca belekortyolt a teájába, és a csészéje pereme fölött Zedd arcára lesett.

- Vannak egy páran, akik azt tervezik, hogy titkos küldöncöt menesztenek az Inkvizitor Anyához, hogy megkérjék, jöjjön el ide, és vizsgálja ki az ügyet.

- Most, hogy a Harmóniák köztünk járnak, ő is elvesztette az erejét, akárcsak te vagy én. Amíg vissza nem sikerül üznünk őket az alvilágba, az Inkvizitor Anya nem fog tudni segíteni ebben az ügyben.

Franca felsóhajtott.

- Igen, értem, mit akarsz ezzel mondani. Az lenne a legjobb, ha ki tudnánk találni valamit a Harmóniák ellen.

- Közben esetleg az itteni hatóságok elkezdhetnék kivizsgálni az ügyet.

Franca letette a csészéjét.

- Ki kérdezné ki a Kultúra Miniszterét?

- Az Igazgatók - javasolta Zedd.

Franca körbe-körbe forgatta a csészét az asztal lapján. Csak ennyit mondott:

- Talán.

Mikor Zedd erre semmit nem felelt, ismét Franca törte meg a csendet.

- Anderiában, ha boldogulni akarsz, azt teszed, amit elvárnak tőled.

- Mindig vannak olyanok, akik így állnak hozzá - dőlt hátra a székében Zedd. - Egyébként a dolognak amúgy sincs jelentősége. Anderiának be kell hódolnia Richard és az új D'Harai Birodalom előtt, amit Richard azért hozott létre, hogy a Középföld egységesen léphessen fel a Birodalmi Rend támadása ellen.

Újra ivott a teájából.

- Mondtam már, hogy Richard az Igazság Keresője is?

Franca felkapta a fejét.

- Nem, ezt elfelejtetted megemlíteni.

- Richard nem fogja eltérni, hogy Anderia a maga módján intézze ezt a dolgot, hogy korrupt tisztviselői összeszűrjék a levelet a Renddel. Ő és az Inkvizitor Anya véget fognak vetni az efféle veszélyes titkos ármánykodásoknak. Ez az egyik oka, hogy Richard rákényszerült, hogy magához ragadja a hatalmat. Nyílt és igazságos törvényekkel akarja megerősíteni az uralmát.

- Igazságos törvények - mészáros el Franca, mintha valami gyermeki óhajnak fogná fel ezeket a szavakat. - Virágzó ország vagyunk, Zedd. Az anderiták jólétben élnek. Ha a hakenek hallgatnának a Birodalmi Rend szavára, azt még csak megérteném. Róluk el lehetne mondani, hogy van okuk rá. De az anderiták azok, akik odafigyelnek, pedig már eleve ők vannak hatalmon.

Zedd a teájával tanácskozott:

- Egyes embereket semmi sem bosszant jobban, mint mások szabadsága. Ahogy ez a Serin Rajak alak gyűlöli a mágiát, az uralkodó elit, vagy akik szeretnék azzá válni, gyűlölik a szabadságot. Ők csak mások örökös szenvedésében lelik örömeiket.

Zedd megpróbálta valamelyest oldani a téma zordságát.

- Na és, Franca, van már férjed, vagy a világ jóképű férfiainak van még valami esélyük?

Franca egy darabig félmosollyal nézett maga elé, mielőtt válaszolt.

- A szívem foglalt...

Zedd átnyúlt az asztal fölött és megveregette az asszony kezét.

- Örülök neki.

Franca megrázta a fejét, és a mosoly elpárolgott az arcáról.

- Nem. Ő nő ember. Nem mutathatom ki az érzéseimet iránta. Örökre meggyűlölném magam érte, ha okot adnék rá, hogy úgy döntsön, elhagyja a gyönyörű fiatal feleségét egy magamfajta vénlány miatt. Még csak meg sem sejtetheti, mit érzek iránta.

- Sajnálom, Franca - mondta Zedd gyengéd együttérzéssel. - Az élet - vagy mondjam azt, hogy a szerelem - néha igazságtalannak látszik. Legalábbis most úgy látod, de egyszer majd...

Franca egy legyintéssel lezárta az ügyet - Zeddnek úgy tűnt, inkább saját maga, mint az öreg varázsló számára.

- Zedd, nagyon hízelgő számomra, hogy hozzám fordultál, hogy egyáltalán még emlékeztél rá, hogy létezem, de miből gondolod, hogy éppen én tudnék neked segíteni? A te Tehetséged sokkal erősebb, mint az enyém. Legalábbis erősebb volt.

- Hogy egészen őszinte legyek, nem olyan módon van szükségem a segítségedre, ahogy gondolod. Azért jöttem ide, mert ifjú varázslóként úgy tanultam, hogy a Harmóniákat itt zárták mágikus börtönükbe, Tosclában, vagyis Anderiában, ahogy most nevezik.

- Tényleg? Ezt nem tudtam. És pontosan hol Anderiában?

Zedd széttárta a kezét.

- Azt reméltem, hogy te tudni fogod. Te vagy az egyetlen, akit itt ismerek, ezért téged kerestelek meg, hogy segíts.

- Sajnálom, Zedd, de fogalmam sincs, hol lehet a Harmóniák mágikus börtöne. - Franca felemelte a csészéjét, és elgondolkodva beleivott. - Viszont, ha, ahogy mondod, a Harmóniák nem tudják elérni az unokád lelkét, előbb-utóbb visszahúzza őket magához a holtak világa. Lehet, hogy semmit sem kell tennünk érte. Az egész probléma magától meg fog szűnni.

- Igen, erre van némi remény, de nem szabad megfeledkeznünk az alvilág természetéről.

- Vagyis?

Zedd megérintette az asztallapba berakott Kegyelem jelén a külső kört.

- Itt kezdődik az alvilág, ahol az élet áthatol a határán. - Kezét egészen az asztal széléig vitte. - Ezen túl kezdődik az örökkévalóság. Mivel az alvilág örök, az időnek ott nincs jelentése. Létezik egyféle kezdet, amikor átlépjük a határát, de vég nincsen, ezért az idő fogalma ott értelmetlen. Időről csak a mi világunkban beszélhetünk, ahol létezik kezdet is, vég is, mint vonatkoztatási pontok.

A Harmóniákat ebből az időtlen világból idézték meg, és erejük is onnan származik, így számukra az időnek nincsen jelentősége.

Lehet, hogy a lélek nélkül, amelynek megmentésére megidézték őket, az alvilág vissza fogja vonzani őket. De az ilyen időtlen lények számára az itt eltöltött idő esetleg egyetlen pillanatnyi csupán, amíg arra várakoznak, hogy sikerrel járjanak, vagy amíg örömeiket lelik benne, hogy halált és pusztítást szórjanak szét, de az ő pillanatuk nekünk akár évezredek is jelenthet. Akár tízezer évet is, és számukra még mindig csak egy szempillantás lesz, különösen, mivel nincs lelkük, így nem is képesek igazán megtapasztalni az élet lényegét.

Franca odaadón csüggött Zedd minden szaván, mintha ki lett volna éhezve rá, hogy olyan dolgokról beszélgethessen, amit csak a Tehetség birtoklói voltak képesek felfogni.

- Igen, értem, miért aggódsz. - Figyelmeztetően emelte fel az ujját. - De ugyanezen az alapon akár ma is

eltűnhetnek. Akár most, miközben mi épp beszélgetünk. Nyilván a végtelenségig csalódottak lesznek, amikor rájönnek, hogy itt, a mi világunkban csak az idő számukra idegen korlátai között létezhetnek. A lélek, amit keresnek, végül is korlátozott ideig maradhat ebben a világban. Addig kell megpróbálniuk megszerezni a Rahl Nagyúr lelkét, amíg életben van.

- Jó gondolkodás és helyes érvelés, de vajon meddig kell várnunk? Lesz egy pont, ahonnan már túl késő lesz hozzá, hogy a mágikus dolgok visszanyerjék életképességüket. A mágikus lények egy része nyilván máris beteg, haldokolva hever valahol, most, hogy a mágia elveszett. Mennyi idő kell hozzá, hogy mind kipusztuljanak? A csillagszem virágaid odakinn a sikátorban máris hervadoznak. - Zedd felvonta a szemöldökét. - De ami még sokkal súlyosabb, mennyi időbe telik, amíg az áldozómoly kipusztul? Mi van, ha az idei termés máris megmérgeződött?

Franca elfordította a fejét, hogy aggódó arckifejezését elrejtse.

Zedd nem ismerte eléggé ezt az asszonyt ahhoz, hogy ezt is szóba hozza, de a mágia elvesztése csak Jagangot és a Birodalmi Rendet erősítette. A mágia segítsége nélkül nagyon sokan meg fognak halni a Rend elleni háborúban, és az egész könnyen fajulhat vég nélküli vérontássá.

- Franca, nekünk, mint a Fátyol őrzőinek, a gyámoltalan mágikus lények védelmezőinek, mint a mágia szolgálóinak, azonnal cselekednünk kell. Nem tudjuk, hol a határvonal az időben, amikortól már a hasznos segítség is túl késő lesz.

Franca gondolataiba merülten bólintott.

- Igen. Igen, igazad van, hát persze. Miért akarod tudni, hová zárták be a Harmóniákat? Mit érhetsz el vele, ha megtudod?

- Az ősi kötésnek, ami bebörtönözte a Harmóniákat, hogy hatálytalanítsa a varázslatot, ami erre a világra eredetileg rászabadította őket, szükségszerűen fel kellett szakítania a Fátyolt. Az efféle ellenvarázslatot magát is ellensúlyozni kellett egy kiegészítő varázslattal, ami lehetőséget nyitott a Harmóniáknak, hogy újra visszatérhessenek a mi világunkba. Ez a segédvarázslat lehet akármilyen bonyolult és valószínűtlen feltételekhez is kötött, mint például a hármas szabály, de nem ez a lényeg. Már az is, hogy ilyen visszatérést biztosító varázslat létezik, önmagában is kielégíti az egyensúly feltételét, ami a foglyul ejtő varázslathoz szükséges volt.

Zedd lassan végighúzta az ujját a teáscsészéje peremén.

- Amennyire én a történetet ismerem, ha a kiegyensúlyozó varázslat bonyolult feltételei teljesülnek is, a Harmóniák csak a Fátyolnak azon a résén át térhetnek vissza az élők világába, amelyen át innen száműzték őket. Hát ezért jöttem ide.

Franca maga elé bámult.

- Igen, ennek van értelme. A rés, bárhol is legyen, most nyitva áll.

- Ha nem is tudod, hol van a Harmóniák börtöne, esetleg lehetnél a kalauzom az országokban.

A boszorkány Zeddre nézett.

- Merre induljunk keresni? Van valami elképzelésed?

Újabb korty tea után Zedd letette a csészéjét.

- Úgy gondoltam, segíthetsz benne, hogy bejussak a könyvtárba.

- A Kultúra Könyvtárába? Amelyik a Kultúra Miniszterének a birtokán van?

- Az lesz az. Vannak nagyon régi könyveik. Legalábbis valaha voltak. Mivel a Harmóniákat itt, Anderiában ejtették foglyul, a könyvtárban lehetnek feljegyzések, vagy másféle információk erről. Talán rájöhetek, hol történt a dolog, és ebből kideríthetem, hol van az átjáró. Esetleg egyéb hasznos információkhoz is juthatok.

- Mi ezeknek a könyveknek a címe, amelyeket keresel? Talán ismerem őket.

- Nem tudom, mely könyvek lehetnek a segítségemre, hogy egyáltalán léteznek-e ilyenek, és ha léteznek, itt vannak-e. Egyszerűen el kell kezdenem átnézni azokat a köteteket, amelyek itt vannak a könyvtárban, és majd meglátom, mit találok.

Franca előredőlt ültében.

- Zedd, a könyvtárban sok ezer kötet van.

- Tudom, jártam már ott korábban.

- És ha megtalálod a könyvedet és benne a hely nevét, akkor mit akarsz tenni?

Zedd szándékolt könnyedséggel vont vállat.

- Egyszerre csak egy dolgot. Kezdjük csak el.

Ha nem is talál semmi adatot arról, milyen természetű volt a Harmóniákat bebörtönző varázslat, Zedd azért nagy vonalakban tudta, mit kell tennie, ha megtalálja a fogva tartásuk helyét. Különben is, még ha meg is tudja, milyen varázslatot alkalmaztak, és, még ha ez a varázslat valami triviálisan egyszerű dolog is, akkor sem tudja az információt felhasználni a Tehetsége nélkül.

Valószínűleg így is, úgy is kétségbeesett lépésekre kell elszánnia magát.

- Nos, mi a helyzet a Kultúra Könyvtárával? Bejuthatok oda?

- Gondolom, ebben tudok segíteni. Mint anderita, akit ráadásul a Miniszter birtokán is jól ismernek, jogom van a belépésre. Ezt a jogot nem mindenki kaphatja meg. Azok, akik hatalmon vannak, úgy átírták a történelmünket,

hogy mi, akik egy darabját meg is éltük, a saját múltunkra sem ismerünk rá, nem hogy elhiggyük a többi, amit mondanak nekünk.

Franca végre kikevergőzött saját gondolatai közül, és bátornak szánt mosollyal húzta ki magát.

- Mikor akarsz oda menni?
- Minél hamarabb.
- Gondolod, el tudod játszani az idelátogató tudós szerepét?
- Azt hiszem, képes leszek rá, hogy olyannak látszam, mint aki a saját nevére is alig tud visszaemlékezni.

2. FEJEZET

- Jaj, milyen kedves! - kiáltott fel Zedd gunyoros elragadtatással, mikor a könyvtárosnő elébe tette a nehéz kötetet a magasra akasztott lámpa fénykörébe. - Most már biztos vagyok benne. Semmi kétség, Firkin asszony, hogy te nem egyéb vagy, mint egy jó szellem, akit a Teremtő a segítségemre küldött.

A nő hirtelen olyan szégyenlőssé vált, mint egy tinédzser lány. Elmosolyodott, és az arca vörösen lángolt.

- Ez a munkám, Rybnik Mester.

Zedd közelebb hajolt, és hangját játékos suttogássá halkította.

- Jobban szeretem, amikor egy ilyen gyönyörű nő Rubennek szólít.

Ha a körülmények úgy hozták, hogy Zeddnek álnevet kellett használnia, szívesen nevezte magát Ruben Rybniknek. Nagyszerű névnek tartotta. Mivel egyszerű életet élt, időnként szükségét érezte némi feltűnősködésnek. Úgy tartotta, hogy némi könnyed szórakozás elengedhetetlen az egyensúly fenntartásához. Néha annyi is elég volt ehhez, hogy a feltűnő Ruben Rybnik nevet használta.

A nő zavartan pislogott, nem jött rá, hogy Zedd flörtöl vele. Zedd ezt meglepőnek találta, mivel a nő elég csinos volt hozzá, hogy eddigi, már nem túl rövid élete során számos heves udvarlóval hozza össze a sors. Zedd kénytelen volt teljesen egyértelműen kifejezni magát.

- Ezért szeretném, Firkin asszony, ha Rubennek szólítanál.

A nő továbbra is üres tekintettel nézte. Aztán fekete szemeiben a felismerés lángja villant, ahogy Zedd mondatai között felfedezte az összefüggést, és hirtelen olyan hangos kuncogás szakadt fel belőle, hogy a csendes könyvtár szinte visszhangzott tőle. Az asztalok mellől fel is pillantottak rá néhányan. Zedd észrevette, hogy az örök egyike is feléjük fordította a tekintetét. Firkin asszony a szája elé emelte a kezét, és arca bíborszínre vörösödött.

- Ruben. - Megint pajkosan kuncogott rajta, hogy keresztnévén szólítja ezt az idegen férfit. Gyorsan körbepillantott, és odasúgta:

- Vedetta.

- Ááá! - turbékolta Zedd. - Vedetta! Micsoda szépséges név!

A nő felvihogott, és elsietett. Csusszanó léptei visszhangot vertek az elegáns, kétszintes Anderiai Könyvtár alsó szintjén lévő nagy teremben. Az asztal mellől, ahol Zedd helyet foglalt, régóta figyelte az ablakon át a leszálló nap korongját. A meleg fénnel világító lámpák hosszú sora elegendő fényt biztosított a teremben az olvasáshoz azok számára, akik vacsora helyett szívesebben falták a betűket.

Zedd maga elé húzta a jókora könyvet, amit Vedetta Firkin előhozott neki. Egy gyors pillantás meggyőzte róla, hogy számára értéktelen a kötet. Ennek ellenére kinyitotta, és úgy tett, mint aki komoly figyelemmel olvassa.

Ez persze csak a látszat volt. Valójában azt a könyvet olvasta, ami a nagy kötet felett, jobb oldalt hevert az asztalán. Még lehajtott fejjel is képes volt annyira félresandítani, hogy jól lássa a másik könyv sorait. Bárkit becsapott volna vele, aki éppen őrá figyel. A könyvtárban csak nagyon kevesen tartózkodtak.

Zedd elég nagy feltűnést okozott lármás bevonulásával, amikor megállt a könyvtár előterében, és nagy hangon fejtegetni kezdte, hogy van egy jogi elmélete, ami a másodlagos beszállítók felelősségével kapcsolatos a záradékokban tételesen meg nem nevezett, de az ősi kereskedelmi hagyományjog alapján világosan értelmezhető természeti csapások miatt semmissé vált kereskedelmi szerződések aláírói irányában, és kijelentette, hogy az elméletét be is fogja tudni bizonyítani az anderiai jogtörténetben található, észokokon nyugvó kiváló példák alapján.

Senki sem merte vitatni az állításait. A könyvtárban mindenki boldogan ráhagyta, hogy végezze csak a kutatásait. Az sem volt mellékes, hogy Franca elkísérte, hiszen őt már ismerték a könyvtárban.

Már későre járt, és a könyvtár dolgozói szerettek volna hazamenni, de nem akarták magukra vonni a haragját egy olyan személynek, aki ilyen ragyogó jogi jártasságról tett tanúbizonyságot. Mivel Zedd még mindig bent volt, néhányan mások is maradtak. Zedd nem volt benne biztos, azért-e, hogy kihasználják a meghosszabbított nyitva tartást, vagy azért, hogy őt szemmel tartsák.

Franca az asztal másik oldalán ült, kicsit arrébb, hogy elegendő hely legyen köztük a kettőjük előtt felhalmozott könyvek számára. Sietősen futott át a könyveken, és időnként felhívta Zedd figyelmét egy-egy részletre, ami véleménye szerint érdekelhette az öreg varázslót. Franca okos nő volt, és olyan dolgokra is rátalált, amit mások közül kevesen vettek volna észre, olyan dolgokra, amelyeknek esetleg tényleg lehetett volna jelentőségük, de Zedd eddig egyiket sem találta igazán használhatónak. Zedd nem is tudta valójában, pontosan mit is keres, de abban

biztos volt, hogy eddig még nem találta meg.

Zedd felriadt mély koncentrációjából, amikor egy kezet érzett a vállán.

- Bocsánat - suttogta Vedetta.

Zedd rámosolygott a félénk asszonyra.

- Semmi baj, drága Vedetta. - Kérdőn vonta fel a szemöldökét.

- Ó! - Vedetta zavartan a köténye zsebébe mélyesztette a kezét. Miközben a zsebben kotorászott, újra mélyen elpirult. Aztán a kéz megállt a keresésben.

- Megtaláltam - mondta halkan.

- Mit találtál? - suttogta Zedd.

Vedetta közelebb hajolt, és még jobban lehalkította a hangját. Zedd észrevette, hogy a látszólag lehajtott fejjel könyveibe merülő Franca árgus szemekkel figyeli őket.

- Ezt nem szoktuk csak úgy akárkinek megmutatni. Nagyon értékes ritkaság. - Vedetta arca ismét vörösre váltott. - De te különleges ember vagy, Ruben. Olyan nagyon okos, meg minden. A te kedvedért egy percre kihoztam a páncléterméből, hogy megnézhesd.

- Csakugyan, Vedetta? Hát ez egyszerűen lenyűgözően kedves tőled. Na és mi az?

- Pontosan én sem tudom. De valaha magának Joseph Andernek a tulajdona volt.

- Igazán? - kérdezte Zedd elnyújtott hanghordozással.

Vedetta komolyan rábólintott.

- A Hegy.

- Micsoda?

- A Hegy. Akkoriban néhányan így nevezték őt. Mikor nincs más dolgom, időnként olvasgatom azokból a régi időkbeli származó szövegeket, hogy minél többet tudjak meg imádott ősünkről, Joseph Anderről. Az ő idejében, ahogy a szövegekből kivettem, voltak, akik úgy nevezték őt, hogy „a Hegy”.

Zedd most már feszült figyelemmel leste, ahogy Vedetta előhúzza a kezét a köténye zsebéből. Valami apró dolgot tartott a kezében. Zedd szíve csalódottságában kihagyott egy ütemet, mert úgy látta, hogy az a valami túl kicsi ahhoz, hogy könyv lehessen.

Aztán megint kihagyott egy szívdobbanást, mert meglátta, hogy Vedetta mégiscsak egy apró, fekete könyvet tart a kezében.

Egy Útikönyvet.

Még a toll is oda volt tűzve a könyv gerincébe.

Vedetta maga elé tartotta a könyvet mindkét kezében. Zedd megnedvesítette a nyelvvel a szája szélét, aztán a mutatóujját az alsó ajkára tette. A nő láthatóan nem szándékozott egy ilyen értékes ereklyét kiadni a kezéből, még ha egy olyan elbűvölő tudósról lenne is szó, mint Zedd. A közeli pánclétermen ajtaja mellől két ór a látogatókat figyelte, de Zeddre nem fordítottak különösebb figyelmet.

- Bele szabadna néznem, Vedetta? - kérdezte Zedd feszült suttogással.

- Hát... hát azt hiszem, abból nem származhat semmi baj.

A nő óvatosan kinyitotta a könyv fedelét. Az Útikönyv kifogástalan állapotban volt, de hát az, amelyiket Ann hordott magánál, ugyanolyan jó állagú volt, pedig az is hasonlóan öreg volt. Az Útikönyvek mágia felhasználásával készített tárgyak voltak, ez valószínűleg megmagyarázta, hogy még néhány ezer éves használat után is olyanok maradtak, mintha újak lennének. Ebbe belejátszott még a mágia, és az, hogy a Nővérek féltő gonddal vigyáztak a felbecsülhetetlen értékű könyvecskékre. Az itteni emberek ugyanilyen gonddal őrizték Joseph Ander ereklyéjét.

Zeddben bennakadt a lélegzet.

A Hegy.

Hirtelen megértette. A „Hegy Ikre” ennek az Útikönyvnek a párja volt. A fejében egyszerre minden apró részlet a helyére ugrott. A „Hegy Ikré”-t elpusztították, és vele együtt lehet, hogy a Harmóniák legyőzésének módszere is elveszett.

De ez a könyv, Joseph Ander Útikönyve ugyanazokat a szavakat kell, hogy tartalmazza - hacsak át nem írták őket azóta.

Megbűvölten figyelte, ahogy Vedetta Firkin továbbhajtja az első, üres lapot. Mindjárt egy háromezer éve halott varázsló fog szólni hozzá...

Aztán a következő oldalon megjelenő szavakra bámult. Merőn nézet őket. Semmi értelmük nem volt. Attól tartott, varázslat gátolja meg, hogy bárki elolvashassa az Útikönyvet.

De nem varázslat volt. Különböző is, most, hogy a mágia nem működik, az efféle védővarázslat is szertefoszlott volna. Ahogy a szöveget tanulmányozta, rájött, hogy olyan nyelven íródott, amit ő nem ismer.

Aztán rájött. Ó-d'harai írás volt.

Zeddet elfogta a kétségbeesés. Gyakorlatilag senki nem ismerte ma már az ó-d'harai nyelvet. Richard azt mondta Zednek, hogy ő megtanult ó-d'haraiul, és Zedd nem is kételkedett Richard szavában, de hát Richard messze járt, úton Aydindrilbe. Zedd azt sem tudta, pontosan merre járhat, nem, hogy még kapcsolatba is lépjen

vele.

Különben a könyvtárosok amúgy sem engedték volna, hogy Zedd magával vigye a könyvet, és a mágiája nélkül semmit sem tehetett ez ellen.

- Micsoda felemelő érzés ilyet látni - suttogta Zedd, miközben Vedetta lassan lapozta a könyvet a szeme előtt.

- Hát nem? - suttogta vissza a nő mély megilletődéssel. - Néha bemegyek a páncterembe, és csak ülök ott és nézegetem azokat a sorokat, amiket Joseph Ander írt, és elképzelem az ujjait, amint a könyvben lapoznak. Olyankor borzongok a gyönyörűségtől - vallotta be.

- Én is - felelte Zedd.

Úgy látszott, Vedettának tetszett a válasz.

- Kár, hogy soha senki nem volt képes lefordítani. Még azt sem tudjuk, milyen nyelven íródhatott. A tudósaink közül néhányan úgy vélik, valami ősi titkosírással, amit a varázslók használtak. Joseph Ander varázsló volt - suttogta a nő bizalmasan. - Nem mindenki tudja róla, de az volt. Olyan nagy ember volt!

Zeddek egy pillanatra eszébe villant, vajon honnan tudhatják róla, hogy nagy ember volt, ha fogalmuk sem volt róla, miket írt vagy mondott. De aztán rájött, hogy éppen emiatt vált lehetségessé, hogy nagynak tarthatják.

- Varázsló - ismételte meg Zedd. - Az ember azt hinné, hogy egy varázsló azt akarja, hogy megismerjék a gondolatait.

Vedetta kuncogott ezen.

- Ó, Ruben, te semmit sem tudsz a varázslókról. Azok más fajták. Rejtélyesek, meg minden.

- Lehet - válaszolta Zedd szórakozottan, miközben minden figyelmét megfeszítve igyekezett legalább egy olyan szót találni, a szeme előtt felvillanó oldalakon, amit legalább félig-meddig megérthetne.

Egyet sem talált.

- Kivéve - avatta be Vedetta nagyon halk suttogással Zeddet, miután gondosan körbenézett a teremben, hogy nem hallgathatja-e ki valaki őket - ezt itt. - Ujjával az egyik lap aljára mutatott.

- Ezeket a szavakat egy véletlen szerencse folytán sikerült megfejtenem. De csak ezt a kettőt.

- Sikerült? - Zedd a szavakra hunyorgott. - „*Fuer Owbens*”.

- Felnézett a nő izgatottságtól csillogó szemébe. - Vedetta, tényleg tudod, hogy mit jelent a „*Fuer Owbens*”, vagy csak úgy gondolsz?

Vedetta komoly kifejezéssel ráncolta össze a szemöldökét.

- Tényleg tudom. Egy másik könyvben, a „*Taplóbirodalom*” címűben véletlenül rábukkantam egy helyre, ahol a szerző ugyanezeket a szavakat használja, kétféle változatban. A könyv arról szól, hogy egy...

- Tehát megfejtetted a szavakat. És mit jelentenek?

Vedetta egészen Zedd füléhez tette a száját, úgy suttogta:

- A Kemencék.

Zedd a nő felé fordult, és mélyen a sötét szemekbe nézett.

- A Kemencék?

Vedetta rábólintott.

- A Kemencék.

Zedd elfintorodott.

- Van valami ötleted, mit jelenthet?

Vedetta összecuska a kis fekete Útikönyvet.

- Sajnálom, de nincs. - Kihúzta magát. - Későre jár, Ruben. Az örök azt mondták, hogy miután megmutattam neked ezt, be akarják zárni a könyvtárat.

Zedd meg sem próbálta elrejteni a csalódottságát.

- Hát persze. Mindenki szeretne hazamenni, megvacsorázni és lefeküdni aludni.

- De holnap visszajöhetsz, Ruben. Nagyon szeretnék holnap még többet segíteni neked.

Zedd az alsó ajkát simogatta, miközben agya lázasan rendezgette az információmorzsákat, amit ma megtudott, és próbálta kiértékelni, veheti-e egyáltalán bármi hasznát akármelyiknek is.

- Micsoda? - nézett fel a nőre. - Mit mondtál?

- Azt mondtam, szeretném, ha holnap is visszajönnél. Szeretnék újra segíteni neked - mosolyodott el Vedetta a maga szégyenlős módján. - Sokkal izgalmasabb feladatot jelent számomra a munkád, mint a legtöbbké, akik ide jönnek. Nagyon kevesen akarnak olyan régi könyvekben kutatni, mint te. Szerintem ez elég szégyellni való. Manapság az emberek nem tisztelik a régiek tudását.

- Bizony nem - felelte Zedd teljes komolysággal. - Nagyon szeretnék visszajönni holnap is, Vedetta.

A nő megint elpirult.

- Esetleg... ha te is úgy gondolsz, eljöhetnél a lakásomra, és főzhetnék neked valami vacsorát.

Zedd rámosolygott.

- Nagyon jó lenne, Vedetta, és te egy igazán kedves asszony vagy, de ez lehetetlen. Francával jöttem ide. Ő a vendéglátóm, és ma este vissza kell mennünk Szépmezőbe, hogy megbeszéljük a mai kutatásunk eredményeit.

Tudod, a témám. A jogi elméletem.

Vedetta arca hirtelen petyhüdtté és ráncossá szomorodott.

- Értem. Nos, remélem, holnap találkozunk.

Ahogy az asszony elfordult, hogy távozzon, Zedd megmarkolta a ruhaujját.

- Vedetta, holnap esetleg élhetek a meghívásoddal? Mármint, hogyha még holnap is érvényes lesz.

A sugárzó mosoly visszatért az asszony arcára.

- Nahát, holnap tulajdonképpen még jobb is lesz. Legalább lesz időm rá, hogy... szóval, holnap nagyon jó lesz.

A lányom holnap este elmegy hazulról. Biztos vagyok benne, hogy csodálatos vacsoránk lesz kettesben.

- A férjem hat éve halt meg - tette hozzá a gallérjával babrálva. - Jó ember volt.

- Abban biztos vagyok. - Zedd felállt és mélyen meghajolt. - Akkor hát holnap. - Felemelte az ujját. - És nagyon köszönöm neked, hogy megmutattad azt a különleges könyvet a pánccélteremből! Igazán megtisztelve érzem magam.

Vedetta megfordult, és széles, boldog mosollyal az arcán távozott.

- Jó éjt, Ruben.

Zedd az ujjait billegetve integetett utána, és rávigyorgott. Amint az asszony eltűnt a pánccélterem ajtaja mögött, Zedd intett Francának.

- Menjünk!

Franca becsukta a könyveit, felállt, és megkerülte az asztalt. Amint a széles lépcsőn lefelé indultak, Zedd felajánlotta neki a karját. A majd lábnyi széles, művészien faragott, lakkozott tölgyfa korlát pontokként tükrözte vissza a lépcső két oldalán világító lámpák fényeit.

- Találtál valamit? - súgta oda Zeddek Francára, amikor hallótávolságon kívülre kerültek a többiektől.

Zedd hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla, nem szegődött-e a nyomukba valaki azok közül, akik esetleg érdeklődést mutattak kettejük iránt a könyvtárban. Legalább hárman voltak, akikre gyanakodott, de valamennyien messze hátul voltak, jegyzeteiket pakolázták, és a könyveket rámolták vissza a helyükre. Nem hallhatták őket - hacsak a Tehetség segítségével nem. Ettől viszont nem kellett tartaniuk, mivel a mágia nem működött. Apró előnye a mágia elvesztésének.

- Nem - sóhajtott Zedd lemondóan. - Semmi olyat, aminek bármi hasznát is vehetnem.

- Mi volt az a kis könyv, amit a könyvtáros kihozott a pánccélteremből? Amelyiket neked nem engedett a kezébe venni.

Zedd legyintett.

- Semmi használható. Ó-d'harai nyelven íródott. - Szeme sarkából Francára sandított. - Hacsak te nem ismered az ó-d'harai nyelvet?

- Nem. Egész életemben csak párszor láttam ó-d'harai írást.

Zedd felsóhajtott.

- A nő csak két szót jelentését ismerte az egész könyvből: A Kemencék.

Franca megtorpant a lépcsőn. Még egészen fent jártak a tetején.

- A Kemencék?

Zedd összevonta a szemöldökét.

- Te tudod, hogy ez mit jelent?

Franca bólintott.

- Egy hely neve. A mágiahasználókat kivéve nem sokan tudnak a létezéséről. Anyám egyszer elvitt oda engem.

- Mi van ott? Miféle hely az?

Franca hunyorogva kutatott az emlékezetében.

- Hát... olyan természetellenesen forró hely. Egy barlang. Érezni lehet az erőt - a mágiát - abban a forró barlangban, de azonkívül nincs ott semmi.

- Nem értem.

Franca vállat vont.

- Én sem. Semmi sincs ott, de mégis egy nagyon különös hely, amit csak a Tehetséggel megáldottak tudnak értékelni. Egyszerűen sugárzik belőle valami... nem is tudom. Valami remegés. Az erő vibrálása, ahogy keresztülfut rajtad, amíg ott állsz a Kemencéknél. De akikben nincs meg a Tehetség, azok semmit nem éreznek belőle.

Franca hátrapillantott, hogy lássa, mások nem hallgathatják-e ki őket.

- Olyasféle hely, amiről az ember nem beszél az emberek előtt. Titkos hely: csak a beavatottnak. Mivel nem tudjuk, mi lehet ott, titokban tartjuk, nem beszélünk róla.

- Látnom kell azt a helyet! El tudunk most menni oda?

- Fent van, magasan a hegyekben, néhány napi járóföldre. Ha akarod, holnap elindulhatunk oda.

Zedd átgondolta Franca ajánlatát.

- Nem, azt hiszem, szívesebben mennék egyedül.

Franca sértődöttnek látszott, de ha az a hely az volt, aminek Zedd gondolta, akkor az Első Varázsló nem akarta, hogy a boszorkány még csak a közelébe is merészkedjen. Amellett nem is ismerte ezt a nőt igazán, és nem tudta biztosan, hogy megbízhat-e benne.

- Nézd, Franca, a dolog veszélyes lehet, és soha nem bocsátanám meg magamnak, ha bármi is történne ott veled. Már elég időt és fáradságot szántál rám önzetlenül, és eleget is kockáztattál.

Úgy látszott, ettől Franca kissé megvigasztalódott.

- Azt hiszem, valakinek értesítenie kell Vedettát, hogy nem tudsz elmenni holnap a vacsorára. Csalódott lesz - mosolygott Franca. - A helyében én is csalódott lennék.

3. FEJEZET

Zedd a súly alatt felnyögve emelte le Pók hátáról a nyeret. Úgy döntött, hogy túl öreg ő már az ilyesmihez. Elmosolyodott a helyzeten, és a gondolata ironikus összecsengésén.

Egy vastag fatörzsre tette le a nyeret, hogy ne érjen a talajra. Pók boldogan szabadult meg a lószerszám többi részétől is, amit Zedd a nyereg tetejébe halmozott. Az egészet lefedte egy nyeregtakaróval.

A kidőlt fatörzs, amire a felszerelést lerakta, egy terebélyes lucfenyő alatt hevert, így a holmi legalább bizonyos mértékig védve volt az időjárás viszontagságaitól. Fenyőgallyakkal le is fedte az egészet, ami majd a lehetőségekhez képest szárazon tartja az egész csomagot. Zedd nem kételkedett benne, hogy a szemerkélő eső hamarosan istenigazából rá fog zendíteni.

A kötelességei alól felmentett Pók a közelben legelészett, de fél szemét - és fülét - Zedden tartotta. Kemény négynapos lovaglások voltak túl, át a Drun folyón, fel a hegyekbe. Zedd jobban megszenvedte az utat, mint a ló. A ló sokkal fiatalabb volt. Zedd, látva, hogy a ló elégedetten elfoglalta magát a legeléssel, a saját dolga után látott.

Egy féltucatnyi fenyőből álló kis facsoport takarta el a kilátást abba az irányba, amerre Zedd tartott. A varázsló gyorsan megkerülte a fákat a csendes tó partján. Mikor körbe ért, kiállt egy, a víz fölé kinyújtott ujjként meredő sziklaszirte, amit mintha szónoki emelvénnyel állított volna oda egy óriási kéz.

Zedd csipőre tett kezekkel nézett át a tó túlsó partjára.

Mögötte a sűrű erdő jóval a vízpart előtt véget ért, mintha a fák nem mertek volna közelebb kerülni a vízhez, azt a néhány bátor fenyőfácskát kivéve, amit most maga mögött hagyott. Ezeket a fenyőket leszámítva a víz felé lágyan lejtő partot csak egy-két bokor és sűrűn növényes fücsomók borították. A fű közül apró vadvirágok kék és rózsaszín fejcskéi kandikáltak elő.

Csalóka hely volt, ahová érkezett. A mély hegyi tó partját mindenütt másutt körös-körül meredek sziklák szegélyezték. A tavat semmilyen más úton nem lehetett megközelíteni, csak azon, amelyen Zedd ide érkezett. Ha ennek a távoli, elszigetelt víztükörnek volt valami neve egyáltalán, Zedd nem ismerte.

Balról egészen a szemközti partig húzódva a csipkés hegyvonulat meredeken tornyosult a víz fölé, távolabb egyre magasabb csúcsokba emelkedve. Ezeken a sziklákon nem sok növényzet maradt meg, leszámítva itt-ott néhány csenevész fécskát, amelyek szívós gyökereikkel kapaszkodtak a barátságtalan, kemény kőbe. Jobbra sötét kőszirtek takarták a távolabbi kilátást, de Zedd anélkül is jól tudta, hogy mögöttük is csak további hegyek sorakoznak.

A tó túlsó partján vízesés zuhogott le egy erősen kiszögellő sziklafalról. Zedd szeme előtt a tó nyugodt vize visszatükrözte a festői, de zord tájat.

A tóba zúduló jeges víz a felföldekről jött, a hatalmas tóból, ami odafönt a kietlen pusztaságban terül el, amerre csak a warf madarak járnak. Ezek a vizek a Dammar folyó forrásai, ami azután a Drunba ömlik. Ez a hideg víz, ami a halál országából jön, kanyarogva lefolyik a Nareef-völgybe mélyen odalent, és az élet forrásává válik.

A vízesés mögött a Kemencék rejtőztek.

A lezúduló vízfüggöny mögötti sziklafalban van az a szakadás a Fátyolon, az alvilágba vezető út, amelyen át egykor a Harmóniakat az élők világából kiűzték.

A Harmóniak pedig újra szabadok.

És egy lélekre várnak.

Zedd már csak a gondolatától is libabőrös lett, mintha ezernyi hangya futkározott volna a testén.

Mint már számtalanszor az utóbbi napok folyamán, ismét megpróbálta elérni a Tehetségét. Minden erejével igyekezett meggyőzni magát, hogy ezúttal sikerülni fog. Kitárta a karjait, tenyérrel felfelé a magasba emelte őket, fel az ég felé és igyekezett előcsalogatni a mágiát.

A békés tó nem láthatta meg Zedd mágiáját. A hallgatag, büszke szirtek néma tanúi voltak kudarcának.

Zedd nagyon magányosnak és nagyon öregnek érezte magát. Mellkasából hatalmas sóhaj szakadt fel.

Soha nem hitte volna, hogy itt, és így fog meghalni.

Ezért nem árulta el Richardnak, hogy valóban a Harmóniak szabadultak el. Richard soha nem egyezett volna bele abba, amit Zedd tervezett, amiről tudta, hogy meg kell tennie.

Erős akarattal száműzte elméjéből a fullasztó mélabút, és a tavat kezdte tüzetesen szemügyre venni. Arra kellett összpontosítania, amit tenni akart, különben könnyen kudarcot vallhat, és akkor az áldozata hiábavaló lesz. Ha már

meg kell tennie, amit tervezett, hát jól akarta megtenni. A jól végzett munka elégedettséget kelt, még ha olyan munkáról van is szó, mint ez a mostani.

Ahogy gyakorlott szemmel tanulmányozta a szeme elé táruló képet, rájött, hogy a szemre nyugodt vízben sokkal több rejlik, mint amit első látásra mutat. A vízben eleven dolgok hemzsegték láthatatlanul, együtt mozogtak a mélyben kanyargó áramlatokkal, sötét indulatoktól forrongva.

A vízben ott rejtőztek a Halál Harmóniái.

Zedd felnézett a vízesésre. A vízfüggöny mögött épp hogy ki tudta venni egy barlang sötéten tátongó nyílását. Oda kell eljutnia, át a vízen, át a Harmóniáktól eleven, mélyben nyüzsgő víztömegben.

- Sentrosi! - Zedd széttárta a karjait. - Szabadon jöttem ide, hogy felajánljam neked a lelket, amit keresel. Az én lelkemet! Önként adom át neked, ami az enyém!

A lezúduló víztömegben lángok csaptak keresztül, a tűz nagy hullámokban tört elő a Kemencéknek nevezett helyről. A tó felszínét narancsszínre festette a lángok visszfénye. Még az előtörő forráság remegése is tisztán visszatükröződött rajta. Egy pillanatra az egész vízesés gőzzé vált. A fehér gőzbe tintafekete füst vegyült, baljóslatú oszloppá keveredve össze, amely a Halál sötét torkából tört elő.

Egy földöntúli tiszta Harmónia csendült fel.

Sentrosi válaszolt.

A válasz az volt: Igen.

- Reechani! - szólította Zedd a vizet maga előtt. - Vasi! - szólította maga körül a levegőt. - Engedjétek át, mert önként jöttem, hogy átadjam a lelkemet mindnyájatoknak.

A víz örvényleni kezdett és visszafordult a lába előtt, mintha csak egy ezüstös halraj gyülekezne, kavarogna a lábai előtt. Még inkább, maga a víz látszott élőnek, mohónak, éhesnek. Zedd úgy vélte, valóban az is.

A levegő megsűrűsödött körülötte, nyomta, sürgette előre.

A víz feltornyosult, a hullám taraja meghajlott, mintha hívogató karral intene Zedd felé. A levegő Harmóniákkal telten zengett, mintha számtalan kis harang hangja forrt volna össze egyetlen kristályosan tiszta összhangzatba. A levegőnek égett szaga volt.

Mivel már amúgy is elkezdett esni, Zedd úgy gondolta, nem számít, ha akár még vizesebb is lesz. Előrelépett, bele a tó vizébe.

Arra számított, hogy úsznia kell majd. Ehelyett azt érezte, a víz felszíne elég szilárd hozzá, hogy fenntartsa a felszínén. Akárha jégen járna, azzal a különbséggel, hogy a víz mozgásban volt alatta. Léptei nyomán hullámfodrok keltek, megérintették a lábát és visszahúzódtak. Mintha csak holmi kis pocsolyán gázolt volna keresztül, minden lépése alatt szilárd támaszt talált.

A Harmóniák támasza volt ez, Rechaanié, aki végzete felé, királynőjük, Sentrosi elé szállította őt. Vasi, a levegő Harmóniája körülfogta, mintha a Halál köpönyege borult volna rá.

Zedd az alvilág érintését érezte maga körül a levegőben. A lába a nedves halálon taposott. Tudta, hogy minden lépésével a legeslegutolsó közeledik.

Eszébe jutott Juni, a Sárember vadász, aki vízbe fulladt. Kíváncsi volt, vajon Juni halála előtt megtalálta-e a békéjét, a békét, amivel csalogatták.

Ismerte a Harmóniák szándékait, Zedd erősen gyanította, hogy a végtelen gyönyörteljes nyugalom csábítása után, mielőtt elvették volna a vadász életét, megismertették vele rettenetes, riasztó lényegüket.

Mielőtt elérte volna a vízesést, valami láthatatlan hatolt keresztül a vízfüggönyön. Észlelhetetlen kezek választották szét a lezuhogó víztömeget, jókora nyílást hagyva rajta, amelyen át Zedd besétálhatott a mögötte ásitó barlangba. Sentrosi, a tűz Harmóniája nyilván viszonylag szárazon szerette volna elnyelni őt, gondolta Zedd.

A sziklában ásitó nyílás előtt, mielőtt belépett volna a barlangba, Zedd hallotta, hogy Pók rosszállóan felhorkant. Visszafordult.

A ló ott állt a túlsó parton feszült testtel, széttárt lábakkal. Füleit hátrasunyta, szemei villogtak. Farkát izgatottan lengette jobbra-balra, oldalát csapkodva vele.

- Minden rendben, Pók - kiáltott vissza Zedd a feldúlt állatnak. - Visszaadom a szabadságodat. - Elmosolyodott. - Ha nem jönnek vissza... élvezd az életet, barátom! Éljezd az életedet!

Pók torkából kétségbeesett nyerítés szakadt fel. Zedd utoljára odaintett neki, és a nyerítés szomorú sikollyá erősödött.

Zedd megfordult, és a körülötte lezúduló víz nyílásán át belépett a sötétbe. A vízfüggöny összezárult mögötte.

Zedd egy pillanatig sem habozott. Szándékában állt, hogy megadja a Harmóniáknak, amire vágytak: egy lelket. Ha megtehetné úgy, hogy közben megőrizze a saját életét, hát megtenné, de a mágiája nélkül vajmi kevés esélye volt rá, hogy elérje, amit akar, és közben önmaga épségben megmaradhasson.

Mivel ő volt az Első Varázsló, volt némi fogalma róla, miben áll a probléma lényege, amellyel szembe kellett néznie. A Harmóniáknak egy lélekre volt szükségük, hogy itt maradhassanak az élők világában: ilyen volt a természete az eredeti varázslatnak, amivel először megidézték őket. Sőt mi több, egy meghatározott lélekre volt szükségük: arra, amelyiket odaigérték nekik.

A Harmóniák alvilági lények voltak, ráadásul nem volt lelkük, így csak korlátozott elképzeléseik lehettek róla, mit is jelent az, ha valakinek lelke van, vagy hogy a nekik ígért lélek milyen sajátságokkal bír. Természetesen bizonyos belső elvekkel tisztában voltak, de ezeken túl a Harmóniák olyan világban jártak, ami számukra idegen és nehezen felfogható volt. Ebben a tapasztalatlanságban rejlett Zedd egyedüli reménye.

Mivel közeli rokonságban állt Richarddal, és Richard életének szikrája Zedden, mint anyjának az apján is keresztül szállt Richardba, lelkük között bizonyos éteri kapcsolatok és kötődések álltak fenn. Ahogy a testük, a lelkük is rokonságban volt.

Emellett persze mindketten egyedi, önálló személyiségek voltak, és ebben rejlett a veszély Zedd tervére nézve.

Zedd abban reménykedett, hogy a Harmóniák össze fogják téveszteni az ő lelkét azzal, amit nekik ígértek, elfogadják az ő lelkét ahelyett, ami jog szerint járt volna nekik, és mivel nem a megfelelő lelket kapják, úgymond „megakad a torkukon”.

Ez volt Zedd egyedüli esélye. Semmi más módot nem tudott rá, hogy megakadályozza a Harmóniák további garázdálkodását. A veszély, amit az élők világára ezek a lények jelentettek, minden egyes nappal súlyosabbá vált. Emberek haltak meg miattuk mindennap. A mágia napról napra gyengébbé vált.

Bármennyire is szeretett volna még tovább élni, Zedd nem tudott más módot kitalálni a Harmóniák megfékezésére, mint hogy saját életét áldozza fel addig, amíg még nem késő.

Amikor a Harmóniák megnyílnak a lélek számára, amelyet ígértek nekik és ezalatt sebezhetővé válnak, Zedd reménye szerint a lelke megakasztja annak a varázslatnak folyamatát, amely lehetővé tette a Harmóniáknak, hogy átlépjenek az élők világába.

Mivel Zedd maga is varázsló volt, terve nem volt egészen alaptalan. Tulajdonképpen logikus elképzelés volt. Kockázatos, de nem esélytelen.

Zedd tudta, hogy az ilyesmi, amit most tenni készül, mindenképpen ártani fog a varázslatnak. Mint amikor kilövünk egy nyílveesszőt a vadra, de nem öli meg, csak megsebesíti. Csak azt nem tudta, mi fog történni saját magával. Logikus volt feltételeznie, hogy amit tesz, ha nem fosztja meg őt teljesen a lelkétől és ezzel nem öli meg, legalábbis feldühíti a Harmóniákat, és azok ki fogják rajta tölteni a bosszújukat.

Zedd elmosolyodott. A dolog jó oldala az volt, hogy végre újra találkozhat szeretett Erilynjével a szellemek világában, ahol, jól tudta, az asszony lelke epedve várja őt.

Odabent a hőség fullasztó volt.

A barlang falai lassan megindultak, eleven tűzzel vonaglottak, hullámozgottak, örvénylettek.

Zedd a szörnyeteg birodalmában volt.

A lüktető barlang közepén Sentrosi, a tűz királynője halálos pillantását Zeddre vetette. Lángnyelvek nyalдостák a levegőt az Első Varázsló körül. Sentrosi üdvözlő mosolya sárga lángörvény volt.

Zedd utolsó, hiábavaló próbálkozást tett, hogy mágiját előhívja.

Sentrosi rémületes sebességgel, rémületes éhséggel vetette rá magát.

Zedd minden idegszálában izzó fájdalmat érzett, amint az elviselhetetlen fájdalom a lelkébe mart.

A világ lángörvényben robbant fel körülötte. Iszonyú kiáltása fülsiketítő zengéssel olvadt bele a körötte zengő harmóniába.

Richard felkiáltott. A zengő, idegtépő kondulás mintha szét akarta volna hasítani a koponyáját.

Alig volt tudatában a körülötte lévő világnak, amikor előrezuhant a lova nyakára. A földre hullás fájdalma szinte kellemes volt, mert egy pillanatra elterelte a figyelmét az önuralmát elsöprő szörnyű zengéstől, ami fájdalmas sikolyt fakasztott a torkából.

A földön magzati pózba gömbölyödve fogta kezei közé a fejét, és fékezhetetlenül zokogott kínjában.

A világ izzó agóniaként vette körül.

Körülötte az emberek leugráltak a lovaikról, összevissza kiáltoztak. Richard csak ide-oda futkosó elmosódott árnyakként érzekelte őket. Nem értette a szavait. Képtelen volt felismerni bárkit is maga körül.

A fájdalomon kívül semmi nem hatolt el a tudatáig.

Nem volt többre képes, mint hogy hajszálvékony szállal kapaszkodjon öntudatához, igyekezzen túlélni a kín kegyetlen rohamait.

Csak az tartotta életben, hogy mint a legtöbb varázsló, ő is átesett a fájdalom vizsgáján, és túlélte. A korábbi próbatételek tapasztalata nélkül ebbe a kínba mostanra már belehalt volna.

Egyedül volt saját izzó poklában.

Nem tudta, meddig lesz képes túlélni.

Egyszerre mintha minden megőrült volna. Beata teljes erejéből futva rontott keresztül a fűvön. Őrjöngő rettegés fogta el.

Turner sikoltozása elhallgatott. Iszonyú volt, amíg tartott, de pár másodpercnél nem volt hosszabb.

- Hagyd abba! - ordította Beata teli tüdőből. - Hagyd abba! Megőrültél? Azonnal hagyd abba!

A levegő még reszketett a Birodalmi Strázsa kondulásától. A mély hangú vibrálás felkavarta a fűre ülepedett port, amitől úgy tűnt, mintha füstölögne a talaj körülöttük. Maga a föld is remegett, és apró porlabdákat görgetett szerte. Egy magányos kis fa, amit az osztag nem régen ültetett, a földből kiszakadva hevert a fűvön.

A kísérteties vibrálás mintha az egész világot megreszkettette volna.

Futás közben könnyek gördültek le Beata arcán, és sikoltozva követelte, hogy hagyják abba a rettentő kőharang kongatását.

Turner odakint járőrözött a Birodalmi Strázsa előtti területen, hogy meggyőződjön róla, az ő területükön nem fenyeget közeledő veszély. Sikoltása másodpercekkel azután megszűnt, hogy a Birodalmi Strázsa megkondult, de az általa keltett rettegés és fájdalom még ott visszhangzott Beata fejében. A lány tudta, hogy ezt a hangot nem fogja tudni elfelejteni, amíg csak él.

- Állj! - kiáltotta, és elkapta a Strázsa köemelvényére vezető lépcső korlátját a fordulónál, hogy annak segítségével gyorsítsa a kanyarodását. - Állj! - és robogott felfelé a lépcsőn.

Felemelt ököllel rontott az emelvényre, hogy leüsse azt az örültet, aki megkondította a kőharangot.

Vadul zihálva torpant meg és körülnézett. Emmeline-t látta, aki megmerevedve állt, szemében dermedt döbbenettel. Mellette Bryce, aki szintén magán kívül volt, arcára kiült a pánik.

A hosszú farúd, amit a Birodalmi Strázsa megkondítására használtak, a tartóállványán hevert. Az emelvényen lévő két katona közül egyik sem volt az állvány közelében sem. Egyik sem használhatta a rudat, hogy megszólaltassa a halálos fegyvert.

- Mit műveltetek? - kiáltott rájuk Beata. - Hogyan szólaltattátok meg? Elment az eszetek? - Lepillantott az emelvény előtt heverő véres csonthalomra, ami percekkel ezelőtt még Turner volt.

Kinyújtott karral mutatott oda.

- Megöltétek! Miért?! Mi ütött belétek?

Emmeline lassan, mint aki álomból ébred, megrázta a fejét.

- Egy lépést sem tettem erről a helyről.

Bryce fékezhetetlenül reszketni kezdett.

- Én sem! Örmester, nem mi szólaltattuk meg ezt a rettenetes dolgot! Esküszöm! A közelébe sem mentünk. Egyikünk sem! Nem mi voltunk!

A csendben, mialatt Beata hitetlenkedve meredt a két katonára, hirtelen eljutott a tudatáig, hogy távoli sikoltásokat hall. A síkságon át a jobb oldali szomszédos Strázsa felé nézett. A távolban, ahová épp, hogy még ellátott, a Strázsa őrsege úgy rohanguált felalá, mintha az egész világ megörült volna.

Sarkon fordult, és a másik szomszéd őrhely felé meredt. A kép ugyanaz volt: sikolyok, futkosás. Beata pillantását tenyerével ernyőzve a nap elől hunyorogva erőltette a szemét. A szomszéd Strázsa előtt két ember maradványai heverték.

Estelle Ruffin és Marie Fauvel káplár odaértek Turner maradványaihoz. Estelle haját két marokkal tépve kezdett sikoltozni a látványtól, Marie pedig elfordult és elhárta magát.

A kiképzés alatt beléjük nevelték, mit hogyan kell csinálni. Azt mondták, évezredek óta ez a szokás. Azt mondták, a dolognak ez a rendje. Minden egyes Birodalmi Strázstól egyszerre küldték ki az őrzőket. Azt mondták, ezt azért így kell, mert így bárki vagy bármi is ólalkodik odakint a Vadvidéken, nem tudja egyszerűen elkerülni az egyik őrzőket és elbújni előle a másik Strázsa közelében.

Nem csak Beata osztagánál kondult meg a Strázsa. Az egész határvonalon valamennyi Birodalmi Strázsa felzendült, látszólag minden külső beavatkozás nélkül.

Kahlan Richard ingét rángatta. Richard még mindig eszméletlen volt a fájdalomtól. Kahlan nem tudta kiegyenesíteni férje görcsösen magzati pózba görnyedt testét. Tudni nem tudta, mi történhetett, de nagyon rosszat sejtett.

Richard szemmel láthatóan valamifajta halálos veszélybe került. Kahlan hallotta, ahogy felkiált, látta, ahogy lebillen a lováról, és a földre zuhan. Csak azt nem tudta, hogy mi érthette a férfit. Első gondolata az volt, hogy nyíllövés találta el. Egy orgyilkos halálos nyila. Vért azonban nem látott. Szívszorító rémületét erőszakkal legyűrve kezdett vér után kutatni, de egy gyors vizsgálat alapján nem látott sebet Richard testén.

Kahlan felpillantott, és látta hogy ezer d'harai katona fogja őket körül védelmi pozícióba szétszéledve. Amint Richard felsikoltott és leesett a lováról, a katonák külön parancs nélkül is azonnal akcióba lendültek, nem vártak Kahlan szavára. A kardok szemvillanás alatt suhantak elő hüvelyekből, feszülő kezek markolták a harci bárdok nyelét, a lándzsák fenyegető vízszintes tartásba süllyedtek.

A menet szélén körben a katonák fegyverrel kezükben, harcra készen ugráltak le a lovaikról. A beljebb állók, a védelem második sorát alkotva összefarkoztak egymáshoz, lovaik fejét kifelé fordítva, körbefogva fedezték Richardot és Kahlant. A legkívül haladó felderítők ekkorra már szétszéledtek a környéken a támadó vagy támadók után kutatva.

Kahlan egész élete során katonák között forgolódott, és jól ismerte a harcoló csapatok szokásait. A

viselkedésükből azonnal megállapította, hogy ezek az emberek nagyon jók. A legjobbak közül valók. Nem volt szükségük parancsra, anélkül is úgy hajtották végre a védelmi felállást, ahogy azt kellett, ahogy Kahlan is parancsolta volna, és olyan gyorsan, hogy Kahlannak ideje sem volt parancsot kiadni.

Közvetlenül Kahlan és Richard körül a Baka Tau Mana Kardmesterei formáltak szoros kört kivont pengékkel. Bármilyen támadás történt is, nyíllal, fűvócsóval, vagy akármi mással, Kahlan elképzelni sem tudta, hogy az őket védelmező emberek egyetlen további esélyt is hagynának a támadónak. Ha egyébként nem, hát azért, mert túl sokan tömörültek körülötte ahhoz, hogy egy újabb nyílvesző elérhesse a Rahl Nagyurat.

Kahlan kissé szédült is a hirtelen támadt nagy kavarodástól. Egy apró aggodalom is megfordult a fejében, hogy Cara majd dühös lesz rá, amiért hagyta, hogy Richardot támadás érje. Végére is Kahlan megígérte Carának, hogy megvédi Richardot. Nem, mintha ehhez külön szükség lett volna egy, Carának tett ígéretre...

Du Chaillu átfurakodott népének Kardmesterei között és Richard mellé kuporodott. Kezében rongyot és vizeztömlőt tartott, hogy a sebet kimossa.

- Megtaláltad a sérülést?

- Nem - felelte Kahlan Richard testén kutatva. Kezét a férfi arcára simította. Azonnal eszébe ötlött, amikor Richard a pestistől öntudatlanul hevert, és forró láz emésztette. Ebben az esetben szó sem lehetett ilyesmiről, nem, ahogy Richard hirtelen felkiáltott, és lefordult a lováról, de az arca mégis úgy tüzelt, mintha láz fűtötte volna belülről.

Du Chaillu Richard arcát törölgette a nedves ronggyal. Kahlan látta, hogy a sámánnő arcát aggodalom redőzi.

Kahlan tovább folytatta a kutakodást valamiféle seb után. Nyílveszőtől, fűvócsó vagy számszerij lövedékétől, akármitől. Richard teste úgy remegett, mintha görcsök rángatnák. Kahlan egyre lázasabban keresgért. Oldalára fordította Richard testét, próbálta megtalálni, mi érhet. Csak a feladatra koncentrált, nem engedte, hogy az aggodalom és félelem eluralkodjon rajta, különben ő maga is rosszul lett volna.

Du Chaillu még mindig Richard arcát törölgette, amikor Kahlan hátára fordította a férfit, láthatóan feladva, hogy bármilyen sebet is találjon rajta. A sámánasszony előrehajolva valami lágy, nyugtató dallamot zümmögött, a szavakat Kahlan nem értette.

- Semmit nem találtam - mondta Kahlan kétségbeesetten.

- Nem is fogsz - válaszolta Du Chaillu oda sem figyelve igazán.

- Miért?

A Baka Tau Mana sámánasszony kedveskedő szavakat suttogott Richardnak. Kahlan, még ha az értelmüket nem is tudta kihámozni, a bennük rejlő érzelmeket pontosan megértette.

- A sebe nem ebből a világból való - mondta Du Chaillu.

Kahlan körbepillantott az őket körülvevő katonákon. Kezét óvó mozdulattal tette Richard mellkasára.

- Mit jelent ez?

Du Chaillu finoman eltolta Kahlan kezét.

- Ez a szellem sebe. A léleké. Majd én ápolom őt.

Kahlan Richard arcát simította végig.

- Honnan tudod? Nem tudhatod biztosan. Honnan veszed?

- Sámán vagyok. Megismerem az ilyesmit.

- Csak mert...

- Találtál rajta sebet?

Kahlan egy percre csendben maradt, átgondolva saját érzéseit.

- Tudod, mit tehetnénk, hogy segítsünk rajta?

- Te ezen nem tudsz segíteni. - Du Chaillu lehajtotta sötét hajjal koronázott fejét, és Richard mellkasára nyomta mindkét tenyerét. - Hagyd rám a gyógyítását - mormogta -, különben a férjünk meghal.

Kahlan visszább húzódott, és sarkaira kuporodva figyelte, ahogy a lehajtott fejű Baka Tau Mana sámánasszony kezeivel Richard mellkasán lehunyja a szemeit, és arca átszellemül, mintha valamiféle transzba esett volna. Szájából suttogó szavak törtek elő, lehet, hogy csak saját magának, nem mások füleinek szánva. A sámánnő teste remegett, karjai szinte rázkódtak. Arca eltorzult a fájdalomtól.

Hirtelen hátrabillent, megszakítva az érintést Richard testén. Kahlan elkapta Du Chaillu karját, hogy hanyatt ne zuhanjon.

- Jól vagy?

Du Chaillu bólintott.

- Az erőm. Működött. Visszatért.

Kahlan az asszonyról Richardra nézett. A férfi mintha kevésbé szenvedőnek látszott volna.

- Mit csináltál vele? Mi történt?

- Valami el akarta ragadni a lelkét. Én az erőm segítségével semlegesítettem ezt a vonzást, és távol tartottam tőle a halál kezét.

- Visszatért az erő? - Kahlan hangja kétkedő volt. - Hogy lehetséges?

Du Chaillu a fejét ingatta.

- Nem tudom. Éreztem, hogy visszajött, amikor a Caharin felsikoltott és lezuhant a lováról. Tudtam, hogy úgy van, mert újra éreztem a kötődésemet iránta.

- Lehet, hogy a Harmóniák visszamenekültek az alvilágba.

Du Chaillu ismét a fejét rázta.

- Akármilyen is volt, már múltfélben van. Az erőm gyengül - egy pillanatra a semmibe bámult -, már el is veszett újra. Csak annyi ideig tért vissza, hogy rajta segíthessek.

Du Chaillu halkan utasította az embereit, hogy rakják el a kardjaikat. A riadónak vége.

Kahlant nem győzték meg a sámán szavai. Ismét Richardot figyelte. Úgy tűnt, a férfi kezd lenyugodni. A légzése egyenletesebbé vált. Hirtelen felnyitotta a szemeit. Hunyorgott az éles napfényben.

Du Chaillu azonnal Richard fölé hajolt, és a nyirkos, hűvös ronggyal letörölte arcáról az izzadságot.

- Most már rendben leszel, férjem - mondta.

- Du Chaillu - motyogta Richard -, hányszor kell még elmondanom neked, hogy nem vagyok a férjed? Félremagyarázod az ősi törvényeket.

Du Chaillu felmosolygott Kahlánra.

- Látod, jobban van.

- Hála legyen a jó szellemeknek, hogy itt voltál velünk, Du Chaillu - suttogta Kahlan.

- Mondd meg neki, hogy ha újra vitatkozni kezd, itthagynom.

Kahlan akaratlanul is elmosolyodott Richard tehetetlen arckifejezésén, amivel Du Chaillu szavait fogadta, és az áldott megkönnyebbüléstől, hogy Richard valóban jobban van. Szemeibe hirtelen könnyek tolakodtak, de visszafojtotta őket.

- Richard, jól vagy? Mi történt? Miért zuhantál le a lovadról?

Richard megpróbált felülni, de Kahlan és Du Chaillu visszanyomták.

- Mindkét feleséged azt akarja, hogy pihenj még egy kicsit - szólt rá Du Chaillu.

Richard abbahagyta a próbálkozást. Szürke szemei pillantását Kahlánra vetette. Az asszony megfogta a férje karját, és magában hálaimát rebegett a jó szellemekhez.

- Nem tudom biztosan, mi történt - mondta végül Richard. - Olyan volt, mint valami hang... mint egy fülsiketítő harangkongás... ami mintha a fejemben robbant volna. A fájdalom olyan volt, mint... - Az arca megint elsápadt. - Nem is tudom, hogy magyarázzam meg. Még soha nem éreztem ilyesmit ezelőtt.

Felült, ezúttal elhárítva magától a visszatartani igyekvő kezeket.

- Most már jól vagyok. Akármilyen is volt, már vége. Eltűnt.

- Én nem vagyok olyan biztos benne - vetette ellen Kahlan.

- Én igen - felelte Richard. - Olyan volt, mintha valami a lelkemet akarta volna kitépni.

- Nem sikerült megragadnom - mondta Du Chaillu. - Megpróbáltam, de nem sikerült.

Halálosan komolyan beszélt. Kahlan ezúttal hitt neki.

A ló mozdulatlanul állt, mintha a földbe gyökereztek volna a patái, csak az oldalán rándult meg néha a bőr. Az ösztöne azt súgta neki, hogy vágasson el innen. Testén a rémület hullámai futottak végig újra meg újra, de ott maradt, mozdulatlanul.

Az ember odaát volt, túl a hulló vízen, benn a sötét lyukban.

A ló nem szerette a lyukakat. Egyetlen ló sem szerette.

Az ember sikoltozott. A föld remegett. De ez már régen elmúlt. A ló azóta nem mozdult. Most minden csendes volt.

A ló azonban érezte, hogy ember barátja még életben van.

Hosszan, mélyen felnyerített.

Az ember még élt, de nem jött elő.

A ló egyedül volt.

Egy ló számára nincs annál rosszabb, mint amikor egyedül marad.

4. FEJEZET

Ann kinyitotta a szemét. Meglepődött, hogy olyan arcot lát a gyenge fényben, amelyiket már hónapok óta nem látta, azóta, amikor még prelátus volt. Utoljára odahaza az Óvilágban, Tanimurában, a Proféták Palotájában látta ezt az arcot.

A középkorú Nővér Annalinát őrizte. Középkorú, javította ki magát Ann gondolatban, már amennyiben egy ötszáz-egynéhány éves nőt középkorúnak lehet nevezni.

- Alessandra Nővér!

Ann-nak fájdalmába került megszólalni. A felrepedt ajka még nem gyógyult meg. Az állkapcsa sem mozgott rendesen. Ann nem volt biztos benne, hogy nem törött-e el. Ha igen, akkor sem tehetett érte semmit. Mágia híján

természetes úton kell összeforrasztania.

- Prelátus! - üdvözölte Alessandra Nővér tartózkodó hangnemen.

Alessandrának valaha hosszú, fonott farkocsa volt, emlékezett vissza Ann. A Nővér mindig befonva, a fonatot tekercs formában a tarkójára tűzve viselte dús hajkoronáját. Most szürkülő barna fűrtjeit félhosszúra vágta, még a válláig sem ért lazán szétömlő haja. Ann véleménye szerint ez a frizura előnyösen ellensúlyozta a Nővér jókora sasorrát.

- Hoztam neked ennivalót, Prelátus, ha tudsz már enni.

- Miért? Miért hoztál nekem enni?

- Öexcellenciája azt akarta, hogy megetessünk.

- És miért pont te?

A Nővér alig észrevehetően elmosolyodott.

- Nem kedvelsz engem, Prelátus.

Ann igyekezett a tőle telhető legélesebb tekintetet vetni Alessandrára. Gyanította, hogy feldagadt arcával nem a legjobban sikerült zordnak látszania.

- Tulajdonképpen úgy szeretlek téged, Alessandra, mint a Teremtő bármelyik gyermekét. Egyszerűen csak a cselekedetedtől borzadok el, attól, hogy a Névtelenre esküdtél fel.

- Az alvilág Örzőjére - mosolyodott el egy kissé szélesebben Alessandra. - Tehát még a Sötétség egy Nővére iránt is tudsz szeretetet érezni?

Ann elfordította a fejét, pedig a tálból felszálló illatoktól megindult a nyála. Nem akart szóba állni tovább a bukott Nővérral.

Leláncolva, Ann maga nem tudott enni. Azt viszont határozottan és következetesen elutasította, hogy azoktól a Nővérektől fogadjon el ételt, akik hazudtak neki, akik elárulták őt, ahelyett, hogy megragadták volna a felkínált esélyt a szabadságra. Idáig katonák etették, de azoknak nem tetszett ez a feladat. Alessandra Nővér nyilván azért került most elő, mert a katonák tiltakoztak miatta, hogy egy öregasszonyt kelljen etetgetniük.

A Nővér Ann szájához emelt egy kanálnyi levest.

- Tessék, kóstold csak meg ezt. Magam főztem.

- Miért?

- Gondoltam, hátha ízleni fog neked.

- Unatkoztál, Nővér? Untad már a hangyák lábait kitépkedni?

- Nahát, nahát Prelátus! Hogy még mindig micsoda memóriád van! Nem is csináltam ilyesmit gyerekkorom óta, amikor a Próféták Palotájába kerültem. Amennyire emlékszem rá, éppen te beszéltél rá, hogy hagyjak fel vele. Rájöttél, hogy azért csináltam, mert boldogtalan voltam, hogy el kellett hagynom az otthonomat.

Na, igazán, Prelátus, kóstold már meg, kérlek!

Annt őszintén meglepte, hogy ez a nő azt mondja neki, „kérlek”. Kinyitotta a száját a kanálnak. Az evés fáj, de ha nem eszik, legyengül. Visszautasíthatta volna az ételt, vagy megpróbálhatott volna valami mást, amivel megölheti magát, de úgy gondolta, küldetést teljesít, ezért jó oka van rá, hogy életben maradjon.

- Nem rossz, Alessandra Nővér. Határozottan nem rossz.

Alessandra mosolyában mintha büszkeség bujkált volna.

- Mondtam én neked! Egyél még.

Ann lassan evett, óvatosan próbálta megrágni a zöldségeket, hogy ne fájjon annyira az állkapcsa. A rágósabb húsdarabokat egészben lenyelte, még csak valamennyire összerágni sem próbálta, nehogy tönkretegyje még azt is, amennyire esetleg az állkapcsa már összeforrott.

- Úgy látom, az ajkadon forradás fog maradni.

- A szeretőimnek nem fog tetszeni, hogy tönkretették a szépségemet.

Alessandra Nővér felnevetett. Nem durván, vagy cinikusan. Csilingelő, szívből jövő vidámsággal.

- Prelátus, te mindig meg tudtál nevetetni engem.

- Igen - felelte Ann, és hangja dühtől remegett. - Éppen ezért tudtál olyan sokáig becsapni, azért csak olyan későn jöttem rá, hogy a gonosz oldalára álltál. Azt gondoltam, az én kis Alessandrám, az én boldog, vidám kis Alessandrám nem bírja elcsábítani a Sötétség. Én mindig azt hittem, hogy te szeretted a Fényt.

Alessandra mosolya lehervadt.

- Szerettem is, Prelátus.

- Ugyan! - gúnyolódott Ann. - Te csak magadat szeretted.

Alessandra egy darabig csendben kavargatta a levest, aztán kivett egy újabb kanáltyit.

- Talán igazad van, Prelátus. Mint általában.

Ann apró szájmozdulatokkal rágta a szilárd darabokat a levesből, közben körbenézett az apró, mocskos sátorban. A Fény nővérei között olyan folyamatos lármát csapott, hogy Jagang végül úgy döntött, adjanak neki egy saját külön kis sátrat. Esténként levertek egy hosszú acélkarót a földre, és hozzá láncolták Annt. A sátrat azután verték fel köré. Reggel, amikor indulni készültek, Annt egy durván ácsolt fadobozba lökték, aminek a fedelére

pántot erősítettek, és egy pecekkel vagy valami lakatfélével lezárták. Ez utóbbit Ann nem tudhatta biztosan, mivel mindig a doboz belsejében volt, amikor azt be- vagy kizárták. A dobozt Ann-nal együtt ezután egy zárt társzekérre tették fel, aminek sem ablaka, sem szellőztetőnyílása nem volt. Ezt Ann onnan tudta, hogy amikor magára hagyták, mindig kikukucskált a résen, ahol a doboz fedele nem illeszkedett pontosan az oldallaphoz.

Mikor megálltak éjszakára, Annt előbb-utóbb mindig kihozták a ládából, és a Nővérek egyike elkísérte a latrinára, mielőtt ismét a karóhoz láncolták volna, és felállították volna a sátrat köré. Ha nap közben jött rá a szükség, akkor viszont nem sokat tudott tenni ellene. Vagy kivárta az estét, vagy nem.

Előfordult az is, hogy a katonák nem vergődtek a sátor felverésével, egyszerűen ott hagyták a szabad ég alatt karóhoz láncolva, mint valami kutyát.

Ann időközben megkedvelte az ő kis sátrát, és örült, amikor felállították köré. Afféle magánszentélyének tartotta, ahol kinyújthatja görcsbe merevült kezeit és lábait, ahol leheveredhet a földre, ahol magában imádkozhat.

Ann lenyelte a korty levest.

- Megbízott Jagang azzal is, hogy tegyél mást is velem, azon kívül, hogy megetetsz? Esetleg felbosszants engem az ő szórakozására? Vagy a sajátodra?

- Nem - sóhajtott a Alessandra Nővér. - Csak azzal, hogy megetesselek. Ahogy én látom, még nem döntötte el, mit tegyen veled, de addig is azt akarja, hogy élve maradj, hogy esetleg egy nap még hasznodat vehesse.

Ann nézte, ahogy a Nővér felkavarja a levest.

- Tudod, ő nem tud beférközni a tudatodba. Most nem.

Alessandra felpillantott.

- Miből gondolod?

- A Harmóniák köztünk vannak.

A kanál megállt.

- Én is hallottam róla. - A kanál ismét megindult. - Pletyka, semmi egyéb.

Ann fészkelődött, igyekezett kényelmesebben elhelyezkedni a durva, egyenetlen talajon. Pedig azt hitte, hogy természetes zsírpárnái megkímélik az effajta kényelmetlenségektől.

- Bárcsak ne lenne több, mint pletyka. Mit gondolsz, miért nem működik a mágia?

- Működik.

- Úgy értem, az Alkotó Mágiád.

A Nővér a földre szegezte barna szemei pillantását.

- Hát én úgy gondolom, egyszerűen csak nem próbáltam elég erősen előhívni, ennyi az egész. Ha komolyan igyekeznék, sikerülne. Erről meg vagyok győződve.

- Hát akkor próbáld! Majd meglátod, hogy nekem van igazam.

Alessandra megrázta a fejét.

- Öexcellenciája nem engedi. Kivéve, ha ő maga kifejezetten felszólít rá. Igazán... nem bölcs dolog mást tenni, mint amit Öexcellenciája kíván.

Ann odahajolt a Nővérhez.

- Alessandra, a Harmóniák elszabadultak. A mágia nem működik. A Teremtő szerelmére, hát mit gondolsz, miért vagyok én ebben a helyzetben? Ha képes lennék használni a mágiát, nem gondolod, hogy legalább egy kevés gondot okoztam volna nekik, amikor elfogtak? Gondolkozz egy kicsit, Alessandra, ne játszd meg az ostobát!

Ha valamit meg kellett hagyni Alessandrának, hát azt biztosan, hogy nem volt ostoba. Ann nem is értette, hogy egy ilyen okos nő hogy tudott bedölni az Őrző ígéreteinek. Nyilván sok hazugság még az okos embereket is megszédíti.

Ann nem akarta a „Nővér” megszólítást használni Alessandrára, nemcsak azért, mert ez a név egyfajta tiszteletet is kifejezett, hanem enélkül sokkal meghittebben, közvetlenebbül tudott szólni ahhoz a nőhöz, akit egy fél évezreden át kedvelt. Ha Nővérnek szólítja, úgy érezte, azzal csak kihangsúlyozta volna, hogy Alessandra a Sötétség Nővérei közé tartozik.

- Alessandra, Jagang nem tud az elmédbe hatolni. Az Álomjáró ereje megszűnt, akárcsak az én erőm.

Alessandra Nővér minden látható érzelmi reakció nélkül hallgatta.

- Lehet, hogy az ő ereje a miénkkel kapcsolatos, esetleg éppen azon keresztül hat, és a Sötétség Nővéreinek a tudatába továbbra is képes behatolni.

- Bah. Most rabszolga módjára gondolkodsz. Menj innen, ha csak szolgamód tudsz gondolkodni. Szégyellek ilyen kimondani, de olyan vagy akárcsak a Fény Nővérei.

Alessandra láthatóan nem akart még elmenni, sem befejezni ezt a beszélgetést.

- Nem hiszek neked. Jagang túlságosan hatalmas. Biztosan most is figyeli az én szemeimen keresztül, ahogy beszélgetünk, én pedig nem is tudok róla.

Ann kénytelen volt elfogadni az újabb korty levest, mikor a kanál váratlanul a szájához lendült. Lassan rágott, és Alessandra arcát nézte.

- Visszatérhetnél a Fényhez, Alessandra.

- Micsoda? - A Nővér szemeiben hirtelen felvillanó harag gúnyos vidámsággá szelídült. - Prelátus, neked elment az eszed! - Csakugyan?

Alessandra Nővér újabb kanál levest nyomott Ann szájába.

- Csakugyan. Én az alvilág Urának esküdtem fel. Az Őrzőt szolgálom. Most egyél inkább.

Mielőtt Ann lenyelhette volna a szájában lévő adagot, Alessandra máris újabb kanál levest töltött bele. Meg kellett ennie vagy fél tucat kanálnyival, mire újból szóhoz juthatott.

- Alessandra, a Teremtő megbocsátana neked. A Teremtő mindenkit szeret és mindent megbocsát. Visszafogad téged. Visszajöhetsz a Fénybe. Nem szeretnél visszakérülni a Teremtő szerető ölelésébe?

Alessandra Nővér váratlanul visszakézből szájon vágta. Ann az oldalára zuhant. Alessandra mogorván hajolt fölé.

- Én az Őrzőt szolgálom. Nem tűröm, hogy káromold! Ezen a világon Öexcellenciája az uram, a következőn pedig az Őrző. Nem hallgatom tovább, hogy bemocskold a gazdámnak tett eskümet, hallod?

Ann attól félt, hogy az állkapcsa újra eltörött. Rettentően fájt. A szeme könnybe lábadt tőle. Alessandra Nővér megragadta Ann mocskos ruháját a vállán, és talpra rángatta.

- Nem tűröm, hogy ilyeneket mondj nekem, hallottad?!

Ann hallgatott. Attól tartott, ha megszólal, csak újabb dühkitörésre ingerli vele Alessandrát. A téma nyilvánvalóan legalább olyan fájdalmas lehetett a Nővér számára, mint Ann-nak az álla.

A Nővér felkapta a levesestálat.

- Nem sok maradt már, de ezt még meg kell enned.

Belebámult a tálba, mintha a körbe-körbe járó kanál útját lesne. Megköszörülte a torkát.

- Bocsáss meg, hogy megütöttelek.

Ann bólintott.

- Megbocsátok, Alessandra. - A nővér felpillantott, tekintetében már nem volt semmiféle harag. - Tényleg megbocsátok - suttogeta teljes szívvel, miközben arra gondolt, vajon micsoda érzelmek dülhatnak most hajdani tanítványa szívében.

A Nővér ismét lesütötte a szemét.

- Nem kell a bocsánatod. Az vagyok, aki vagyok, és ezen semmi sem változtat. Neked fogalmad sincs róla, milyen dolgokat műveltem, hogy a Sötétség Nővéreivé válhassak. - Felnézett, de a tekintete valahová messze, távolba vészett. - Fogalmad sincs, micsoda hatalmat kaptam érte cserébe. El sem tudod képzelni, Prelátus.

Ann majdnem megkérdezte, hogy „na, és mi hasznod lett belőle” de féken tartotta a nyelvét, és szó nélkül megette a levest. Minden nyeléskor megrándult az arca a fájdalomtól. A kanál csörrenve hullott a tálba, amikor Alessandra belehajította.

- Nagyon finom volt a leves, Alessandra. A legjobb étel, amit ettem, mióta... mióta is vagyok itt? Hetek óta, azt hiszem.

Alessandra Nővér bólintott, és felállt.

- Ha lesz időm, holnap is eljövök.

- Alessandra! - A nővér visszafordult. - Nem üldögnél még egy kicsit itt velem?

- Minek?

Ann keserűen felnevetett.

- Mindennap bedugnak egy dobozba. Minden éjjel kikötnek egy karóhoz. Egyszerűen csak jólesne egy kis emberi társaság.

- Én a Sötétség Nővére vagyok.

Ann vállat vont.

- Én meg a Fény Nővére. És te levest hoztál nekem.

- Parancsot kaptam rá.

- Á. Sajnos azt kell mondanom, ez sokkal őszintébb beszéd, mint amit a Fény Nővéreitől hallhattam. - Ann félreügyeskedett egy darab láncot, hogy oldalára dőlve elfordulhasson Alessandra Nővértől. - Sajnálom, hogy félbe kellett szakítanod az elfoglaltságaidat, hogy velem törődj. Jagang valószínűleg már alig várja, hogy visszamenj az embereivel henteregni.

A sátorban csend volt. Odakintről kockázó katonák öblös nevetése hallatszott be. Sülő hús szaga áramlott feléjük. Ann gyomra legalább nem korgott rá az éhségtől. A leves tényleg jó volt.

A távolból Ann egy nő sikoltását hallotta. A sikoly csilingelő kacagássá szelídült. Nyilván a tábort követő prostituáltak egyike. Máskor a hangok valódi sikolyok voltak. Olyankor Annt elöntötte a verejték a gondolatára, hogy mit művelhetnek ilyenkor a katonák azokkal a szegény, szerencsétlen, sikoltozó nőkkel.

Alessandra Nővér meggondolta magát és leült.

- Maradhatok még egy kicsit.

Ann visszafordult a Nővér felé.

- Nagyon jólesne, Alessandra, tényleg nagyon jó lenne.

Alessandra Nővér segített Ann-nak felülni, aztán feszélyezett csendben üldögéltek kettesben, és a tábor esti hangjait hallgatták.

- Jagang sátra - szólalt meg végül Ann. - Úgy hallottam, nem akármilyen látvány.

- Ez igaz. Olyan, mint egy utazó palota, amit minden este felépítenek. Ennek ellenére én nem szívesen járok oda.

- Hát, miután találkoztam azzal az emberrel, ezt el is hiszem. Tudod, merre tart a sereg?

A Nővér a fejét rázta.

- Az nekünk nem számít. Mi így is, úgy is Öexcellenciája rabszolgái maradunk.

Alessandra hangjából reménytelenség csendült ki, és Ann arra gondolt, hogy ezt neki kell óvatosan átfordítania reménykedésbe.

- Tudod, Alessandra, ő nem képes az én elmémbe férkőzni.

Alessandra Nővér összevont szemöldökkel meredt a Prelátusra, aki elmagyarázta neki, hogyan véd meg mindenkit a kötődés, aki felesküszik a Rahl Nagyúrra. Ann gondosan kerülte, hogy az egész úgy hangozzék, mint valami ajánlat. Inkább a személyes vonatkozásokat emelte ki, hogy mit jelent számára, és másoknak a Richardhoz való kötődés. Alessandra ellenvetés nélkül hallgatta végig.

- Most pedig - fejezte be Ann egy végső logikai levezetéssel -, hogy Richard mágiája és ezzel a Rahl Nagyúrhoz való kötődés nem működik, ugyanígy hatástalan Jagang mágiája is, és én ugyanúgy védve vagyok az Álomjárótól. - Felkuncogott. - Hacsak fizikai valójában be nem jön ide, ebbe a sátorba.

Alessandra Nővér vele nevetett.

Ann megigazgatta a láncait az ölében, közelebb húzva magához annyit belőlük, amennyi megengedte, hogy keresztbe tehesse a lábait.

- Ha a Harmóniák egyszer visszatérnek urukhoz az alvilágba, a Richardhoz fűző kötődés újra aktív lesz, és megint csak védett leszek Jagang mágiájával szemben, amikor az is visszatér. Ebben az egészben ez az egy dolog van, ami biztonságérzetet ad nekem: tudom, hogy biztonságban vagyok Jagangtól, hogy nem tud belépni a tudatomba.

Alessandra nővér némán hallgatott.

- Persze - tette hozzá Ann -, neked is nagy megkönnyebbülés lehet, hogy Jagang legalább egy kis időre egyedül hagyta az elmédet.

- Nem lehet tudni, mikor van ott és mikor nincs. Nem érezni a különbséget. Kivéve, ha... ha Ő akarja úgy, hogy érezd.

Mikor Ann erre nem felelt, Alessandra lesimította a ruhája ráncait az ölében.

- De te azt hiszem, nem tudod, mit beszélsz, Prelátus. Az Álomjáró most is itt van az agyamban, és figyel bennünket.

Annra nézett, és várta, hogy a Prelátus ellent mondjon. Ehelyett Ann csak annyit mondott:

- Csak gondolkozz rajta, Alessandra, csak gondolkozz rajta!

Alessandra Nővér megmarkolta a levesestálat.

- Legjobb lesz, ha most már visszamegyek.

- Köszönöm, hogy eljöttél, Alessandra. Köszönöm a levest. És köszönöm, hogy ideültél mellém egy időre. Örülök, hogy egy kicsit ismét veled lehettem.

Alessandra Nővér bólintott, és kifordult a sátorból.

5. FEJEZET

A láthatártól láthatárig terjedő füves síkságon a legkiemelkedőbb terület - bár alig észrevehetően - az a pont volt, ahol Beata Birodalmi Strázsája állt. Ezért ez a rész biztosabb talajt nyújtott a lovak patája számára. A mostanában lehullott esők nyomán a jobbra-balra eső alacsonyabb területek valósággal elmocsarasodtak. Az őrhely különleges fekvése miatt, különösen esős időszakban sokkal több utazó jött errefelé, Beata Strázsája irányába, mint a többi őrhelyen keresztül.

Igazság szerint ezek sem voltak túl sokan, de akik a Vadvidék pusztái felől érkeztek Anderiába, azok főként ennél az őrhelynél léptek be az országba. Beata örömmel vette, hogy a változatosság kedvéért most ő van hatalmi helyzetben. Ő dönthette el, hogy az utazó beléphet-e az országba, vagy sem. Ha nem találta az utast elég megbízhatónak, elküldte a legközelebbi határőr laktanyába, ahol az a laktanya őrségénél folyamodhatott belépési engedélyért.

Beata számára jó érzés volt, hogy korábbi tehetetlenségével ellentétben most fontos dolgok felett van döntési joga. Most hatalom volt a kezében.

Izgalmat is hozott az életébe, ha utazók érkeztek. Változatosságot. Lehetőséget, hogy távolról érkezett emberekkel beszéljen, hogy megfigyelhesse különös ruháikat... Ritkán érkeztek egyszerre két-három embernél többen. De ezek az utazók felnéztek Beatára, mert ő volt az őrhely parancsnoka.

Ezen a napsütötte, fényes reggelen azonban Beata szíve izgatottan vert a mellkasában. Ezúttal a közeledők

egészen másként festettek, mint a szokásos utazók. Ezek sokkal többen voltak. Ezek akár valóságos veszélyt is jelenthettek.

- Carine - adta ki a parancsot Beata -, állj készenlétben a harang rúdjánál!

A haken lány hunyorogva nézett Beata mögé a távolba.

- Biztos vagy benne, őrmester?

Carine szeme szörnyen gyenge volt. Alig látott valamit harminc lépésnél távolabbra, a közeledők pedig még épp hogy csak feltűntek a horizonton.

Beata ezelőtt még soha nem adott ki ilyenriadóparancsot. Legalábbis nem olyankor, amikor utazók közeledtek az őrhelyhez. Persze gyakorlatoztak, többször kipróbálták, milyen gyorsan tudják a rudat készenlétbe helyezni, de arra soha nem adott parancsot, hogy a rudat ki is vegyék a tartójából. Ha Beata távol volt, a szolgálatos örök feladata volt eldönteni, hogy a közeledők jelentenek-e valamiféle veszélyt, de most, hogy itt volt, neki kellett elrendelnie ariadókészültséget. Ő volt a parancsnok. A többiek neki engedelmeskedtek.

A rettenetes baleset óta újabb keresztfával zárták le a rúd állványát, bár mindenki tudta, hogy a fegyver magától szólalt meg, senki nem kongatta meg a rúddal. Az extra biztonsági intézkedésre Beata senkitől nem kapott parancsot, egyszerűen csak nagyobb biztonságban érezte magát így, hogy még egy akadállyal záratta el a rudat. Mind úgy érezték, így legalább tettek valamit az ellen, hogy hasonló baleset újra bekövetkezessen, bár az intézkedés valójában semmit sem ért.

Senki nem tudta, miért kondult meg a Birodalmi Strázsza.

Beata megtörölte izzadó tenyerét a nadrágjába.

- Biztos. Tedd, amit mondtam!

Máskor elég könnyű volt megítélni, hogy a közeledő utazók ártalmatlanok. Vándorkereskedők szekérrel, néha egy pár nomád, akik a határon állomásozó katonákkal akartak árut cserélni - ezeket Beata soha nem engedte át -, gazdagabb kereskedők, akik valamilyen okból a szokásostól eltérő útvonalat választottak, egyszer-kétszer meganderita felderítő egységek, amelyek távoli őrzárataikról tértek vissza.

A felderítők nem közönséges katonák voltak. Ezek a különleges osztagokhoz tartoztak. Csak férfiak voltak köztük, és Beata olyannak látta őket, mint akik hozzászoktak, hogy mindenféle veszélyekkel szálljanak szembe.

Ezek a katonák rá sem hederítettek a reguláris katonákra, amilyen Beata is volt. Beata egyszer rájuk parancsolt, hogy álljanak meg. Persze Beata tudta, kik ezek a katonák, Tolbert kapitány kioktatta őt és egységét a felderítőosztagokat illetően, és utasította őket, hogy az ilyen csapatokat akadálytalanul engedjék át, amikor csak jönnek. Beata semmi mást nem akart, csak egy kicsit beszélgetni velük, mint katona a katonával, megkérdezni, nincs-e valamire szükségük.

Az osztag nem állt meg Beata felszólítására. A parancsnokuk rávicsorgott Beatára, és az emberek szótlanul ellovagoltak mellette nagy testű hátasaikon.

A most közelítő emberek azonban nem felderítők voltak. Beata nem tudta, mit is tartson felőlük azon túl, hogy igazán fenyegetőnek látszottak. Lovasok százait látta, akik harci formációba szóródlak szét rögtön, amint megálltak.

Még távolról is ijesztő látványt nyújtottak.

Beata oldalra pillantott, és látta, hogy Carine kihúzza a rudat az állványából. Annette ott állt Carine mellett, és megmarkolta az ütő nyelét, hogy segítsen a Birodalmi Strázsát megkondítani.

Beata hozzájuk ugrott, és megmarkolta a nyelet, mielőtt a két lány meglendíthette volna az ütőt.

- Nem kaptatok parancsot rá! Mi ütött belétek? Pihenj!

- De őrmester - tiltakozott Annette. - Ezek katonák! Sok-sok katona, és nem a mieink. Ennyit még én is meg tudok mondani.

Beata hátrébb lökte a lányt.

- Jeleznek felénk, nem látod?

- De Beata őrmester - nyüzsitette Annette - ők nem a mi népünkben valók! Semmi keresnivalójuk...

- Még nem is tudod, mit akarnak! - Beata ijedt és dühös volt amiatt, hogy Carine és Annette kis híján parancs nélkül megkondították a fegyvert. - Megörültetek? Még azt sem tudjuk, kicsodák! Ártatlan embereket ölhetettek volna halomra! Ma éjjel és egy hétig mindennap mindketten külön éjszakai őrseget álltok büntetésül, amiért nem vártatok a parancsomra!

Annette lehajtotta a fejét. Carine tisztelgett, mert nem volt benne biztos, hogyan kellene viselkednie, fogadnia az efféle büntetést. Beata mindenkire haragudott volna, aki az osztagából engedély nélkül próbálja megkondítani a Birodalmi Strázsát, de a lelke mélyén örült neki, hogy a két haken lány volt a rendbontó, nem az anderiták egyike.

A távolban az egyik lovas fehér zászlót lengetett egy rúd vagy lándzsa végén. Beata nem tudta, milyen távolságból képesek gyilkolni a Birodalmi Strázsák. Lehet, hogy ha Carine és Annette megszólaltatják, az idegeneknek semmi bajuk nem esett volna, de azután, ami Turnerrel történt, Beata azt remélte, soha nem kell még egyszer átélnie, hogy a fegyver megszólal olyankor, amikor emberek vannak kint előtte. Kivéve, persze, ha nyilvánvalóan támadókról van szó.

Beata a különös sereget figyelte. Az emberek nagy része helyben maradt, csupán néhányan közeledtek felé. Azok szerint a szabályok szerint viselkedtek, amelyeket Beatának és társainak tanítottak. A közeledőknek valamilyenfajta zászlót kell lengetniük, és ha sokan vannak, akkor csak néhányan közelíthetnek, hogy elmondják, mit akarnak, és áthaladási engedélyért folyamodjanak.

Abban nem volt nagy kockázat, ha ezt a pár embert közel engedi. A Birodalmi Strázsza megölhet egy ellenséget akkor is, ha csak egy lépésre van már, ha az illető a fegyver előtt tartózkodik. A támadó akkor is meghal. Nem számít, mennyire közel ér az ellenség, és tulajdonképpen az sem, hányan vannak.

Négy ember közeledett, a többieket maguk mögött hagyva. Ketten gyalog, ketten pedig lóháton. Ahogy közelebb értek, Beata látta, hogy két férfi és két nő jön. Az egyik pár lovon, a másik gyalog. A lovon ülő nőben volt valami...

Amikor Beata felismerte, kicsoda a lovas nő, szíve hirtelen majd kiugrott a torkán.

- Látjátok? - mondta Carine-nek és Annette-nek. - El tudjátok képzelni, mi történt volna, ha megkondíjtátok a Strázsát? Van róla fogalmatok?

Azok ketten leesett állal bámulták a közeledőket. Beata térdei remegtek a gondolatra, hogy majdnem micsoda katasztrófa történt. Öklét rázva fordult a két katonalányhoz.

- Azonnal tegyék vissza a helyére a rudat! És a közelébe ne merjetez menni a Birodalmi Strázsának! Megértették?

A két lány tisztelgett. Beata megfordult, és futva indult lefelé a lépcsőn, kettesével véve a fokokat. Soha életében el nem tudott volna még csak képzelni sem ilyesmit.

El nem tudta volna képzelni, hogy személyesen fog találkozni magával az Inkvizítor Anyával.

Osztaga többi tagjával együtt tátott szájjal bámulta, ahogy a hosszú, fehér ruhás nő előrelovagol. A lovas férfi odaléptetett mellé. A gyalogos nő terhes volt. A gyalogos férfi laza, jellegtelen stílusú ruhába volt öltözve. Oldalán kard lógott, de nem húzta elő.

Az Inkvizítor Anya oldalán lovagló ember egészen különleges jelenség volt. Beata még soha nem látott ilyen férfit. Fekete öltözék volt rajta, ami fölé borulva aranyszínű köpeny libegett mögötte a szélben. Beatának a lélegzete is elállt a férfi láttán.

Kíváncsi volt, vajon tényleg ez az a férfi, a Rahl Nagyúr, akiről azt hallotta, hogy feleségül akarja venni az Inkvizítor Anyát. Mindenesetre igazi nagyúrnak látszott. Ő volt a legimpozánsabb, legragyogóbb kinézetű férfi, akit Beata valaha is látott.

Beata őrmester felkiáltott az emelvényen álló két katonájának:

- Gyertek ide!

A két lány rohanva jött le a lépcsőkhöz, és Beata csapata többi tagjával együtt felsorakoztatta őket. Marie Fauvel káplár, Estelle Ruffin és Emmeline álltak Beata jobbján. Balról, az emelvényről lehívott két lányhoz a három anderita férfi, Norris, Karl és Bryce csatlakozott. Egyenes vonalban álltak fel, így várták a közeledő négy utazót.

Mikor az Inkvizítor Anya leszállt a lováról, Beata és osztaga minden külön parancs nélkül térdelt le és hajtott fejet előtte. Beata titokban felpillantva megcsodálta az Inkvizítor Anya gyönyörű fehér ruháját és a káprázatos, hosszú, leomló hajzuhatagot. Beata még soha nem látott ilyen hosszú és elegáns hajzatot. A sötét anderita vagy vörös haken hajszínekhez volt szokva. Számára a napfényben mézbarnán csillogó hajkorona olyan hihetetlenül különleges látvány volt, amitől az azt viselő asszonyt szinte emberfeletti jelenésnek látta.

Örült, hogy lehajthatta a fejét, mert nagyon félt, hogy a tekintete összeakadhat az Inkvizítor Anyáéval. Csak a mélységes félelem gátolta meg abban, hogy nyíltan megbámulja a félelmetes és nagyszerű jelenséget.

Élete során sok történetet hallott az Inkvizítor Anya hatalmáról, a varázslatos tetteiről, arról, hogy egyetlen pillantásával képes kővé változtatni azokat, akik nem tetszenek neki, vagy még rosszabbat művelhet velük.

Beata alig kapott levegőt, annyira összeszorította a torkát a páni félelem. Hiszen ő csak egy haken lány volt, és most úgy érezte, hogy nem itt van a helye. Álmodni sem mert arról, hogy valaha is az Inkvizítor Anyával találja magát szemközt.

- Álljatok fel, gyermekeim! - hallotta maga fölött a hangot.

Ez a hang a kedvességével, tiszta csengésével máris enyhítette Beata rettegését. Nem hitte volna, hogy az Inkvizítor Anya hangja ilyen... ilyen nőies lehet. Mindig olyannak képzelte, mint a szellemek túlvilágian szigorú, süvöltő hangját.

Beata az osztagával együtt felemelkedett, de fejüket meghajtván tartották, tekintetüket még mindig nem merték az Inkvizítor Anya arcára emelni. Beatának soha senki nem mondta meg, hogyan kell viselkednie, ha az Inkvizítor Anyával találkozna. Maga az esemény is elképzelhetetlen volt mindenkinek, mivel Beata csak egy közönséges haken lány volt. És íme, az elképzelhetetlen éppen most történik meg.

- Ki itt a parancsnok? - Az Inkvizítor Anya hangja volt ez, még mindig elég kedvesen hangzó, de eltéveszthetetlenül benne zengett a hatalom és tekintély hangszíne. Legalább nem hangzott úgy, mintha most mindjárt villámmal akarna lesújtani bárkit is.

Beata egy lépést előrelépett, de tekintetét továbbra is a földre szegezte.

- Én vagyok az, Inkvizítor Anya.

- És te ki vagy?

Beata vágató szívdobogása nem akart csillapodni. Képtelen volt uralkodni a teste remegésén.

- Beata őrmester vagyok, Inkvizítor Anya, a te alázatos szolgád.

Beata majdnem kiugrott a bőréből ijedtében, amikor álla alá nyúló ujjak emelték fel a fejét. Tekintete egyenesen magának az Inkvizítor Anyának a zöld szemébe meredt. Olyan érzés volt, mintha egy magas, szépséges, mosolygó, jó szellem nézne rá.

Jó szellem ide, jó szellem oda, Beata rettegése újraéledt.

- Örülök, hogy megismerhetlek, Beata őrmester. - Az Inkvizítor Anya bal felé intett. - Ez itt Du Chaillu, egy barát, és Jiaan, egy másik barát. - A mellette álló hatalmas férfi vállára tette a kezét. - Ő pedig a Rahl Nagyúr - a mosoly az arcán örömtelibbé mélyült -, a férjem.

Beata tekintete a Rahl Nagyúrra siklott. Az is jóindulatúan mosolygott rá. Beatára még soha nem mosolyogtak ilyen kedvesen ilyen fontos emberek. És mindez azért történhet most meg, mert belépett az anderiai hadseregbe: egy gonosz haken, aki végre tesz valami jót.

- Beata őrmester, nem bánod, ha vetek egy pillantást a Birodalmi Strázsára? - kérdezte a Rahl Nagyúr.

Beata megköszönte a torkát.

- Khm, szóval... izé... nem, uram. Nem, uram! Kérlek, boldogan mutatom meg neked a Birodalmi Strázsát. Úgy értem, megtisztelve. Mármint, hogy megtisztatsz vele, ha megmutathatom neked.

- És az embereink - vágott közbe az Inkvizítor Anya, nagylelkűen végét vetve Beata zavarodott hebegésének - most már ide jöhetnek?

Beata meghajolt.

- Ne haragudj! Bocsáss meg, Inkvizítor Anya! Hát persze, ne haragudj, hogy megfélemeztem róla! Ha megengeded, azonnal intézkedem!

Az Inkvizítor Anya bólintására Beata a Rahl Nagyurat megelőzve száguldott fel a lépcsőkön. Ostoba fajankónak érezte magát, hogy nem köszöntötte azonnal mély tisztelettel az Inkvizítor Anyát, és nem fogadta azzal, hogy „Isten hozott Anderiában!”

Az emelvényre felérve lekapott a falról egy kürtöt, és megfújta a „minden rendben” jelet a szomszédos őrhelyek számára. Aztán a távolban várakozó katonák irányába fordult, és hosszú, elnyújtott kürtszóval jelezte nekik, hogy biztonságban megközelíthetik a Birodalmi Strázsát.

A Rahl Nagyúr jött felfelé a lépcsőn. Beata levette a kürtöt a szájáról, és a korlát mellé húzódott. Volt valami a Nagyúrbán, a puszta megjelenésében, amitől Beatának a lélegzete is elszorult. Még magának a Kultúra Miniszterének a látványa - mármint még mielőtt megtette volna, amit tett - sem váltott ki olyan mély csodálatot Beatában, mint ez az ember, a Rahl Nagyúr.

Nemcsak a Nagyúr lenyűgöző magassága váltotta ki ezt a csodálatot Beatából, a széles vállai, mély szürke szemeinek átható pillantása, vagy fantasztikus fekete-arany öltözete a furcsa szimbólumokkal kivert széles bőrvével, amelyről duzzadó erszények függtek, hanem maga a jelenléte.

Nem volt előkelő és cicomás, mint a rangos anderita urak, mint Dalton Campbell, vagy a Kultúra Minisztere, inkább nemesnek, céltudatosnak, ugyanakkor valahogy nagyon veszélyesnek látszott.

Halálosan veszélyesnek.

Jóképp férfi volt, és elég barátságosan viselkedett, de Beata érezte, hogy ha azok a szürke szemek haraggal fordulnának felé, akár csak átható élességükkel is halálra tudnák őt sújtani. Ha volt valaha ember, aki úgy nézett ki, mint aki méltó férje lehet az Inkvizítor Anyának, hát ez a férfi volt az.

A terhes nő is feljött a lépcsőn, fűrkésző pillantásával mindent alaposan szemügyre vett. Ebben a sötét hajú asszonyban is volt valami nemes. Ő, és a másik férfi, mindketten sötét hajúak, szinte anderitának látszottak. A nő a legfurcsább ruhát viselte, amit Beata valaha látott: a ruha vállára és karjaira sok-sok rövid, mindenféle színű szalag volt kötve.

Beata kinyújtott karral mutatta:

- Rahl Nagyúr, íme a Birodalmi Strázsá. - Beata a nő nevét is mondani akarta, de az valahogy kiszállt a fejéből a nagy izgalomban, sehogyan sem emlékezett rá.

A Rahl Nagyúr tekintete végigfutott a hatalmas, harang formájú kőfegyveren.

- A hakenek alkották meg évezredekkel ezelőtt - magyarázta Beata - mint az anderiták elleni gyilkos fegyvert, de ma már támadó eszköz helyett a béke fenntartását szolgálja.

A Rahl Nagyúr kezét a háta mögött lazán összefogva alaposan megszemlélte a számtalan tonnányira rúgó kőmonstrumot, amit Birodalmi Strázsának hívtak. Tekintete minden apró részletet pontosan felmért, olyan pillantással, amilyen intenzitását Beata még senkitől sem látott. Szinte azt várta, hogy a Rahl Nagyúr beszélni fog a Strázsához, és az válaszolni fog neki.

- És ez hogyan volt lehetséges, őrmester? - kérdezte a Nagyúr, anélkül, hogy Beatára pillantott volna.

- Uram?

Mikor a Rahl Nagyúr végre Beata felé fordult, a szürke szemek pillantásától a lány lélegzete is elállt.

- Nos, ugyebár, a hakenek ígázták le Anderiát?

Az átható tekintet hatása alatt Beata alig tudott megszólalni.

- Igen, Uram. - Hangja alig volt több gyenge nyiszorgásnál.

A Nagyúr hüvelykujjával a háta mögé bökött.

- És úgy gondolod, őrmester, hogy a megszállók ezeket a Birodalmi Strázsákat a hátukra kötve lovagoltak idáig?

Beata térdei reszketni kezdtek. Azt kívánta, bár a Nagyúr ne tenne fel ilyen kérdéseket. Azt kívánta, bárcsak hagyná őt békén, és lovagolna tovább Szépmezőbe és azokkal a fontos emberekkel tárgyalna, akik meg tudják válaszolni az efféle kérdéseket.

- Uram?

A Rahl Nagyúr a kőharang felé fordult, és széles gesztussal mutatott rá.

- Elég egyértelmű, őrmester, hogy ezeket a fegyvereket nem úgy hozták ide. Ahhoz túl nagyok. Nyilvánvaló, hogy itt építették fel őket, ezen a helyen, ahol most állnak. Az sem kétséges, hogy mágia segítségével készültek.

- De a haken gyilkosok, amikor megtámadták...

- A fegyverek kifelé irányulnak, őrmester, a kívülről támadó megszállók felé, nem Anderia népe felé. Nem vitás, hogy eleve védelmi fegyverekként épültek.

Beata nagyot nyelt.

- De hát nekünk úgy tanították, hogy...

- Hazugságot tanítottak nektek. - A Nagyúr határozottan szomorúnak tűnt. - Ezek kétségtelenül védelmi fegyverek. - A szomszédos Birodalmi Strázsákra tekintett két oldalt. - Összehangoltan működnek. Védelmi vonalként építették ki őket, nem lehettek a megszállók eszközei.

A Nagyúr szinte sajnálkozva mondta ezeket a szavakat, Beatának egyáltalán nem úgy tűnt, mintha kötözködni akarna. Inkább, mint aki maga is most vette észre, és most kimondta, amit gondolt.

- De hát a hakenek... - Beata hangja alig volt több suttogásnál.

A Rahl Nagyúr udvariasan hallgatott, várta Beata érveit. A lány fejében teljesen összezavarodtak a gondolatok.

- Én nem vagyok tanult személy, Rahl Nagyúr. Én csak egy haken vagyok, természetemnél fogva rossz. Bocsásd meg nekem, hogy nem tanítottak ki eléggé ahhoz, hogy jól tudjak válaszolni a kérdéseidre.

A Nagyúr felsóhajtott.

- Ahhoz nem kell tanult személynek lenni, Beata őrmester, hogy meglássuk, ami itt van a szemünk előtt. Csak a fejedet kell használnod.

Beata némán állt. Képtelen volt beletörődni abba, hogy milyen fordulatot vett a beszélgetés. Ez a férfi itt előtte fontos ember volt. Beata sok mindent hallott már a Rahl Nagyúrról. Arról, hogy milyen hatalma van, hogy varázsló, aki képes a nappalt éjszakává, az odafentet idelentté változtatni. Nem egyszerűen egy ország ura volt, mint a Kultúra Minisztere meg a Fejedelem, hanem az a férfi, aki a rejtelmes D'Harai Birodalom felett uralkodott, és most az egész Középföldet le akarja igázni.

De emellett férfi is volt, aki az Inkvizítor Anyát vette feleségül. Beata látta az Inkvizítor Anya pillantását, ahogy a Rahl Nagyúrra nézett, és felismerte ebben a pillantásban a szerelmet és a tiszteletet. Ez a pillantás a napnál is világosabban beszélt.

- Hallgatnod kellene arra, amit mond - szólt közbe a terhes asszony. - Ő az Igazság Keresője is.

Beatának leesett az álla. Mielőtt a félelem megbéníthatta volna a nyelvét, kibuggyant belőle:

- Úgy értem, uram, hogy a kard, amit viselsz, az Igazság Kardja?

Beata közönséges kardnak látta a fegyvert, nem sokban különbözönek az övétől. Semmi különös. Csak egy fekete bőrborítású markolat egy fekete bőrhüvelyben.

A Nagyúr lenézett az oldalára, félig kihúzta a kardot a hüvelyéből, aztán hagyta visszacsusszanni. Az arckifejezése kedvetlenné vált.

- Ez? Nem... nem az Igazság Kardja. Jelenleg... nem hoztam magammal.

Beata nem mert rákérdezni, miért nem. Nagyon szerette volna, ha megláthatja a legendás kardot. Az a kard mágikus volt. Az lett volna ám csak valami: ha ő, Beata megláthatja az Igazság Kardját, amiről Fitch annyit álmodozott. Ő, Beata láthatná meg, nem Fitch! Katonának állt, az egyik Birodalmi Strázsza őrségének a parancsnoka lett: ez máris több, mint amit Fitch valaha is el fog érni.

A Rahl Nagyúr visszafordult a följük tornyosuló fegyver felé. Úgy tűnt, azt is elfelejti, hogy bármi más létezik körülötte, olyan mélyen belemerült a mohos kő szemlélésébe. Olyan mozdulatlanul állt előtte, mintha ő maga is kőből lenne. Úgy látszott, szinte egyggyé vált a kőharanggal.

A keze kinyúlt, hogy megérintse a Birodalmi Strázsát.

A terhes nő elkapta a Nagyúr csuklóját, hogy visszatartsa.

- Ne, férjem. Ne érintsd meg. Ez a dolog...

A Rahl Nagyúr a nő szemébe nézett, és befejezte helyette a mondatot:

- Gonosz.
- Szóval te is megérezted?

A Nagyúr bólintott.

Hát persze, hogy gonosz, akarta mondani Beata. Hiszen a hakenek építették.

A lány szemöldöke hirtelen meglepődve futott össze a homlokán. A terhes nő „férjem”-nek szólította a nagyurat, de hát az Inkvizítor Anya is úgy mutatta be, mint a férjét!

A Rahl Nagyúr közeledő katonáit észrevéve lefelé indult, kettesével véve a lépcsőfokokat. A sötét hajú nő még egy utolsó pillantást vetett a Birodalmi Strázsára, aztán elindult, hogy kövesse a férfit.

Beata képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy megkérdezze a terhes asszonyt.

- A férjed?

A nő felszegte az állát, amint visszafordult Beata felé.

- Igen, én a Rahl Nagyúr, a Kereső, a Caharin, Richard felesége vagyok.

- De... de hát az Inkvizítor Anya is azt mondta, hogy...

A nő vállat vont.

- Igen, mindketten a feleségei vagyunk.

- Kettő? Mindketten?

A nő elindult a lépcsőn lefelé.

- Richard fontos ember. Neki több felesége is lehet. - Megállt és visszanézett. - Volt, amikor nekem öt férjem is volt.

Beata tágra nyílt szemekkel bámult a lépcsőn lefelé eltűnő asszony után. A reggeli levegőben különösen zajosnak hallatszott a közeledő katonák moraja. Beata korábban elképzelni sem tudott volna ilyen veszedelmes kinézetű embereket. Most különösen örült a kiképzésnek, amit kapott. Tolbert kapitány azt mondta, hogy ezzel a kiképzéssel minden ellenség ellen képes lesz megvédeni Anderiát, még az ilyen marcona katonák ellen is.

- Beata őrmester! - szólt fel hozzá a Rahl Nagyúr.

Beata a harang előtti korláthoz lépett. A Nagyúr visszafordult felé, útban a lovához. Az Inkvizítor Anya a saját lova kantárját fogta, egyik lábával már a kengyelben.

- Igen, uram?

- Gondolom, nem ti kongattátok meg ezt a dolgot odafent úgy egy héttel ezelőtt?

- Nem, uram, nem mi voltunk.

- Köszönöm, őrmester! - ezzel a Nagyúr ismét a lova felé fordult.

- De akkor valóban megszólalt.

A Rahl Nagyúr kövére meredve állt meg. A terhes nő villámgyors mozdulattal fordult sarkon. Az Inkvizítor Anya, félig már a lova hátán, visszacsusszant a földre.

Beata futva indult lefelé a lépcsőn, hogy a rémes részleteket ne kiabálva kelljen elmondania. Osztaga jócskán a Birodalmi Strázsa mögé visszahúzódva ácsorgott, nyilván attól tartottak, hogy útban lennének ezeknek a nagyon fontos embereknek. Beata gyanúja szerint attól is félhettek, hogy az Inkvizítor Anya egyetlen pillantásával lángba boríthatja őket. Még Beata is tartott az Inkvizítor Anyától, de ez már korántsem a kezdeti vak rettegés volt.

A Rahl Nagyúr füttyentett a katonáinak, és széles karmozdulattal nógatta őket, hogy siessenek előre, a Birodalmi Strázsa hatáskörének vonala mögé, ha esetleg a Strázsa ismét magától meg találna szólalni. Mialatt a lovasok százai ügetve kerültk meg két oldalról a kőharangot, a Nagyúr sietve terelte az Inkvizítor Anyát, a terhes asszonyt és a többieket hátra, a platform háta mögé.

Amikor már a nők biztonságos helyre értek, a Nagyúr óvó mozdulattal markolta meg Beata vállát, és elrántotta a Birodalmi Strázsa elől. Beata - elsősorban ijedtében - vigyázzba merevedett a Nagyúr előtt.

A férfi olyan szigorúan vonta össze a szemöldökét, hogy Beata térde ismét remegni kezdett tőle.

- Mi történt? - kérdezte a Nagyúr olyan csendes hangon, mintha attól tartana, hogy a hangosabb szó ismét megkondíthatja a Birodalmi Strázsát.

- Nem tudjuk igazán, uram. - Beata megnyalta kiszáradt ajkát. - Az egyik emberem... Turner volt az... - hátrafelé intett a kezével - odakint volt őrzáraton, mikor a fegyver megszólalt. Rettenetes hang volt. Egyszerűen szörnyű. És Turner...

Beata érezte, hogy egy könnycsepp gördül le az arcán. Bármennyire is nem akarta, hogy a Nagyúr és az Inkvizítor Anya meglássák, hogy gyengeséget mutat, nem tudta visszatartani azt a cseppet.

- Késő délután történt? - kérdezte a Rahl Nagyúr.

Beata rábólintott.

- Honnan tudod?

A Nagyúr elengedte a kérdést a füle mellett.

- Mind megszólaltak? Nem csak ez az egy kondult meg, hanem valamennyi, végig az egész vonalon, ugye?

- Igen, Uram. Senki sem tudja, hogy miért. Kijött néhány tiszt az erődből, hogy megvizsgálja a Strázsákat, de ők sem tudtak semmit mondani.

- Sokan haltak meg?

Beata nem nézett a Nagyúr szemébe.

- Igen, uram. Az én egyik emberem, és sokan mások is, ahogy hallottam. Szekeres kereskedők a határon, visszatérő őrzérek... mindenki, aki odakint volt a Strázsák előtt, amikor megkondultak. .. Borzalmas volt. Így meghalni...

- Megértjük - szólt közbe az Inkvizitor Anya együttérzően. - Sajnáljuk a veszteségeiteket.

- Szóval senkinek fogalma sincs róla, miért szólaltak meg? - erősködött a Rahl Nagyúr.

- Nem, uram. Legalábbis nekünk senki nem mondott semmit. Beszéltem a szomszédos Birodalmi Strázsák őrségeivel. Náluk is ugyanez történt. Az ő Strázsáik is maguktól kondultak meg, és senki nem tudja, miért. Nyilván a kivizsgáló tisztek sem ismerik az okát, mert ők is minket faggattak róla, hogy mi történt.

A Rahl Nagyúr mélyen gondolataiba merülve szórakozottan bólintott. Aranyszínű köpenye meglibbent a szélben. Az Inkvizitor Anya kisöpört az arcából egy rakoncátlan hajfürtöt. A Nagyúr terhes felesége is szélkuszálta haját igazgatta.

A Rahl Nagyúr Beata osztaga felé intett.

- Ez az összes ember, akik itt állomásoznak? Csak ez a néhány... katona őrzi a határt?

Beata felpillantott a föléjük tornyosuló kőharangra.

- Tudod, uram, egyetlen ember is elegendő, hogy a Strázsát megkondítsa.

A Nagyúr ismét felmérte az osztagot a pillantásával.

- Hát, gondolom. Köszönöm a segítségedet, őrmester.

Gyorsan lóra szállt az Inkvizitor Anyával együtt.

A terhes nő és a többi gyalogos elindult a lovas katonákkal együtt.

A Rahl nagyúr visszafordult Beatához.

- Mondd csak, Beata őrmester, mit gondolsz? Én meg az Inkvizitor Anya... mi is gonosz természetűek vagyunk? Nem vagyunk olyan jók, mint az anderiták?

- Ó dehogy, Uram! Csak a hakeneket verte meg a Teremtő azzal, hogy gonosz lélekkel születnek. Mi sohasem lehetünk olyan jók, mint az anderiták. A mi lelkünk romlott, és képtelenek vagyunk a megtisztulásra. Az ő lelkük tiszta, és ők képtelenek a romlottságra. Mi soha nem javulhatunk meg; mi csak abban reménykedhetünk, hogy képesek leszünk uralkodni gonosz hajlamaink felett.

A Nagyúr szomorúan mosolygott le a lányra a ló hátáról.

- Beata, a Teremtő nem alkot gonoszt. Ő nem teremt gonosz lelket és nem is adományoz ilyet nektek. Ti ugyanúgy képesek vagytok a jóra, mint bárki más, és az anderiták ugyanúgy hajlamosak a gonosszra, mint akárki.

- Nekünk nem ezt tanították, uram.

A Nagyúr lova idegesen dobálta a fejét és táncolt egy helyben. Nagyon szeretett volna már a többiek után eredni. A Nagyúr megveregette a ló csillogó barna nyakát, mintha a gyengéd mozdulattal egyszersmind beszélne is hozzá, és a ló azonnal lecsillapodott.

- Ahogy mondtam, rosszul tanítottak benneteket. Te ugyanolyan jó vagy, Beata, mint akárki más: haken, anderita, bárki. A mi célunk ebben a küzdelemben az, hogy mindenki egyenlő esélyt kapjon az életben.

Legyetek óvatosak azzal a dologgal, őrmester, azzal a Birodalmi Strázsával!

Beata szemöldökéhez emelt kézzel tisztelgett.

- Igen, uram, ez minden szándékunk.

A Nagyúr mélyen Beata szemébe nézett, és szívéhez szorított ököllel viszonzta a tisztelgést. Aztán a lova ügetésbe csapott, hogy utolérje a többieket.

Mialatt Beata a távolba tűnő férfi után nézett, tudatosult benne, hogy valószínűleg most zajlott le a legizgalmasabb dolog, ami vele egész eddigi és hátralévő életében megtörténhet: az Inkvizitor Anyával és a Rahl Nagyúrral beszélhetett.

6. FEJEZET

Amint Dalton belépett a szobába, Bertrand Chanboor felpillantott. Bertrand felesége is jelen volt, ott állt férje díszes íróasztala előtt. Dalton tekintete egy pillanatra összevillant az asszonyéval. Kicsit meglepődött azon, hogy Hildemarát is itt találta, de nyilván ez az ügy elég fontos volt ahhoz, hogy ő is megbeszélje a férjével.

- Nos? - kérdezte Bertrand.

- Megerősítették a híreket - mondta Dalton. - Ők is a saját szemükkel látták.

- És katonák is vannak velük? - kérdezte Hildemara. - Ez a része is igaz?

- Igen. A leghitelesebb becslések szerint körülbelül ezer ember.

Hildemara halkán szitkozódott, mialatt az íróasztal lapján dobolva ujjával belegondolt a hallottakba.

- És azok a bolondok a határon csak úgy simán átengedték őket.

- Nekünk is vannak hasonló csapataink - emlékeztette Bertrand a feleségét, miközben felállt. - A mi „speciális

anderita csapatainkat" is szó nélkül át szokták engedni.

- A határőröket nem lehet hibáztatni - szólt közbe Dalton. -Nem tagadhatták meg csak úgy a belépést az Inkvizítor Anyától. A férfi meg nyilván maga a Rahl Nagyúr lehet vele.

A Miniszter hirtelen dührohamában földhöz vágta az üveg tollszárát. A toll csörömpölve pattant néhányat a padlón, mielőtt darabokra tört a szemközti falon. Az ablakhoz lépett és a párkányra támaszkodva kifelé bámult.

- A Teremtés szerelmére, Bertrand, uralkodj magadon! - mordult rá Lady Chanboor.

A Miniszter dühtől vöröslő arccal fordult vissza, és ujját rázta a felesége felé.

- Ez mindent tönkretehet! Évekig dolgoztunk az egészen, gondosan ápolgattuk a kapcsolatokat, elvetettük a magvakat, irtottuk a gyomot, ha felütötte a fejét, és mikor végre készen állnánk életünk nagy aratására, csak belovagol ide ez a nő azzal a... azzal a d'harai fattyúval, a Rahl Nagyúrral!

Hildemara összefonta a karját.

- Na, hát ez majd mindjárt meg is oldja a problémát, hogy te dührohamot produkálsz. Esküszöm, Bertrand, néha kevesebb józanság van benned, mint egy tökrészeg halászbán.

- Meg a lepcsés feleségében, aki a részegségbe hajszolja!

A Miniszter a fogát csikorgatta, és félretolta a székét, kétségkívül valami hosszadalmas szóáradatra készülve. Dalton lelki szemei előtt dühös párduncnak látta Hildemarát, ahogy háta ívben megfeszül, karmai kimerednek, bundája felborzolódik.

Mikor ezek ketten egymásnak estek, Daltont általában annyiba vették, mint egy élettelen bútordarabot. Ezúttal azonban fontosabb dolga is akadt, mint hogy értékes időt vesztegetve azt figyelje, hogyan mérgesedik el a vita a két szerető házastárs között. Parancsokat kellett kiadnia attól függően, hogyan fognak most dönteni. Megfelelően és idejében kellett elhelyeznie az embereit, akik szemei, fülei, és ha szükséges, fogai és karmai lesznek.

Francára gondolt, és arra, vajon az asszony visszanyerte-e már a képességét. Mostanában alig látta a boszorkányt, és amikor találkoztak, Franca akkor is zaklatottnak tűnt. Dalton hallotta, hogy Franca mostanában sok időt tölt a könyvtárban. Ezekben az időkben nagyon jól jött volna Franca segítsége. Valódi segítsége.

- Az Inkvizítor Anya és a Rahl Nagyúr nagyon keményen lovagolnak, és az embereim épp hogy meg tudták előzni őket - szólt közbe gyorsan Dalton, mielőtt még Bertrand nekieshetett volna a feleségének, vagy Hildemara hozzávághatott volna valamit a férjéhez. - Egy órán, legfeljebb kettőn belül ideérnek. Fel kell készülnünk a fogadásukra.

Bertrand egy percig még dühösen meredt maga elé, mielőtt visszahúzta a székét és leült. Összekulcsolta a kezeit maga előtt az asztalon.

- Igen, igazad van, Dalton. Nagyon is. Legelőször is el kell tüntetnünk szem elől Steint és az embereit. Nem lenne okos dolog...

- Vettem magamnak a bátorságot, Miniszter, és már intézkedtem is ebben az ügyben. Elküldtem őket, hogy bizonyos távolabbi gabonátárolók befogadóképességét megvizsgálják, mások pedig Anderia stratégiai útvonalait szerették volna tanulmányozni.

Bertrand felpillantott.

- Nagyon jó.

- Túl sokáig dolgoztunk rajta, hogy most, mikor ilyen közel járunk a célhoz, egyszerre mindent elveszítsünk - mondta Hildemara. - Viszont, ha nem veszítjük el a fejünket, nem látom be, miért ne folytathatnánk mindent a terv szerint.

Férje szemmel láthatóan jócskán lenyugodott, mint általában, amikor nehéz problémákat kellett megoldania. Megvolt az a különös képessége, hogy egyik pillanatban dühösen őrjöngjön, a következőben pedig már mosolyogjon.

- Lehetséges. - Daltonhoz fordult. - Milyen messze járnak a Rend seregei?

- Még jókora távolságra, Miniszter. Stein „speciális anderita csapatai", akik tegnapelőtt érkeztek meg, azt jelentették, még legalább négyheti járóföldre. Valószínűleg még egy kicsit messzebb.

Bertrand felrántotta az egyik szemöldökét és ravasz, mosoly ült ki az ajkára.

- Akkor egyszerűen fel kell tartanunk addig az Inkvizítor Anyát és a Rahl Nagyurat.

Hildemara ökleivel az asztalra támaszkodva hajolt közelebb a férjéhez.

- Azok ketten, az Inkvizítor Anya és a Rahl Nagyúr követelni fogják a válaszukat. Már régóta elmagyarázták a követeléseinknek Aydrindrilben, hogy milyen választásaink lehetnek, és hazaküldték őket az ajánlattal, hogy vagy csatlakozunk a D'Harai Birodalomhoz, vagy kockáztatjuk, hogy lerohannak bennünket, és ezzel elveszítjük minden jogunkat az önálló államiséghez.

Dalton egytetértett az asszonnyal.

- Ha nem fogadjuk el a megadási feltételeiket, az országunkra fognak támadni a hadaikkal. Ha valami kis jelentéktelen államocská lennénk, valószínűleg nem törődnének vele, csatlakozunk-e vagy sem, de így, ha elutasítjuk őket, első számú célpontjukká válunk.

- És ahogy hallottam, valahol errefelé, délen állomásozik is egy hadseregük - szólt közbe Hildemara. - A Rahl

Nagyúr nem az az ember, akit semmibe lehetne venni, vagy félrevezetni. A többi ország közül jó páran - köztük Jara, Galea, Herjborgue, Grennidon és Kelton - már önként behódoltak, vagy behódoltatták őket. A Rahl Nagyúr d'harai csapatai komoly erőt képviselnek önmagukban is, de ezekkel az országokkal megerősítve rettenetes az ereje.

- De nincs minden serege a közelben - vetette ellen Bertrand, aki valami rejtélyes okból most hirtelen nagyon nyugodttá vált. - A Rend képes lesz eltiporni őket. A Birodalmi Strázsák pedig távol tudnák tartani a D'Harai Birodalom bármekkora seregét is.

Dalton úgy érezte, Bertrand önbizalma megalapozatlan.

- A hírforrásaim szerint a Rahl Nagyúr iszonyú képességeket birtokló varázsló. Ráadásul ő az Igazság Keresője is. Attól tartok, egy ilyen ember képes lehet rá, hogy valami módon győzedelmeskedjen a Birodalmi Strázsák fölött is.

Hildemara összeráncolta a homlokát.

- Ráadásul az Inkvizitor Anya, a Rahl Nagyúr és egy ezerfős seregük már a Birodalmi Strázsák vonalán belül jár. És követelni fogják a behódolásunkat. Ha ez megtörténik, minden hatalmunk oda lesz. A Rend nem ér ide még hetekig, addigra pedig már rég késő lesz.

Ujját a férje felé rázta.

- Túl sokat fektettünk már be hozzá, hogy most mindent elveszítsünk.

Bertrand összeütögette a két hüvelykujját és mosolygott.

- Akkor, ahogy az előbb is mondtam, egyszerűen késleltetnünk kell őket, nem igaz, drágám?

A d'harai csapatok sötéten kanyargó, csillogó acéllal tűzdelt szalagja hosszan elnyúlt Richard és Kahlan mögött, akik a Kultúra Miniszterének birtoka felé vezették őket. Alig egy óra volt már hátra ahhoz, hogy a nap leszálljon a láthatár szélén gyülekező felhők mögött, de végre megérkeztek.

Richard kitárta izzadó mellkasát az enyhe szellőnek, és egy felettük köröző kíváncsi hollót figyelt. A madár rekedt károgással hívta fel magára a figyelmet, már ahogy azt a hollók szokták.

Meleg, párás nap volt. Richard és Kahlan azt az öltözetet viselték, amit a katonák hoztak nekik, hogy az elegáns ruháik tiszták és szalonképesek maradjanak a hamarosan bekövetkező találkozásra az ország vezetőivel.

Richard hátrapillantott a válla fölött és tekintete Du Chaillu gyilkos pillantásával találkozott. Richard ugyanis rákényszerítette a sámánnot, hogy lóra üljön. Így nagyobb távolságot tehettek meg, és nem kellett még egy újabb napot tölteniük az úton. Az utazás már így is túlságosan hosszúvá nyúlt.

A Baka Tau Mana népe nem szeretett lovagolni. Du Chaillu gyakran semmibe vette Richard kérését, hogy lovagoljon inkább. Ezúttal azonban nem mert ellenszegülni: tisztában volt vele, hogy ha nem engedelmeskedik, Richard egyszerűen hátra fogja hagyni.

Carának nyilvánvalóan beletelt egy kis idejébe, hogy megtalálja Reibisch tábornok seregét, és kísérő csapatot küldjön Richardék után. Richard, Kahlan és a Baka Tau Manák túl sokáig küszködtek gyalogosan a végeláthatatlan pusztá mocsaras talajával. Így aztán nem túl nagy távolságot sikerült megtenniük, mielőtt a katonák a lovakkal utolérték őket.

Du Chaillu is lassította a haladásukat, habár nem szándékosan. Szünet nélkül vitatkozott Richarddal, hogy a lovaglás kárt fog okozni a születendő babának - a gyermeknek, amelyet Richard kívánságára tartott meg. A meg nem született gyermek kedvéért Richard nem nagyon erőltette Du Chaillut, hogy lóra üljön.

Richard igazából nem is akarta, hogy Du Chaillu velük jöjjön. Miután azonban a d'harai katonák megérkeztek a felszereléssel és vezetékllovakkal, az asszony megtagadta korábbi ígéretét, hogy visszafordul az embereivel.

Du Chaillu javára legyen mondva, egyetlen egyszer sem panaszkodott az utazás nehézségei miatt. Amikor azonban Richard arra kényszerítette, hogy lóra üljön, mindig rémes kedvébe került.

Kahlan eleinte nagyon hűvösen fogadta, hogy a Baka Tau Mana sámánasszony is velük tartott. Lassan azonban felengedett iránta, különösen azóta az eset óta, hogy Richard leesett a lováról. Kahlan Du Chaillu érdemének tudta be, hogy Richard életben maradt. Richard is szívesen vette Du Chaillu lelkes segítségét, de úgy gondolta, nem Du Chaillu tartotta őt életben.

Hogy valójában mi történt, azt nem tudta. Mióta azonban látta a Birodalmi Strázsákat, és hallotta, hogy egyszerre kondultak meg minden külső ok nélkül éppen abban az időpontban, amikor hirtelen rátört az a bénító fájdalom, tudta, hogy a két dolog valahogyan kapcsolódik egymáshoz. Nem hitte, hogy Du Chaillu különösebb befolyással tudott volna lenni az esemény kimenetelére. Ez valami sokkal átfogóbb, nagyobb dolog volt, mint azt a sámánasszony gondolta, és sokkal összetettebb, mintsem Richard megérthette volna.

Mióta a Birodalmi Strázsákat látták, Richard semmi kedvéért sem volt hajlandó lassítani, még Du Chaillu terhessége miatt sem. Mióta a köharangok közelében állt, és megérezett valamit abból, amit Richard is érzett azon a helyen, Du Chaillu is sokkal készségesebb volt Richard sietségét illetően.

Richard felemelte a kezét, amikor észrevette a porfelhőben feléjük közeledő lovas. Hallotta, hogy jelzésére válaszul parancsszavak futnak végig a menetoszlopon, és az egész kíséret nagy csörömpöléssel megáll. Csak az

ezután beállott csendben ébredt tudatára, mekkora zajjal is voltak eddig.

- Ez lesz a fogadóbizottságunk - mondta Kahlan.
- Milyen messze van a Miniszter birtoka? - kérdezte Richard.
- Nincs messze. Talán egy mérföldnyire. Már több mint félúton járunk Szépmezőből.

Richard és Kahlan leszálltak a lovaikról, hogy a közeledő lovast fogadják. Egy katona lépett Kahlan lovához és átvette a gyeplőt. Richard is átadta a gyeplőjét az embernek, aztán távolabb húzódtak a többiektől. Egyedül Kahlan tartott vele, Richard egy kézmozdulattal leállította a katonák akcióját, hogy védőgyűrűt formáljanak körülöttük.

A fiatal lovas leugrott a nyeregből, még mielőtt a ló teljesen lefékezett volna. A gyeplőt kezében tartva fél térdre ereszkedett a jövevények előtt. Kahlan az Inkvizítor Anya szokásos módján üdvözölte, és a fiatalember felegyenesedett. Fekete csizmát, sötét nadrágot viselt, cifra gallérú és kézelőjű fehér inget, valamint fekete és barna zsinórokból készült fonattal szegélyezett rozsdabarna, steppelt zekét.

Vörös hajú fejét megbiccentette Richard felé.

- Rahl Nagyúr?
- Úgy van.

A fiatalember felemelte a fejét.

- A nevem Rowley. A Kultúra Minisztere küldött, hogy köszöntselek benneteket, és tolmácsoljam afölötti örömét, hogy te és az Inkvizítor Anya megtiszteltétek Anderia népét azzal, hogy eljöttetek hozzánk.

- Hát persze - mondta Richard.

Kahlan oldalba bökte a könyökével.

- Köszönöm, Rowley. Szükségünk lesz egy helyre, ahol az embereink tábort verhetnek.
- Igenis, Inkvizítor Anya. A Miniszter arra kért, mondjam meg nektek, hogy bátran válasszatok olyan helyet a földjeinken, ami csak tetszik. Ha megfelel nektek, üssetek táborát magán a birtokon.

Ez az ötlet Richardnak egyáltalán nem tetszett. Nem akarta, hogy az emberei zárt helyre szoruljanak be. Közel akarta tudni őket, de azt szerette volna, hogy szükség esetén jól védhető pozícióban legyenek. Gondoljon bárki bármit, Richardnak úgy kellett kezelnie a helyzetet, mintha feltehetően ellenséges területen lennének. A mellettük elterülő búzaföldre mutatott.

- Esetleg itt? Természetesen megtérítjük a föld tulajdonosának az összes kárt, amit a termésében okozunk.

Rowley meghajolt.

- Ahogy óhajtod, Rahl Nagyúr. A Miniszter azt kívánta, hogy te dönts el, hol akarsz letáborozni. A föld közös állami tulajdon, termés pedig lesz bőven, nem kell aggódnod a kár miatt.

Ha elrendezted a csapataidat a kedved szerint, a Miniszter szívesen lát benneteket vacsorára. Megkért, mondjam el, mennyire szeretne megismerni téged, és újra találkozni az Inkvizítor Anyával.

- Mi nem...

Kahlan ismét oldalba könyökölte.

- Boldogan elfogadjuk Chanboor Miniszter vacsorameghívását. Arra kérlek azonban, mondd meg neki, hogy keményen lovagoltunk és fáradtak vagyunk. Nagyon hálásak lennénk, ha csak kis vacsorát rendezne, háromfogásosnál nem nagyobbat.

Nyilvánvaló volt, hogy Rowley nem volt felkészülve efféle óhajra, de megígérte, hogy azonnal átadja.

Ahogy a fiatalember ellovagolt, Du Chaillu odalépett Richardhoz és Kahlanhoz.

- Rád férne egy fürdő - jelentette ki Richardnak. - Jiaan azt mondja, van itt egy kis tavacska, nem messze a domb mögött. Gyere, megfürdünk.

Kahlan homloka elfelhősödött. Du Chaillu kedvesen rámosolygott.

- Általában nekem kell rávennem - mondta cinkosan Kahlannak. - Olyan szégyenlős, amikor együtt fürdünk. Az arca belevörösödik - itt Richard arcára mutatott -, akárcsak most, amikor levetkőzünk a fürdéshez. Ugyanilyen vörös szokott lenni az arca olyankor is, amikor azt mondja, hogy vegyem le a ruháimat.

Kahlan mereven állt, karba font kezekkel.

- Igazán?

Du Chaillu bólintott.

- Te is szeretsz vele fürödni? Úgy veszem észre, ő élvezi, ha nőekkel fürödhet együtt.

Richard most értette meg, mennyire dühös volt rá Du Chaillu a lovaglásért, és hogy most így akar visszavágni neki.

Kahlan zöld szemei Richardra szegeződtek.

- Hogy is van ez veled meg a nőekkel, valamint a fürdéssel?

Richard vállat vont, mint aki nem akar belemenni a játékba.

- Akarsz csatlakozni hozzánk? Lehet, hogy egész jó szórakozás lesz. - Kahlanra kacsintott, aztán megfordult és karon fogta Du Chaillut. - Hát akkor gyere, *feleség*. Előre megyünk, talán később Kahlan is csatlakozik hozzánk.

Du Chaillu elrántotta a karját: számára ez a móka most már túl messzire ment.

- Dehogy, nem akarok víz közelébe menni.

A szemeiben tisztán látszott a félelem. Nem akart még egy esélyt adni a Harmóniáknak, hogy vízbe fojtsák.

7. FEJEZET

Richard türelmetlen sóhajjal nézett végig a vacsorát szemmel láthatóan élvező vendégseregen. Bensőséges vacsora, így nevezte Bertrand Chanboor. Kahlan odasúgta Richardnak, hogy Anderiában egy ötven-hatvanfős vacsora tényleg bensőségesnek számít.

Amikor Richard pillantása összeakadt a vendégeivel, sokan közülük, főként a férfiak félrekapták a tekintetüket. A nők jó része viszont nem. Ahogy ezek rezgették rá a szempilláikat, Richard szerencsésnek érezte magát, hogy Kahlan nem volt féltékeny természetű. Du Chaillura sem volt igazán féltékeny: tudta, hogy a nő egyszerűen csak bosszantani akarta Richardot. Richard azonban tisztában volt vele, hogy alaposan meg kell majd magyaráznia Kahlannak azt az egyszeri ártatlan fürdőzését Du Chailluval.

Nehéz volt azonban bármit is megmagyaráznia Kahlannak, amikor mindig annyian voltak körülöttük. A Kardmesterek még alvás közben is őrködtek mellettük, aztán jöttek a katonák, akik minden pillanatukat éber szemekkel őrizték. Nem sok intimitás maradt számukra, nem is beszélve a romantikáról. Richard számára már szinte nehéz volt elképzelni is, hogy valójában már házasok, amilyen keveset maradhattak kettesben.

A feladatuk fontossága mellett azonban jelentéktelenné halványultak az efféle megfontolások. Annak a tudata, hogy emberek halnak meg, amiért a Harmóniák szabadon garázdálkodnak, egyáltalán nem kedvezett az intim gondolatoknak.

Most, hogy itt ült Kahlan mellett, közös tálról étkeztek, látta a lámpafényt tükröződni azokban a csodálatos zöld szemekben, a dús hajkoronáján, figyelte, hogyan ölelik körül a gazdag fürtök a nyaka finom hajlatát, egyre erősebben gondolt arra a hetekkel ezelőtti éjszakára a Szellemházban - amikor utoljára szeretkeztek. Felidézte magában Kahlan meztelen, buja testét... kitörölhetetlen emlékkép volt.

Kahlan torokköszörülése hozta vissza a valóságba.

- Kérdezett tőled valamit - suttogetta Richard fülébe.

Richard pislogott.

- Micsoda?

- Chanboor Miniszter kérdezett tőled valamit.

Richard a másik oldalra fordult.

- Bocsánat, elkalandoztak a gondolataim. Egy fontos feladaton gondolkodtam.

- Persze, persze - mosolygott Chanboor Miniszter. - Csak arra voltam kíváncsi, hol nőttél fel.

Richard emlékeiben egy rég elfelejtett fiatalkori kép ötlött elő: amint a bátyjával - a mostohatestvérével - Michaellel birkózik. Annyira élvezte ezeket a játékos küzdelmeket! Vidám idők voltak...

- Hát tudod, mindenütt, ahol csak valami jó küzdelem adódott.

A Miniszter meglepetten keresgélt megfelelő válasz után.

- Hát... gondolom jó tanítómestered lehetett.

Később, amikor már felnőttek, a mostohatestvére elárulta Richardot Darken Rahlnek. Michael sok embert elárult. Michael árulása miatt sok-sok ártatlan embernek kellett meghalnia.

- Igen - mondta Richard, és az emlékkép rideg domborműként vetült lelki szemei előtt ő maga és a Miniszter várakozást tükröző arca közé. - Jó tanítómesterem volt. A múlt télen lefejeztettem.

A Miniszter elsápadt.

Richard visszafordult Kahlan felé. Az Inkvizitor Anya tenyere mögé rejtette mosolyát.

- Jó válasz - suttogetta Richardnak a szalvéta mellől, úgy, hogy az asztaluk előtt pengetett csendes hárfazenén át mások meg ne hallhassák.

A Kahlan másik oldalán ülő Lady Chanboor, ha megdöbbsent is, nem mutatta jelét. Dalton Campbell viszont, a Miniszter túloldalán, összevonta a szemöldökét. Mellette ülő felesége, Teresa - csinos asszonyka, gondolta róla Richard - nem hallotta meg Rahl Nagyúr szavait. Mikor Dalton odafordult hozzá, és suttogetta elmondta neki, az asszony szemei tágra nyíltak, sokkal inkább kellemes borzongással, mint félelemmel.

Kahlan előre felkészítette Richardot, hogy ezekre az emberekre az erőfitogtatással lehet legjobban hatni. Azt javasolta neki, hogy ha meg akarja nyerni az anderiták együttműködését, inkább az erő pozíciójából tárgyaljon velük, mint engedmények ígéretével.

A Miniszter kezében egy vörös szósztól csöpögő marhahúsroláddal gesztikulálva igyekezett a társalgást kevésbé véres területre terelni.

- Rahl Nagyúr, nem ennél egy kis húst?

Richard úgy érezte, hogy a húsos fogások áradata már legalább egy órája nem akar véget érni. Úgy döntött, megmondja a Miniszternek az igazságot.

- Én harci mágus vagyok, Chanboor Miniszter. Akár csak az apám, Darken Rahl, én sem eszem húst. - Richard szünetet tartott, gondoskodva róla, hogy az asztal körül mindenki felfigyeljen rájuk. - Tudod, a varázslóknak fenn kell tartaniuk az életükben az egyensúlyt. A sok öldöklést azzal ellensúlyozzuk, hogy nem eszünk húst.

A hárfás kihagyott egy ütemet. Az asztal körül ülők a lélegzetüket is visszafojtották.

A hosszúra nyúló csendet ismét Richard törte meg.

- Biztos vagyok benne, hogy mostanára már megismerted a javaslatomat, amit a Középföld valamennyi országának megtettem, hogy csatlakozzanak hozzánk. A feltételek tisztességesek és mindenki számára azonosak. A követeid biztosan elmondták már neked ezeket a feltételeket. Ha önként csatlakoztok, örömmel fogadjuk a népedet. Ha ellenünk szegültök... nos, ha ellenkeztok, akkor le kell igáznunk benneteket, és akkor a feltételeink sokkal keményebbek lesznek.

- Én is így hallottam - felelte a Miniszter.

Kahlan közbeszólt.

- És arról is informáltak, hogy én is támogatom a Rahl Nagyurat? Hogy azt tanácsolom valamennyi országnak, hogy csatlakozzanak?

A Miniszter enyhe főhajtással válaszolt.

- Igen, Inkvizitor Anya, és biztosíthatlak róla, hogy nagyon nagyra értékeljük a tanácsodat.

- Akkor hát, Miniszter, csatlakoztok hozzánk a szabadságért folytatott küzdelmünkben?

- Nos, szóval... nézd, Inkvizitor Anya, a dolog nem ilyen egyszerű.

- Jól van - mondta Richard és felemelkedett a székéből. - Aki kor felkeresem a Fejedelmet.

- Azt nem lehet - vágott közbe Dalton Campbell.

Richard haragos kifejezéssel az arcán visszaült a helyére.

- Éspedig miért nem?

A Miniszter megnedvesítette nyelvével kiszáradt szája szélét.

- A Fejedelem, a Teremtő örökjön áldott lelke felett, nagyon beteg. Nem tud felkelni az ágyából. Még én sem láthatom őt. Ahogy a feleségétől és a gyógyítóktól hallom, beszélni sem tud. Reménytelen dolog lenne szót érteni vele, mert nagyon ritkán van eszméletén.

- Sajnálom - mondta Kahlan. - Erről fogalmunk sem volt.

- Elviszünk hozzá benneteket, Inkvizitor Anya, Rahl Nagyúr - ajánlotta Dalton Campbell teljesen őszintének tűnő hangon -, hogy láthassátok őt, de szegény olyan beteg, hogy nem fog tudni véleményt nyilvánítani az ügyben.

A hárfás most egy hangosabb, sokkal bonyolultabb és drámaibb darabba kezdett, úgy tűnt a hangszer valamennyi húrjának teljes kihasználásával.

- Akkor az ő véleménye nélkül kell döntenetek - jelentette ki Richard. - A Birodalmi Rend már megkezdte az Újvilág elleni hadjáratát. Mindenre szükségünk van ahhoz, hogy a zsarnoki hatalmuknak ellen tudjunk állni, vagy mindnyájunkra rá fogja borítani sötét árnyékát.

- Nos - kezdte a Miniszter buzgón csipegetve valami láthatatlan morzsákat az asztalterítőről - én azt szeretném, ha Anderia csatlakozna hozzátok és a nemes ügyetekhez. Tiszta szívemből azt szeretném. Ahogy az anderita nép túlnyomó többsége is. Biztos vagyok benne...

- Helyes. Akkor meg is egyeztünk.

- Nem. Még nem - emelte fel a tekintetét a Miniszter. - Bár én így szeretném a feleségemmel együtt, és Dalton is nyomatékosan azt tanácsolta, hogy csatlakozzunk, ilyen sorsdöntő kérdésben mi nem határozhatunk magunk.

- Az Igazgatók? - kérdezte Kahlan. - Velük most mindjárt beszélünk.

- Ők csak egy része a dolognak - magyarázta a Miniszter -nem csak ennyi az egész. Ilyen fontos határozatba másoknak is van beleszólásuk.

Richard nem értette.

- Ki van még rajtatok és az Igazgatókon kívül?

A Miniszter hátradőlt a székében és egy hosszú pillanatig elnézett a szoba túlsó vége felé, mielőtt tekintetét újra Richardra vetette.

- Anderia népe.

- Te vagy a Kultúra Minisztere - vágott vissza hevesen Kahlan. - Te szólsz a nevükben. Csak annyit kell mondanod, hogy úgy legyen, és úgy lesz.

A Miniszter széttárta a karjait.

- Inkvizitor Anya, Rahl Nagyúr, ti azt követelitek, hogy adjuk fel az országunk függetlenségét. Magamtól nem dönthetek ilyen keményen.

- Azért hívják behódolásnak - mordult fel Richard.

- De te azt várod el, hogy a népünk szűnjék meg annak lenni, ami eddig volt, és váljon eggyé veletek és a ti népeitekkel. Nem hiszem, hogy felfogtad, mit is jelent ez. Nem csak a függetlenségünket akarod elvenni, hanem a népünk egész kultúráját is.

Hát nem látod? Nem lehetnénk többé azok, akik vagyunk. Évezredes múltra visszatekintő kultúrával rendelkezünk. Most idejössz te, egyetlen ember, és azt követeled, hogy a népünk vesse el ezeket a hagyományokat? Miből gondolod, hogy olyan egyszerű dolog csak úgy elfelejteni az örökségünket, az őseinket, a kultúránkat?

Richard az ujjával dobolt az asztalon. Tekintete végigfutott a vacsora élvezetében elmerült vendégeken,

akiknek fogalmuk sem volt róla, milyen létfontosságú szavak hangzanak el éppen a főasztalnál.

- Rosszul fogalmazol, Chanboor Miniszter. Mi nem akarjuk megsemmisíteni a ti kultúrátokat. - Richard közelebb hajolt a Miniszterhez. - Habár annak, amit hallottam, vannak olyan méltánytalan elemei is, amelyeket nem hagyhatunk jóvá. A mi törvényeink előtt mindenki teljesen egyenrangú.

Amíg a közös törvényekbe nem ütközik, megőrizhetitek a saját kultúrátokat.

- Igen, de...

- Legelsősorban az Újvilág lakóinak százezreire kell tekintettel lennünk. Nem tűrhetjük, hogy bárki is kockára tegye ennyi ember életét. Ha nem csatlakoztok hozzánk, erővel hódoltatunk be benneteket. Ha pedig ez megtörténik, nem lesz többé beleszólásotok a közös törvények meghozatalába, és olyan büntetést kell fizetnetek, ami az országotok gazdaságát legalább egy emberöltőnyi időre megnyomorítja.

A Richard szemeiből sugárzó heves indulattól a Miniszter egy kissé visszahőkölt.

- Az azonban még rosszabb lesz számotokra, ha a Birodalmi Rend ér ide előbb. Ők nem pénzváltást fognak kiszabni rátok, ők szétfűznek benneteket. Meggyilkolják, vagy rabszolgasorba kényszerítik a népeteket.

- A Birodalmi Rend azt követelte Ebinissától, hogy adja meg magát - szólalt meg Kahlan valami távoli, monoton hangon. - Én ott voltam. Én láttam, mit műveltek a Rend katonái azokkal az emberekkel, amikor megtagadták a behódolást, és hogy rabszolgákká váljanak. Azok a barbárok minden egyes embert megkínóztak és lemészároltak a városban. Minden férfit, minden nőt, minden gyereket. Mind egy szálig. Egyetlen ember sem maradt életben.

- Nos, bárki, aki...

- Ebinissia ártatlan lakóinak lemészárlásában a Rend ötvenezer katonája vett részt - folytatta Kahlan hideg, kegyetlen hangon. - Én vezettem azokat a csapatokat, amelyek felkutatták és felkoncolták ezt az ötvenezer embert. Megöltük mind az utolsó emberig, akik részt vettek az ebinissai vérfürdőben.

Kahlan közel hajolt a Miniszterhez.

- Sokan közülük sírva könyörögtek kegyelemért. Én, mint az Inkvizitor Anya parancsba adtam, hogy a Rend számára nincs kegyelem. És azok számára sem, akik hozzájuk csatlakoznak. Mind egy szálig megöltük azokat a katonákat, Chanboor Miniszter. Mind egy szálig.

Szavainak retentő fagyos hidege mindenkit megdermesztett az asztalnál. Dalton Campbell felesége, Teresa úgy nézett ki, mint aki mindjárt elmenekül.

- Számotokra az egyetlen kiút, ha hozzánk csatlakoztok - mondta végül Richard. - Együttesen hatalmas erőt képviselünk, ami képes visszaverni a Birodalmi Rendet és megőrizni a békét és a szabadságot az Újvilágban.

Végre Chanboor Miniszter is megszólalt.

- Mint már mondtam, ha csak az én döntésemén múlna, vagy a feleségemen, vagy Daltonén, azonnal csatlakoznánk hozzátok. A gond az, hogy Jagang Császár nagyvonalú ajánlatokat tett néhány embernek itt. Békeajánlatot, és...

Kahlan talpra ugrott.

- Micsoda?! Ti szóba álltatok azokkal a gyilkosokkal?!

A szobában néhányan abbahagyták a beszélgetést és meglepetten néztek a főasztal felé. Richard már régebben észrevette, hogy voltak köztük olyanok is, akik kezdettől fogva le sem vették a szemüket a Miniszterről és vendégeiről.

A Miniszter most első ízben nem hátrált meg.

- Ha az országunkat két szemben álló fél fenyegeti, akik közül egyiket sem mi hívtuk ide, hogy megadjuk neki magunkat, akkor nekünk mint vezetőknél és tanácsadóknál kötelességünk mindkét fél mondanivalóját meghallgatni. Nem mi akartuk a háborút, mások kényszerítik ránk. Tartozunk annyival a népünknek, hogy meghallgatjuk, milyen választási lehetőséget ajánlanak nekünk. Nem hibáztathatsz bennünket azért, mert kíváncsiak vagyunk az esélyeinkre!

- Szabadság vagy rabszolgaság - vágott vissza Richard felegyenesedve felesége mellé.

A Miniszter is felállt.

- Nálunk Anderiában nem számít bűnnek, ha meghallgatjuk a másik mondanivalóját. Mi nem támadunk olyanokra, akik nem fenyegetnek bennünket. A Birodalmi Rend azt kívánta tőlünk, hogy titeket meg se hallgassunk, és íme, most mégis itt vagytok. Mi mindenkinek megadjuk az esélyt, hogy elmondhassa, amit akar.

Richard keze megfeszült kardja markolatán. Azt várta, hogy tenyerébe belenyomódnak az „IGAZSÁG” szót formázó, aranyhuzalból domborított betűk. Egy pillanatra meg is lepődött, hogy hiányzik az ismerős érzés.

- És miket hazudozott össze a Rend nektek, Miniszter?

Chanboor Miniszter vállat vont.

- Mondtam már, hogy a ti ajánlatotok jobban tetszik.

Békülékenyen nyújtotta feléjük a kezét. Richard és Kahlan vonakodva visszaültek a helyükre.

- Legjobb, ha egyenesen meg is mondom neked, Miniszter - szólt figyelmeztetően Richard - hogy bármit is akartok kicsikarni belőlünk, nem kapjátok meg. Ne is vesztegesd rá az időt, hogy felsorold a ti feltételeiteket. Már

a követeiknek megmagyaráztuk Aydindrilben, hogy mi minden ország számára egyenlő feltételeket szabunk. Hogy mindenkiel igazságosak legyünk, senkivel nem tehetünk kivételt, egyetlen országnak sem adhatunk speciális engedményeket.

- Nem is kérünk - felelte Chanboor Miniszter.

Mikor Kahlan megérintette Richard hátát, a férfi felismerte a megbeszélte jelet: szusszanjon egyet és fogja vissza az indulatait. Nagy levegőt vett hát, és gondolatban emlékeztette magát utazásuk céljára. Kahlannak igaza van. Gondolkodni kell, nem rögtön, érzelemből reagálni.

- Rendben, Miniszter, akkor hát mi tart vissza tőle, hogy elfogadjátok a megadási feltételeinket?

- Ahogy mondtam, ha rajtam múlna, és...

- Mi a probléma? - Mély lélegzet ide, mély lélegzet oda, Richard hangjában halálos fenyegetés feszült.

Már a katonáira gondolt, akik kevesebb, mint egy mérföldnyire innen táboroznak. A birtok őrsége nem jelentene komoly ellenállást a kiválóan képzett d'harai elit csapatnak. Nem olyan megoldás volt ez, amihez szívesen folyamodott volna, de ha rákényszerítik... Nem tűrhetik, hogy a Miniszter - szándékolatlanul vagy talán szándékosan - akadály legyen a Jagang elleni hadjáratnak.

A Miniszter a torkát köszörülte. Az asztal körül mindenki más feszült és merev volt, mintha megmozdulni sem mertek volna, mintha ki tudták volna olvasni Richard szeméből a gondolatait.

- A dolog országunk minden egyes lakóját érinti. Azt követeled tőlünk, akár csak a Birodalmi Rend, hogy adjuk fel ősi kultúránkat... habár mellette kevesebb változást kellene bevezetnünk és szokásaink egy részét megtarthatnánk.

Ez nem olyasmi, amit ráerőltethetnék a népemre. Nekik maguknak kell eldönteniük, mit akarnak.

Richard összevonta a szemöldökét.

- Ezalatt mit értesz?

- Ilyesmiben nem parancsolhatok a népnek. Maguknak kell határozniuk.

Richard felemelte a kezét.

- De hogy tudják ezt megtenni?

A Miniszter megnyalta az ajkát.

- Együttesen fogják eldönteni a sorsukat a szavazatukkal.

- A mijükkel? - kérdezte hitetlenkedve Kahlan.

- A szavazatukkal. Ilyen módon mindenki megkapja rá az esélyt, hogy kinyilvánítsa, mit szeretne.

- Nem - jelentette ki határozottan Kahlan.

A Miniszter széttárta a kezét.

- No, de Inkvizitor Anya, te azt hangoztatod, hogy ez az egész a népünk szabadságát szolgálja. Hogy ragaszkodhatsz akkor hozzá, hogy az ő véleményük meghallgatása nélkül kényszerítsek rájuk ilyen horderejű döntést?

- Nem - ismételte meg Kahlan.

Az asztal mellett mindenki döbbenet figyelte. Lady Chanboor szemei szinte kiugrottak a helyükből, amikor férje javaslatát meghallotta. Dalton Campbell merev tartásban ült, száját kissé eltátotta. Teresa meghökkenten ráncolta a szemöldökét. Nyilvánvaló volt, hogy egyikük sem ismerte előre Chanboor Miniszter szándékát, és az is látszott, hogy nem is helyeslik, de ennek ellenére senki sem szólt közbe.

- Nem - mondta újra Kahlan.

- És akkor hogy várhatod el, hogy a népünk komolyan vegye a szabadság ügyéről hangoztatott szavaidat, ha megtagadod tőlük, hogy szabadon válasszák meg a sorsukat? Ha tényleg szabadságot kínálsz, akkor miért félsz tőle, ha a nép a szabadságát gyakorolva választja az ajánlatodat? Ha amit te ígérsz olyan jó és olyan tisztességes, a Birodalmi Rend ajánlata pedig olyan kegyetlen és igazságtalan, akkor miért nem egyezel bele, hogy a népünk szabad döntése alapján csatlakozzon hozzátok? Talán van valami olyan hitvány aljasság a javaslatotokban, amit nem szabad a népnek meglátnia? Amiért veszélyes lenne rájuk bízni, hogy szabadon dönthessenek a jövőjük felől?

Richard Kahlánra pillantott.

- Van benne valami...

- Nem! - csattant fel Kahlan.

Még mindig senki sem mozdult, feszült figyelemmel kísérték a szócsatát, amelynek a kimenetelén hazájuk sorsa függött.

Richard karon fogta Kahlant és a Miniszterhez fordult.

- Ha megbocsátasz nekünk egy pillanatra, van egy pár dolog, amit a feleségemmel meg kellene beszélünk.

Richard elvezette Kahlant az asztaltól, hátra, a találóasztalok mögötti függönyhöz. Kinézett az ablakon, hogy megbizonyosodjon róla, senki nincs hallótávolságban, aki kihallgathatná őket. A főasztal mellett ülők sem őket nézték, hanem a terem többi részén vacsorázó, beszélgető, nevetgélő vendégeket, akik mit sem tudtak a csendes drámáról, ami a szemük láttára zajlott.

- Kahlan, nem értem, miért...

- Nem. Nem, Richard, nem és nem. A „nem”-nek melyik részét nem érted?

- Azt a részét, amelyikben a magyarázata rejlik.

Kahlan türelmetlenül felsóhajtott.

- Nézd, Richard, egyszerűen nem hiszem, hogy jó ötlet lenne ez a választás. Nem mintha nem lenne helyes dolog, de mégis úgy érzem, rettenetes ötlet.

- Na jó. Tudod, Kahlan, hogy az ilyesmiben mindig elfogadom a véleményedet...

- Akkor hát fogadd el. Nem.

Richard a hajába túrt tehetetlenségében. Körülpillantott. Senki sem figyelt rájuk.

- Amit mondani akartam, hogy azért szeretném tudni, mi az oka az elutasításodnak. Van igazság abban, amit ez az ember beszél. Ha esélyt ajánlunk az embereknek, hogy csatlakozzanak a mindnyájunk szabadságáért folyó küzdelmünkhöz, akkor miért tagadnánk meg tőlük a lehetőséget, hogy szabad akaratukból választhassák ezt az esélyt? A szabadságot nem szabad ráerőltetni azokra, akik nem akarják.

Kahlan megszorította Richard karját.

- Nem tudom megokolni, Richard. Igen, a dolog helyesnek hangzik. Igen, megértem a logikáját. Igen, így lenne igazságos. - Fogása megszorult a férfi karján. - De a zsigereim hangosan sikoltva tiltakoznak, hogy „nem”! Ebben a dologban muszáj megbíznom az ösztöneimben Richard, és neked is. Nagyon erős és makacs ez az érzésem. Ne egyezzünk bele!

Richard kezével letörölte az arcáról a verítéket. Próbált valami érvet kitalálni, hogy miért ellenezzék a választást. Önmagában az, hogy Anderiának a Rend ellen kell fordulnia, nem volt ok rá, hogy választások nélkül tegye.

- Kahlan, én megbízom benned! Tényleg. Te vagy az Inkvizítor Anya, és egész életedben az uralkodást gyakoroltad. Megtanultad, hogyan bánj az emberekkel. Én meg csak egy egyszerű erdei vezető vagyok. De szeretnék egy kicsit bővebb érvelést hallani, mint hogy a zsigereid tiltakoznak a dolog ellen.

- Nem tudok több érvet mondani. Ismerem ezeket az embereket és tudom, hogy pimaszok és alattomosak. Nem hiszem el, hogy Bertrand Chanboor egy fikarcnyit is törődne azzal, mit gondol, vagy mit akar a nép. Ő és a felesége kizárólag önmagukkal törődnek, amennyire ismerem őket. Valami nagyon büzlik ekörül a népszavazás körül.

Richard egy ujjal végigsimította Kahlan halántékát.

- Kahlan, szeretlek és bízom benned. De itt ennek a népnek a sorsáról van szó. Nem Bertrand Chanboor lesz az, aki dönteni fog, és pontosan ez a dolog lényege. Ha jó és helyes, amit felkínálunk, akkor miért ne mondhatna Anderia népe saját jószántából igent rá? Nem gondolod, hogy sokkal lelkesebben állnának ki az ügyünk mellett, mintha a vezetőik döntése kényszerítené rá őket?

Gondolod, helyes dolog azt követelni tőlük, hogy lényegesen változtassák meg az eddigi kultúrájukat, azt mondani nekik, hogy ez a helyes cselekvés, de ugyanakkor megtagadni tőlük az önkéntes választás szabadságát? Miért csak a vezetőjük lenne jogosult dönteni az egész nép nevében? Mi lenne, ha a Miniszter Jaganghoz akarna csatlakozni? Nem azt akarnád te is akkor, hogy a népnek legyen lehetősége megbuktatni a vezetőjét, és a szabadságot választani inkább?

Kahlan a hajába túrt, láthatóan képtelen volt ésszerű magyarázatot találni fenntartásaira és aggodalmára.

- Richard, ahogy te mondod, úgy... helyesnek hangzik, de egyszerűen... nem is tudom, egyszerűen érzem, hogy nagy hiba lenne. Mi van, ha csalni fognak? Ha megfélemlítik az embereket? Megfenyegetik őket? Honnan tudhatjuk meg, ha ez történik? Ki ellenőrzi, mi az emberek valódi akarata? Ki ellenőrzi, hogy korrekten számlálták meg a szavazatokat?

Richard hüvelykuját végigfuttatta Kahlan inkvizítori selyemruhája ujján.

- Akkor mi lenne, ha feltételeket szabnánk a választáshoz? Olyan feltételeket, amelyek biztosítanák, hogy mi ellenőrizzük az eseményeket, nem pedig ők.

- Mint például?

- Van itt ezer emberünk. Szétküldhetnénk őket Anderia valamennyi városába és nagyobb falujába, hogy megfigyeljék, hogyan szavaznak az emberek. Mindenki tenne egy jelet egy darab papírra... mondjuk, egy kört, ha hozzánk akar csatlakozni, egy keresztet meg, ha nem. Az embereink őrizhetnék ezeket a cédulákat, és megfigyelhetnék az összeszámlálásukat. Biztosíthatnák a választás szabályos lefolyását és a korrekt szavazatszámolást.

- És honnan tudnák az emberek, melyik szavazat valójában mit jelent.

- Elmondhatnánk nekik. Anderia nem annyira nagy ország. Elmehtetnénk mindenhová, és elmagyarázhatnánk az embereknek, miért kell hozzánk csatlakozniuk, miért olyan fontos dolog ez nekik, és hogy milyen szenvedések várnának rájuk, ha a Birodalmi Rend hódítaná meg őket. Ha az igazság a mi oldalunkon van, nem lehet túl nehéz megláttatni ezt az emberek többségével.

Kahlan az ajkát rágva fontolgatta, amit hallott.

- És mennyi időbe kerülne ez? A felderítőink azt jelentették, hogy A Rend serege hat héten belül támadási távolságba ér.

- Akkor legyen mondjuk négy hét. Négy hét múlva népszavazás. Ez az idő több mint elég lesz számunkra, hogy bejárjuk az országot és beszéljünk az emberekkel, elmagyarázzuk nekik a döntésük jelentőségét. Azután majd, ha megszavazták, hogy csatlakoznak hozzánk, még mindig bőven lesz rá időnk, hogy lehozzuk ide a seregünket, és a Birodalmi Strázsák segítségével megállítsuk Jagangot.

Kahlan a gyomrára szorította a kezét.

- Akkor sem teszik ez nekem, Richard.

Richard vállat vont.

- Hát jó. Reibisch tábornok serege úgyis errefelé tart. Hamarabb ideérhetnek Anderiába, mint Jagang. Megüzenhetjük neki, hogy maradjon északon, látótávolságon kívül, közben az itt lévő embereinkkel elfoglalhatjuk a Birodalmi Strázsákat, és megbuktathatjuk az itteni kormányzatot. Amit a hadseregükből láttam, az alapján még csak nem is lesz nehéz dolgunk.

- Tudom - fintorodott el Kahlan elgondolkodva. - Nem értem én ezt. Jártam itt már korábban is. Akkor a hadseregük még félelmetes erőt képviselt. Azok a katonák meg, akiket most láttunk, nem sokkal többek... gyerekeknél.

Richard az ablakon nézett kifelé. A számos ablakból kivetülő fényben tisztán látszott, milyen szép, gondozott az épület környéke. Békés, nyugodt helynek tűnt a birtok, ahol jó lehet élni.

- Rádásul rosszul kiképzett gyerekek - válaszolta. - Én magam sem értem. Hacsak el nem fogadom, amit az a katona, Beata mondott a határon: A Birodalmi Strázsák megszólaltatásához egyetlen ember is elég.

Lehet, hogy nincs szükségük rá, hogy nagy hadseregre költsék a bevételeiket, amikor elegendő néhány csapat a határra, akikből kitelik a Birodalmi Strázsák őrszemélyzete. Végére is, te is jól tudod, mekkora költségekbe kerül egy jókora hadsereg fenntartása. A katonákat mindennap etetni kell. Tulajdonképpen Jagang is pontosan ezért igyekszik ide. Lehet, hogy Anderiának egyszerűen nincs rá szüksége, hogy nagy hadsereg fenntartásával élje fel a készleteit.

Kahlan rábólintott.

- Lehet. Tudomásom van róla, hogy a Kultúra Miniszterét hosszú ideje hagyományosan támogatják magánbefektetők: pénzkölcsönzők, kereskedők és hasonlók, cserébe azért, hogy az érdekeiket felkarolja. Nagy hadsereget fenntartani még egy gazdag ország számára is nagyon költséges. De én úgy érzem, mégis ennél többről van szó, amilyen módon és sebességgel épült le ez a hadsereg.

- Akkor hát mi legyen? Szavazás, vagy lerohanás?

Kahlan Richard szemébe nézett.

- Még mindig azt mondom, ne legyen szavazás.

- Tudod, hogy az emberek bajba kerülhetnek. Emberek fognak meghalni. Nem lesz vértelen győzelem. Lehet, hogy meg kell ölnünk a katonáikat. Olyanokat, mint az a Beata őrmester ott a Strázsánál. Lehet, hogy alig többek gyerekeknél, de ha támadunk, ellen fognak állni, és valószínűleg meg is fognak halni.

Nem hagyhatjuk, hogy a Birodalmi Strázsák ellenőrzése megmaradjon az ő kezükben, ha be akarjuk engedni Reibisch seregét. Nem kockáztathatjuk, hogy a katonáinkat lemészárolják azokkal a szörnyűséges fegyverekkel.

- De a mágia egyre gyengül.

- Alig egy hete, hogy maguktól megkondultak. Akik éppen előttük tartózkodtak, azok meghaltak. A Strázsák még működnek. Nem számíthatunk arra, hogy nem szólalnak majd meg. Vagy lerohanjuk őket, vagy azt tesszük, amit a Miniszter javasolt: hagyjuk, hogy a nép dönthesse el a saját sorsát. De ha valami rosszul sikerülne a szavazás során, még akkor is megmarad a lehetőségünk, hogy bevessük a csapatainkat. Olyan nagy tét forog itt kockán, hogy ha támadni kell, nem fogunk habozni. Túl sok ember élete forog ahhoz kockán.

- Ez igaz. Ez a lehetőség mindig rendelkezésünkre áll.

- Van még egy dolog, amit figyelembe kell vennünk. Talán a legfontosabb mind közül.

- És mi az? - kérdezte Kahlan.

- A Harmóniák. Tulajdonképpen miattuk jöttünk ide, emlékszel? Ez a dolog, hogy hagyjuk a népet, hadd szavazzon a saját sorsáról, még az előnyünkre is szolgálhat.

Kahlan nem tűnt meggyőzöttnek.

- Hogyhogy?

- Kutatásokat kell végeznünk a könyvtárban. Ha megtaláljuk, amire szükségünk van, hogy megfékezhessük a Harmóniákat, ahogy hajdan egyszer már Joseph Ander megtette, akkor esetleg sikerrel járhatunk, még mielőtt a mágia számára túl késő lenne. Elfelejtetted az áldozómolymt meg a többit?

- Nem, dehogy.

- És a te inkvizítori erőd és Du Chaillu mágiája és a kötődés, meg mind a többi. Ha a mágia nincs velünk, Jagang könnyen legyőzhet bennünket. A Rend oldaláról fenyegető veszély egyre erősebb lesz. Mi csak két közönséges ember vagyunk a mágia védelme, segítsége nélkül, mint bárki más. Nincs veszélyesebb hely egy mágia

nélküli világnál.

Amíg négy hétig itt állomásozunk, lehet, hogy megtaláljuk az információt, amit felhasználhatunk a Harmóniák ellen. És az, hogy körbejárunk az emberekkel beszélni, meggyőzni őket arról, hogy ránk kell szavazniuk, egyúttal tökéletes álcázást is jelent számunkra, senki sem fog gyanakodni rá, hogy mit csinálunk. Azt hiszem, nagyon kockázatos lenne, ha ezek az emberek megtudnák, hogy a mágia legyengült, elveszőben van. Jobb, ha tartanak tőlünk.

Richard közelebb hajolt.

- Kahlan, ebben az egészben valószínűleg a Harmóniák a legfontosabb tényezők. A szavazásra való felkészülés időt ad nekünk a kutatásra. Szerintem bele kellene egyeznünk, hogy megszavaztassuk az anderiai népet.

- Én továbbra is azt mondom, hogy nem, de ha te meg akarod kockáztatni... - Kahlan hüvelyk- és mutatóujja közé véve az ornyergét masszírozta - Te jó ég, el sem hiszem, hogy én ebbe belemegyek! Szóval akkor megbízom az ítéletedben, Richard. Végére is te vagy a Rahl Nagyúr!

- De én a te tanácsaidra hallgatok.

- A Kereső is te vagy.

Richard elmosolyodott.

- De nincs nálam a kardom.

Kahlan visszamosolygott.

- Idáig eljöttem veled. Ha azt mondd, próbáljuk meg a szavazást, belemegyek, bár továbbra sem tetszik a dolog. A Harmóniák dolgában azonban igazad van. Az az első számú feladatunk. A szavazás ürügyül fog szolgálni ahhoz, hogy nyugodtan folytathassuk a kutatást a Harmóniák problémájának megoldása után.

Richard megkönnyebbült, hogy Kahlan végre beleegyezett a szavazásba, de azért aggasztották az okok, ami miatt vonakodott. Kart karba öltve visszatértek az asztalhoz. Közeledtükre a Miniszter, a felesége és Dalton Campbell felálltak.

- Feltételeink vannak - közölte Richard.

- Éspedig? - kérdezte a Miniszter.

- Az embereink mindenhol jelen lesznek megfigyelőként, és biztosítják, hogy ne történhessen csalás. Mindenki egy időben szavaz, és egy ember egynél többször nem szavazhat. A falvakba és a városokba gyülekeznek össze a szavazáshoz, és mindenki megjelöl egy cédulát. Körrel, ha a hozzánk való csatlakozásra szavaz, kereszttel, ha úgy dönt, hogy a Rend kegyetlenségére akarja bízni a sorsát. Az embereink jelen lesznek a szavazatok összeszámlálásánál, és jelentik nekünk az eredményt, hogy mi is tudhassuk, szabályos volt-e az eljárás.

A Miniszter mosolygott.

- Kitűnő javaslatok. Valamennyibe beleegyezem.

Richard közelebb hajolt a Miniszterhez.

- Még egy dolog.

- Mi lenne az?

- Mindenki szavazni fog. Nem csak az anderiták, a hakenek is. Ők is az ország népéhez tartoznak, akárcsak ti, anderiták. A szavazás eredménye az ő sorsukat is meghatározza. Ha népszavazás lesz, Anderia minden polgára szavazni fog.

Lady Chanboor és Dalton Campbell összenéztek. A Miniszter mosolyogva tárta szét a karját.

- De hát ez csak természetes. Minden polgár szavazni fog. Akkor hát megegyeztünk.

8. FEJEZET

Hildemara arca vöröslött a dühtől.

- Jagang emberei elevenen fognak téged megnyúzni, Bertrand, és én örömmel fogom figyelni. Csak azt sajnálom, hogy engem magaddal rántasz a romlásodba.

Bertrand elutasítóan legyintett.

- Badarság, drágám. Csak arról van szó, hogy késleltessem az Inkvizítor Anyát és a Rahl Nagyurat, mialatt Jagang egyre közelebb ér.

Dalton ez egyszer hajlott rá, hogy Hildemarával értsen egyet. Minden egyéb ellenére az asszony kitűnő stratégia volt. Első pillantásra úgy tűnt, ha lehetőséget kap rá, a nép, de a hakenek legalábbis biztosan a Rahl Nagyúrra és az általa felajánlott szabadságra fognak szavazni, ahelyett, hogy önként alávetnék magukat a Birodalmi Rend zsarnokságának.

Dalton azonban gyanította, hogy lehet valami rejtett oka Bertrand önelégült mosolyának is. A Miniszter rendelkezett a taktikai manőverezésnek azzal a rejtélyes fajtájával, amelyik hideg fejjel, érzelmi elfogultságtól mentesen egyenesen a kívánt cél felé irányítja az események folyását, és könnyen áthúzhatja a józan ész minden számítását. Bertrand nem ugrott a szakadék fölé, ha nem volt biztos benne, hogy az ugrásával eljut a túlsó partra, nem az a fajta volt, aki azért ugrik, mert szeretné, ha át tudná ugrani.

Dalton hatalmas jogi felkészültsége alapján pontosan tudta, hogy kevés fegyverrel tudjuk az ellenfelet

hatékonyabban legyőzni, mint a halogatással. Csak azt remélte, Bertrand nem azt a fegyvert forgatja a kezében, ami az ellenség helyett őket magukat pusztítja el.

- Attól tartok, Miniszter, hogy ebből még gondjaink lehetnek. Érdemes késleltetni a Rahl Nagyurat, de nem akkor, ha az egészzel csak azt érjük el, hogy közben sikerül feltüzelnie a népet a Birodalmi Rend ellen, és a saját ügye irányába fordítani őket. Ha ez megtörténne, képtelenek lennénk teljesíteni az egyezséget, amit kötöttünk. Akkor pedig a háború kellős közepén találjuk magunkat.

- Jagang pedig rajtunk fog példát statuálni, hogy másoknak megmutassa, mi vár azokra, akik nem teljesítik a neki tett ígéreteiket - tette hozzá Hildemara.

Bertrand belekortyolt a kupába, amit magával hozott a dolgozószobájába. Az ezüstkupát letette egy kis márványasztal tetejére, és szájában forgatva élvezte a rum ízét egy darabig, mielőtt lenyelte volna.

- Drága feleségem és hűséges szárnysegédem, hát egyikőtök sem látja a dolog egyszerű eleganciáját és zsenialitását? Addig késleltetjük őket, amíg a Birodalmi Rendnek elég ideje lesz rá, hogy ideérjen. Amíg már túl késő lesz az Inkvizítor Anya és a Rahl Nagyúr számára ahhoz, hogy bármi hathatóst is tegyenek. És mindenekelőtt el tudjátok képzelni, milyen hálás lesz nekünk Jagang, amikor tálcán nyújtjuk át neki a legnagyobb ellenségét?

- Na, és ezt hogy tudod elérni? - kérdezte a felesége.

- Ha ezt a szavazás dolgot elhúzzuk egy hónapig, a Rend előőrseinek a többi része is megérkezik, és úgy foglalják el a Birodalmi Strázsákat, ahogy csak a kedvük tartja. A d'harai sereg, még ha a közelben van is, nem fog tudni az Inkvizítor Anya és a Rahl Nagyúr segítségére sietni, amikor a nép támogatását elveszítik. Jagang legyőzhetetlen lesz.

A Császár ígéretünkhöz híven földekhez és rabszolgákhoz fog jutni, mi pedig csinos jutalmat kapunk érte, hogy ehhez hozzásegítettük. Megfellebbezhetetlen hatalmunk lesz. Soha többé nem kell még egyszer aggódnunk az Igazgatók miatt. Életünk végéig mi fogunk uralkodni Anderia felett, ahogy nekünk tetszik, és semmiféle ellenzék miatt nem kell, hogy fájjon a fejünk.

Anderia népe pedig él tovább, mint eddig, gondolta Dalton. A nagy többség számára az élet nagyjából ugyanolyan marad, ha némileg szegényebbek lesznek is majd a Rend miatt. Persze elkerülhetetlen lesz, hogy halottak és szolgaságba vetettek is legyenek majd. Lesznek, akiket elhurcolnak, hogy a Császárt szolgálják. A többség azért is hálás lesz, hogy életben marad.

Dalton eltűnődött rajta, vajon az ő sorsa mi lett volna, ha történetesen nem a Miniszter hűséges szárnysegédje, és nem vesz részt a megegyezésben, munkaköri kötelességéből és lojalitásából eredően. Attól viszont a háta is borsózott, ha arra gondolt, Teresával mi történhetett volna.

- Mármost ha Jagang tényleg betartja az egyezséget - morogta rosszkedvűen Hildemara.

- A Császár örömmel fogja betartani a megegyezésünket, hiszen a katonái minden támadástól biztonságban lesznek - jelentette ki Bertrand. - Amit azért ígért nekünk, hogy biztosítjuk, hogy az anderiai emberek ugyanúgy dolgozzanak, mint eddig, akkora vagyon, hogy el sem tudjuk költeni, de csak alamizsna ahhoz képest, amit ő nyer rajta. Nekünk csak azt kell biztosítanunk, hogy a Rend elegendő élelemhez jusson, amíg a Középföldet elfoglalja. Jagang boldogan meg fogja fizetni érte, amit ígért.

Lady Chanboor ingerülten fűjtatott.

- De az egésznek semmi haszna nem lesz, ha a Rahl Nagyúr ráveszi az embereket, hogy a hozzá való csatlakozásra szavazzanak.

Bertrand horkantva felnevetett.

- Nyilván viccelsz. Drágám, ez az egésznek a legkönnyebb része.

Hildemara kihívóan összefonta a karjait a mellén, mint aki azt mondja „na, erre aztán kíváncsi vagyok”.

Úgy tűnt, emiatt a részlet miatt Dalton is komolyan aggódik.

- Tehát nincs szándékodban megengedni, hogy a szavazás a valóságban is megtörténjen?

Bertrand egyikről a másikra nézett.

- Hát nem látjátok? Egy ilyen szavazást könnyedén meg fogunk nyerni.

- Talán az anderiták szavazatait - ellenkezett Hildemara - de mi lesz a hakenekkel? A hakenek kezébe tennéd le a sorsunkat? Azokéba, akik sokszorosan felülmúlnak bennünket a létszámukban? Ők a szabadságot fogják választani.

- Aligha. A hakeneket tudatlanságban tartottuk. Ők képtelenek lesznek megérteni, mi forog kockán. Ők azt hiszik, hogy bármit csak a mi jóindulatunk által nyerhetnek el, az élelmüktől kezdve a munkalehetőségeken át egészen a lehetőségig, hogy beléphessenek a hadseregbe. Azt hiszik, hogy bármiféle szabadságot, amit bírhatnak vagy remélhetnek, csak az anderiták adhatnak meg nekik. A szabadság felelősséggel is jár, és nem az a fajta könnyű megoldás, amihez ők ragaszkodnak.

A felesége nem tűnt meggyőzöttnek.

- Hogy lehetsz ebben olyan biztos?

- Szónokokat fogunk kiküldeni közéjük, akik sírva és kezeiket tördelve sopánkodnak majd, hogy mennyire rettegnek tőle, mi lesz a népünkkel a kegyetlen Rahl Birodalom karmai között, a Rahl Nagyúr felelőtlen uralma

alatt, aki mit sem tud arról, mire van szüksége a népnek, és csak a saját sötét mágiájával törődik. A hakenek úgy meg fognak rémülni a lehetőségtől, hogy elveszthetik a tőlünk kapott morzsákat, hogy meghöklönek majd az eléjük tartott karéjtól. Csak azt kell elhitetnünk velük, hogy az a karéj mérgezett.

Dalton gondolatai máris vadul száguldottak, azon agyalva, hogyan lehetne kivitelezni a Miniszter tervét. Az ötletben rejlő valódi lehetőségeket még csak most kezdte felfogni.

- Alaposan át kell gondolnunk, hogyan csinálhatnánk meg tökéletesen - szólalt meg. - Az lenne a legjobb, ha mi magunk teljesen kimaradnánk belőle.

- Én is pont így gondoltam.

- Iiigen... - húzta el a szót Hildemara, ahogy lassan kezdte felfogni a terv lényegét. - Úgy kell tennünk, mintha mi kérnénk tanácsot a néptől, hogyan döntsünk, nem fordítva.

- Mások fogják kimondani a szavakat, amelyeket mi fogalmazunk meg - mondta Bertrand és bólintott a felesége felé. - Nekünk minden áron ki kell maradnunk ebből. Úgy kell kinéznie, mintha a mi kezünk meg lenne kötve a pártatlansághoz való nemes ragaszkodás miatt, mintha a nép bölcsességére bízánk a sorsunkat, mintha a demokratizmus elvét és a nép jólétét minden más elé helyeznénk.

- Vannak embereim, akik képesek tökéletesen megütni a kívánt hangot - simogatta Dalton az ujjával az alsó ajkát. - Bármerre megy majd a Rahl Nagyúr, a mi embereink mindenütt mögötte lesznek, és hirdetik az általunk megfogalmazott üzenetet.

- Helyes - mondta Bertrand. - Egy, a Rahl Nagyúrnál sokkal erősebb, élesebb hangú, rémítőbb üzenetet.

Mélyen elgondolkodva a kivitelezéshez szükséges stratégiai lépéseken, Dalton felemelte az egyik ujját.

- Ha a Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya ebből bármit is megsejtenek, gyors és kellemetlen ellenlépéseket fognak tenni. Az lenne a legjobb, ha egyáltalán nem is gyanítanak, mit mondanak az embereink a népnek. Legalábbis az elején. A mi ügynökeink csak azután érkezzenek meg a szükséges helyekre, miután ők már elmentek a következő helyre.

Hadd ígérjenek ők reményt. Mi majd mindenütt mögöttük járunk, és az általuk hirdetett reménységet hazugságként fogjuk feltüntetni. Annyira ráijesztünk az emberekre, hogy az ő ígéreteik eszükbe se merjenek majd jutni.

Dalton tudta, milyen könnyű manipulálni az emberek tudatát a megfelelő szavakkal és információkkal, különösen, ha egyéb dolgokkal is eltereljük a figyelmüket, és ellentmondásokkal zavarjuk össze az agyukat.

- Ha ügyesen csináljuk, a nép ünnepelve fogad el bennünket éppen miközben eláruljuk őt - mosolyodott el végre. - Mire az embereim befejezik a propagandakampányt, ők maguk fognak bennünket lelkesen támogatni abban, amit tenni akarunk.

Bertrand ivott egy újabb korty rumot.

- Na, most ahhoz az emberhez méltóan gondolkodsz, mint akit a szolgálatomba fogadtam.

- De amikor majd a nép visszautasítja az ajánlatát - szólt közbe Hildemara - a Rahl Nagyúr nyilván rosszul fogadja majd a vereséget, és erőszakhoz fog folyamodni.

- Lehetséges - tette le Bertrand a kupáját. - De addigra a Birodalmi Strázsák már a Rend kezén lesznek, és a Rahl Nagyúr számára túl késő lesz, hogy bármit is tehessen ellene. Ő és az Inkvizítor Anya elszigetelődnek, és reményük sem marad, hogy erősítést kaphassanak.

- A Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya csapdába esnek Anderiában - mosolyodott el végre Hildemara is, és hosszú körmű kezeit ökölbe szorította - és Jagang kezei közé kerülnek.

Bertrand elvigyorodott.

- És a Császár meg fog jutalmazni bennünket érte. - Daltonhoz fordult. - Hova szállásolták a d'harai katonákat?

- Szépmező és a birtok között ütöttek tábot.

- Jól van. A Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya kapjanak meg mindent, amit csak kívánnak. Ami csak eszükbe jut. Kifogástalan vendéglátóknak kell látszanunk.

Dalton bólintott.

- Azt kérték, hogy megnézhessék a könyvtárat.

Bertrand ismét felemelte a kupáját.

- Jó. Menjenek, keressék, amit csak akarnak. A könyvtárban semmi olyasmi nincs, ami segíthetne rajtuk.

Richard a zajongás irányába fordította a fejét.

- Hess! - kiabálta Vedetta Firkin. Az öregasszony maga előtt lengette a kezeit, fizikai fenyegetéssel súlyosbítva a szóbeli inzultust: - Hess, te tolvaj!

A külső ablakpárkányon üldögélő holló lomha szárnycsapkodással rebbent odébb, közben hangos káromgákkal méltatlankodva fejezte ki az asszony viselkedése iránti elégedetlenségét. A könyvtáros körülnézett, aztán felkapott egy falhoz támasztott sétatobot. Kinyitotta a szomszédos ablakot. Kihajolt rajta és a botot kardként forgatva a holló felé vágott vele. A madár kiterjesztett szárnyakkal, felborzolt nyaktollakkal, a fején szarvként felmeredő két tollcsomóval, hangos berzenkedéssel ugrott hátrébb.

Vedetta újra a nagy fekete madár felé sújtott. A holló ezúttal a stratégiai visszavonulás mellett döntött, és arrébb röppent egy közeli gallyra. Biztonságos helyzetéből aztán hosszú, lármás rendreutasításban részesítette az idős asszonyt.

Vedetta Firkin becsukta az ablakot, és a botot a helyére visszatéve diadalmas mozdulatokkal dörzsölte össze a kezeit. Magasra tartott orral tért vissza az emberek ügyeinek intézéséhez.

Richard és Kahlan beszélgettek az asszonnyal, amikor meg érkeztek a könyvtárba, mert meg akarták nyugtatni szándékaik felől. Richard Vedetta együttműködését szerette volna megnyerni, és nem akarta, hogy az idős nőnek olyan elképzelése támadjon, miszerint neki az a dolga, hogy bizonyos könyvek ne kerülhessenek Richardék szeme elé. Vedetta lelkesen fogadta barátságos közeledésüket.

- Bocsánat - suttogta most feléjük, mintegy kárpótlásul az előbbi hangos jelenetért. Közelebb húzódott Richardékhoz. - Én toldottam meg azt a külső párkányt egy deszkával. Magot szoktam kiszórni rá a madaraknak, de ezek a hitvány hollók idejönnek, és mind ellopják a magot.

- Ők is madarak - jegyezte meg Richard.

Az asszony kissé zavartan húzta ki magát.

- Igen, de... ezek hollók. Utálatos madarak. Mind ellopják a magot, és akkor azok az aranyos kis énekesmadárcák nem jönnek ide. Én annyira szeretem az énekesmadarakat!

- Értem - felelte Richard kis félmosollyal, mielőtt visszafordult volna a könyv felé, amelyet tanulmányozott.

- Akárhogy is, Rahl Nagyúr, Inkvizítor Anya, elnézésekét kérem, hogy megzavartalak benneteket. Én csak azt nem akartam, hogy az a ricsajozó holló háborgasson benneteket, ahogy szereti zaklatni az embert. Az a legjobb, ha mindjárt elkergetjük őket, amikor ide akarnak jönni. Mostantól igyekszem majd megőrizni a csendet és nyugalmat a kedvetekért.

Kahlan az idős nőre mosolygott.

- Köszönjük, Firkin asszony.

A könyvtáros el akart fordulni, de megtorpant egy pillanatra.

- Már ne haragudj, Rahl Nagyúr, hogy ilyet mondok, de nagyon kedves mosolyod van. Nagyon emlékeztet egy barátomra.

- Csakugyan? És vajon ki az? - kérdezte Richard szórakozottan.

- Ruben... - Vedetta arca elvörösödött. - Egy úriember barátomról van szó.

Richard azt a mosolyt villantotta Vedettára, ami annyira tetszett az asszonynak.

- Biztos vagyok benne, Firkin asszony, hogy jó oka van annak az úriembernek rá, hogy rád mosolyogjon.

- Ruben - mormogta Kahlan, mialatt a könyvtárosnő elfordult, hogy visszamenjen a helyére. - Ez Zeddet juttatja eszembe. Ő használta néha a Ruben nevet.

Richard nagyot sóhajtott. Hiányzott neki a nagyapja.

- Bárcsak tudnám, merre jár most az öreg - súgta oda Kahlannak.

- Ha bármire szükségetek lenne - szólt vissza félig hátrafordulva a lassan elcsoszogó Vedetta -, szóljatok csak nekem bátran. Elég járatos vagyok az anderiai kultúrában és a történelmünkben.

- Igen, köszönjük szépen - felelte Richard az idős nő hátának, és kihasználva, hogy Vedetta épp nem láthatja őket, bizalmasan megszorította Kahlan combját az asztal alatt.

- Richard! - figyelmeztette Kahlan emelkedő tónusban. - A munkádon járjon az eszed!

Richard belenyugvóan paskolta meg az inzultált testrészt. Könnyebben tudna arra koncentrálni, amit olvas, ha Kahlan meleg, édes közelsége nem vonná el a figyelmét. Becsukta az éppen olvasott könyvet, és egy másikat húzott maga elé. Ez a város egyik régi anyakönyve volt, és Richard az oldalakon gyorsan átfutva kutatott bármi használható adat után.

Nem bukkantak információs kincsesbányára, de Richardnak azért sikerült néhány adatmorzsát potenciálisan hasznos ismeretképpé összegyűrnia. A könyvtár kétségkívül megérte az itt töltött, időt, mivel Richard kezdte átérezni az ország helyzetét, amit eddig nem igazán értett meg. Ez a hely itt valóban a kultúra könyvtára volt. Richard gyanította, hogy hozzáállásuk és előítéleteik miatt aligha sokan fogták fel az orruk előtt rejtőző kódos történelem valódi üzenetét.

Richard felismerte, hogy az ősi anderiták, még jóval a haken hódítás előtt, egy rejtélyes óvó és irányító kéz hatása alatt vették azt a fejlődési irányt, ami kultúrájukat meghatározta.

Az iratokban talált ősi dalok és imák alapján, valamint abból ítélve, amilyen tisztelettel és csodálattal emlegették az anderiták Joseph Ander nevét, Richard azt gyanította, hogy ez a jótevő kéz Joseph Anderé lehetett. Ahogy Kolo leírta ezt az embert, nagyon is illett a jelleméhez, hogy így bálványoztassa magát. A gyakran csodás jelenségekkel kísért útmutatás és védelem, amit az anderiták kaptak, varázsló keze nyomát hordozta magán. Amikor ez a mitikus figura eltűnt közülük, és többé nem fogadta a nép hódolatát, az anderiták árván maradtak. Az irányító kéz nélkül zavarodottakká lettek, és olyan erők játékszerévé váltak, amelyeket nem voltak képesek felfogni és megérteni.

Richard hátradőlt, kinyújtóztatta a hátát és nagyot ásított. Az öreg könyvektől a könyvtár egyfajta áporodott

szagot árasztott. Bár a szag bizonyos rejtélyes-misztikus érdekességet kölcsönzött a helynek, nem igazán lehetett kellemesnek mondani. Richard egyszerre vágyakozni kezdett az ablak túloldalán lévő napsütéses, friss levegő után, és ez a vágya csaknem olyan erős volt, mint a benti ősi, elrejtett titkok iránti érdeklődése.

Du Chaillu nem messze ült tőlük, és miközben szerető kézzel simogatta hasában a megszületendő gyermekét, egy sok helyen bonyolult iniciálékkal díszített könyvet tanulmányozott. A könyvben apró ragadozók: görények, menyétek, rókák, nyestek és effélék voltak lerajzolva. Du Chaillu nem tudott olvasni, de a rajzokkal teli könyv folyamatos vigyort csalt az arcára. Még soha nem látott ilyesmit. Richard pedig még soha nem látta így csillogni az örömtől a sámánasszony szemeit. Olyan boldog volt, mint egy gyerek.

A közelükben Jiaan ácsorgott. Legalábbis jól imitálta az ácsorgást, Richard azonban tudta, hogy a Kardmester egyszerűen csak feltűnés nélkül figyel mindenre, ami a teremben történik. Úgy fél tucat d'harai katona is járkált fel-alá az olvasóteremben. Az ajtóknál anderita örök álltak.

A látogatók egy része megérkezésükkor azonnal otthagya a könyvtárat: nem akarták zavarni a Rahl Nagyurat és az Inkvizitor Anyát. Voltak, akik maradtak. Kahlan véleménye szerint ezek az ő megfigyelésükre ide küldött kémek lehettek. Richardnak magának is ez volt a véleménye.

Ő sem bízott jobban a Miniszterben, mint Kahlan. Mióta Anderia neve először szóba került, Kahlan kezdettől mély ellenszenvet mutatott az ország iránt, és az ő véleménye Richardot is előítéletekre befolyásolta. Mindeddig a Kultúra Minisztere semmi olyat nem tett, amivel ezeket az előítéleteket a legkisebb mértékben is el tudta volna oszlatni, inkább csak Kahlannak a róla alkotott elmarasztaló véleményét támasztotta alá.

- Itt van - koppintott Richard az előtte nyitva álló oldalra. - Már megint.

Kahlan közelebb hajolt, hogy megnézzze, mit mutat a férje. Amikor elolvasta: „Nyugatpart”, furcsa, mély hang tört elő a torkából.

- Amit itt olvasok, az csak megerősíti, amit korábban megtudtunk - mondta Richard.

- Ismerem a helyet. Egy kisváros. Amennyire emlékszem, nem sok mindent lehet látni ott.

Richard felemelte a karját, és az idős könyvtárosnő felé intett, Vedetta azonnal hozzájuk sietett.

- Igen, Rahl Nagyúr? Miben segíthetek?

- Azt mondtad, Firkin asszony, sokat tudsz az anderiai történelemről.

- Ó, igen. Ez a kedvenc érdeklődési területem.

- Nos, találtam néhány hivatkozást, amelyek egy Nyugatpart nevű helyet emlegetnek. Azt olvasom, Joseph Ander valaha ott élt.

- Igen, ez igaz. A hely ott van a hegység lábánál, a Nareef-völgy felett.

Ezt már Kahlantól is hallotta, de azért jó volt tudni, hogy az asszony nem akarja félrevezetni őket, vagy információt eltitkolni előlük.

- Na, és maradt bármi is utána? Valami, ami az övé volt?

Vedetta boldogan mosolygott örömeiben, hogy a Rahl Nagyúr Joseph Ander, az ország névadója iránt érdeklődik.

- Hát persze, van ott egy Joseph Andernek emelt kis szentély. Az emberek elmennek oda, hogy láthassák a székét, amiben ült valaha, meg pár egyéb apróságot.

- A ház, ahol élt, nemrégén égett le. Rettenetes tűz volt, de néhány dolog azért megmaradt, olyanok, amiket elvitték onnan mert a házat éppen renoválták. Befolyt a víz, és mindent tönkretett. A szél elhordta a tetejéről a palát. Faágak - nyilván azok lehettek -, betörték az ablakait és egy őrző szélvihar beverte az esőt, mindent eláztatott. Rengeteg értékes Joseph Ander-ereklyét megrongált. Aztán a tűz - az emberek úgy mondják, villámcsapástól - porig égette az épületet.

Néhány holmi azonban, ahogy mondtam, megmenekült, mert még a tűz előtt elvitték őket a javítási munkák miatt. Most ezeket kiállították, hogy a nép láthassa. Például a székét, amiben ő maga ült.

Vedetta bizalmaskodva előrehajolt.

- Számomra a legérdekesebb azonban, hogy néhány írása is érintetlenül megmaradt.

Richard felegyenesedett ültében.

- Írások?

Vedetta szürke hajkoronája buzgón bólogatott.

- Mindet elolvastam. Nincs bennük semmi igazán jelentős. Csak a megfigyelései a lakóhelyét környező hegyekről, a városról és néhány ismerőséről. Semmi fontos, de azért érdekesek.

- Értem.

- Mindenesetre nem olyan fontosak, mint amiket itt őrzünk.

Richard most már minden idegszálával felfigyelt.

- Miket őriztek itt?

Vedetta széles mosolyt tett a kezével.

- Van néhány írása itt a pánceletermünkben. Hivatalos és személyes levelek, a hittételeinek a leírása. Ilyesmik. Szeretné megnézni őket?

Richard tőle telhetően megpróbálta palástolni az érdeklődését. Nem akarta, hogy az itteni emberek megtudják, mi után is kutat valójában. Tulajdonképpen ez volt a fő oka, miért nem kérdezett semmi konkrét dolgot már a legelején.

- Na igen, érdekes lenne. Mindig is érdekelt a... történelem. Szívesen megnézném azokat az írásokat.

Richard Vedetta Firkinnel egy időben figyelt fel rá, hogy valaki közeledik feléjük a lépcsőn lefelé. Valamiféle futár volt. Richard látott már közülük néhányat, mind egyforma öltözkében. A vörös hajú férfi látta, hogy Firkin asszony Richarddal és Kahlannal beszélget, ezért szétvetett lábakkal, hátán összefogott kezekkel tisztes távolságban megállt és várakozott.

Richard nem akart Joseph Ander írásairól beszélgetni egy futár füle hallatára, ezért arrafelé intett.

- Miért nem mész és beszélsz vele?

Vedetta Firkin elismerően bólintott Richard megértő hozzáállására.

- Akkor, ha megbocsátasz egy percre!

Kahlan becsukta a könyvét, és a többi tetejére tette, amelyeket már átnézett.

- Richard, indulnunk kell. Találkozónk van az Igazgatókkal, meg néhány más emberrel is. Utána majd visszajöhetünk.

- Igazad van - sóhajtott Richard. - Legalább a Miniszterrel nem kell újra találkozunk. Nem hiszem, hogy el tudnék viselni még egy olyan lakomát.

- Biztos vagyok benne, hogy ő is legalább ennyire örül, amiért visszautasítottuk a meghívását. Nem tudom miért, de nekem úgy tűnik, nekünk kettőnknek valahogy mindig sikerül elrontani az ünnepi összejöveteleket.

Richard ezzel egyetértett, és elment Du Chailluért. Du Chaillu éppen felállt a helyéről, amikor Firkin asszony visszaérkezett.

- Boldog lennék, ha megkereshetném a könyveket és kihozhatnám őket neked a páncléterméből, Rahl Nagyúr, de előtte van egy sürgős elintéznivalóm. Tudnál várni egy keveset? Nem leszek oda sokáig. Biztos vagyok benne, hogy neked is gyönyörűségedre szolgálna Joseph Ander írásait látni. Nem sokaknak adatik meg, hogy láthassák őket, de olyan fontos embereknek, mint te és az Inkvizitor Anya, szívesen...

- Az igazat megvallva boldogan megnézném a könyveket, Firkin asszony. Most el kell mennünk az Igazgatókkal tárgyalni, később azonban vissza tudnánk jönni. Mondjuk ma késő délután, vagy estére.

- Az tökéletes lesz - jelentette ki Vedetta széles mosollyal, kezeit dörzsölgetve. - Akkor lesz rá időm, hogy mindent megkeressem, és előhozzam. Mire visszajöttök, már mindent elő is készítek számotokra.

- Előre is nagyon köszönöm. Az Inkvizitor Anya és én alig várjuk, hogy láthassuk azokat a könyvritkaságokat.

Richard rövid szünet után még hozzátette:

- Firkin asszony, miért nem adsz annak a hollónak egy kis magot? A szegény madár olyan feldúltnak látszik!

Vedetta ujjjaival integetett utánuk.

- Ha te akarod, Rahl Nagyúr!

Dalton felállt, amikor az idős asszony az egyik küldöncbe karolva belépett az ajtón.

- Firkin asszony, úgy örülök, hogy eljöttél!

- Lám csak, lám csak, Campbell Mester! Micsoda nagyszerű irodád van! - Vedetta olyan tüzetesen vette szemügyre a szobát, mintha meg akarná vásárolni. - Igazán remek.

- Köszönöm, Firkin asszony.

Egy fejbiccentéssel kiharcolta a küldöncöt az irodájából. A férfi sietve húzta be maga mögött az ajtót.

- És nézzenek csak oda! - Vedetta imaszerű mozdulattal tette össze a tenyereit az álla alatt. - Nézzenek csak oda, mennyi remek könyv. Nem is tudtam, hogy idefönt ennyi nagyszerű könyv van.

- Többnyire jogi könyvek. Az én szakterületem a jog.

Vedetta Dalton felé fordult.

- Nagyon jó választás, Campbell Mester, nagyon jó választás. Örülhetsz neki. Csináld csak tovább!

- Igen, az a szándékom. Firkin asszony, ha már a jognál és a törvényeknél tartunk, eszembe juttatja, miért hívtalak ide.

Vedetta sanda oldalpillantást vetett a székre. Dalton szándékosan nem ajánlotta fel neki, ehelyett hagyta, hogy álljon.

- Jelentették nekem, hogy megjelent egy férfi a könyvtárban, aki szintén a jog iránt érdeklődött. Azt mondják, nagy felhajtást csinált maga körül. - Dalton ökleivel az asztala lapjára erősített bőr írólapra támaszkodva előrehajolt, és merőn nézte Vedettát. - Azt is jelentették, hogy te engedély nélkül kihoztál a páncléterméből egy tiltott könyvet, és megmutattad neki.

Vedetta csacsogó öregasszonyból egy szempillantás alatt nagyon-nagyon rémült öregasszonnyá változott.

Bár amit tett, elég gyakran előforduló eset volt, formálisan valóban a szabályok megszegése, tulajdonképpen törvénysértés volt. A legtöbb effajta törvényt csak esetenként érvényesítették, és a megsértésük semmilyen, vagy csak nagyon enyhe büntetést vont maga után. Előfordult azonban, hogy az efféle törvényeket megszegők mégis bajba kerültek. Mint jogilag képzett ember, Dalton pontosan megértette a semmibe vett törvények hasznosságát. A

büntetlenség mindenkit arra csábít, hogy ne vegye figyelembe az ilyen törvényeket, és ez hatalmat ad a jog végrehajtóinak a kezébe az emberek felett. Amit Vedetta Firkin elkövetett, formálisan igen súlyos jogsértés volt, épp csak egy fokkal állt a kulturális értékek eltulajdonítása alatt, már ha valaki komolyan akarta venni a törvényt.

Vedetta a ruháját a nyakán összefogó gombot babrálta.

- De én egy pillanatra sem engedtem, hogy a kezébe vegye, Campbell Mester! Esküszöm! Végig a kezemben tartottam. Még lapozni is én lapoztam. Csak azt engedtem meg neki, hogy megnézzze a mi államalapító atyánk dicsőséges keze írását! Én nem akartam...

- Ez akkor is tiltott dolog, és nekem jelentették, ezért nem hagyhatom annyiban, cselekednem kell.

- Igen, uram.

Dalton kihúzta magát.

- Hozd ide nekem azt a könyvet! - Nyomatékosan az asztalára ütött. - Azonnal hozd ide! Azonnal. Megértetted?

- Igen, uram. Azonnal.

- Felhozod ide, és leteszed az asztalomra, hogy átnézhessem. Ha nincs benne olyan fontos titok, amit egy kém elárulhat, akkor nem fogok semmilyen büntetést rád mérni - ez egyszer! De jobban teszed, ha soha többé nem szeged meg a szabályzatot, Firkin asszony! Értetted?

- Igen, uram. Köszönöm, uram. - Vedetta majdhogynem elsírta magát. - Campbell Mester, az Inkvizitor Anya és a Rahl Nagyúr lent jártak a könyvtárban.

- Igen, tudom.

- A Rahl Nagyúr azt kérte, hogy megnézhesse Joseph Ander könyveit és írásait. Mit tegyek?

Dalton alig hitt a fülének, hogy a Rahl Nagyúr ilyen haszontalan könyvek nézegetésére fecséreli az idejét. Szinte megsajnálta a Rahl Nagyurát az ostobaságáért. Szinte.

- Az Inkvizitor Anya és a Rahl Nagyúr fontos emberek, és tiszteletreméltó vendégeink. Bármilyen könyvet láthatnak a könyvtárunkban. Rájuk nem vonatkozik semmilyen korlátozás. Sem milyen. Ezennel felhatalmazlak rá, hogy bármit megmutathass nekik, amink csak van.

Ismét az asztalra ütött.

- De azt a könyvet, amit annak a másik embernek, annak a Rubennek megmutattál, azt itt akarom látni az asztalomon, mégpedig most rögtön.

Az öregasszony olyan nyugtalanul izgett-mozgott, mint aki ott helyben mindjárt összepisili magát.

- Igen, uram. Máris, Campbell Mester. - Futva távozott a szobából, mint akinek az élete múlik rajta, hogy most azonnal idehozza a könyvet.

Daltont nem igazán érdekelte a könyv, bármi is volt az. Egyszerűen nem akarta, hogy a könyvtár dolgozói felületessé váljanak, és ne tartsák be a szabályokat. Nem bízhatott értékeket olyanokra, akikben nem bízott meg teljesen.

A hálójában sokkal fontosabb dolgok akadtak fenn, mint holmi poros, értéktelen Joseph Ander-könyv mutogatása, de neki mindenre oda kellett figyelnie, legyen az bármilyen jelentéktelen ügy is. Fog majd egy pillantást vetni a könyvbe, de ami igazán számított, az volt, hogy az öregasszony szót fogadjon, és odahozza neki.

Időnként muszáj volt egy kis félelmet oltani az emberekbe, hogy el ne felejték, ki parancsol nekik, kinek a kezében van a sorsuk. Ennek a dolognak híre fog menni a birtokon. A félelem, amit ez a közjáték felidéz bennük, mindenkit fokozottabb gondosságra készítet majd. Ha mégsem, a legközelebbi szabályszegőt elküldi a birtokról, hogy még erősebb hatást érjen el a büntetéssel.

Dalton visszasüppedt a székébe, és figyelme visszatért az előtte tornyosuló jelentéshalomhoz. A legzavaróbb közülük az volt, amelyik arról számolt be, hogy a Fejedelem állapota javulóban van. Azt jelentették, hogy az öreg újra tud enni. Nem jó hír, de végtére is, talán mégsem fogja örökké húzni. Előbb vagy utóbb Bertrand Chanboor lesz a Fejedelem.

Számos jelentés szólt viszont mások haláláról. Az országban különös események riogatták az embereket, szokatlan, furcsa halálesetek. Tüzek, vízbefulladások, magas helyekről lezuhanások. A vidéki emberek félni kezdtek az éjszakáktól, és seregestől özönlöttek a városba biztonságot remélve. Hasonló halálesetek a városban is előfordultak a jelentések szerint. És a városiak ugyanúgy rettegtek. Ők a városból vidékre menekültek a biztonságot keresve.

Dalton csak a fejét rázta a nép ostoba félelmein. Egy csomóba szedte össze a jelentéseket. Éppen mielőtt a gyertya lángjába tartotta volna őket, egy gondolat ötlött az eszébe. A keze megállt a levegőben, aztán visszahúzta a papírsomót a láng fölül.

Valami, amit egyszer Franca mondott neki, adott egy ötletet.

Ezek még hasznára lehetnek. Begyűrte a jelentéseket az egyik fiókba.

- Még mindig dolgozol, drágám?

Dalton felnézett az ismerős hangra. A szobába Teresa suhant be, aki egy csábító rózsavörös ruhát viselt. Egy ruhát, amire Dalton nem emlékezett, hogy valaha is látta volna rajta ezelőtt.

Dalton rámosolygott.

- Tess, drágám. Mi szél hozott erre?
- Azért jöttem, hogy rajtakapjalak a barátnőddel.
- Micsoda?

Teresa elhaladt Dalton íróasztala mellett, és az ablaknál megállva kifelé nézett rajta. A ruháját a derekán zöld bársony öv fogta össze kihangsúlyozva csábító gömbölyűségeit, és Dalton elképzelte a saját karjait az öv helyén az asszony dereka körül.

- Nagyon magányosnak éreztem magam a múlt éjszaka - szólalt meg Teresa az embereket bámulva odalenn a füves udvaron.

- Tudom. Sajnálom, de itt voltak a jelentések, amiket...
- Azt hittem, hogy más nővel vagy.
- Micsoda? Tess, megüzentem neked, hogy teli vagyok munkával.

Az asszony Dalton felé fordult.

- Mikor megkaptam az üzenetedet, hogy későig fogsz dolgozni, nem sokat törődtem vele. Elvégre minden éjjel későig dolgozol. De amikor felébredtem, láttam, hogy már hajnalodik, és te még mindig nem voltál ott mellettem... nos, akkor arra gondoltam, biztosan más nő ágyában fekszel.

- Tess, én soha...

- Arra gondoltam, megyek, és a Rahl Nagyúr karjaiba vetem magam, hogy bosszút álljak, de hát neki ott van az Inkvizítor Anya, aki sokkal szebb, mint én, így hát tudtam, hogy csak kinevetne, és elzavarna.

Ezért aztán felöltöztem, és feljöttem ide, csak hogy megmondhassam, tudom, hogy nem dolgozol, pedig azt hazudtad nekem. Aztán az üres iroda helyett azt láttam, hogy a futáraid úgy rohagálnak ide-oda, mintha háborúra készülének. Láttalak idebent, ahogy papírokat adsz át, utasításokat osztogatsz. Tényleg dolgoztál. Egy ideig figyeltelek.

- Miért nem jöttél be?

Teresa végre Dalton mellé siklott, és az ölébe telepedett. Átkarolta a férje nyakát, és mélyen a szemébe nézett.

- Nem akartalak zavarni, amikor annyira el voltál foglalva.

- De hát te engem soha nem zavarasz, Tess. Te vagy az egyetlen dolog az életemben, ami soha nem tudna zavarni.

Teresa megrántotta a vállát.

- Szégyelltem magam, hogy megtudod, hogy azzal gyanúsítottalak, hogy megcsalsz.
- Akkor most miért vallottad be?

Teresa megcsókolta Dalton, úgy ahogy csak Teresa tud csókolni, forrón, nedvesen, lélegzetelállítóan. Aztán hátrébb húzódott, és mosolyogva nézte, hogyan bámul Dalton a ruhája kivágásába.

- Azért - suttogta -, mert szeretlek és hiányzol. Éppen most készült el az új ruhám. Azt reméltem, hogy ezzel majd be tudlak csábítani az ágyamba.

- Azt hiszem, te sokkal gyönyörűbb vagy, mint az Inkvizítor Anya.

Teresa szélesen elmosolyodott, és futó csókot lehelt Dalton homlokára.

- Mi lenne, ha most hazajönnél, ha csak egy kis időre is?

Ahogy Teresa felállt, Dalton játékosan rácsapott a tomporára.

- Rövidesen otthon leszek.

Ann óvatosan felpillantott, és látta, hogy Alessandra őt figyeli, amint imádkozik. Előtte megkérdezte, zavarná-e Alessandrát, ha ő étkezés előtt imádkozna egyet.

Alessandra először meglepődött, aztán azt mondta:

- Nem, miért zavarna?

Szutykos sátrában a csupasz földön ülve Ann teljes átéléssel adta át magát az imádkozásnak. Hagyta, hogy előntse a Teremtő boldogsága, éppúgy, ahogy a Hanjának szokta megnyitni magát. Hagyta, hogy a Fény áthassa és örömmel töltse el. Engedte, hogy a Teremtő békéje költözzön a szívébe, hálát adott mindazért, amije van, amikor másoknak még sokkal kevesebbel kell beérniük.

Azért imádkozott, hogy Alessandra is megérezze a Fénynek legalább egyetlen kis meleg sugarát, és ő is megnyissa neki a szívét.

Amikor befejezte, olyat nyújtózott, amennyire csak a láncai engedték, és a levegőbe csókolt a gyűrűsujja felé a Teremtő iránti hűsége jeléül, akivel jelképesen eljegyezte magát.

Tudta, hogy Alessandrában óhatatlanul fel fog idéződni a Teremtőhöz való imádkozás leírhatatlan örömeinek emléke, a boldogság, amit akkor érzünk, amikor hálánk jeléül feltárjuk szívünket az előtt, akitől a halhatatlan lelkünket kaptuk. Minden Nővér életében voltak pillanatok, amikor csendesen, magukban jámboran elsírták magukat ettől a mérhetetlen örömtől.

Ann látta Alessandra arcán a vágyakozást, amint a Nővér önkéntelen mozdulattal az ajkához emelte a gyűrűsujját.

A Sötétség Nővére részéről egy ilyen mozdulat az Őrző elárulását jelentené.

Alessandra a Teremtőtől kapott halhatatlan lelkét az alvilág Őrzőjének, a Gonosznak ajánlotta fel. Ann nem tudta elképzelni, hogy az Őrző bármi olyat tudna adni cserébe, ami felérne egy egyszerű ima boldogságával, egy imáéval, amelyet annak ajánlunk, akitől minden dolgok erednek.

- Köszönöm, Alessandra. Kedves tőled, hogy engedted elmondani az étkezés előtti imámat.

- Semmi kedvesség nem volt benne - felelte a Nővér. - Egyszerűen így könnyebben tudom beléd tölteni az ételt, és hamarabb mehetek egyéb dolgomra.

Ann bólintott, és nagyon örült neki, hogy ilyenkor a Teremtő ott van vele, a szívében.

9. FEJEZET

- És most mit csinálunk? - suttogta Morley.

Fitch megvakarta a füle tövét.

- Csend! Gondolkozom!

Fitchnek fogalma sem volt róla, mit tegyenek, de ezt nem akarta elárulni Morleynak. Morleyra már az is nagy hatással volt, hogy Fitch idetalált. Máris hozzászólt, hogy Fitch úgyis tudni fogja, mi a teendő.

Nem, mintha olyan nagy tudás kellett volna a dologhoz idáig. Többnyire abban ált a szökési tervük, hogy keményen lovagoltak. Náluk volt a pénz, amit Dalton Campbelltől kaptak, a mellé nem kellett túl sok bölcsesség. Megvehették az ennivalójukat, nem kellett vadászniuk vagy gyűjtögetniük. Megvehettek minden holmit, amire szükségük volt, és nem saját kezűleg kellett elkészíteniük.

Fitch mostanra megtanulta, hogy pénzzel az ember messzemenően helyettesítheti a hiányzó tudását. Mivel a szépmezői utcákon nőtt fel, tudta, hogyan őrizze meg a pénzét, hogyan védje meg magát, hogy be ne csapják, ki ne rabolják, vagy el ne csalják tőle. Óvatosan bánt a pénzzel, nem vásárolt feltűnő ruhákat, vagy bármi olyat, amiből kiderült volna, hogy van annyi pénz nála, amiért már megéri, hogy fejbe verjék, vagy valami sokkal rosszabbat tegyenek vele.

Ami meglepte, hogy az emberek nem sokat törődtek vele, hogy ők hakenek, sőt úgy tűnt, tudatában sincsenek vele. A legtöbben jóra való fiatal embereknek tekintették őket, és udvariasan bántak velük.

Fitch nem hagyta rábeszélni magát, hogy italozzanak a kocsmákban, hiába próbálta Morley többször is rávenni. Jól tudta, hogy ez a legbiztosabb útja, hogy a rosszindulatú emberek tudomására jusson, hogy van pénzüik, és részegen az ember még hajlamosabb rá, hogy óvatlan legyen. Ehelyett vett egy-egy üveg italt, és csak akkor itták le magukat, amikor már letáboroztak éjszakára, és megbizonyosodott róla, hogy olyan helyen vannak, ahol kicsi a valószínűsége, hogy bárki meglephesse őket. Ezt eleinte gyakran megtették. A részegség segített Fitchnek megfeledezni róla, hogy az emberek azt hiszik, ők erőszakolták meg Beatát.

Az egyik városban, amin keresztülmentek, Morley azt akarta, hogy a pénz egy részét költsék utcalányokra, de Fitch ezt is ellenezte. Végül engedett, és hagyta, hogy Morley nőt vásároljon, hiszen a pénz Morleyé is volt. Ezalatt Fitch a lovaikkal a városon kívül várakozott. Jól tudta, mi szokott néha történni azokkal az utazókkal Szépmezőben, akik meglátogatták a prostituáltakat.

Mikor Morley elégedetten vigyorogva megérkezett, felajánlotta, hogy amíg Fitch visszamegy valamelyik nőhöz, addig ő majd vigyáz a holmijaikra. Fitch erős kísértést érzett, de meg is rémült az ötlettől. Mire úgy-ahogy sikerült lélekben felkészülnie a dologra, mindig felötlött a lelki szemei előtt, hogy a nő majd ki fogja nevetni. Ettől megrogytak a térdei, és vadul izzadni kezdett a tenyere. Egyszerűen tudta, hogy a nő csak nevetni fog rajta.

Morley, ő más. Ő nagy darab, erős, férfias. A nők Morleyt nem nevetik ki. Beata is mindig csak nevetett Fitchen. Fitch nem akarta, hogy őt egy nő, akit ráadásul még csak nem is ismer, ki nevesse a nyeszlett teste miatt, amikor leveti a ruháit.

Végül is úgy döntött, hogy nem kockáztatja ilyesmivel, hogy esetleg lelepleződjenek, és a pénzt sem vesztegeti effélére. Nem tudta, mennyibe fog kerülni, mire eljutnak az úticéljukhoz, és attól tartott, hogy idő előtt kifuthatnak a pénzből. Morley bolondnak nevezte, és azt mondta, az a dolog minden pénzt megér. Utána egész héten másról sem beszélt. Fitch már-már azt kívánta, bár ő is megtette volna, ha másért nem, hát hogy Morley befogja végre a száját.

Mint kiderült, nem kellett aggódnia a pénz miatt. Nem költöttek sokat, legalábbis ahhoz képest semmiképp, amennyiük volt. A pénz segítségével gyorsabban is tudtak haladni. Pénzért friss lovakat is kaptak, és lovagolhattak, ahogy csak bírtak, anélkül, hogy a fáradt állatok kedvéért le kellett volna lassítaniuk.

Morley a fejét rázta.

- Ekkora utat tettünk meg, csak azért, hogy a sikerhez ilyen közel megrekedjünk!

- Azt mondtam, csend legyen! Azt akarod, hogy elkapjanak?

Morley csendben maradt, leszámítva a sercegést, amit a borostája vakargatásával okozott. Ettől Fitchnek az jutott eszébe, bár csak neki is több szőr nőne az állán. Morleynak erősen ütközött a szakáll. Fitch néha kiskölyöknek érezte magát a széles vállú, egész arcán borostás Morley mellett.

A távolban fel-alá masírozó öröket lestek. Nem juthattak be másként, mint a hídon át. Ennyit elmondott Franca

Fitchnek, és most, hogy itt voltak, a fiú a maga szemével is láthatta, hogy úgy van. Vagy bejutnak a hídon át, vagy itt és most feladják az egészet.

Fitch hirtelen valami furcsa, susogó szellőt érzett a tarkóján. Belerázkódott, amikor a fuvallat elenyészett.

- Szerinted mi a csudát művel az ott? - kérdezte Morley suttogva.

Fitch hunyorogva próbált jobban látni a távolba. Úgy tűnt, az egyik őr a híd kőkorlátjára mászik felfelé.

Fitch eltátotta a száját döbbenetében.

- Jóságos szellemek! Láttad ezt?

Morley levegő után kapkodott.

- Hát ezt meg miért csinálta?

Még ekkora távolságból is hallották az örök kiáltozását, ahogy a korláthoz rohantak, és lebámultak a mélybe.

- Nem tudom elhinni! - lehelte Morley. - Mi a nyavalyáért ugrott ez le?

Fitch megrázta a fejét. Éppen meg akart szólalni, amikor észrevette, hogy a híd másik oldalán egy másik őr mászik felfelé a korlátra.

Fitch kinyújtott karral mutatott oda.

- Nézd! Ott megy egy másik!

Az őr széttárta a karjait, mintha magához akarná ölelni a levegőt, és levetette magát a hídról, bele a szakadékba.

Aztán, ahogy az örök most a másik ugrás helyére rohantak, egy harmadik ugrott le a halálba. Kész örület volt. Fitch döbbenten hasalt a rejtékhelyükön.

A távolban az emberek sikoltozása, ahogy egyre újabbak ugráltak le a hídról, olyan volt, mint valami távoli, félrevert harang vijjogó kongása. A katonák kardot rántva szaladgáltak a hídon, csak azért, hogy aztán eldobják a fegyverüket, és maguk is felkapaszkodjanak a kőkorlátra.

Fitch úgy érezte, mintha valami hátba taszítaná. Mintha a saját képzelete sürgetné, hogy most ragadja meg a lehetőséget, amíg nyitva áll előtte. Az izgalomtól felágaskodott a szőr a tarkóján. Gyorsan talpra ugrott.

- Nyomás, Morley. Gyerünk!

Morley Fitch nyomában rohant vissza a lovakhoz. Fitch kapkodva igyekezett a kengyelbe dugni a lábát, és nyeregbe ugrott. Morley szorosan a nyomában volt, mikor sarkát a ló oldalába vágva Fitch gyors ügetésben kiugratott az útra. Meredeken emelkedő serpentinén jártak, és a fák között Fitch nem láthatta, vajon a katonák összeszedték-e már magukat, vagy még olyan zavarodottak és döbbenetek, hogy ők ketten minden további nélkül átjuthatnak közöttük. Mindenesetre Fitch úgy látta, hogy ez az egyetlen esélyük. Nem tudta, mi történhetett, de nagyon valószínűtlennek tartotta, hogy errefelé mindennapos eset lenne, hogy az örök egymás után leugráljanak a hídról a szakadékba. Ha egyáltalán átjuthatnak, hát most, vagy soha.

Mire az utolsó útkanyarulathoz értek, már úgy száguldottak, mint a szélvész. Fitch abban reménykedett, hogy a káoszban Morley és ő átvágtathatnak a zavarodott örök között, és bejuthatnak a Toronyba.

A híd üresen ásított előttük. Egyetlen katonát sem láttak sehol. Fitch lépésbe fogta vissza a lovát. A hideg futkosott a hátán, mikor felidézte, hogy csak egy pár perccel ezelőtt még mennyi ember nyüzsgött a hídon. Most csak a hideg, átható szél őrizte a Torony bejáratát.

- Fitch, biztos, hogy be akarsz menni oda?

Morley hangja remegett. Fitch ekkor követte Morley pillantását, és ő is meglátta a Tornyt. Úgy meredt ki a hegy oldalából, mintha maga is a sziklából lett volna kifaragva. Sötét volt és baljóslatú. Ez volt a leggonoszabb kinézetű hely, amit Fitch valaha is látott, vagy el tudott volna képzelni. A lőrészekkel csipkézett monumentális külső fal mögött sáncok, tornyok, épületek törtek a magasba.

Fitch most örült neki, hogy nyeregben ül: nem volt biztos benne, hogy a látványtól nem rogytak volna-e össze a lábai alatta. Még soha nem látott olyan hatalmas és olyan félelmetes kinézetű építményt, mint a Varázslók Tornya. De csak ennyit mondott?

- Gyerünk! Még mielőtt rájönnének, hogy mi történt, és újabb öröket küldenének ide.

Morley végignézett a kiürült hídon.

- Na, és szerinted mi történt?

- Ez egy mágikus hely. Akármilyen történhetett.

Fitch előredőlt a nyeregben és gyorsabb mozgásra nógatta a lovát. A lónak nem tetszett a híd, és boldogan csapott vágatába, hogy minél előbb túljusson rajta. Még akkor sem fékeztek le az íramukat, amikor elérték a külső fal nyílását, és átszáguldottak a felhúzott vastüskés kapurostély alatt.

Odabent kerítéssel körbevett udvart találtak a lovak számára. Mielőtt kicsapták volna oda az állatokat, Fitch figyelmeztette Morleyt, hogy hagyja fönt a hátukon a nyeret, hogy gyorsan távozhassanak, ha szükséges. A hosszas tartózkodás gondolata Morleyt sem vonzotta semmivel jobban, mint Fitchet. Egymás mellett rohantak fel az évezredek során számtalan varázsló léptei által simára és homorúra koptatott tucatnyi gránitlépcsőn.

Odabent pont olyan volt, ahogy Franca elmesélte Fitchnek, leszámítva, hogy a boszorkány szavai közelről sem tudták visszaadni, milyen hatalmas is a hely valójában. A fejük fölött százlábnyi magasságban üvegborítású tetőn át áramlott be a fény. A kőlapokkal kirakott padló közepén lóherelevél alakot formázó szökőkút állt. A legfelső

medencéjéből tizenöt láb magasra szökött fel a víz, hogy aztán a színültig teli medencébe visszahullva lecsorogjon egyre lejjebb az egyre nagyobb alsó szintekre, és végül összegyűljön a legalsóba, amelyiknek a széles fehér márvány pereme padként is szolgált.

A vörös márványoszlopok akkorák voltak, amekkoráknak Franca leírta őket. Az oszlopokat boltívek kötötték össze, amelyek az egész ovális termen körbefutó karzatot támasztották alá. Morley füttyentett ámulatában. Az éles hang hosszan visszhangzott.

- Gyere már! - zökkentette ki ámulatából Fitch.

Átfutottak a csarnokon, amelyikről Franca mesélt Fitchnek, és a körben elhelyezkedő jó néhány lépcsősor egyikén felrohanva berontottak a lépcső tetejét elzáró ajtón. Egy gyilkjáróra értek az épületen kívül, amelyik szögletes, ablaktalan épületek között kanyargott, végigmentek rajta, fel egy lépcsőn, félútig egy torony oldalán, onnan egy újabb keskeny gyalogjárda indult, ami alagútként folytatódott egy építményben, ami úgy látszott, egy széles, felső út alapja. A járda egy köhídhöz vezetett, amely egy kis zöldellő belső udvar fölött ívelt át jó magasan.

Végül kijutottak egy kocsíutnyi szélességű masszív sánc tetejére. Fitch jobbra nézett, és az embermagasságú lőrésen át egyenesen Aydindril városára látott rá odalént a mélyben. Egy olyan fiú számára, aki Anderia síkságain nőtt fel, szédítő volt a látvány. Útjuk során elég sok minden tett mély benyomást Fitchre, de egyiknek sem volt közéről sem akkora hatása rá, mint ennek a helynek.

A sánc túlsó végén tizenkét mérhetetlenül hatalmas, erezett vörös kőből faragott oszlop tartott fent egy sötét kőből készült kiugró koronapárkányt. Hat-hat oszlop állt egy aranyborítású ajtó két oldalán. Az ajtó fölött több szintben bonyolult kőfaragások húzódtak, némelyiket rézlapok és kerek fémkorongok díszítették. Valamennyibe bonyolult mintázatú jelek voltak vésvé.

Mikor a hosszú sáncon közelebb értek, Fitch rádöbbsent, hogy az ajtó legalább tíz-tizenkét láb magas lehet, és vagy négy láb széles. Az ajtón néhány olyan jel látszott, amelyeneket a rézlapokon és a korongokon is meg lehetett találni.

Amikor Fitch meglökte az ajtót, az hangtalanul feltárult előttük.

- Idebent lesz - suttogta Fitch. Maga sem tudta, miért suttog, kivéve talán, hogy attól tartott, felébresztheti a rég halott varázslók szellemeit, akik ezt a helyet kísértik. Nem szerette volna, ha a szellemek rákényszerítik, hogy levesse magát a sánc tetejéről, mint azok a katonák tették a hídról. Úgy látszott, a sánc alatt a sziklafal több ezer láb mélységig zuhant le meredeken.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Morley.

- Én bemegyek. Te megvárhatsz idekint, vagy bejöhetsz velem, ha akarsz. Te döntesz.

Morley idegesen jártatta körbe a tekintetét, láthatóan nem tudta elhatározni magát, mit is tegyen.

- Azt hiszem, veled megyek.

Odabent az ajtó mindkét oldalán fejnyi nagyságú üveggömbök álltak embermagas zöld márványtalapzaton, mint kar nélküli szobrok, akik arra várnak, hogy a díszes kőfalú terembe érkezőket üdvözölhessék. A helyiség közepén négy csiszolt fekete márványoszlop állt, mindegyik szélesebb, mint egy természetes ló hossza. A négyzet alakban elhelyezkedő oszlopok között feszülő boltívek tartották a terem központi kupoláját.

A teremben a falakon mindenfelé gyertyák álltak kovácsoltvas falikarokban, de a kupolán körbefutó ablaksor elegendő fényt engedett át, így a gyertyákat nem kellett meggyújtaniuk. Fitch úgy érezte, ez a hely olyan, mintha magának a Teremtőnek a lakhelye lenne. Kísértést érzett, hogy térdre hulljon, és imádkozzon ezen a káprázatos helyen.

A teremnek abból a szárnyából, ahol álltak, vörös szőnyeg vezetett középre. A szőnyeg mindkét oldalán hat láb magas fekete márványtalapzatok álltak, mindegyikük vastagabb, mint a kövér Drummond Mester dereka. Mindegyik talapzaton különféle tárgyak heverték. Díszes tálak, cifra aranyláncok, egy tintafekete palack, és erezett fából faragott mindenféle szobrok. Voltak olyan tárgyak is, amelyek rendeltetését Fitch nem tudta felismerni.

Nem sokat törődött a talapzatra felrakott tárgyakkal, inkább az óriási terem szemközi végébe, a központi kupolán túlra összpontosított. Ott egy asztalt látott, ami zsúfolva volt mindenféle holmival, és az asztalhoz támasztva hevert az a tárgy, amiért idejött.

Az arannyal díszített fekete oszloppárok között mind a négy irányban egy-egy épületszárny vezetett. A bal oldali szárny egy rendezetlen könyvtárra emlékeztetett. A padlón mindenfelé magasra felhalmozott könyvoszlopok heverték. A jobb oldali szárnyban sötét honolt.

Fitch végigsietett a vörös szőnyegen. A folyosó végén majd egy tucat széles lépcső vezetett le az Első Varázsló lakosztályának krémszínű márvánnyal borított, süllyesztett központi részébe. Fitch átrohant a középső területen, párosával vette a lépcsőket felfelé a túloldalon egyenest az asztalhoz tartva, amely egy magas, lekerekített tetejű ablak előtt állt.

Az asztalon mindenféle tárgyak heverték festői összevisszaságban: tálak, gyertyák, pergamentekercsek, könyvek, palackok, üveggömbök, fém négyszögek és háromszögek, még egy koponya is. Az asztal körül szétszórva nagyobb tárgyak heverték.

Morley a koponya után nyúlt. Fitch félreütötte a kezét.

- Semmihez ne nyúlj hozzá! - Fitch a szemüregével rájuk bámuló koponyára mutatott. - Az ott akár egy varázsló koponyája is lehet, és ha megérinted, visszatérhet az életbe. Tudod, a varázslók ilyesmire is képesek.

Morley úgy rántotta vissza a kezét, mint aki parazsat érintett.

Fitch remegő ujjakkal nyúlt ki, és felvette a tárgyat, amiért idáig jött. Pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelte, hogy lennie kell. Az arany- és ezüstdíszítés gyönyörűbb volt, mint bármi, amit Fitch eddig látott, márpedig ő már sok szép arany- és ezüsttárgyat látott a Miniszter birtokán. De egyetlen anderita birtokában sem volt semmi, ami szépségében akár csak meg is közelíthette volna ezt itt.

- Ez az? - kérdezte Morley.

Fitch végigfuttatta ujjait a markolat domborított betűin. Az az egyetlen szó volt odaírva, amit el tudott olvasni.

- Ez az. Az Igazság Kardja.

Fitch úgy érezte, mintha oda lenne gyökerezve a lába. Csak állt, és ujjával simogatta a kezében tartott fenséges fegyver aranydróttal befűtött markolatát, lefelé hajló keresztvasát, finom mívű, arannyal és ezüsttel kivert hüvelyét. Még a bőr kardszija is mestermunka volt, vajpuha volt a tapintása az ujjai alatt.

- Ha te ezt viszed el, mit gondolsz, én mit vihetek magammal? - kérdezte Morley.

- Semmit - szólalt meg egy hang mögöttük.

Mindketten összerendeztek, és egyszerre kiáltottak fel. Aztán hitetlenkedve pislogtak a szemük elé táruló látványtól. Egy káprázatos szöke, kék szemű nő állt előttük szorosan testéhez tapadó vörös bőrruhában. A ruha annyira kiemelte asszonyi formáit, hogy Fitch olyat még sohasem látott. Az anderita asszonyok által viselt mély kivágású ruhák megmutatták a melleik felső részét, de ez a bőrruha, bár mindent teljesen takart, mégis valahogy sokkal többet mutatott meg. Fitch tökéletesen látta a nő szikár, kidolgozott izmainak minden egyes mozdulatát, ahogy a jelenés feléjük közeledett.

- Az nem a tiétek - szólalt meg a nő újra. - Adjátok ide, fiúk, mielőtt még valami bajotok esne.

Morley egy ideje már nagyon rossz néven vette, ha fiúnak szólították. Különösen, ha azt egy magányos nő tette. Fitch látta, hogy barátja félelmetes izmai megfeszülnek.

A nő csípőre tette a kezét. Egy nőhöz képest, akivel szemben a két fiatalember több mint elegendő erőt képviselt, határozottan jó idegei lehettek. Fitch úgy vélte, nem sok asszonyt látott még, aki olyan haragosan tudott volna nézni, mint ez itt, de azért egy cseppet sem ijedt meg. Férfi volt, a maga ura, és senkinek nem tartozott számadással a tetteiről.

Visszaemlékezett rá, milyen tehetetlen volt Claudine Winthrop a kezeik között. Visszaemlékezett, milyen könnyű volt lefogni. Ez is csak egy nő volt, akár Claudine, semmi több.

- Mit kerestek ti itt? - kérdezte most a nő.

- Szerintem mi ugyanezt kérdezhettünk tőled - vágott vissza Morley.

A nő szikrázó szemekkel nézett Morleyra, aztán kinyújtotta a kezét Fitch felé.

- Az nem a te tulajdonod. - Sürgető, hívogató mozdulatot tett az ujjával. - Add ide, mielőtt megharagszom, és esetleg kárt teszek benned.

Abban a pillanatban Fitch és Morley egyszerre ugrottak szét kétfelé. A nő Fitch után vetette magát. Fitch Morleyhoz hajította a kardot. Morley hahotázva elkapta, és ingerkedve meglengette a nő felé. Fitch a nő háta mögé került, a kijárat felé oldalazva. A nő Morleyra támadt. Az Fitchhez hajította a kardot a nő feje és kinyújtott karja fölött. Mindhárman rohanni kezdtek az ajtó felé a lakosztály középső részének süllyesztett márványpadlóján. A nő Fitch után vetődött, és a bokáját elkapva sikerült felbuktatnia. Fitch esés közben átpasszolta a kardot Morleynak.

Mire Fitch feltápászkodott, a vörös ruhás nő már talpon volt és Morley felé rohant. Morley vállal feldöntött egy fehér márványoszlopot, ami a nő lába elé, a vörös szőnyegre zuhant. Az oszlop tetején lévő tál a földre hullott, és ezernyi apró darabra tört szét. Szilánkjai finom, csilingelő, szinte zenei hangzással freccsentek szét a padlón és a szőnyegen.

- Nektek fogalmatok sincs, hogy mit műveltek! - kiáltotta a nő. - Azonnal hagyjátok abba! Az a kard nem a tiétek! Ez itt nem gyerekjáték! Semmit nem lenne szabad még csak megérintenetek sem ezen a helyen! Nagyon nagy bajokat okozhattok vele! Hagyjátok abba! Emberéletek foroghatnak kockán!

A nő és Morley egy másik márványoszlop körül táncoltak az ellentétes oldalon. Mikor a nő Morley felé kapott, a fiú felé lökte az oszlopot. A nő felkiáltott, amikor az oszlop tetején álló súlyos aranyváza eltalálta a vállát. Fitch nem tudta eldönteni, hogy ez a fájdalom, vagy a harag hangja volt.

Mindhárman az oszlopok között cikáztak a szőnyeg két oldalán, közben pedig egyre közelebb kerültek a kijáratához. Fitch és Morley egymásnak dobálták a kardot, hogy eltérítsék a nőt. Fitch előlépett egy oszlopot, hogy lelassítsa, és elszörnyülködött rajta, hogy a talapzat milyen súlyos. Abból, ahogy Morley sorra döntögette az oszlopokat, Fitch sokkal könnyebbnek vélte őket. Mivel azonban nagyon nehéznek bizonyultak, Fitch nem is próbálkozott újabbal.

A nő teli tudóból ordított rájuk, hogy hagyják abba, hogy ne tegyék tönkre a felbecsülhetetlen értékű mágikus tárgyakat, de amikor Morley azt az oszlopot döntötte fel, amelyiknek a tetején a fekete palack állt, a nő felsikoltott. Az oszlop a földre dőlt, a palack pörögve repült a levegőben.

A nő utánavetődött a padlón, hosszú farkocsa úszott mögötte a levegőben. A padlóra esve a lendülettől tovább siklott a márványon. Sikerült elkapnia a palackot, de az kicsúszott a kezéből és a szőnyegre pattanva tovább gördült. Végül sértetlenül megállt a szőnyeg szélén.

A nő arckifejezéséből ítélve mintha az élete múltott volna rajta, hogy megmentette a palackot.

Feltápászkodott és újra a két fiú felé rohant, akik eddigre már elérték az ajtót. Odakint Morley kuncogva dobta oda Fitchnek a kardot, miközben végigfutottak a sánc tetején.

- Fiúk, ti nem tudjátok, mi forog kockán! Szükségem van arra a kardra. Életbevágóan fontos! Az nem a tiétek! Adjátok vissza, és hagylak békében elmenni titeket.

Morley szemében az a jellegzetes fény csillogott, ami azt jelentette, hogy bántani akarja a nőt. Nagyon keményen bántani. Claudine Winthropnál is ilyen volt a szeme.

Fitch csak a kardot akarta, de belátta, hogy komoly közbelépésre lesz szükség, ha meg akarják állítani ezt a nőt. Ha nem teszik meg, soha nem fog nyugtot hagyni nekik. Ő pedig nem fogja magától visszaadni a kardot! Nem bizony! Nem, azok után, amiken keresztülment érte.

- Hé, Fitch - szólt oda neki Morley. - Azt hiszem, itt az ideje, hogy te is megpróbáld egy nővel. Ez itt ráadásul még ingyen is van. Mit szólsz hozzá, lefogjam neked?

Fitch úgy gondolta, tényleg elég jól néz ki a nő. Ráadásul gondot akar okozni nekik. Csak magát okolhatja érte, ami vár rá. Miért nem tudta békén hagyni őket? Miért nem tudott a saját dolgával törődni?

A nő maga kereste magának a bajt! Fitch ebben bizonyos volt, mert tudta, hogy ő helyes dolgot művelt. Ő nemes okokból akarta magának a kardot, megérdemli, hogy ő legyen az Igazság Keresője. Ennek a nőnek semmi joga nem volt hozzá, hogy az útjába álljon.

Az éles napfényben a vörös ruha szinte haragos színt öltött. A nő arca, ha lehet, még vörösebb volt. Úgy nézett ki, mintha valaki a hosszú farkocsnál fogva felemelte volna, és tetőtől talpig vérbe mártotta volna.

- Igyekszem úgy csinálni, ahogy ő kívánja - kiáltotta a nő dühösen. - Hogy elégedett legyen velem. - Fitch azt hitte, a nő megbolondult, hogy ott áll csípőre tett kézzel, és az égre kiabál. - Na, és tessék, mi az eredmény? Ez itt. Hát nem. Ebből elegendem volt.

Dühösen fújtatott egyet, aztán a ruhája felső részét szorosan a derekához fogó duplaszíjas övéből egy pár vörös bőrkesztyűt húzott elő. Ahogy ujjait mozgatva felhúzta a kezére a szűk kesztyűket, a gesztusban volt valami ijesztő végzettség.

- Még egyszer nem figyelmeztetek benneteket, fiúk - mondta, ezúttal olyan torokhangú morgással, amitől Fitch tarkóján felborzolódott a szőr. - Ide a kardot, mégpedig most, azonnal!

Mialatt a nő böszön Fitchre meredt, Morley rátámadt. Hatalmas ökle a nő feje felé lendült. A lendület erejéből Fitch attól tartott, hogy rögtön az első ütés halálos lesz.

A nő még csak Morley felé sem pillantott. Tenyerével megállította az ököl lendületét, félkörben felrántotta, és egy szempillantás alatt megpördült felfelé és hátra csavarva a támadó kart Morley háta mögött. Mialatt a nagy testű fiú karját felfelé feszítette, hallani lehetett a fogainak a csikorgását. Fitch döbbenten hallotta, hogy Morley vállizülete egy hátborzongató recsenéssel kiszakad a helyéből. Morley felkiáltott és térdre rogyott a fájdalomtól.

Ez a nő valami egészen más volt, mint akiket Fitch eddig látott. És most Fitch felé indult. Nem futott, lassan lépdelt, de mozgásában olyan eltökéltség látszott, amitől Fitchben a lélegzet is bennszorult.

Dermedten állt, nem tudta, mitévő legyen. Nem akarta sorsára hagyni a barátját, de a lábai mintha maguktól el akartak volna futni. A kardot sem akarta elveszíteni. Vakon tapogatta maga mögött a lőrészekkel csipkézett falat, aminek nekiszorította a hátát. Oldalazva hátrálni kezdett.

Morley már újra talpon volt és a nő felé rontott. Az zavartalanul közeledett Fitch - vagyis inkább a kard - felé. Fitch úgy döntött, lehet, hogy kivonja a kardot és megsebzí vele a nőt. A combján, vagy valahol más, nem halálos helyen.

Aztán úgy tűnt, még sem lesz szüksége a kardra. Morley beérte a nőt, és mint felbőszült bika rontott neki teljes lendületével. Ezúttal semmi sem állíthatja meg a nagydarab fiút.

A nő nem is fordult a rohamozó Morley felé, csak könnyedén oldalra lépett - a tekintetét egy pillanatra sem véve le Fitchről - és felrántotta a behajlított karját, könyökét belevágva támadója arcába.

Morley feje hátranyaklott, arcából vér fröcskölt szét.

A nő még csak nem is lélegzett gyorsabban. Megfordult, és jobbájával megragadta Morley ép bal kezét. Ujjait a fiú tenyerébe vágta, hüvelykével megtámasztotta hátul a kézfejét, aztán addig feszítette hátra a fiú csuklóját, amíg az rogyadozó térdekkel a fal felé kezdett hátrálni.

Morley úgy nyöszörgött, mint egy kisgyerek, és könyörgött a nőnek, hogy hagyja abba. A jobb keze teljesen hasznavehetetlen volt, valószínűtlenül szétlapított orrából ömlött a vér az arcára. Nyilván a vörös ruhára is bőven jutott a vérből, de hogy mennyi, azt a színe miatt nem lehetett megítélni.

A nő folyamatosan, irgalom nélkül nyomta hátra Morleyt a fal felé. Mikor odaértek, rezzenetlen arccal megragadta a fiú torkát a bal kezével, és nyugodt, közönyös mozdulattal átlökte a háta mögött tátongó lőrésen.

Fitchnek bénultan leesett az álla. Nem számított rá, hogy a nő ilyesmit tesz: hogy ennyire elfajulhat a dolog.

Morley lefelé zuhantában teli tüdőből ordított. Fitch dermedten állt és hallgatta a sík Anderiából származó barátja halálsikolyát, amint egy hegyoldalon zuhan lefelé. Az üvöltés hirtelen félbeszakadt.

A nő nem szólalt meg újra, többé nem követelt már semmit. Most egyszerűen újra elindult Fitch felé. Kék szemei tekintetét mereven a fiú arcára függesztette. Fitchnek semmi kétsége sem volt felőle, hogy ha eléri, őt is meg fogja ölni.

Ez itt nem Claudine Winthrop volt. Ez nem az a nő volt, aki őt „uram”-nak fogja szólítani.

Fitch végre képes volt megmozdítani a lábait.

Ha volt valami, amiben Fitch jobb volt, mint Morley az összes izmaival, akkor az volt az, hogy Fitch szélsebesen tudott futni. Most szélviharként száguldott.

Egy gyors pillantás hátrafelé, és Fitch a rémület villámcsapása futott át: a nő gyorsabban tudott futni nála. Magas termetű nő volt, hosszú lábakkal. Utol fogja érni Fitchet. Ha pedig utoléri, ugyanolyan könnyedséggel fogja összezúzni Fitch arcát, mint Morleyét. És őt is le fogja hajítani a szakadékba, a halálba. Vagy elveszi tőle a kardot, és kivágja vele a szívét.

Fitch érezte, hogy könnyek csorognak le az arcán. Még soha életében nem futott ilyen gyorsan. És a nő így is gyorsabb volt nála.

Fitch nem is annyira futott, inkább szinte zuhant lefelé a lépcsőkön. Nekivágódott a lépcsőforduló falának és visszapattanva folytatta száguldását a következő lépcsősoron. A részletek elmosódtak a szeme előtt: a kőfalak, ablakok, korlátok, lépcsők homályos fény-árnyék vibrálásokként villantak át a látókörén.

Az Igazság Kardját a melléhez szorítva átsuhant egy ajtónyíláson, szabad kezével megmarkolta a nehéz ajtó peremét, és bevágta maga mögött. Az ajtó jóformán még be sem csapódott, ő már le is döntött egy nehéz kőtalapzatot az ajtó elé. A kötömb nehezebb volt, mint a márványoszlopok odafönt, de a rémület megsokszorozta Fitch erejét.

Épp amint a súlyos gránittömb a padlóra zuhant, a nő a másik oldalon vállával teljes erőből az ajtnak vágódott. A lendület ereje néhány centiméterrel beljebb lökte az ajtót. Por csapott fel, és egy pillanatra halálos csend támadt; aztán a nő kábán felnyögött, és Fitch tudta, hogy üldözője megsérült.

A lehetőséget kihasználva Fitch tovább száguldott a Varázslók Tornyának útvesztőin át, becsukdosva maga után az ajtókat, és mindenféle holmikat taszítva eléjük akadályként, ami éppen kézre esett. Még azt sem tudta, jó irányba fut-e egyáltalán. Tüdeje égett a rohanástól, szemeiből könnyek csorogtak: a barátját siratta. Szinte el sem tudta hinni, ami történt, hogy Morley nincs többé. Lelki szemei előtt újra és újra lejátszódott a szörnyű esemény. Kétségbeesetten reménykedett benne, hogy a nagydarab bolond egyszer csak megjelenik a háta mögött, és vigyorogva azt mondja: „Jó tréfa volt, mi?”

A kard, amit Fitch a kezében tartott, Morley életébe került. Fitchnek meg kellett törölgetnie a szemét, hogy valamit is lásson. Hátrapillantott, de csak hosszú, kanyargó, üres folyosót látott maga mögött.

Hallotta azonban, hogy messzebb mögötte recsegve törnek szét az ajtók. A nő jött utána. Ez nem fogja feladni semmi áron. Bosszúálló szellemként jön, hogy elvegye az életét Fichtől, cserébe azért, hogy Fitch elvitte az Igazság Kardját a helyéről a Varázslók Tornyában. Fitch még gyorsabb iramra kapcsolt.

Amikor szinte kirobbant a napfényre, egy pillanatig azt sem tudta, hol van. Aztán megfordult, és meglátta a három lovat. Hármát. Az övét, Morleyét és a nőét. A kerítésen egy nyeregtáska függött a nő holmijaival.

Hogy szabadá tegye mindkét kezét, Fitch átvette a kardszíjat a jobb vállán, keresztbe a mellén, hogy a kard előírás-szerűen a bal csípőjéről lógjon le. Megragadta mindhárom ló kantárját, és felugrott a hozzá legközelebbinek a nyergébe.

Egy kiáltással megnógatva a lovakat, sarkát a hátságának oldalába vágta. Történetesen épp a nő lovára ült fel: a kengyel túl mélyre volt eresztve, Fitch nem érte el a lábaival, így sarkával szorította a ló oldalát, és kapaszkodott az életéért, ahogy a jókora állat átvágtatott a kerítéskapun, maga után vonszolva a másik két lovat is.

Mire a lovak teljes vágásban elérték az utat a híd túlsó oldalán, a vörös ruhás nő is kibotladozott a Toronyból. Arca fél oldalát vér borította, kezében a fekete üvegpalackot szorongatta az Első Varázsló lakosztályából. A palackot, ami leesett, de nem törött össze.

Fitch a ló nyakára dőlve vágatott az úton lefelé. Hátranézett, és látta, hogy a nő futva indul utánuk az úton. A lóva Fitchnél volt. A nő gyalog volt, és másik ló nem volt a közelében sem.

Fitch próbálta a lezuhanó Morley képét kitörölni az agyából. Nála volt az Igazság Kardja. Most már hazamehet, és a kard segítségével bebizonyíthatja, hogy ő nem erőszakolta meg Beatát, és hogy amit Claudine Winthroppal tett, azt azért tette, hogy megvédje a Miniszttert az asszony veszedelmes hazugságaitól.

Ismét hátrapillantott. A nő már jócskán lemaradt, de még mindig futott utána. Fitch tudta magáról, hogy most semmi kedvéért sem merne megállni. A nő jön. Jön utána, és semmi nem állíthatja meg. Ez a nő nem fogja feladni. Nem fog pihenni, nem fog megállni. És ha elkapja Fitchet, ki fogja tépni a szívét.

Fitch a ló oldalába vágta a sarkait, hogy még gyorsabb vágásra ösztönözze.

Kahlan áthajolt a kis asztalkánál ülő Richard válla fölött és megmasszírozta a férfi nyakát.

- Van valami? - kérdezte.

Richard kisöpörte homlokából a szemébe lógó haját.

- Még nem tudom biztosan. - megütögette az előtte heverő pergamentekercset -, de ez itt ígéretes... sokkal pontosabb információkat tartalmaz, mint a legtöbb anderita dokumentum a Miniszter birtokán lévő könyvtárban.

Kahlan rámosolygott.

- Hát remélem! Megyek, kinyújtóztatom egy kicsit a lábaimat. Megnézem, mit csinálnak a többiek.

Richard már újra a tekercs tanulmányozásába mélyedve csak egy torokhangú nyögéssel jelezte beleegyezését.

Két napot töltöttek el a birtok könyvtárában, és minden írást átnéztek, ami Joseph Anderrel foglalkozott. Ezeknek a legnagyobb részét a saját írásai képviselték önmagáról, és olyan észrevételekről, amelyek az emberi viselkedés szerinte eddig fel nem ismert jellegzetességeit taglalták. Hosszasan elemezte, hogy az ő megfigyelései miért tárják fel sokkal mélyebben az emberi viselkedés és az abból származtatható események jellemzőit, mint bármely más korábbi tanulmányok.

Richard az íráskok legtöbbjét összevont szemöldökkel olvasta. Olyan érzés volt, mintha egy kamasz hengegését hallgatná, aki azt hiszi, hogy mindent tud az életről, és észre sem veszi, hogy mennyire tudatlan. Az ember csak csendben olvasta ezeket az írásokat, és nem javíthatta ki azokat a nagyvonalú kinyilvánításokat, amelyeken bármelyik érett felnőtt régen túlhaladt már.

Joseph Ander hitt benne, hogy meglelte a tökéletes helyet, ahol az embereket az ideális életre nevelheti, és ahol semmiféle külső erő nem zavarhatja meg azt, amit ő „kiegyensúlyozott közösség”-nek hívott. Leírta, hogy ráébredt, nincs többé szüksége mások - Richard értelmezésében az Aydrindrilben, a Toronyban lakó varázslók - tanácsaira, és arra is rájött, hogy az efféle külső beavatkozás egyenesen ártalmas, mert az önérték mértékével fertőzi meg az ő tökéletes közösségében élő embereket.

Joseph Ander írásaiban a saját nevén kívül soha senki mást nem említett meg. Az embereket „a férffi” vagy „az asszony” néven emlegette, és szerinte „a nép” vetett, aratott, épített vagy imádkozott.

Úgy tűnt, Joseph Ander megtalálta a tökéletes helyet önmaga számára: egy országot, ahol az ő hatalma mindenki másénál nagyobb volt, ahol az emberek csodálták és bálványozták őt. Richard szerint Ander összetévesztette a csodálatot a félelemmel. Mindenesetre a körülmények lehetővé tették számára, hogy önmagát megkérdőjelezhetetlen hatalommal rendelkező megbecsült és ünnepezt vezetővé - gyakorlatilag uralkodóvá - nyilváníthassa egy olyan társadalomban, ahol rajta kívül mindenki másnak tilos volt egyéniséggel, vagy a többiekénél magasabbrendű tulajdonsággal rendelkeznie.

Joseph Ander azt hitte, megalkotta az Ígéret Földjét, ahol a kapzsiságot, az irigységet, a szenvedést sikerült kiirtani, ahol az önzést az együttműködés váltotta fel. Az ideális közösség egyensúlyát időnként a kultúra megtisztításával - értsd, nyilvános kivégzésekkel - tartották fenn. Ander ezt úgy nevezte, hogy „elégették a gázt”.

Joseph Ander zsarnokká nőtte ki magát. Az emberek vagy nyilvánosan hitet tettek mellette és az ő elvei szerint viselkedtek, vagy meghaltak.

Richard megszorította Kahlan kezét, mielőtt hagyta kimenni. Az apró házikó nem volt elég tágas ahhoz, hogy a többiek is beférjenek. Csak annyi hely volt benne, ahol a kis íróasztal és Joseph Ander széke elfért. Az a szék, amelyen most a felbecsülhetetlen értékű relikviákat őrző öregember elszörnyedésére éppen Richard foglalt helyet. Az öreg nem merte visszautasítani a Rahl Nagyúr kívánságát.

Richard azért akart beleülni Joseph Ander székébe, hogy lobban átérezze, kicsoda is volt ez az ember. Kahlan úgy vélte, ő nélkül is eléggé átérzi a zsarnoki diktátor személyiségét.

A ház melletti úton illő távolságban Nyugatpart város lakossága gyülekezett. Áhítatos tisztelettel bámulták a feléjük integető Kahlant. Sokan térdre rogytak, amikor rájuk tekintett.

A katonák eddigre már széthordták a közelgő szavazás hírért, ami ide is eljutott. Most, hogy Richard és Kahlan itt voltak, az emberek arra vártak, hogy bővebben hallhatnak tőlük a D'Harai Birodalomhoz való csatlakozásról, amit a Középföld népeinek nagy része már megtett. Ezeknek az embereknek a számára a Középföld - bár maguk is hozzá tartoztak - valami távoli, különös világnak számított. Életüket ezen az isten háta mögötti helyen élték le, homályos pletykákon túl nem sokat hallottak a rajtuk kívül eső világról.

A d'harai testőrök finoman, de határozottan távol tartották a tömeget, mialatt Richard szemügyre vette a megvilágosodott vezérükhöz, országuk névadójához tartozó kegytárgyakat. A katonák mögött a Baka Tau Mana Kardmesterek alkották a második vonalat. Richard utasította rá a katonákat, hogy barátságosak és „kedvesek” legyenek az emberekhez.

Az úton lefelé sétálva Kahlan észrevette, hogy Du Chaillu a többiektől elkülönülten üldögél az út szélén egy hasított rönkfából ácsolt padon, egy terebélyes cédrusfa árnyékában. Az együtt töltött idő alatt Kahlan megtanulta tisztelni a sámánasszony elszánt határozottságát. Úgy látszott, Du Chaillu makacsul, de őszinte szándékkal ragaszkodik hozzá, hogy elkísérje Richardot, semmi másért, mint hogy segítse és támogassa „férjét”, népének *Caharinját*. Azóta a nap óta, amikor a sámánasszony visszahozta az életbe a lováról leesett Richardot, Kahlant kevésbé zavarta az asszony jelenléte.

Bár Du Chaillu gyakran emlékeztette rá Richardot, hogy ő, mint feleség bármikor rendelkezésre áll, ha Richard megkívánná, magától soha nem közeledett a férjéhez. Ezek a kijelentései inkább valamiféle bizarr udvariasság megnyilvánulásai voltak. Úgy tűnt, hogy míg Du Chaillu boldog lenne, ha bármilyen módon szolgálhatná feleségként Richardot és alávetné magát férji akaratának, ezt inkább tiszteletből és kötelességből, semmint személyes vágyaitól vezérelve tenné.

Du Chaillu azt bálványozta, amit Richard megtestesített, nem magát Richardot, mint embert. Bár ez Richardnak egyáltalán nem tetszett, Kahlannak nagyon is.

Amíg a dolgok így maradnak, Kahlan és Du Chaillu között valami feszültséggel terhes béke állhat fenn. Persze Kahlan azért nem bízott meg teljesen a sámánasszonyban. Addig nem, amíg Richard volt Du Chaillu figyelmének középpontja, akár kötelességből, akár más miatt.

Du Chaillu a maga részéről Kahlant, mint népe vezetőjét, mint mágiahasználót, mint Richard feleségét, magával egyenrangúnak tartotta, semmivel sem többnek. Kahlan szégyellte bevallani magának, de talán mindenekfölött ez bosszantotta leginkább.

- Nem bánod, ha ide ülök melléd?

Du Chaillu hátradőlt, nyújtózkodott, vállait a fatörzsnek támasztotta. Kezével maga mellé, az üres helyre mutatott, mintegy jóváhagyva Kahlan kérését. Kahlan térdhajlata alá simította fehér inkvizítori ruháját, és leült.

Takartan a fák között, kissé távolabb az úttól, takarva voltak a járókelők elől. Bizalmas kis rejtek volt ez, sokkal illőbb egy szerelmespárhoz, mint ugyanazon férfi két feleségéhez.

- Minden rendben, Du Chaillu? Kicsit... megviseltnek látszol.

Du Chaillu meglepődött a kifejezésen, amivel Kahlan aggodalmát kimutatta. Végül, mikor felfogta a szó jelentését, elmosolyodott. Megfogta Kahlan kezét, nagy, kerek, feszes hasához húzta, és nyitott tenyerével lefelé mindkét kezével rászorította. Hatalmas nagy volt már a hasa.

Kahlan érezte, hogyan mozdul az apró élet Du Chaillu testében.

A sámánasszony büszkén mosolygott. Kahlan visszahúzta, és az ölébe ejtette a kezét. Felbámult az égen gyülekező felhőkre. Ennek valahogy nem így kellene lennie. Mindig azt hitte, hogy az ilyesmi valami nagyon örömteli dolog.

- Nem örülsz neki?

- Tessék? Ja, dehogyisnem! Csodálatos dolog.

Du Chaillu ujjjaival megemelte Kahlan állát, és maga felé fordította az arcát.

- Kahlan, te sírsz?

- Á, nem. Semmi.

- Boldogtalan vagy, mert gyerekem lesz?

- Nem, Du Chaillu, nem vagyok boldogtalan...

- Boldogtalan vagy, mert nekem lesz gyerekem, nem neked?

Kahlan nem mert megszólalni, mert félt, hogy elveszti az uralmát az érzései felett.

- Nem kéne boldogtalannak lenned! Neked is lesz gyereked. Egyszer majd veled is megtörténik.

- Du Chaillu... terhes vagyok.

Du Chaillu megtámasztotta a derekát és nyújtózkodott.

- Tényleg? Meglep. Jiaan nem mondta nekem, hogy te és a férjed *úgy* is voltatok együtt.

Kahlant megdöbbentette, hogy Du Chaillunak ilyesmiről is beszámolnak. Bizonyos értelemben megkönnyebbülést érzett, hogy nem történt semmi jelentenivaló, másrészt azonban sajnálta is, ha másért nem, hát azért, hogy feleségi szerepben tetszelgő vetélytársát bosszanthassa vele.

- A férjünk biztosan nagyon boldog. Úgy vettem észre, szereti a kicsiket. Nagyon jó apa...

- Richard nem tudja. Meg kell nekem ígérned, Du Chaillu, hogy nem mondod el neki!

A sámánasszony értetlen arcot vágott.

- Miért kellene megígérnem?

Kahlan kissé közelebb hajolt.

- Mert én beszéltem rá Richardot, hogy megengedje, hogy velünk jöhess. Mert én mondtam neki, hogy velünk maradhatsz azután is, hogy a katonáink megérkeztek. Emlékezz csak, megígérted Richardnak, hogy visszafordultok, ha a katonák ideérnek, aztán mégiscsak velünk akartál maradni, és én kértem rá, hogy engedje meg nektek.

Du Chaillu megrántotta a vállát.

- Ha akarod, nem mondom meg neki. Végére is ez a te titkod, és akkor leped meg vele a férjünket, amikor te jónak látod. - Cinkosan rámosolygott Kahlannra. - Mi, feleségek tartunk össze.

- Köszönöm - suttopta Kahlan.

- Na, de mikor...

- A nászéjszakánkon. Amikor a Sárembereknél szálltunk meg. Röviddel azelőtt, hogy veletek találkoztunk.

- Aha. Akkor azért nem hallottam róla.

Kahlan elengedte a megjegyzést a füle mellett.

- Na, és miért nem akarod, hogy Richard megtudja? Nagyon örülne neki.

Kahlan megrázta a fejét.

- Nem, nem örülne. Nagy baj lesz belőle. - Kahlan megemelte a nyakában lógó nyakláncot az apró kővel. - Ezt egy boszorkánytól kaptuk, hogy egyelőre megakadályozzuk vele a gyermekáldást. Ez egy hosszú történet, de most még nem lehet gyermekünk, mert az nagyon nagy bajt okozna.

- Akkor hogyan fogantál meg mégis?

- A Harmóniák az okai. A mágia nem működött. És mielőtt erre rájöttünk volna... Szóval a nászéjszakánkon még nem tudtuk, hogy a nyaklánc nem óv meg bennünket. A fogamzást a nyaklánc mágiájának kellett volna megakadályozni, de az felmondta a szolgálatot. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie.

Kahlan az arca belső oldalába harapott, hogy kitörni készülő könnyeit visszatartsa.

- Richard így is nagyon boldog lesz - próbálta Du Chaillu suttogva vigasztalni Kahlant.

Kahlan ismét a fejét rázta.

- Te nem érted, mi minden forog kockán. Ha bárki rájön, hogy teherbe estem, Richard élete nagyon nagy veszélybe kerül. Az a boszorkány megesküdtött, hogy megöli a gyermekünket, de még ennél többről is van szó. Én elég jól ismerem őt: hogy a jövőbeni hasonló kockázatot megelőzze, vagy engem, vagy Richardot meg fogja ölni.

Du Chaillu végiggondolta a dolgot.

- Nos, hamarosan túlesünk ezen az ostoba szavazáson, ahol az emberek Richard tudomására hozzák majd, amit már amúgy is tudnia kellene, hogy ő a *Caharin*. Utána minden jóra fordul. Te elbújhatsz, hogy megszülhessd a babát. - A sámánasszony Kahlan vállára tette a kezét. - Eljössz velünk a Baka Tau Manákhhoz. Majd mi megvédünk téged, amíg megszülsz a *Caharin* gyermekét. Megoltalmazunk téged és a gyermekedet.

Kahlan mélyet lélegzett, hogy visszafojtja a sírását.

- Köszönöm neked, Du Chaillu. Nagyon kedves vagy. De ez nem segítene. Tennem kell valamit, hogy megszabaduljak a terhességtől. Találnom kell egy bábaasszonyt vagy egy füvesasszonyt. El kell hajtanom a magzatot, amíg nem késő.

Du Chaillu kinyúlt Kahlan keze után, és visszatette a hasára, a gyermeke fölé. Kahlan szorosan összezárta a szemeit, amikor megérezte, hogy Du Chaillu gyermeke megmozdul.

- Ezt nem teheted meg a benned növekvő élettel, Kahlan. Azzal az élettel, ami a szerelmetekből fakadt. Nem szabad! Azzal csak sokkal rosszabb leszel!

A kis épületből Richard lépett ki a pergamentekercsel a kezében.

- Kahlan? - szólította a feleségét.

Kahlan látta Richardot a fák közötti résen át, de a férfi nem láthatta őket a padon, az árnyékban.

Kahlan Du Chailluhoz fordult.

- Szavadat adtad, hogy megőrzöd a titkomat.

Du Chaillu mosolygott, és olyan mozdulattal simította végig Kahlan arcát, mint nagymama az unokáját. Kahlan megérezte, hogy most nem Du Chaillu, Richard első felesége érintette meg, hanem Du Chaillu, a Baka Tau Mana sámánasszony.

Kahlan felállt, és magára öltötte inkvizitori arckifejezését. Richard észrevette a mozgást, és hozzájuk sietett.

A férfi ide-oda pillantgatott az Inkvizitor Anya és a sámánasszony között. Végül értetlenségét félretéve megmutatta a tekercset Kahlannak.

- Tudtam, hogy valami köze van az „iskola” szóhoz.

- Micsodának? - kérdezte Kahlan.

- A Birodalmi Strázsáknak. Ezt nézd meg - ütögette meg a tekercset. - Itt azt írja, nem fél a féltékeny kollégái közbeavatkozásától, mert - Richard most ujjaival aláhúzta azokat a szavakat, amelyeket hangosan felolvasott - démonok védelmezik.

Kahlannak a leghalványabb fogalma sem volt róla, miről beszél Richard.

- És ez miért lényeges?

Richard ismét a tekercset olvasta.

- Mi? Ja, mert amikor először mondtad nekem a „Dominie Dirtch” kifejezést, a Birodalmi Strázsák eredeti nevét, úgy gondoltam, ó-d'harai eredetű, de nem sok értelmét találtam neki. Ez egy azok közül a sokszoros jelentésű kifejezések közül, amelyekről már beszéltem neked. Namármost, a „Dominie” olyan szó, ami a tanítással, fegyelmezőssel van kapcsolatban, de ami még fontosabb, a felügyelet gyakorlásával és az uralkodással valami fölött. Aztán megláttam ezt a másik részt itt, amit az előbb olvastam fel, és az agyamban beugrott a valódi jelentés. A „Dirtch” ugyanis nem csak egyszerűen őrt, hanem őrző szellemet, démont is jelenthet. A „Dominie Dirtch” nem „Birodalmi” és „Őr”, hanem „Démonokat Fegyelmező”.

Kahlan egy pillanatig csak némán bámulni volt képes.

- Na, de... mégis mit jelent akkor ez az egész?

Richard megadóan emelte a magasba a karjait.

- Nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb össze fog állni a kép.

- Akkor jó - felelte Kahlan.

Richard összevont szemöldökkel nézett a feleségére.

- Mi a baj? Az arcod... nem is tudom... valahogy olyan furán nézel ki.

- Köszönöm szépen!

Richard elvörösödött.

- Nem úgy értettem, hogy nem vagy szép!

Kahlan legyintett.

- Nincs semmi bajom. Egyszerűen fáradt vagyok. Olyan sokat utaztunk és folyton szónokolni kell az emberek előtt.

- Ismersz egy helyet, amit úgy hívnak, hogy a „Kemencék”?

- Kemencék - ráncolta össze Kahlan a szemöldökét elgondolkodva. - Igen, emlékszem arra a helyre. Igazából nincs is messze innét. Egy kicsivel feljebb a Nareef-völgy felett.

- Milyen messzire van?

Kahlan megvonta a vállát.

- Pár óra alatt odaérhetünk. Kora délutánra, ha ez valamiért fontos neked.

- Ander ír erről a helyről ezekben a tekercsekben, bizonyos távoli összefüggésben emlegeti a démonokkal, és a Dominie Dirtch-csel. Ez volt az a rész, amelyikből rájöttem a név valódi értelmére.

Richard elnézett az úton arrafelé, ahol az emberek tömege várakozott türelmesen.

- Miután beszéltünk azokkal az emberekkel ott, szeretnék felmenni oda, és körülnézni.

Kahlan karon fogta Richardot.

- Kedves kis hely. Magam is szívesen megnézném újra. De akkor most menjünk, és mondjuk el ezeknek az embereknek, miért kell kört rajzolniuk a papírra, hogy a hozzánk csatlakozást válasszák.

A várakozó arcok között főként hakenek voltak. Nagy részük a Nyugatpart városka körüli farmokon dolgozott. Ezek az emberek aggodalmasak és nyugtalanok voltak, mint a legtöbb helyen azok, akik elmentek meghallgatni az Inkvizitor Anya és a Rahl Nagyúr mondanivalóját. Nyugtalanok voltak, mert megéreztek a változások szelét. Az emberek többsége számára pedig a változás egyet jelentett a veszéllyel.

Richard nem akarta hüvös távolságtartással kezelni ezeket az embereket. Inkább közéjük elegyedett, kérdezgette a nevüket, rámosolygott a gyerekekre. A kicsik arcát kezével, ujjával végigsimogatta. Mivel Richardnak ez volt a valódi egyénisége, mivel önmagát adta és nem színészkedett, a gyerekek percekben belül körbezsongták. Az anyák mosolyogva nézték, amint egyformán borzogatja fel a kezével a vörös és a sötét frizurákat egyaránt. Még az apák homlokán is kisimultak az aggodalom ráncai.

- Anderia jó népe! - kezdte Richard közöttük állva. - Az Inkvizitor Anya és én azért jöttünk el ide, hogy beszéljünk veletek, nem úgy, mint uralkodók, hanem mint egy jó ügy alázatos szívű képviselői. Nem azért jöttünk, hogy parancsokat osztogassunk, hanem hogy megmagyarázzuk nektek, milyen lehetőségek közül választhatunk mi mindnyájan, és hogy megértsük veletek, most esélyetek nyílik rá, hogy dönthesetek a saját jövőtökről.

Intett a karjával, és Kahlan gyengéden szétválasztva a Richard körül tolongó gyerekek falát, férje oldalára állt. Kahlan azt hitte, a gyerekek majd félni fognak egy ilyen nagy embertől, drámai hatást keltő fekete-arany öltözetében, de azok úgy gyűltek Richard köré, mintha kedvenc bácsikájuk lenne.

Inkább az Inkvizitor Anya fehér ruhájától féltek, mivel, mint legtöbbször a Középföldön, ők is az Inkvizitor Anya mágikus hatalmáról szóló történeteken nőttek fel születésüktől fogva. Utat engedtek hát neki, minden igyekezetükkel próbálva elkerülni, hogy hozzáérjenek Kahlan fehér ruhájához, ugyanakkor azonban Richard közelében maradhassanak. Kahlannak fájt, hogy ökörlötte nem tolongnak úgy, mint Richard körül, ugyanakkor meg is értette a félelmüket. Egész életét azzal töltötte, hogy másokat megértsen.

- Az Inkvizitor Anya és én azért házasodtunk össze, mert szeretjük egymást. De szeretjük a Középföld és D'Hara népeit is. Ahogy mi összekötöttük a sorsunkat a házasság révén, és együtt szeretnénk leélni az életünket, ugyanúgy szeretnénk, ha Anderia népe összekötné a sorsát velünk és a Középföld többi népeivel, együtt haladnánk egy biztos, erős jövő felé, amely nektek és gyermekeiteknek egy jobb élet reményét ígéri.

Az Óvilágból a zsarnokság közelít felétek. A Birodalmi Rend rabszolgaságba akar taszítani benneteket. Nem fognak több választást felajánlani nektek, csak azt, hogy vállaljátok a szolgaságot vagy meghaltok. A biztonságra és szabadságra csak akkor van esélyetek, ha hozzánk csatlakoztok.

Az Inkvizitor Anya és én hiszünk benne, hogy ha váll váll mellett egyként kiállunk a szabadságunkért, akkor képesek leszünk visszaverni az otthonainkat, biztonságunkat és gyermekeink jövőjét fenyegető veszélyt.

Ha gyáván meghunyászkodunk és behódolunk a zsarnokság előtt, soha nem fogunk többé szabadon szárnyalni. Lelkeinket többé nem fogja magasra röpíteni a remény szele. Senki nem nevelheti fel többé békében és biztonságban a családját, nem álmodhat egy szebb jövőről, jobb sorsról gyermekeinek.

Ha nem állunk ki a Birodalmi Rend ellen, egész életünket a szolgaság árnyékában kell leélnünk. Ha ez bekövetkezik, mindörökké az elnyomás sötétjébe fognak taszítani mindannyiunkat.

Ezért akartunk beszélni veletek. Szükségünk van rá, hogy mellénk álljatok, hogy beálljatok a békeszerető népek közé, azok közé, akik hisznek benne, hogy várhat még ránk egy fényes, reményteli jövő.

Szükségünk van rátok! Csatlakozzatok hozzánk, rajzoljatok kört a szavazócédulára!

Kahlan hallgatta Richardot, ahogy hetek óta már annyiszor, amint szívből jövően ecsetelte az embereknek, mit jelent számukra, ha csatlakoznak a szabadság ügyéhez.

Az emberek eleinte feszültek és óvatosak voltak. Hamarosan azonban a Richardból áradó magnetikus erő a legtöbbjüket lenyűgözte. Megneveltette őket, aztán könnyeket csalt a szemükbe. Életre hívta bennük a vágyakozást. A szabadság iránt, és az iránt a hatalmas lehetőség iránt, amit az írni-olvasni tudás hatalma nyújthat nekik.

Ettől a gondolattól az emberek eleinte feszültek és idegesek lettek, amíg Richard olyan egyszerű formába ültette át, amit már könnyen megértettek: egy levél, amit a gyermek távol lakó szüleinek írhat, az esély, amellyel egy írástudó könnyebb, jobb munkához juthat. Sikerült velük megértetnie a tudás értékét, és azt, hogyan teheti jobbá az életüket a tudás. Olyan példákat használt, amelyeknek értelme volt az egyszerű emberek számára is: mennyivel könnyebb egy írástudónak állást kapnia, vagy meglévő munkáját mennyivel könnyebben lesz képes ellátni.

- A Birodalmi Rend azonban nem fogja megengedni, hogy tanuljatok, mert az elnyomó számára a tömegek tudása veszélyes. Azok, akik uralkodni akarnak rajtatok, el fogják tiporni a tudást, mert azok az emberek, akik megértik a dolgok mibenlétét, ugyanazok az emberek, akik fel fognak lázadni a kiváltságosok igazságtalansága ellen.

Én azt akarom, hogy mindenki tanulhasson, mindenki maga dönthesse el, mit szeretne. Itt van a legfontosabb különbség: én megbízom bennetek, én akarom, hogy tanuljatok, hogy könnyebben boldogulhassatok, könnyebben érhesétek el a céljaitokat, legyenek azok a legegyszerűbbek, vagy a legmagasabbra törők. A Birodalmi Rend uralma nem a bizalomra, hanem az elnyomásra épül.

Együtt lehetünk egy földdé, egy országgá közös törvényekkel, amelyek minden ember számára biztonságot teremtenek, ahol senki - legyen az bíró, miniszter vagy császár - nem állhat a törvények fölött. Csak ott lehet mindenki szabad, ahol a törvény előtt mindenki egyként hajol meg.

Én nem azért lettem a Rahl Nagyúr, hogy uralkodjak, hanem, hogy a szabadság eszméjét közkinccsé tegyem. Apám, Darken Rahl zsarnok volt, aki megfélemlítéssel, kínzásokkal, gyilkosságokkal tartotta fenn a hatalmát. De még ő sem kerülhette ki azt a törvényt, amely reményeim szerint mindnyájunkat kormányozni fog. Én azért vettem át a helyét, hogy többé ne okozhasson szenvedést a népének. Én szabad népet vezetek, nem alattvalókon uralkodom.

Én nem akarom előírni nektek, hogyan éljete, ehelyett azt szeretném, ha békében és biztonságban élnétek olyan életet, amelyet ti választotok magatoknak. Én semmi mást nem kívánok jobban magamnak és a feleségemnek, az Inkvizítor Anyának, minthogy békében és biztonságban nevelhessem fel a családomat, és olyan keveset kelljen foglalkoznom az uralkodás terheivel, amennyire csak lehetséges.

Arra kérlek benneteket, kört rajzoljatok a cédulára, és csatlakozzatok hozzánk a saját érdeketekben és az eljövendő nemzedékek érdekében!

Dalton a ház sarkának támaszkodva összefont karokkal hallgatta Prevot, a Kulturális Kapcsolatok Irodája egyik Igazgatójának beszédét. Prevot a város egyik terén szónokolt egy erkélyről az öt hallgató nagy tömegnek. A beszéd már jó ideje tartott.

A főleg hakenekből álló tömeg azért gyűlt össze, hogy biztos forrásból hallhasson valamit arról, mi is történik. A városban pletykák jártak körbe. Az emberek féltek. Nem azért jöttek el ide a szónokot meghallgatni, hogy megtudják, hogyan cselekedjenek, hanem, hogy értesüljenek arról, van-e valami alapja a szállongó pletykáknak.

Dalton némi aggodalommal szemlélte a helyzetet.

- Akartok szenvedni, mialatt a kivételezett kevesek dőzsölnek? - kiáltotta Prevot Igazgató. A tömeg kórusban felelte rá, hogy „nem”.

- Akarjátok halálra dolgozni magatokat, mialatt a d'harai elit csak egyre gazdagabbá válik?

A tömeg ismét „nem”-et kiáltott.

- Engedhetjük-e hogy minden jó szándékú munkánk kárba vesszen, amivel a hakeneket igyekszünk segíteni, hogy alaptermészetüket legyőzhessék? Engedhetjük-e hogy a népet az oktatás hamis ígéretével megint csak félrevezessék?

A hallgatóság harsányan helyeselte az Igazgató álláspontját. Dalton utasítása alapján voltak, akik a kalapjukat is lengették. A tömegben úgy ötvenen voltak elvegyülve Dalton futárai közül, ócska, régi ruháikba öltözve. Ezek mindent megtettek, hogy az érzelmeket felkorbácsolják, és a hallgatókat Prevot Igazgató oldalára állítsák.

Kétségtelenül akadtak, akiket elragadott a szónok szavainak szenvedélyessége, de a többség kételkedve hallgatott, és azt latolgatták, vajon amit hallanak, milyen befolyással lesz majd jövőre életükre. A többség mérlegre tette a világ dolgait, amelynek egyik serpenyőjébe a saját életük, a másikba a most zajló események kerültek. És a többség belenyugodott a jelenlegi sorsába, vagyis csak akkor kezdett érdeklődni a rajta kívül álló

világ eseményei iránt, ha azok valami módon a jelenlegi életük megváltozásával fenyegették.

Dalton elégedetlen volt. Bár az emberek helyeselték az Igazgatónak, úgy látszott, nem ítélték meg úgy a helyzetet, mint ami komolyan befolyásolhatná jövő sorsukat.

Dalton érezte, hogy gondok vannak. Az üzenet elhangzott ugyan, de érdektelen fülekre talált.

- Nagyon jól mondja - súgta a férjének Teresa.

Dalton átölelte a felesége vállát.

- Hát persze.

- Szerintem igaza van. A szegény hakeneknek csak ártanánk vele, ha nem gondoskodnánk továbbra is a jólétükről. Nincsenek rá felkészülve, hogy saját erejükből helytállhassanak az élet viszontagságai között.

Dalton tekintete, a közömbös mozdulatlansággal áldogálókat pásztázta, mialatt az Igazgató szenvedélyes beszédét hallgatták.

- Persze, drágám, igazad van. Még jobban kell igyekeznünk, hogy segítsünk a népen.

És Dalton most döbbsen rá, mi hiányzik a kampányából, és mit kell tennie.

11. FEJEZET

- Nem - jelentette ki Richard határozottan Du Chaillunak.

A sámánasszony fortyogó dühvel fonta össze a karjait. Nagy, kerek, kidudorodó hasa kissé nevetséges tette dühös pózát.

Richard feléje hajolt, és sokkal csendesebb hangon tette hozzá:

- Hát nem érted, Du Chaillu? Legalább egy kis időre szeretnék kettesben maradni a fele... Kahlannal! Kérlek!

Du Chaillu haragja elpárolgott. Homlokán kisimultak a ráncok.

- Ó, értem. Bizalmas kettesben akarsz maradni a feleségeddel. Ez helyes. Már jó régen nem voltatok együtt.

- De nem ez... - Richard csípőre vágta a kezét. - És mégis, honnan tudsz te ilyesmikről?

Du Chaillu válasz nélkül hagyta a kérdést, csak mosolygott.

- Na, jól van. Ha megígéred, hogy nem tart túl sokáig.

Richard rá akarta vágni, hogy tart, ameddig tart, de félt tőle, milyen választ kapna rá. Ezért inkább kihúzta magát, és egyszerűen annyit mondott.

- Ígérem.

Meiffert kapitánynak, a nagydarab, szőke d'harai katonának, aki a Richard és Kahlan testőrségéül küldött csapatot vezette, semmivel sem tetszett jobban az ötlet, mint Du Chaillunak, hogy magukra hagyja a párost, de az ő ellenvetése jóval körültekintőbb okra volt visszavezethető. Látnivaló volt, hogy Reibisch tábornok elmondta a kapitánynak, a Rahl Nagyúr előtt fontos dolgokban nyíltan kimondhatja, ami a szívét nyomja, nem kell büntetéstől tartania.

- Rahl Nagyúr, túl távol leszünk hozzá, hogy idejében a segítségetekre siethessünk, ha szükséged lenne ránk... hogy az Inkvizítor Anyát megvédjük - tette hozzá mintegy utólagos megjegyzéssel, hátha ezzel megingatja Richard elhatározását.

- Köszönöm az elővigyázatosságot, kapitány, de csak egyetlen út vezet fel ide. Mivel senki nem tudta, hová készülünk, csapdát nem állíthattak előre. A célunk nincs messze, és nem leszünk távol sokáig. Te a katonáiddal itt őrködj, amíg mi Kahlannal felmegyünk körülnézni.

- Igenis, uram - felelte Meiffert kapitány rezignáltan. Azonnal az embereihez fordult, és parancsokat kezdett osztogatni, kijelölte az őrhelyeket, kiküldte a járőröket.

Richard a két futár felé fordult, akiket Reibisch tábornok küldött.

- Mondjátok meg a tábornoknak, hogy meg vagyok elégedve az előrehaladási sebességével, és nagyon örülök, hogy úgy gondolja, ide tud érni, mielőtt Jagang erői megérkeznek. Mondjátok meg, hogy a korábbi parancs továbbra is érvényben van: azt akarom, hogy egyelőre ne avatkozzon be, csak várakozzon.

Szinte minden nap jöttek-mentek a futárok közöttük, mindig más-más Birodalmi Strázsá mellett belépve az országba, hogy ne keltsenek gyanút. Richard arra utasította Reibisch tábornokot, hogy maradjon kellő távolságra északon, hogy Jagang őrzései és kémei ne fedezhessék fel. Ha harcra kerülne a sor, a d'harai csapatok legfontosabb fegyvere a meglepetés kell, hogy legyen. A tábornok elvben egyetértett a tervvel, de nagyon rossz néven vette, hogy Richardot magára kell hagynia mindössze ezer emberrel egy potenciálisan ellenséges területen.

Richard elmagyarázta a tábornoknak írt leveleiben, hogy bár megérti Reibisch aggodalmát, a fő erők jelenlétét titokban kell tartani, amíg szükség lesz rájuk, amennyiben erre egyáltalán sor kerül. A legelrettetőbb apró részletekig leírta a rémes és felesleges halált, ami a Birodalmi Strázsák által vár rájuk, amennyiben erővel próbálnának átmenni a határon, mielőtt Anderia népe beleegyezne.

Ezenkívül Richard nem bízott Chanboor Miniszterben sem. Túl sima nyelvűnek tartotta. Az igazság nem burkolózik mézédesszavakba, az a hazugság szokása.

A Birodalmi Strázsák kifeszített pókhálóként várták, hogy a gyanútlanok lépre menjenek. A könnyű hódítás látszata halálos csapdába csalhatja a d'harai erőket. Richard mindennél inkább el akarta kerülni, hogy a sok bátor

ifjú d'harai a Birodalmi Strázsák mészárszékén hulljon el. Különösen, mivel tudta, hogy az efféle áldozat teljesen értelmetlen lenne. A katonák meghalnának, és a Birodalmi Strázsák továbbra is anderiai kézben maradnának.

Reibisch tábornok válaszelevelében azt írta, hogy mihelyst elfoglalják várakozó állásaikat északon, azonnal teljes erővel megindulnak délre, ha Richard hívja őket, de megígérte, hogy addig nem mozdulnak, amíg a hívó üzenet meg nem érkezik.

- Igenis, Rahl Nagyúr - felelte a magasabbik futár, és szívére szorított ököllel tisztelgett. - Szó szerint átadom a tábornoknak az üzenetedet. - Ezzel a két futár megfordította a lovát, és elügetett az úton.

Richard ellenőrizte ija és a tegze rögzítését, aztán ő is nyeregbe ült. Kahlan rávillantotta a kizárólag neki tartogatott mosolyát, és lovaikat a hegyi ösvény irányába fordították. Richard tudta, hogy Kahlan ugyanúgy szeretett volna már egy kis időre kettesben maradni vele, mint ő, ha csak annyira is, amennyit egy isten háta mögötti ösvényen való lovaglás jelent.

Fárasztó volt állandóan ennyi emberrel körülvéve lenni. A vizsla szemek azt is azonnal észrevették, ha csak megfogták egymás kezét. Ha pedig akkor tettek ilyesmit, amikor éppen beszéltek valakivel, a dolog híre napokon belül ezrek fülébe jutott el pletykaként. A tágra nyílt, bámuló szemekből ítélve még évek múlva is fogják emlegetni, hogy a Rahl Nagyúr megfogta az Inkvizitor Anya kezét. De ez legalább valami kellemes pletyka volt. Inkább beszéljenek az emberek a házasságban élő Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya bizalmas kézfogásáról, mint valami rémes dologról.

Richard Kahlant bámulta, ahogy előtte ringott a nyeregben. Megbűvölten figyelte elvékonyodó derekát, csípője domborulatát. Richard úgy érezte, Kahlannak van a legcsodálatosabb alakja a világon. Néha szinte hihetetlennek tűnt neki, hogy egy ilyen nő, mint Kahlan beleszerethet egy Szarvasföld isten háta mögötti zugában nevelkedett férfibe.

Richardnak hirtelen nagyon hiányzott az otthona. Gyanította, hogy ezt az érzést az erdőben kanyargó hegyi ösvény ébresztette fel benne, annyira emlékezette a jól ismert otthoni tájakra. A szülőhelyétől nyugatra fekvő dombok és hegyek nagyon hasonlítottak erre a helyre, ahol most lovagoltak.

Szeretett volna visszatérni Szarvasföldre, meglátogatni az otthonát. Sok figyelemre méltó dolgot látott és tanult tavaly ősz óta, mióta elhagyta Szarvasföldet, de azért úgy érezte, nincs közelebb álló hely az ember szívéhez, mint az, ahol felnevelkedett.

Mikor egy meredek hegyoldalba értek ki, ahonnan a távolabbi csúcsok közötti völgyeken át messze el lehetett látni északnyugat felé, Richard vágyakozva nézett a távolba. Most valószínűleg közelebb voltak a szülőhelyéhez, mint bármikor eddig, mióta elhagyta. Az ide látszó hegyeken keresztül jöttek a Középföldre egy Királyréve nevű helyen, a Határon át, amikor még létezett. Királyréve nem messze volt innen északnyugatra.

Am bármilyen közel volt is fizikailag, a rá nehezedő kötelességek terhe miatt Richardnak szarvasföldi otthona minden eddiginél távolabbinak tűnt.

Viselnie kellett a Rahl nagyúri cím felelősségét, azt, hogy D'Hara és a Középföld népeinek sorsa tőle függ, és emellett itt volt még Jagang is, aki ha csak egy csöpp esélyt hagy neki, ugyanúgy rabszolgasorba igázza le az Újvilágot, ahogy az Óvilággal tette. A népek jövője Richardon múltott. A hozzá fűződő kötés védelmezte azokat, akik felesküdték rá, és az is az ő feladata volt, hogy egységes erővé kovácsolja össze a Középföld népeit, olyan erővé, amely képes ellenállni Jagang óriási haderejének.

Néha, amikor elgondolkodott rajta, Richardnak úgy tűnt, mintha valaki más életét kellene élnie. Néha hamisítványnak érezte magát. Az emberek egy reggel majd felébrednek, és azt mondják: „Hé, álljunk csak meg egy pillanatra! Ez a Rahl Nagyúr fickó nem több, mint egy Richard nevű erdei vezető! És mi erre hallgatunk? És mi ezt követjük a harcba?”

Azután itt voltak a Harmóniák. Richard és Kahlan kibogozhatatlanul belegabalyodtak a Harmóniák dolgába. Ők voltak a felelősök érte, hogy a Harmóniák átjutottak az élők világába. Még ha nem szándékosan is, ők szabadították a világra a halál Harmóniáit.

Mialatt körbeutazgattak Anderiában, hogy a néphez szóljanak, hallottak furcsa halálesetekről szóló történeteket. A Harmóniák nyilván nagyon élvezték az élők közé tett kirándulásukat. Remekül szórakoztak az élők legyilkolásával.

A fenyegető veszélyre válaszul az emberek visszatértek az ősi babonáikhoz. Volt, ahol összejöttek, hogy a világra szabadított gonosz szellemeknek áldozatot mutassanak be. Ételeket és italokat hagytak nekik ajándékkul erdei tisztásokon, vagy elhanyagolt ugarföldeken. Voltak, akik azt hirdették, hogy az emberiség erkölcsi megromlottak, az emberek gonoszakká, korruptakká váltak, és a Teremtő küldte el bosszúálló szellemeit, hogy a világot megbüntesse.

Sokan köveket raktak ki az utak közepére, és körakásokat emeltek a keresztutaknál. Ha Richard megkérdezte, mi ennek a célja, nem tudták elmagyarázni, de megsértődtek rajta, hogy Richard kétségbe vonja ősi szokásaik helyességét. Megint mások elszáradt virágokat helyeztek éjfélkor az ajtajuk elé. Óriási keletük támadt a szerencsehozó amuletteknek.

A Harmóniák pedig zavartalanul gyilkoltak tovább.

Az egyetlen, ami a rettentő sok felelősség terhét elviselhetővé tette, Kahlan volt. Ő tette lehetővé Richardnak, hogy kibírja a küzdelmet. Kahlanért mindent kibírt volna.

Kahlan felemelt karjával előre mutatott.

- Itt van, fent, előttünk.

Egyszerre szálltak le a lovaikról. Fenyőerdőben álltak, alig volt egyéb fa a közelben. Richard addig keresgélt, amíg egy csenevész juharra nem talált, ahhoz kötötte ki a lovakat. Ha az ember luchoz, vörösfenyőhöz, vagy ami még rosszabb, balzsamfenyőhöz köti a lovát, az eredmény többnyire undorítóan ragacsos kantárszár lesz.

Richard horkantást hallott, és felpillantott. Nem messze tőlük egy ló állt, és füleit előre csapva figyelte őket. Az állat szájából kétoldalt fücsomók lógtak, de most nem rágott.

- Ni csak, szevasz, kislány! - szólította meg Richard.

A ló bizalmatlanul felvetette a fejét, és hátrált egy pár lépést. Mikor Richard óvatosan megpróbált közeledni hozzá, az állat újra elhárított, így Richard feladta. A gesztenyepej kanca farán fura, pókszerű folt látszott. Amikor Richard újra szólt hozzá és közelebb akarta csalogatni, a ló sarkon fordult és elvágtatott.

- Kíváncsi vagyok, mit jelent ez az egész - mondta Richard Kahlannak.

Kahlan hívogatóan kinyújtotta a kezét, amit Richard azonnal elfogadott.

- Nem tudom. Talán valakitől elszökött a lova. Mindenesetre nem sok hajlandóságot mutatott rá, hogy velünk szóba álljon.

- Lehet - gondolkodott el Richard, és hagyta, hogy Kahlan kézen fogva vezesse.

- Ez itt az egyetlen bejárat - magyarázta Kahlan, miközben a tóparton megkerültek egy féltucatnyi fenyőből álló kis facsoportot.

A felhők egész nap gyülekeztek, viharral fenyegetve. Most azonban, ahogy kisétáltak egy, a víz fölé kinyújtott ujjként meredő sziklaszirte, a nap hirtelen kibukkant a tornyosuló, gomolygó felhők közül.

Gyönyörű látvány volt, amint a melengető napfény egy széles pászmája áttörve a borostyánszínben játszó felhőtornyot, a hegycsúcsok között egyenesen a csendes tó vizére hullott. A túloldalon vízesés zuhogott le egy erősen kiszögellő sziklafalról, a napfényben aranyló víztükör fölé csillogó, kavargó vízpárát lövellve. Richard hatalmasat lélegzett, beszívta a fák, a tó tiszta, részegítő illatát. Majdnem olyan volt, mintha otthon lett volna.

- Ez az a hely - mutatott körbe Kahlan. - Arra fönt, jóval feljebb van az az elhagyatott vidék, ahol a paka növény terem és az áldozómoly él. Ez a tiszta víz abból a mérgezett régióból jön.

A levegő szinte szikrázott a délutáni napfényben.

- Gyönyörű! Örökre itt tudnék maradni. Majdnem olyan érzés, mint amikor új ösvényeken jártam felfedező úton.

Egy ideig ott álltak kéz a kézben, elmerülve a látványban.

- Richard, el akarom mondani neked, hogy az utóbbi néhány hétben, amíg a nép között jártunk, nagyon büszke voltam rád. Büszke voltam rá, milyen ékesszólóan tudtad bemutatni nekik a reményteli jövőt. Bármilyen történe is, szeretném, ha ezt tudnád. Tudnád, hogy büszke vagyok arra, ahogy beszéltél hozzájuk.

Richard elfintorodott.

- Ez úgy hangzott, mintha te nem bíznál benne, hogy győzhetünk.

Kahlan vállat vont.

- Az nem is számít. Ahogy lesz, úgy lesz. Az emberek nem mindig azt teszik, ami helyes. Néha nem ismerik fel a gonosz szándékot. Néha azért döntenek a rossz mellett, mert nekik az a jó, máskor félelemből, vagy mert valami jutalmat remélnek az árulásukért.

Az a fontos, hogy mi megtettük a legtöbbet, ami tőlünk tellett, és te megmutattad az embereknek, az igazságot. Te az ő jólétüket és biztonságukat mindenek fölé helyezted, ezért ha győzünk, velünk az igazság győz. Te megadtad ezeknek az embereknek az esélyt, hogy bebizonyíthassák a bátorságukat.

- Mi győzünk - jelentette ki Richard messzire nézve a csendes víztükör felett. - Az emberek fel fogják ismerni az igazságot.

- Remélem.

Richard átölelte Kahlan nyakát, és csókot nyomott a feje búbjára. A hegyi tó szépsége, csendes békéje hatalmas sóhajt csalt az ajkára.

- A szülőhelyemtől nyugatra, mélyen a hegyek között, vannak olyan helyek, amelyeken rajtam kívül valószínűleg soha senki sem járt. Helyek, ahol a víz ennél is magasabbról hullik alá a sziklákról, és a délutáni levegő szivárvánnyal van tele. Ha jól úsztál a tiszta vízű tavakban, leheveredhetsz a sziklákra a vízesés mellett és a lehulló vízfüggönyön át bámulhatsz a világot.

Olyan sokszor álmodtam már róla, hogy elviszlek téged azokra a helyekre.

Kahlan átkarolta Richard derekát.

- Egy napon együtt fogjuk majd megnézni a legkedvesebb helyeidet.

Ahogy egymáshoz simulva álltak, és nézték a vízesést, Richardnak nagyon nem akarózt megtróni a hely varázslatos hangulatát, különösen azzal nem, hogy idejövételük céljáról beszéljen, de végül mégis megtette.

- Szóval miért hívják ezt a helyet a „Kemencék”-nek?

Kahlan az állával intett a túloldal felé.

- Mert a vízesés mögött egy barlang van, amelyiknek meleg a levegője. Néha egészen forró, ahogy hallottam.

- Kíváncsi vagyok, miért említette Joseph Ander ezt a helyet.

Kahlan keze Richard vállán nyugodott.

- Talán ennek a helynek a szépsége még Joseph Andert is megérintette.

- Lehet - mormolta Richard, közben tekintetét fel-alá jártatva kereste, mi lehet az ezen a helyen, ami iránt egy varázsló érdeklődhet. Richard nem sokra tartotta Joseph Ander fogékonyságát a szépség iránt. Bár a varázsló gyakran és sokat áradozott a Természet szépségéről, ezt kivétel nélkül mindig a társadalmi berendezkedéssel vont párhuzamok okán tette.

Richard észrevette, hogy a környező hegyek sziklái mind különös zöldesszürke színűek voltak, annak a sziklának a kivételével a tó túloldalán, amelyikről a víz zuhogott alá. Az a szikla sötétebb volt. Nem sokkal, de határozottan sötétebb. A színében több volt a szürke, mint zöld. Talán azért, mert a szikla gránitjában több lehetett a fekete csillám, bár ezt ekkora távolságból nehezen lehetett megítélni.

Richard felemelt kezével rámutatott a sziklafalra, amelyiknek az oldalán a vízesés aláhullott.

- Nézd csak meg azt a sziklát, és mondd meg, mit gondolsz róla.

Kahlan a napfényben vakítóan fehérlő inkvizitori ruhájában szinte úgy nézett ki, amilyennek Richard gyermekkori álmaiban a jó szellemeket elképzelte. A jó szellem most rápislogott Richardra.

- Ezt meg hogy érted? Egy szikla.

- Tudom, de nézd csak meg jól. Mondd meg, mi a legfeltűnőbb rajta.

Kahlan a sziklára nézett, aztán vissza Richardra.

- Nagy szikla.

- Na, ne. Vedd komolyan!

Kahlan felsóhajtott, aztán egy ideig tanulmányozta a sziklát. Körülnézett a többi hegy irányába is, különösen azt a közeli sziklafalat véve szemügyre, ami olyan meredeken emelkedett közvetlenül a víz partján.

- Hát - mondta végül tévován - sötétebbnek látszik, mint a környékbeli hegyek sziklái.

- Nagyon jó. Mi mást vettél még észre?

Kahlan még egy kicsit tovább szemlélte a sziklát.

- Szokatlan színárnyalat. Valahol már korábban is láttam. Hirtelen felkapta a fejét és tágra nyílt szemekkel nézett

Richárdra.

- A Birodalmi Strázsák! Richárd rámosolygott.

- Én is azt hiszem. A Birodalmi Strázsák ugyanolyan árnyalatú kőből készültek, mint annak a sziklának a színe, és amilyen sehol nincs másutt a környező hegyek között.

Kahlan arca hitetlenkedő fintorra húzódott.

- Azt akarod mondani, hogy a Birodalmi Strázsákat ebből a sziklából vágták ki idefenn a hegyekben, és azután cipelték el innen a mostani helyükre?

Richárd megvonta a vállát.

- Azt hiszem, lehetséges, bár nem sokat tudok az ilyen méretekben végzett kőfaragásról. Tanulmányoztam a Birodalmi Strázsát, amelyik mellett eljöttünk. Nekem úgy tűnt, hogy nem úgy rakták össze őket darabokból, hanem egy tömbből faragták ki. Legalábbis azt az egyet, amit láttunk.

- És ez... mit jelent?

- Joseph Ander varázsló volt, és az ő idejében a varázslók olyan dolgokra voltak képesek, amin még Zedd is elcsodálkozna. Lehet, hogy Joseph Ander egyszerűen kiindulási alapul használta ezt a sziklát.

- Micsoda? Ez mit jelent?

- Nem igazán tudom. Én nem tudok annyit a mágiáról, mint te. Lehet, hogy te meg tudod mondani nekem. Mi van akkor, ha fogott egy-egy kis darab sziklát innen minden egyes Strázsához, aztán amikor elvitte őket a mostani helyeikre, egyszerűen felnagyította őket?

- Felnagyította?

Richárd tehetetlenül tárta szét a kezét.

- Fogalmam sincs. Mágikus úton megnövesztette a köveket, vagy akár a köszemcsék szerkezetét használta fel, hogy alkotó mágiával megsokszorozza, és Birodalmi Strázsává alakítsa.

- Először azt gondoltam, valami nagy butasággal fogsz előállni - mondta elgondolkozva Kahlan. - Tulajdonképpen, amit mondasz, annak van is értelme, már amennyire én a mágiát ismerem.

Richard megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy nem tette nevetségessé magát Kahlan szemében.

- Azt hiszem, át fogok úszni a barlanghoz, megnézem, mi van ott.

- Amennyire én tudom, semmi érdekes. Csak egy forró levegőjű barlang. Nem is túl mély. Talán olyan húszlábnyi lehet.

- Én tulajdonképpen nem rajongok a barlangokért, de úgy gondolom, azért nem árt, ha vetek rá egy pillantást. Richard levetette az ingét és a víz felé fordult.

- A nadrágotat nem fogod levetni?

Richard visszanézett, és látta Kahlan alamuszi vigyorgását.

- Úgy gondoltam, kiáztatom belőle a lószagot.

- Ó! - sóhajtott a Kahlan látványosan eltűzött csalódottsággal.

Richard mosolyogva fordult vissza a víz felé, hogy belevesse magát. Mielőtt megtehetné volna, egy holló vágódott elébe nagy rikácsolással. Richardnak hátra kellett ugrania, nehogy a nagytestű madár nekicsapódjon.

Maga mögé terjesztett karokkal hátratólta Kahlan a szikláról.

A madár fülsértően káromgott. Hangja visszaverődött a környező sziklafalokról. Ismét lecsapott, alig kerülve el Richard fejét. Aztán a magasba emelkedve körözni kezdett. A szél süvített a tollai között, ahogy újra lecsapott a két emberre, távolabb kényszerítve őket a víztől.

- Megörült ez a madár? - kérdezte Kahlan. - Vagy a fészket védi? Vagy minden holló így viselkedik?

Richard szorosan megragadta Kahlan karját, és visszakormányozta a facsoporthoz.

- A hollók intelligens madarak, és megvédik a fészket, de néha furcsán is viselkedhetnek. Ebben az esetben azonban attól tartok, hogy ez a madár több mint egy holló.

- Több? Ez mit jelent?

A madár közben egy faágra telepedett, és fényes fekete tollait borzolgatta hollómód, szemlátomást nagyon elégedetten önmagával.

Richard elvette az ingét, amit Kahlan feléje nyújtott.

- Szerintem ez egy Harmónia.

Úgy tűnt, a madár még ilyen távolságból is meghallotta Richard szavait. Szárnyával csapkodni kezdett, és nagyon izgatottan ugrált ide-oda az ágon.

- Emlékszel a könyvtárra? A hollóra, amelyik ott akkora cirkuszt csapott?

- Jóságos szellemek - lehelte aggodalmasan Kahlan. - Azt hiszed, hogy ez ugyanaz a holló lehet? Szerinted egész úton követett bennünket?

Richard keményen Kahlan szemébe nézett.

- Na, és ha ez egy Harmónia, és kihallgatott minket a könyvtárban, aztán előre jött és itt várt ránk?

Kahlan most már valóban megrémült.

- Most mit tegyünk?

Közben odaértek a lovaikhoz. Richard lekapta az íját a nyeregkapáról. Kihúzott egy acélhegyű nyilat a tegezből.

- Azt hiszem, meg kellene ölnöm.

Ahogy Richard kilépett a ló mögül, a holló abban a pillanatban meglátta az íjat, és izgatott rikácsolással felröppent - szinte felugrott - a levegőbe. Úgy viselkedett, mint aki nem várta volna Richardtól, hogy fegyvert fogjon rá.

Mikor Richard az újra helyezte a nyilvesszőt, a madár fülsértő káromgással elrepült.

- Nocsak - mormogta Richard -, hát nem furcsa?

- Most már legalább biztosak lehetünk benne, hogy egy Harmónia volt. Az, amelyiket lelőttél a Sáremberek falujában - a tyúk, amelyik nem tyúk volt -, biztosan elmondta a többieknek is.

Richard zavartan megrázta a fejét.

- Lehet.

- Richard, nem akarom, hogy belemenj a tó vizébe. Lehet, hogy a Harmóniák ott várnak rád. Ostobaság lenne a vízbe menni, ha a Harmóniák itt ólálkodnak a közelben.

- De én úgy veszem észre, mintha tartanának tőlem.

Kahlan Richard tarkójára tette a kezét, így kényszerítette a férfit, hogy a szemébe nézzen.

- És akkor mi van, ha csak azért csalogatnak, hogy elbázd magad, és a mély víz közepén rád támadnak? Ezt nem tudod elképzelni? Zedd megmondta, hogy óvakodjunk a víztől.

Kahlan a karjait dörzsölgette; hirtelen borzongani kezdett.

- Kérlek, Richard, menjünk innen! Van valami ebben a helyben...

Richard belebújt az ingébe, és magához ölelte Kahlan.

- Azt hiszem, igazad van. Nem kellene kihívunk a balszerencsét. Nem, az után, hogy ezzel a holló-ami-nem-hollóval találkoztunk. Amellett, ha minket megölnének, Du Chaillu olyan dühös lenne, hogy idő előtt megszűlné a gyermekét.

Kahlan hirtelen megragadta Richard ingét. Arcán rémület ült.

- Richard... gondolod, hogy sikerül...

- Mit sikerül?

Kahlan elengedte Richard ingét, és a mellkasára tette a tenyerét.

-... Hogy sikerül kijutunk innen?

- Szerintem meg kellene próbálnunk.

Most már mindketten igyekeztek, hogy minél távolabb kerüljenek a tótól. Richard felsegítette Kahlant a lovára.

- Azt hiszem, azért eredménnyel jártunk: megtaláltuk a sziklát, amiből a Birodalmi Strázsák készültek. Szerintem meg kell változtatnunk a terveinket.

- Mire gondolsz?

- Vissza kellene mennünk Szépmezőbe, és újra átnézni a könyveket annak a fényében, amit megtudtunk.

- De akkor mi lesz a választásokkal? Mi lesz azokkal a helyekkel, ahová még nem jutottunk el?

- Amúgy is szét kellene küldenünk az embereinket, hogy felügyeljék a szavazást és a szavazatok számlálását, hogy azután meg hozzák az eredmények hírét Szépmezőbe. Már most is elküldhetjük őket, és megtarthatják ők a választási beszédeket. Vannak közöttük olyanok, akikre rá merem bízni, hogy képviseljék az érdekeinket. Na, és már elégszer hallhatták, amit mi elmondtunk.

Akár itt rögtön kioszthatjuk közöttük a területeket, mi pedig visszamegyünk a birtokra. Amellett az sem árt, ha megbizonyosodunk róla, hogy Szépmezőben mindenkit sikerült megnyernünk az ügyünknek.

Kahlan rábólintott.

- A legfontosabb feladatunk a Harmóniák megfékezése. Nem sokat érne, ha megnyernénk a választásokat, de a Harmóniák közben mindenkit elpusztítanának.

Richard pillantása megakadt valamin. Leugrott a nyeregből, odadobta Kahlannak a lóva kantárszárát, és visszasietett a fenyőfacsoporthoz.

- Mi az? - kérdezte idegesen Kahlan. Szeretett volna távol lenni már ettől a helytől.

Richard felemelt egy félig elszáradt gallyat.

- Egy nyereg. Valaki itt hagyta a holmijait, és gallyakkal takarta le, hogy meg ne ázzanak.

- Nyilván annak a lónak a nyerge, amellyel talákoztunk - vélte Kahlan.

- Talán egy prémvadászhoz, vagy valami hasonlóhoz tartozik - találgatta Richard. - De úgy látom, itt van már egy jó ideje.

- Akkor, ha csak nem akarod ellopni annak a valakinek a holmijait, menjünk innen, Richard!

Mikor újra hollókárogást hallott, Richard visszasietett a lovához.

- Csak furcsa, ennyi az egész.

Ahogy elindultak az ösvényen lefelé, Richard még visszanézett. Jó néhány holló keringett fenn a magasban, a tó fölött. Richard nem tudta, melyik lehet közülük a holló-ami-nem-holló.

A biztonság kedvéért levette az íját a nyeregkápáról, és a vállára akasztotta.

12. FEJEZET

Dalton kibámult az ablakán, közben Stein jelentését hallgatta a Birodalmi Rend speciális anderiai őrzőjének alcázott, immár Anderia területén állomásozó katonáinak létszámáról és tartózkodási helyéről. A Birodalmi Strázsák máris akárha Jagang kezén lennének. Ha a Rahl Nagyúr megpróbálja Anderia ellen vezényelni a seregeit - már ha egyáltalán vannak seregei elérhető közelségben - hamarosan katonák nélküli hadvezér lenne.

- A Császár azt is üzenté, személyesen tolmácsoljam a nevében az elismerését és köszönetét az általatok nyújtott hatékony együttműködésért. Ahogy az embereim jelentették, a Miniszter nagyon eredményes munkát végzett az anderiai haderő ártalmatlanításában. Még annál is kevesebb ellenállást fognak tanúsítani, mint amennyire számítottunk.

Dalton hátrapillantott, de Stein arcán nem látszott gúny. A Rend követe csizmás lábát Dalton asztalára felrakva hátradőlt a székén, és a körme alját piszkálta a töre hegyével. Nagyon elégedettnek látszott.

Dalton odanyúlt, és áttette az asztal másik oldalára az apró, haszontalan, de értékes könyvecskét, ami valaha Joseph Ander tulajdona volt, hogy Stein nehogy kárt tegyen benne a csizmájával.

A Teresa által elmesélt pletykák alapján Steinnek minden oka meglehetett az elégedettségre. Legalábbis azoknak az asszonyoknak a száma tekintetében, akik büszkén mesélték a kíváncsi füleknek, hogyan teljesültek be legmerészebb ábrándjaik a vad izgalmakról a külföldi vadember ágyában. Minél erőszakosabban bánt Stein a nőkkel, a pletykák annál izgalmasabbnak írták le.

Annak alapján, hogy mennyien ajánlkoztak fel önként a vadembernek, Dalton figyelemre méltónak találta, milyen gyakran rohant le Stein vonakodó nőket erőszakkal. Dalton úgy vélte, Steinnek nagyobb kielégülést jelentett, ha erőszakot alkalmazott.

- Hát igen, az anderiai hadsereg nagyon jól mutat a Birodalmi Strázsák mögött állva - vigyorgott Stein -, de a büszke tartásuk mit sem ér majd, amikor a háború igazi arcába kell belenézniük.

- Mi részünkről megtartottuk az egyezségünket.

- Hidd el, Campbell, pontosan tudom, milyen hasznosak vagytok nekünk, te és a Miniszter. A földtűrés kevesebb dicsőéggel jár, mint a hódítás, de élelem nélkül minden hadsereg használhatatlan. Közülünk senki nem akarja földművelésre vesztegetni az idejét, enni viszont továbbra is mindnyájan szeretnénk. Pontosán tudjuk, milyen értéket jelent az, hogy ti képesek vagytok biztosítani a termelés zavartalanságát. Nagy nyereség vagytok ti

ketten a mi ügyünknek. Jagang Császár általam üzeni, hogy a kiváló munkátok elnyeri bőkezű jutalmát, amikor ideérkezik.

Dalton megtartotta magának, amit gondolt.

- Na, és mikorra várhatjuk a Császár érkezését?

- Hamarosan - felelte Stein, és a további részleteket egy vállrándítással elintézte. - De aggódik a Rahl Nagyúr tevékenysége miatt. Ráadásul nem érti, hogyan bízhattok meg valami olyan állhatatlan dologban, mint a köznép ítélete.

- Be kell vallanom, bizonyos mértékig én is osztom az aggodalmát - sóhajtott fel Dalton. Még mindig azt kívánta, bárcsak Bertrand valami kevésbé kockázatos megoldást választott volna, de az idők során rájött, hogy Bertrand Chanboomak a kockázat ugyanolyan kielégülést okoz, mint Steinnek az erőszak.

- Ugyanakkor, ahogy már elmagyaráztam - folytatta Dalton - ezzel a taktikával csapdába ejthetjük a Rahl Nagyurat és az Inkvizitor Anyát. Márpedig az ő irányításuk nélkül az ellenséges erők gyorsan holmi csöcselékké zülленek, és a Középföld érett gyümölcsként fog Jagang ölébe hullani.

- És a Császár ezért hagyja rátok, hogy végigjátsszátok ezt a játszmát.

- De van a dologban kockázat is.

- Kockázat? Tudok bármiben segíteni?

Dalton leült, és székével közelebb csúszott az asztalához.

- Azt hiszem, erősebb kampányt kellene folytatnunk a Rahl Nagyúr eszméi ellen, de ez veszélyes. Végére is az Inkvizitor Anyák több ezer éve uralkodnak már a Középföldön, és nem a kedves mosolygásuknak köszönheték a hatalmukat. Azok a nők rettenetes hatalommal rendelkeznek.

A Rahl Nagyúrról is azt beszélik, hogy varázsló. Nagyon óvatosan kell manővereznünk, nehogy feladják a szavazás ötletét az erőszak kedvéért. Ha ez megtörténne, romba dönthetnék a terveinket, amelyekbe mindannyian olyan sok munkát fektettünk már be.

- Mondtam, hogy az osztagaink már elfoglalták a helyüket. Még ha van is a közelben seregük, nem tudnak bevonulni Anderiába a Birodalmi Strázsák ellenében - kuncogott humortalanul Stein. - De szeretném, ha megpróbálnák.

- Azt én is. Csakhogy a Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya már itt vannak, és ez önmagában is elég baj.

- Mondtam már neked, Campbell, hogy ne aggódj a mágia miatt. A Császár lenyeste a mágia karmait.

Dalton gondos lassúsággal támasztotta egymásnak két keze ujjait maga előtt az asztalon.

- Igen, ezt elégszer mondtad már Stein, csakhogy bármennyire is szeretném, pusztá szavakban nem igazán tudok megbízni. Ígéretet én is tudok, bizonyítékokat szeretnék már látni.

Stein a késével hadonászott.

- Nem mondtam még elégszer, hogy a Császár minden mágiának véget akar vetni, hogy a látnoki szellemű emberek egy új korszakba vezethessék el a világot? És ennek ti is részesei lehettek. A mágia ideje lejárt. A mágia haldoklik.

- A Fejedelem is haldoklik, de még nem halott.

Stein újra a körmeit kezdte piszkálni, látványosan túlzott figyelmet szentelve rájuk. Dalton kétségei őt szemmel láthatóan nem zavarták, és mindent megpróbált, hogy Daltont is megnyugtassa.

- Akkor biztosan örömmel hallod majd, hogy szeretett Fejedelmetekkel ellentétben a mágia félelmetes farkasa immár csak fogatlan kutya. Nem rémítő fegyver többé, amitől rettegni kellene.

Stein megemelte emberi skalpokból készült köpenye szegélyét.

- A mágikus tehetséggel rendelkezők hozzá fognak járulni a gyűjteményem gyarapításához. Tudod, a skalpokat akkor szoktam lenyúzni róluk, amikor még életben vannak. Élvezem a sikolyaikat, mialatt lefejem a bőrt a fejükről.

Daltont érzéketlenül hagyta Stein nagyzólása és megbotránkoztatási szándéka, azt viszont nagyon szeretne volna tudni, mire gondolt a barbár, amikor a mágia végét emlegette. Franca mágikus képességeinek kudarca alapján Dalton tudta, hogy valami valóban nincs rendben a mágia körül, de nem tudta mi lehet az, és ami még fontosabb, nem tudta, milyen mértékig gyengült le a mágia. Nem tudta, vajon Stein az igazat mondja, vagy csak valami óvilági babonára épülő vágyképpel traktálja.

Ákárhogy is volt azonban, elérkezett az idő a cselekvésre. Nem hagyhatják tovább, hogy a dolgok csak menjenek a maguk útján. Dalton problémája az volt, milyen mértékig merjenek nyíltan szembeszállni a Rahl Nagyúrhoz csatlakozás terveivel. Valamilyen szintig fel kellett tüzelni az embereket, hogy nemet akarnak mondani a Nagyúrnak, de a gyenge ellenkampány annyit érne, mintha nem is tennének semmit. Másrészt túl veszélyes lenne átnyúlni a rácson és megcsavarni a medve orrát, ha annak még megvannak a fogai és a karmai.

Dalton azon morfondírozott, vajon rá tudná-e venni Steint, hogy nyíltabban színt valljon.

- Akkor viszont újra csak komoly problémával állunk szemben.

Stein felpillantott.

- És mi lenne az?

Dalton a zavartság gesztusával tárta szét a kezét.

- Ha a mágia nem veszélyes fegyver többé, akkor a Birodalmi Strázsák is használhatatlanok, amelyeknek pedig komoly szerepük van a terveinkben, és akkor ismét csak kudarcra vagyunk kárhozthatva. Én ezt igencsak komoly problémának tartom.

Stein levette a lábát Dalton asztaláról, és tokjába csúsztotta a kését. Előre könyökölve áthajolt az asztalon.

- Ne aggódj! Tudod, a Császár még mindig hatalmában tartja a Sötétség Nővéreit, ezért ő még ki tudja használni a mágiát. Abból, amit a Nővérektől tudunk, az derül ki, hogy valami csakugyan történt a mágiával, és a Rahl Nagyúr oldalán állókat cserbenhagyta az erejük. Jagang megtudta, hogy a Nagyúrnak nincs többé mágikus hatalma, a Tehetsége elhagyta őt. Védtelenül áll, vagy fog állni hamarosan a fegyvereink előtt.

Dalton most teljes figyelemmel hallgatta Steint. Ha ez igaz, akkor minden teljesen megváltozik. Ez azt jelentené, hogy teljes gőzzel nekiláthat a tervei megvalósításának. Azt jelentené, hogy minden szükséges intézkedést megtehet, és nem kell tartania a megtorlástól a Rahl Nagyúr részéről.

Ami még jobb, a Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya immár egyedül csak a szavazás eredményében bízhatna, Dalton pedig bebiztosíthatná a vereségüket anélkül, hogy tartania kéne a két hatalmasság bosszújától.

Mármint, ha a mágia csakugyan elveszett.

Dalton tudta, hogyan deríthetné ki, igaz-e a hír.

Előbb azonban itt az ideje, hogy tisztelgő látogatást tegyen a nagybeteg Fejedelelemnél. Eljött a tettek ideje. Még ma éjszaka cselekedni fog, a holnap estére tervezett lakoma előtt.

Ann akármilyen éhes volt is, tartott az etetéstől.

Már elég régen kikötözték a karóhoz és felhúzták köré a mocskos kis sátrat, innen tudta, hogy közel lehet a vacsora ideje. Bármelyik pillanatban beronthat a Birodalmi Rend egy tagbaszakadt katonája Ann kenyér- és vízadagjával. Ann nem tudta, mi történhetett Alessandrával: már több mint egy hete nem látta a Nővért.

A katonáknak nem volt inyére, hogy egy öregasszonyt kell etetgetniük. Ann gyanította, hogy ezt a feladatot egy-egy katonára kitolásból osztották rá. Az etetés többnyire úgy folyt le, hogy a szolgálatos bejött, fél kezével megragadta Ann haját és hátrafeszítette a fejét, a másik kezének vaskos, mocskos ujjával pedig elkezdte legyömöszölni a kenyéradagot az asszony torkán, mintha hízólibát tömne. Míg Ann igyekezett lenyelni a száraz, fojtó masszát, mielőtt megfulladna, a katona már a vizet töltötte utána, hogy leöblítse a kenyeret Ann torkán.

Nagyon kellemetlen érzés volt, és Ann nem tudott mit tenni ellene. Akárhogy szeretett is enni, attól tartott, evés közben fogja elérni a vég.

Egyszer a szolgálatos katona egyszerűen csak ledobta a kenyeret a földre és mellé penderített egy vízzel teli fatálat, mintha a kutyának adna enni. A katona büszke volt magára, hogy ezzel is kifejezte Ann iránti megvetését, egyúttal magát is megkímélte egy csomó bosszúságtól.

A katona nem tudhatta, de Ann sokkal szívesebben vette ezt a fajta etetést. Miután a katona kiröhögte és elment, Ann az oldalára gördült, közelebb vonszolta magát és saját tempójában ette meg a kenyeret, még ha nélkülöznie kellett is azt a luxust, hogy előtte megtisztítsa a sártól.

A sátor bejárati lapja fellibbent. A belépő sötét árnyéka eltakarta a tábortüzek kintről beszivárgó fényét. Ann kíváncsian várta most mi következik, libatömés, vagy kutyabetetés a földről. Meglepetésére Alessandra Nővér érkezett meg, kezében egy gőzölgő tálal, amelyből kolbászos leves illata áradt. A Nővér még egy gyertyát is hozott magával.

Alessandra a sátor oldalánál a földbe nyomta a gyertya végét. Arca mosolytalan volt. Szótlanul, lesütött szemekkel állt meg kerülte Ann tekintetét.

Ann a gyertya gyenge fényénél is észrevette, hogy Alessandra arca karmolásokkal és horzsolásokkal volt tele. A bal szeme alatt a pofacsontján egy szemmel láthatóan már gyógyulófélben lévő csúnya seb virított. A kisebb sérülések különböző időben keletkezettek, volt ott minden a csaknem teljesen gyógyulttól az egészen frissig.

Ann-nak nem kellett kérdeznie, mitől származnak a sebek. Alessandra arca és állkapcsának mindkét oldala gyulladtan piroslott a számtalan borosta dörzsölésétől.

- Alessandra, úgy örülök, hogy újra láthatlak... élve. Nagyon aggódtam miattad.

Alessandra színlelt egykedvűséggel vonta meg a vállát. Idejét nem vesztegetve azonnal Ann szájához emelte az első kanálnyi gőzölgő levest.

Ann olyan éhes volt, hogy az első kanál ételt azonnal lenyelte, anélkül, hogy az ízét megérezte volna. De a meleg étel érzése a gyomrában már önmagában is kellemes volt.

- Magamat is féltettem - folytatta Ann. - Tartottam tőle, hogy etetés közben megfulladok, ahogy azok a katonák letömték a torkomon az ételt.

- Tudom, milyen érzés - motyogta Alessandra az orra alatt.

- Alessandra, jól vagy?

- Persze - felelte a Nővér valami érzelemmentes, gépies hangon.

- Akkor nem bántottak nagyon?

- Jobban jártam, mint néhányan a többiek közül. Ha... ha megsérülünk, csontunk törik, vagy ilyesmi, Jagang megengedi, hogy a mágiánk segítségével meggyógyítsuk egymást.

- De a gyógyító mágia alkotó mágia!

Alessandra Nővér Ann szájához emelte a kanalat.

- Ezért voltam szerencsés. Nem törött csontom, mint néhánynak közülünk. Megpróbáltunk segíteni rajtuk, meggyógyítani őket, de nem tudtuk, tovább kell szenvedniük. - Tekintetét Ann arcára emelte. - Mágia nélkül veszélyes hely a világ.

Ann emlékeztetni akarta rá Alessandrát, hogy ő már megmondta, hogy a Harmóniák elszabadultak, és hogy a mágia - legalábbis az alkotó mágia - nem működik.

Alessandra újabb kanál levest mert Ann szájába, és folytatta:

- De azt hiszem, ezt már te is megpróbáltad elmagyarázni nekem, Prelátus.

Most Ann-non volt a vállvonogatás sora.

- Mikor engem igyekeztek meggyőzni róla, hogy a Harmóniák köztünk járnak, először én sem hittem el. Ez közös dolog bennünk. Szerintem, amilyen elképesztően makacs természeted van, Alessandra, esélyed van rá, hogy egy nap te legyél a Prelátus.

Alessandra, láthatóan akarata ellenére, ezen együtt nevetett fel Ann-nal.

Ann most a kanalat figyelte, amelyik egy darab kolbással kergetőzött a tálban.

- Prelátus, te tényleg azt vártad, hogy a Fény Nővérei elhiszik neked, hogy a mágia nem működik, és önként belelegyeznek, hogy elszökjenek veled?

Ann Alessandra szemébe nézett.

- Nem, nem igazán. Bár reménykedtem benne, hogy hisznek a szavamnak, hiszen mindig is úgy ismertek, mint olyan asszonyt, aki az igazságot mindennél többre becsüli, azért tudtam, fennáll a lehetősége, hogy annyira félni fognak, hogy nem mernek majd szökní, akár hisznek nekem, akár nem.

A rabszolgák, bárkinek vagy bárminek a rabszolgái, bármennyire rettegnek is a pillanatnyi helyzetüktől, gyakran mégis ragaszkodnak hozzá, attól való félelmükben, hogy a szökés következménye még elviselhetlenebb lenne. Vegyük csak az iszákosokat, az alkohol rabszolgáit. Milyen kegyetleneknek tartanak bennünket, ha megpróbáljuk megszabadítani őket a rabságukból!

- És mit terveztél arra az esetre, ha a Nővérek nem akarnak veled tartani, menekülni a szolgaságukból?

- Jagang felhasználja őket, ugyanúgy hasznosítja a mágiájukat, mint a tiéteket. Ha a Harmóniákat visszaűzik az alvilágba, a mágia is visszatér, és a Nővérek visszanyerik az erejüket. Sokan meg fognak halni a hatalmuk következtében, még ha nem saját akaratukból teszik is, amit tesznek. Ha elutasítják, hogy velem jöjjenek és lerázzák magukról a szolgaság jármát, meg kell halniuk.

Alessandra Nővér felvonta a szemöldökét.

- Ugyan, ugyan, Prelátus. Nem is olyan sokban különbözünk mi egymástól! A Sötétség Nővérei ugyanígy gondolkodnának.

- Ez csupán józan ész, semmi más. Túl sok emberélet forog kockán. - Ann farkaséhes volt, és vágyakozva nézte a tál fölött imbolygó kanálban a kolbászdarabot.

- Akkor miért hagytad, hogy elfogjanak?

Ann nagyot sóhajtott.

- Mert nem számítottam rá, hogy becsapnak. Ilyen fontos dologban semmiképp. És bár ez önmagában nem ok rá, hogy elpusztítsam őket, ez egy kicsit megkönnyíti a nyomasztó, de szükséges feladat végrehajtását.

Alessandra végre Ann szájába tette a kanalat a kolbással. Ann ezúttal hosszan, kéjesen megrágta a falatot, hogy kiélvezze az ízt.

- Te azért még megszökhetsz velem, Alessandra - mondta nagyon csendesén, miután végre lenyelte a szájában forgatott ételt.

Alessandra kiemelt valamit a tálból és félredobta. Aztán tovább kevergette a levest.

- Mondtam már neked, hogy ez lehetetlen.

- Miért? Mert Jagang azt mondta? Azt mondta, még mindig ott van az elmédben?

- Ez az egyik oka.

- Alessandra, Jagang azt ígérte neked, hogy ha gondomat viseled, nem fog kiküldeni a sátrakba a katonáihoz, hogy kedvüket kelljen töltened. Te magad mondtad, hogy ezt ígérte.

Alessandra szemébe könny szökött. A kanál megállt a levesben.

- Mi Öexcellenciája tulajdonai vagyunk. - Bal kezével megérintette az alsó ajkába fűzött arany karikát, Jagang rabszolgáinak jelképét. - Azt tehet velünk, amit csak akar.

- Alessandra, Jagang becsapott téged. Megígérte, hogy megkímél, ha gondomat viseled. Hazudott neked. Nem bízatsz egy hazug emberben. Nem bízhatod rá a sorsodat. Én elkövettem ezt a hibát, de még egy esélyt nem adok a hazugoknak, hogy árthassanak nekem. És ha a Császár ebben hazudott neked, vajon mi mindenben még?

- Ezt hogy érted?

- Például, hogy nem tudsz megszökni tőle, mert még mindig ott van az elmédben. Nincs benne, Alessandra. Éppúgy, ahogy az én gondolataimhoz nem férközhet hozzá, úgy jelenleg a tiedhez sem. Ha a Harmóniákat visszaűzik, akkor igen, de most nem.

Ha hűséget esküszöl Richardnak, akkor azután is védett maradsz, ha a Harmóniák visszamennek az alvilágba. Megmenekülhetsz, Alessandra! Teljesíthetjük szörnyű kötelességünket a hazug Nővérekkel kapcsolatban, akik úgy döntöttek, hogy a másik hazug hatalmában akarnak maradni, aztán elszökhetünk.

Alessandra Nővér hangja olyan élettelen volt, mint az arca.

- Prelátus, elfelejtetted, hogy én a Sötétség Nővére vagyok. Felesküdtem az Őrzőre.

- És mit kapsz cserébe, Alessandra? Mit ígért neked az alvilág Őrzője? Mit ígért, ami többet érhet, mint a Fény örökkévalósága?

- Halhatatlanságot.

Ann mozdulatlanul ült és Alessandra rezzenéstelen tekintetében mélyedt. Odakint a katonák hahotáztak, esti szórakozásukba merülten. Biztosan voltak közöttük olyanok is, akik szégyentelenül használták nem régen ennek a tehetetlen ötszáz éves nőnek, a Sötétség Nővéreinek a testét. Kellemes és kellemetlen szagok keveréke szállongott az esti levegőben: sült hagyma illata, trágya bűze, sült hús szaga, égő szőr, egy tűzre dobott nyírfarönk kellemes aromája, állott izzadság gyomorforgató kipárolgása.

Ann szeme sem rebbent meg.

- Alessandra, az Őrző hazudott neked.

A Nővér szemébe végre visszatért az érzelem. Talpra ugrott, és a majdnem teli tál levest kilötytyintette a földre a sátoron kívül. Aztán, egyik lábával már a sátoron kívül, visszafordult.

- Tőlem akár éhen is dögölhetsz, vénasszony! Inkább visszamegyek a sátrakba, minthogy a káromló beszédedet hallgassam.

Elhagyatott, magányos csendjében, lelke és teste fájdalomában Ann a Teremtőhöz imádkozott, hogy engedje Alessandra Nővért visszatérni a Fénybe. Imádkozott a Fény Nővéreiért is, akik immáron éppoly elveszettek voltak, mint a Sötétség Nővérei.

Sötét, magányos sátrában, földbe vert karóhoz láncoltan a Prelátus úgy látta, hogy megőrült körülötte az egész világ.

- Drága Teremtőm, mit műveltél? - zokogott. - Hát minden csak hazugság?

13. FEJEZET

Dalton a főasztalhoz sietett, és Teresára mosolygott. Az asszony magányosnak és elhagyatottnak tűnt. Látszott rajta, hogy örül férje jöttének, még ha Dalton el is késett. Nagyon keveset látták egymást az utóbbi időben. De ez ellen nem volt mit tenni, és ezt Teresa is megértette.

Mielőtt a helyére ült, Dalton arcon csókolta a feleségét.

A Miniszter csak egy kurta fejbiccentéssel üdvözölte a szárnysegédét, mivel éppen szenvedélyesen szemezett egy, a terem jobb oldalán lévő asztal mellett ülő nővel. Olybá tűnt, hogy a nő egy darab marhahúsroláddal is képes csábos, invitáló gesztusokra. A Miniszter boldogan mosolygott.

Sok asszonyt inkább vonzott, mint taszított Bertrand szexuális kicsapongása, még olyanokat is, akik tulajdonképpen nem is szándékoztak engedni ennek a vonzalmuknak. Úgy tűnik, a női lélek sajátos vonása, hogy egyes asszonyokat ellenállhatatlanul vonz az egyértelműen érzékelhető szexuális férfiasság, még a társadalmilag elítélt, kicsapongó formájában is. Ez valamiféle zsigeri vonzódás a veszély, a tiltott, de épp azért ellenállhatatlan iránt. Bizonyos emberek minél féktelenebbül kicsapongóan viselkednek, az asszonyok annál jobban ájuldoztak utánuk.

- Remélem, nem unatkoztál túlzottan - suttogta Dalton Teresa fülébe, megtorpanva egy pillanatra, hogy asszonya hűséges figyelmének sugarában megmártózzon.

A Teresának juttatott könnyed mosolyt leszámítva Dalton mindent megtett, hogy arca nyugodt és kifejezéstelen maradjon, semmi ne tükröződjön rajta a belső izgalomból, amit munkája beérett gyümölcseinek várható közeli begyűjtése okozott. Hosszan kortyolt borospoharából. Ezúttal nem ízlelgette az italt, csak az alkohol mielőbbi hatására vágyott.

- Csak hiányoztál, ennyi az egész. Bertrand vicceket mesélt. - Teresa elpirult. - De nem mondhatom el őket neked. Itt legalábbis nem. - Arcára kiült jellegzetes csibészes mosolya. - Esetleg majd ha hazaértünk...

Dalton műmosolyt villantott a feleségére, de esze máris sokkal komolyabb, súlyosabb dolgokon járt.

- Feltéve, hogy elég korán haza tudok jutni. Ma éjjel még egy csomó új üzenetet kell szétküldözgetnem. Valami - erőszakkal kényszerítette magát, hogy megfékezze ujjai dobolását az asztalon -, valami nagyon fontos, döntő jelentőségű esemény történt.

Teresa kíváncsiságtól izgatottan hajolt közelebb.

- Micsoda?

- Nagyon szépen kinőtt már a hajad, Tess. - Teresa haja olyan hosszú volt, amelyet csak jelenlegi társadalmi

státusa megengedett, és Dalton nem tudott ellenállni neki, hogy finoman ne utaljon a jövőre terveire. - De azt hiszem, még lényegesen többet is nőhet.

- Dalton... - Teresa szeme tágra nyílt, amikor felfogta, mire is utalhat a férje megjegyzése, de arcán zavar is tükröződött, mert el sem tudta képzelni, hogy a jelenlegi körülmények között hogyan tudná Dalton megvalósítani régóta dédelgetett ambícióit. - Dalton, van ennek bármi köze ahhoz... ahhoz, amit mindig szoktál mondani nekem...

Dalton józan pillantásától a többi mondanivaló benne szorult Teresában.

- Sajnálom, drágám, de nem akarok az események elébe vágni. Különben is, lehet, hogy túl sokat képzelek bele a dolgokba. Légy türelemmel, pár percen belül te is megtudod, mi történt. Az ilyen híreket legjobb magától a Minisztertől meghallani.

Lady Chanboor futó, fagyos pillantást vetett a marhahúsrolados nőre. A nő, mintha semmi egyéb nem kötné le a figyelmét, mint asztaltársai szórakoztatása, arca elé vonta a haját, és visszafordult feléjük. Hildemara egy rövid, gyilkos tekintettel jutalmazta férjét, mielőtt áthajolt az asztalon Dalton felé.

- Mi hírt hallottál?

Dalton megtörölte bortól nedves száját, és visszajejtette az asztalkendőt az ölébe. Úgy gondolta, jobb lesz először a kevésbé fontos információkon túlesni. Amellett ez majd kellő perspektívába helyezi annak a fontosságát, amit sikerült elérnie.

- A Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya napkeltétől napnyugtáig tüsténkednek, annyi helyre próbálnak eljutni, amennyire csak lehetséges. A tömegek nagy érdeklődéssel hallgatják őket.

Ha más nem, már az is felcsigázza a népet, hogy megláthatják az Inkvizitor Anyát. Attól tartok, az emberek sokkal szívélyesebben fogadják, mint ahogy mi szeretnénk. Sokak szívét megnyerte azzal is, hogy éppen most ment férjhez. Az emberek nagy örömmel üdvözlnek az újdonsült házaspárt, amerre csak járnak. Ezek zarándokolnak vidékről a városokba, ahol ő és a Rahl Nagyúr gyűléseket tartanak.

Lady Chanboor összefonta a karját, és orra alatt átkot mormogott az új házásokra, még tőle is szokatlanul közönséges és durva kifejezéseket használva. Dalton futólag eltűnődött rajta, vajon őrá milyen trágárságokat mondhat Hildemara, ha éppen nem tetszik neki valami, amit tesz. Azok közül az igen színes fordulatok közül, amelyeket a férjére szokott alkalmazni, Daltonnak már volt szerencséje hallani néhányat.

Bár a személyzet egyes tagjai a kelletténél is jobban tisztában voltak Hildemara zsémbes természetével, az emberek túlnyomó része olyan tiszta és erkölcsös asszonynak tartotta a Miniszter feleségét, aki szidalmat, helytelen szót soha nem vesz nemes ajkaira. Hildemara nagyon is jól megértette, milyen fontos, hogy a nép szeretetét megnyerje. Mikor ő, a Kultúra Miniszterének szerető felesége, az anyák és feleségek érdekeinek lánglelkű pártfogója vidéki utakra indult, hogy férje jótetteit népszerűsítse, nem is szólva a gazdag támogatók jóindulatának elnyeréséről, a nép majdnem ugyanolyan, ájulattal fokozódó csodálattal fogadta, mint most az Inkvizitor Anyát.

Ha most győzni akarnak, minden eddiginél nagyobb szükség lesz rá, hogy Hildemara kellő meggyőző erővel játssza el ezt a szerepét.

Dalton ismét beleivott a borába, azután folytatta:

- Az Inkvizitor Anya és a Rahl Nagyúr találkozott néhányszor az Igazgatókkal is, és úgy hallottam, az Igazgatók nagy meglepéssel fogadták a Rahl Nagyúr korrekt feltételeit, egyetértének meghirdetett céljaival és elfogadják az érveit.

Bertrand keze ökölbe szorult, állán megfeszültek az izmok.

- Legalábbis - tette hozzá Dalton - a Rahl Nagyúr jelenlétében ezt hangoztatják. Aztán, ha már elment, az Igazgatók alaposabb megfontolás után megváltoztatják a véleményüket.

Mielőtt folytatta volna, Dalton tekintete a Miniszterével és Hildemaráéval is összevillant, hogy megbizonyosodjon róla, teljes figyelemmel hallgatják.

- Ez pedig igen szerencsés alakulása az eseményeknek, tekintetbe véve, ami éppen most történt.

A Miniszter egy ideig Dalton arcát tanulmányozta, aztán a pillantása tovább vándorolt a hústekercses fiatal nőre.

- És vajon mi történt éppen most?

Dalton az asztal alatt megfogta Teresa kezét.

- Chanboor Miniszter, Lady Chanboor, sajnálattal kell értesítenem benneteket, hogy a Fejedelem elhunyt.

Teresában benne szorult a lélegzet a döbbenettől. Szalvétáját gyorsan az arca elé kapta, hogy a többiek ne lássák meg a szemében a gyász könnyeit. Teresa gyűlölte, ha mások sírni látták.

Bertrand átható tekintete Dalton szemébe mélyedett.

- Azt hittem, javulóban van az állapota.

A kijelentésben gyanakvás bujkált. Nem mintha Bertrand olyan nagyon bánta volna a Fejedelem halálát. A gyanakvás inkább annak szólt, hogy nem igazán hitte, hogy Dalton képes lett volna megszervezni ilyen jelentőségű dolgot, és még inkább, hogy ha valóban megtette, vajon mi készítette ilyen vakmerő lépésre.

Ámbár a Miniszter magánemberként kétségkívül nagy meglepéssel fogadta, hogy az öreg Fejedelem ilyen

alkalmas időpontot választott rá, hogy leendő utódjára hagyományozza a trónját, a legkisebb arra utaló jel, hogy halála esetleg nem egészen természetes módon következett volna be, mindent tönkretelhet, amiért eddig küzdöttek, és éppen a győzelem kapujában.

Dalton a Miniszterhez hajolt, nem hátrálva meg a burkolt gyanúsítás előtt.

- Bajban vagyunk. Túl sok ember hajlandó kört rajzolni, a Rahl Nagyúrhoz való csatlakozásra szavazni. Arra kell játszanunk, hogy ezt a szavazást személyes döntéssé tegyük a mi szerető, jólelkű Fejedelmünk melletti kiállítás és egy olyan emberrel való szövetség között, aki esetleg rossz szándékokat is forgathat a fejében a népünk ellen.

Ahogy már korábban beszéltünk róla, teljesítenünk kell az ígéretünket a... támogatónk irányába. Többé nem tehetjük függővé a sorsunkat egy ilyen kockázatos szavazás kimenetelétől. Mostantól jóval erőteljesebben kell egy, a Rahl Nagyúrhoz való csatlakozást ellenző álláspontot képviselnünk a nyíltabb kiállással járó kockázat ellenére.

Dalton még lejjebb eresztette a hangját.

- És neked ezt az álláspontot a Fejedelem tekintélyével megtámogatva kell hangoztatnod. Neked kell Fejedelemmé lenned, és súlyt adni a szavainknak.

Bertrand arcán önelégült mosoly terült szét.

- Dalton, hűséges és ügyes szárnysegédem, éppen most érdemelted ki magadnak a hamarosan megürülő nagyon fontos tisztséget, a Kultúra Miniszteréét.

Vége egy kattanással minden a helyére került.

Hildemara arca döbbsé, de elégedett hitetlenkedést tükrözött. Tudta, mekkora és milyen mélységű sérthetetlenség övezi a Fejedelmet: tudta, mert maga is többször sikertelenül próbált áthatolni ezen a védőrétegen. Arkifejezése hűen elárulta, hogy máris a Fejedelem feleségeként képzelel el magát, olyan imádatlással körülvéve, amiben az élők közül senki más nem részesülhet, csak a jó szellemeknek jár ki. Szavainak mérhetetlenül nagyobb súlya lesz, mint egy egyszerű miniszterfeleség véleményének. Miniszter feleségének lenni egy perccel ezelőtt még magas és dicső rangnak tűnt előtte, de máris jelentéktelennek, és magasztos személyéhez méltatlannak találta.

Hildemara áthajolt férje előtt és könnyedén megszorította Dalton csuklóját.

- Dalton, gyermekem, te még annál is ügyesebb vagy, mint amilyennek tartottalak, pedig eddig is igazán nagyon jó véleménnyel voltam felőled. Soha nem gondoltam volna, hogy képes leszel... - de hogy mire, azt kimondatlanul hagyta.

- Én megteszem a kötelességemet, Lady Chanboor, nem törődöm vele, mekkorák a nehézségek. Tisztában vagyok vele, hogy egyedül az eredmény számít.

Hildemara még egyszer megszorította Dalton csuklóját, mielőtt elengedte. Dalton ezelőtt soha nem látta még Hildemarát ilyen nyíltan kimutatni az elégedettségét bármivel kapcsolatban, amit ő eddig tett. A Claudine Winthrop-ügy megoldásáért még egy fejbólintás sem járt ki neki elismerésül az asszonytól.

Dalton most a saját feleségéhez fordult. A férfi óvatos volt: Teresa semmit nem hallott meg a suttogva elhangzott beszélgetésből. Igaz, az asszony gyászában és szomorúságában nem is figyelt rá, mi folyik körülötte. Dalton vigasztalóan ölelte át a vállát.

- Tess, jól vagy?

- Ó, Dalton! Az a szegény ember! - hüppögte Teresa. - A mi szegény Fejedelmünk! Őrizze meg a lelkét a Teremtő mindörökké abban a dicsőségben, amit földi életében kiérdemelt!

Bertrand áthajolt Dalton mögött, és együttérzően simította végig Teresa csupasz karját.

- Jól mondod, kedvesem, nagyon jól. Tökéletesen kifejezted mindannyiunk szerető érzéseit szegény elhunyt Fejedelmünk iránt.

Bertrand felöltötte legkomorabb ábrázatát, és felállt a székéből. Nem emelte fel a kezét, hogy csendet kérjen, ahogy szokása volt, hanem csendben, mozdulatlanul állt lehajtott fejjel, mellén összekulcsolt kezekkel. Hildemara felemelte az ujját, és a hárfa elhallgatott. A beszélgetés és nevetés tétován elcsendesedett, a vendégek rájöttek, hogy valami különleges dolog történik.

- Jó népem, anderiaiak! Éppen most kaptam meg a döbbenetes hírt: ma este óta árva nép vagyunk, nincs többé a Fejedelmünk.

A teremben nem tört ki izgatott suttogás, ahogy Dalton várta volna. Ehelyett halálos, döbbsé csend támadt. Dalton most először, ténylegesen ráébredt, hogy születése óta egész életét az öreg Fejedelem uralkodása alatt élte le. A teremben sokan gondolták ugyanezt ugyanebben a pillanatban.

Minden szem Bertrandra szegeződött, aki úgy pislogott, mintha a könnyeit akarná visszatartani. Hangja halk és gyászos volt, ahogy folytatta.

- Hajtsuk meg a fejünket mindannyian, és imádkozzunk, hogy a Teremtő örködjön szeretett Fejedelmünk lelke fölé, és olyan méltó helyet adjon neki a túlvilágon, amit nagyszerű munkájával kiérdemelt. Azután pedig magatokra kell hagyni benneteket a vacsora mellett, amiről nekem le kell mondanom, mert azonnal össze kell hívnom az Igazgatókat, hogy megtegyék, ami ilyenkor a kötelességük.

Tekintve a helyzetünk rendkívüli komolyságát, hogy mind a Rahl Nagyúr, mind Jagang Császár a mi szövetségünket kéri, és fejünk felett a háborús veszély sötét fellegei gyülekeznek, Anderia népe nevében felkérem

az Igazgatókat, hogy még ezen az éjszakán nevezzék ki az új Fejedelmet, és bárki lesz is az az ember, iktassák be holnap reggel Fejedelmünké, hogy népünk újra visszanyerhesse közvetlen kapcsolatát a Teremtővel, és végre megkaphassuk azt a bölcs fejedelmi útmutatást, amit öreg Fejedelmünk kora és gyenge egészsége miatt nem tudott már megadni nekünk.

Teresa megragadta a férje ingujját.

- Dalton - suttogta, és tágra nyílt szemű csodálattal bámult Bertrand Chanboorra. - Dalton, tisztában vagy vele, hogy könnyen ő lehet az új Fejedelmünk?

Dalton nem akarta elrontani a felesége áhítatos bámulatát, ezért a tenyerét gyengéden Teresa vállára téve csak ennyit mondott:

- Reménykedhetünk benne, Tess.

Bertrand széttárta a karját, és felszólította a könnyes szemű vendégsereget:

- Kérlek titeket, jó emberek, hajtsatok fejet velem együtt, és imádkozunk.

Dalton idegesen járkált fel-alá az ajtó közelében, és amint Franca belépett, azonnal karon ragadta, beljebb vonta a szobába és becsukta mögötte az ajtót.

- Kedves Franca, úgy örülök, hogy látlak, és beszélgethetünk egy kicsit. Olyan rég jártál itt! Köszönöm, hogy eljöttél!

- Azt üzented, hogy fontos.

- Igen, az. - Dalton hívogatóan intett a boszorkány felé. - Foglalj helyet!

Franca maga alá simította a ruháját és leült az íróasztal előtti párnázott székre. Dalton az asztal sarkára ült. Közelebb akart kerülni Francához, hogy beszélgetésük kevésbé formálisnak hasson, mintha az asztal mögé ülne. Valami kemény tárgyat érzett maga alatt. Aztán felismerte mi az, és Joseph Ander apró könyvét arrébb söpörte az asztalon, hogy ne legyen útban.

Franca az arcát legyezte.

- Kinyitnád az ablakot, kérlek? Olyan fülledt a levegő idebent.

Bár kora hajnal volt, és a nap még fel sem jött a láthatár permére, Francának igaza volt. Máris forróság volt, és a nap tikkasztónak ígérkezett. Dalton mosolyogva állt fel, és sarkig tárta az egyik ablakot. Hátrapillantott, és amikor látta, hogy Franca még mindig elégedetlen, két további ablakot is kinyitott.

- Köszönöm, Dalton. Nagyon kedves tőled. Na, és most, mi az a fontos dolog?

Dalton visszajött, megkerülte az asztalt, és háttal nekitámaszkodott. Most egészen közélről nézett le az ülő asszonyra.

- Sikerült valamit is kihallgatnod az éjjel a lakomán? Ez nagyon fontos estély volt, a tragikus bejelentés miatt. Nagyon sokat segítenél, ha tudnál valamit mondani róla, mit beszéltek az emberek.

Franca csüggedtnek látszott. Barna gyapjúkendője takarása alól elővont egy, a derekán függő apró erszényt, tenyerébe vett belőle négy aranyat és Dalton elé tartotta.

- Tessék. Ennyit fizettél nekem, mióta... mióta gondjaim vannak a Tehetségemmel. Nem érdemeltem ki. Nincs jogom megtartani a pénzedet. Sajnálom, hogy ide kellett hívatnod, mert nem adtam vissza hamarabb a pénzt.

Dalton jól tudta, mekkora szüksége van Francának a pénzre. Mivel a Tehetsége nem működött, Franca nem tudott dolgozni, és hamarosan el fog fogyni a kevés megtakarítása. Mivel egyedül élt, férfi nélkül, dolgoznia kellett, ha nem akart éhezni. Az, hogy Franca mégis vissza akarta adni az aranyakat, nagyon komoly vallomással ért fel.

Dalton félretolta az asszony kezét.

- Nem, nem Franca. Nem akarom elvenni a pénzedet.

- Nem az enyém. Semmit sem tettem érte. Nincs jogom hozzá.

Ismét a férfi felé nyújtotta az érméket.

Dalton lágyan a két tenyere közé fogta Franca kezét.

- Franca, mi régi jó barátok vagyunk. Mondok én neked valamit. Ha úgy gondolod, hogy nem dolgoztál meg ezért a pénzért, akkor most alkalmat adok neked rá, hogy megszolgáld.

- Mondtam, hogy nem vagyok képes...

- Ezúttal nem a Tehetségedre van szükségem. Valami másról lenne szó, amit nyújtani tudsz nekem.

Franca elakadó lélegzettel hőkölt hátra.

- Dalton! Neked van feleséged! Gyönyörű, fiatal asszony...

- Nem, nem! - tiltakozott Dalton zavarodottan. - Nem, Franca. Nagyon sajnálom, ha bármilyen módon azt sugalltam volna, hogy... sajnálom, ha nem fejeztem ki magam érthetően.

Dalton izgalmas, vonzó nőnek tartotta Francát, még ha idősebb volt is valamivel nála, és meglehetősen különös természetű is volt. Bár ilyesmi eszébe sem jutott, és nem szándékozott ajánlatot tenni az asszonynak, mégis rosszul esett neki, hogy Franca ezt olyan visszataszítónak tartaná.

Franca hátradőlt a székében.

- Hát akkor mit akarsz?
- Az igazságot.
- Jaj, Dalton. Van ilyen igazság és van olyan igazság. Egyik kellemetlenebb, mint a másik.
- Bölcs szavak.
- Melyik igazságot akarod hát?
- Mi a gond a mágiával?
- Nem működik.
- Azt tudom. De azt is tudni akarom, miért.
- Csak nem akarsz áttérni a varázslómesterségre, Dalton?

A férfi mély lélegzetet vett, és könyörgő mozdulattal tette össze a kezét.

- Franca, ez számomra nagyon fontos. Meg kell tudnom, miért nem működik a mágia.
- Miért?

- Tudnom kell, vajon csak a te Tehetséged hagyott cserben téged, vagy általánosságban van gond a mágiával. A mágia sok ember életének fontos része Anderiában. Ha nem működik, azt nekem is tudnom kell, és a hivatalomnak fel kell készülni rá.

Franca gyanakvó tekintete megenyhült.

- Ó!
- Tehát mi a baj a mágiával, és mennyire általános a dolog?

Franca visszasüllyedt korábbi gyászos hangulatába.

- Nem mondhatom meg.
- Franca, igazán tudnom kell. Kérlek!

Franca felpillantott a férfira.

- Ne kérd tőlem, Dalton...
- De én kérem!

Franca csendben ült egy ideig, és a padlót bámulta. Végül megfogta Dalton egyik kezét, és belenyomta a négy pénzdarabot. Aztán felállt, és a férfi szemébe nézett.

- Elmondok neked, de nem fogadok el pénzt érte. Ez olyasmi, amit nem vehetsz meg pénzért. Csak azért mondom el, mert én... mert a barátom vagy.

Franca olyan arcot vágott, mintha Dalton éppen most ítélte volna halálra. Szinte összeroskadta a székében. Dalton melléje lépett.

- Nagyra értékelem a gesztusodat, Franca. Igazán.

Az asszony bólintott, de nem nézett fel.

- Valami nincs rendben a mágiával. Mivel te nem értesz hozzá, nem akarlak összezavarni a részletekkel. A lényeg, amit tudnod kell, hogy a mágia kihalóban van. Ahogy az én mágiám eltűnt, úgy enyészett el másoké is. Legyengült és eltűnt.

- De miért? Nem lehet ez ellen tenni valamit?

Ezen Franca elgondolkodott egy ideig.

- Nem, nem hiszem. Nem vagyok teljesen biztos benne, de elég jó okom van rá, hogy azt higgyem, maga az Első Varázsló is belehalt abba, hogy megpróbálta rendbe hozni a dolgot.

Dalton döbbenettel hallgatta a hírt. Számára ez elképzelhetetlen volt. Bár tényleg igaz volt, hogy semmit nem tudott a mágiáról, azért az emberekre gyakorolt számos jó hatását ismerte. Például Franca gyógyító képességét, amellyel nemcsak a beteg testnek, de a zavart léleknek is enyhülést tudott nyújtani.

Amit most hallott, sokkal jelentősebb újságnak tartotta, mint egy ember halálát, még ha az történetesen a Fejedelem volt is. Ez sokkal több mindennek a pusztulását jelentette.

- De visszatérhet még a mágia? Történhet valami, ami... meggyógyítja?

- Nem tudom. Ahogy mondtam, az ilyesféle dolgokban sokkal járatosabb embernek sem sikerült megfordítani a folyamatot, ezért hajlok arra, hogy azt higgyem, visszafordíthatatlan. Talán visszatérhet még a mágia, de félek tőle, hogy ehhez a dolog már túl messzire haladt előre.

- És mit gondolsz, milyen következményei lehetnek egy ilyen eseménynek?

Franca elsápadt, és csak ennyit mondott:

- Még csak elképzelni sem tudom.
- Foglalkoztál a problémával? Úgy értem komolyan elmélyedtél-e benne?
- Bezárkóztam, és mindent áttanulmányoztam, amit csak lehetett, megpróbáltam mindent, amire csak képes voltam. A múlt éjszaka volt az első alkalom hetek óta, amikor egyáltalán kivettem a lábam otthonról. - Franca homlokán összefutottak a ráncok. - Amikor a Miniszter bejelentette a Fejedelem halálát, mondott valamit a Rahl Nagyúrról is. Mi is volt az?

Dalton rájött, hogy a boszorkány annyira nem követte az anderiai politika mindennapjait, hogy tudomása sem volt a Rahl Nagyúr érkezéséről és a szavazásról. Neki viszont az új hírek ismeretében sürgős teendői akadtak.

- Ó, tudod, mindig vannak külföldi érdeklődők, akik versenyre kelnek az Anderiában termelt javakért. - Megfogta az asszony kezét, és felsegítette a székből. - Franca, köszönöm neked, hogy eljöttél, és megtiszteltél a bizalmaddal, elmondtam neked ezeket a híreket. Sokkal többet segítettél, mint el tudnád képzelni.

Franca zavarta, hogy most ilyen hirtelen csak úgy kitessekelik, de Dalton nem tehetett mást. Fontos teendői támadtak.

A boszorkány megállt. Arca csak centiméterekre volt Dalton arcától. Mélyen a férfi szemébe nézett, és ez a tekintet lenyűgözte Daltont, elveszett erő ide vagy oda.

- Dalton, ígérd meg nekem, nem kell megbánnom, hogy elmondtam neked ezt a dolgot.

- Franca, számíthatsz a...

Dalton zajt hallott maga mögött, és sarkon perdült. Francát védelmezően a háta mögé rántotta. Az ablakpárkányra egy hatalmas fekete madár röppent le. Dalton hollónak vélte, bár ilyen közről még soha nem látott egyet sem.

Az ijesztő madár kiterjesztett szárnyakkal az asztalra lebbent. Szárnyai kis híján átérték az íróasztal teljes hosszát. Szárnyvégeivel és csőrével is próbált megkapaszkodni a sima, lapos bőr írólapon, miközben dühös, csalódott káromogást hallatott, talán a kényelmetlen kapaszkodó miatt.

Dalton az asztal oldalához ugrott az ezüst pergamentekercs-tartóhoz és felkapta a kardját róla.

Franca a karját megragadva próbálta visszatartani.

- Ne, Dalton! Hollót megölni balszerencsét jelent!

Franca közbeavatkozása, és az, hogy holló hirtelen mozdulattal behúzta a nyakát, oda vezetett, hogy Dalton elhibázta a könnyű prédának ígérkező madarat.

A holló felháborodott káromogással és rikoltozással húzódott az asztal szélére. Dalton gyengéden, de határozottan félretolta Francát és csapásra lendítette a kardját. A holló óriási szemei követték a férfi mozdulatait. Felkapta a csőrébe a kis könyvet, ami egykor Joseph Ander tulajdona volt, és szárnyra kapott. Dalton becsapta az asztal mögötti ablakot, amin keresztül a madár bejött a szobába. A madár rátámadt a férfira, karmaival végigszántott a koponyáján. Közben Daltonnak sikerült becsuknia a második és a harmadik ablakot is. Kardjával a tollas fúria felé csapott, és valamit sikerült is felszínesen eltalálnia. A madár fülszaggató káromogással nekirepült a bezárt ablaknak.

Dalton és Franca karjukkal takarták el az arcukat a szerterobbanó üvegserepek és ablakkeretdarabok elől.

Mikor a férfi felnézett, azt látta, hogy a holló épp egy közeli fa ágán landol. Karmaival megragadja az ágat, megtántorodik, új fogást talál, és végül szilárdan megáll az ágon.

Dalton az asztalra hajította a kardot, és az anderiai csatalobogók közül lekapott egy lándzsát a falról. Hatalmas nyögéssel elhajította a fegyvert a törött ablakon át a holló felé.

A madár látta, mi következik, és csőrében még mindig megtartva a könyvet, fellebbent az ágról. A lándzsa épp hogy elkerülte. A holló méltóságteljes szárnycsapásokkal továtűnt a kora reggeli égbolton.

- Jó, hogy nem ölted meg - jegyezte meg Franca. - Az balszerencsét hozott volna.

Dalton dűhtől vöröslő arccal mutatott az asztalra.

- Ellopta a könyvet.

Franca vállat vont.

- A hollók kíváncsi fajzat. Gyakran ellopnak mindenfélét, hogy elvigyék a párjuknak. Tudod, hogy a hollók egy életre választanak párt?

Dalton összekuszálódott ruháját igazgatta.

- Tényleg?

- De a tojó megcsalja a hímeket. Néha, amikor a hím oda van, hogy gallyakat gyűjtsön a fészkekhez, a tojó más hímeket is magához enged.

- Csakugyan? - kérdezte Dalton bosszankodva. - És miből gondold, hogy ez érdekel engem?

Franca megrántotta a vállát.

- Csak úgy gondoltam, ez egy érdekes tény, amit nem árt, ha tudsz. - Közelebb lépett, és az ablakban esett kárt szemlélte. - Értékes könyv volt?

Dalton gondosan lesöpörte a válláról az üvegszilánkokat.

- Nem. Szerencsére csak egy senki által nem értett, rég halott nyelven íródott, haszontalan öreg könyv volt.

- Aha - mondta Franca. - Legalább ebben szerencséd van. Örülj, hogy értéktelen volt.

Dalton csípőre tette a kezét.

- Most nézd meg ezt a felfordulást! Nézd csak meg! - Felkapott néhány fekete tollat és kidobta a törött ablakon. Észrevett az íróasztalán egy bíborszínű cseppet. - De legalább a vérével fizetett a zsákmányáért.

14. FEJEZET

- Eljött az ideje - szókokolt Bertrand Chanboor, Anderia újonnan megválasztott és felszentelt fejedelme az erkélye alatt összegyűlt, az egész teret betöltő, a környező utcákat is elárasztó hatalmas tömeghez -, hogy fellépjünk a gyűlölet ellen.

Mivel tudta, hogy az éljenzés el fog tartani egy ideig, kihasználta az alkalmat, hogy lepillantson Teresára. Az asszony bátran felmosolygott rá, miközben égő szemeit nyomkodta. Majdnem egész éjjel fenn volt, és imádkozott a Teremtőhöz, hogy őrizze az elhunyt Fejedelem lelkét, és adjon erőt az utódának.

Dalton is majdnem egész éjjel fenn volt, Bertranddal és Hildemarával tervezték meg az új fejedelem reggeli beszédét. Bertrand elemében volt. Hildemara újdonsült dicsőségében sütkérezett. Dalton tartotta a gyeplőt és fogta vissza őket.

A hadművelet megkezdődött.

- Mint Fejedelmek, nem tűrhetem tovább az Anderia népére kényszerített kegyetlen igazságtalanságot! A Rahl Nagyúr d'harai. Mit tudhat ő arról, mire van szüksége a mi népünknek? Idejön hozzánk, először életében, és azonnal azt követel, hogy a kénye-kedvére bizzuk az életünket.

A tömeg fújolt és piszegett. Bertrand rájuk hagyta egy ideig.

- Mit gondoltok, mi történik majd veletek, jó hakenek, ha a Rahl Nagyúr kedve szerint alakulnak a dolgok? Azt hiszitek, törődik is ő majd egy pillanatig is veletek? Mit gondoltok, érdekelni fogja őt, hogy van-e mit ennetek, van-e mit fölvennetek, van-e munkátok? Mi keményen dolgoztunk rajta, hogy munkához jussatok, törvényeket hoztunk érte, mint a Winthrop Egyenlő Munkavállalási Lehetőségek Törvénye, amelyet azért alkottunk meg, hogy Anderia javaiból egyenlően juthasson mindenkinek.

Szünetet tartott, hogy megéljenezhessék.

- Harcolunk a gyűlölet ellen. Küzdünk azok ellen, akik nem törődnek vele, ha a mi gyermekeink éheznek. Azért dolgozunk, hogy Anderiában minden ember élete jobbra váljék. Na és mit tett értünk ez a Rahl Nagyúr? Semmit! Hol volt ő, mikor a gyerekeink enni kértek? Hol volt, amikor a férfaink nem találtak munkát maguknak?

Valóban azt akarjátok, hogy minden eddigi munkánkat, minden eredményt, amit elértünk, egyetlen kézlegyintéssel eltörölje ez a kegyetlen ember és kiváltságos felesége, az Inkvizítor Anya? Éppen most, amikor reformjaink legkritikusabb szakaszához értünk? Most, amikor annyi mindent tehetnénk Anderia népéért? Mit tud az Inkvizítor Anya az éhező gyermekekről? Van neki gyermeke egyáltalán? Nincs!

Bertrand új lendületet vett, és öklével az erkély korlátját ütve hangsúlyozott minden egyes mondatot.

- Az a pusztaság, hogy a Rahl Nagyurat csak a saját mágikus hatalma érdekli. Csak a kapzsisága hozta el közénk. Azért jött ide, hogy a saját önző céljaira használja fel a mi hazánk földjét.

Gonosz varázslataival megmérgezné a vizeinket! Nem halászhathatnánk többé, mert mágiájával holt vizekké változtatná tavainkat, folyóinkat, még az óceánunkat is, hogy megteremtse démoni varázslatokkal rettentő fegyvereit a háborújához.

Az emberek meghökkenten és haragosan hallgatták ezeket az új híreket. Dalton felmérte a tömeg reakcióját minden egyes mondatra, hogy a későbbi beszédek minél hatékonyabbra csiszolja, és hogy a leghatásosabb fordulatokat felhasználja vidéki ügynökei révén a Rahl Nagyúr elleni hírverési kampányához.

- Sötét és gonosz lényeket hoz létre, hogy előnyökhöz juthasson igazságtalan háborújában. Nyilván hallottatok már róla, hogy rejtélyes, megmagyarázhatatlan halálesetek történnek. Gondoljátok, hogy ezek véletlenek? Ó, nem! Ez a Rahl Nagyúr mágiája! Ő hozta létre azokat a pokoli varázsteremtényeket, amelyeket aztán rátok szabadított, hogy kipróbálja, milyen hatásosan tudnak gyilkolni. Ezek a gyilkos lények halálra égetik és vízbe ölik az ártatlan embereket. Másokat a házaik tetejére vonszolnak ezek az éjszakai rémek, és onnan taszítják a halálukba a szerencsétleneket.

Az emberek visszafojtott lélegzettel hallgatták az új Fejedelmet.

- Rajtunk kísérletezik, hogy háborús eszközeit tökéletesítse. Sötét mágiája miazmás ködöt borít országunkba, ami beszívárog minden házba, minden zugba. Szeretnétek, ha gyermekeitek a Rahl Nagyúr alattomos mágiáját lélegeznék be? Ki tudja, milyen kinszenvedéssel pusztulnának el azok az ártatlan gyermekek, akik belélegeznék nemtörődöm módon előidézett varázslatainak az illatát? Ki tudja, hogyan torzulna el a kis testük, ha olyan tóban úszkálnának, amit a Rahl Nagyúr mágiája itatott át?

Hát ezt idézzük a saját fejünkre, ha nem sikerül elhárítani a fejünk fölül ennek a gonosz embernek a hazánk elleni becstelen terveit! Bele fogunk fulladni a gonosz mágikus ködbe, hogy ide hozhassa befolyásos barátait, és elraboltassa velük földünk kincseit! Ez a valódi oka, amiért eljött ide közénk!

A nép mostanra már valóban megrémült.

Dalton Bertrandhoz hajolt, és a szája sarkából odasúgta:

- A miazmás levegő és a mérgezett víz volt a legijesztőbb hatással rájuk. Ezt erősítsd meg.

- Hát ezt jelenti, barátaim, ha ezt a zsarnokot hagyjuk szabadon kószálni az országunkban! Maga a levegő, amit belélegzünk, még az is telítve lesz az ő baljós mágiájával, az ivóvizünk lesz megbűvölve boszorkányos praktikái által. Ő és kísérete kinevet bennünket, keményen és becsületesen dolgozó embereket, anderitákat és hakeneket egyaránt, közben a mi verejtékünkön és vérünkön ő hízik kövérré. Tiszta vizeinket és levegőnket használja fel rettentő mágikus lényeinek kitenyésztésére, hogy olyan háborút folytasson, amire senkinek nincsen szüksége.

Az emberek dühösen ordítottak, és az öklüket rázták a csúf igazságok fölötti haragjukban, amiket újdonsült Fejedelmük tárt eléjük. Rémület, undor és meghökkenés volt bennük, de legfőképpen harag. Sokakban ehhez még

a Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya iránti kiábrándultság is hozzájárult, meg a sértődöttség, hogy bolonddá tették őket. Másokban a szívtelen, idegen hatalmasságokkal szembeni gyanakvásuk nyert megerősítést.

Bertrand felemelte a kezét.

- A Birodalmi Rend felajánlotta, hogy a terményeinket jóval a szokásos árak felett megvásárolja.

Éljenzés, fütttyögetés a tömegben.

- A Rahl Nagyúr el akarja lopni a terményt tőletek! Ti döntötök, jó emberek! Ennek a messzi D'Harából jött gonosz varázslónak a hazugságait hallgatjátok meg, aki ravaszsággal akar rávenni benneteket, hogy önként adjátok fel a jogaitokat, aki arra használná a mi területünket, hogy mágikus szörnyetegeket tenyészten rajta haszontalan háborújához, aki hagyná, hogy gyermekeink éhen haljanak, vagy örült mágiája ártalmas hatásának essenek áldozatul; vagy kitűnő áron eladjátok a terményeiteket a Birodalmi Rendnek, és olyan gazdaggá teszitek a családjaitokat, mint még ezelőtt soha.

A tömeg most már teljesen belelkesült. Az emberek, akikben frissen keletkezett bizalom élt új Fejedelmük iránt, most először hallottak szilárd érveket arról, miért kellene elutasítaniuk a Rahl Nagyúr indítványát. Sőt, hogy miért kell félniük tőle. Legfőként pedig, hogy miért kell gyűlölniük a Rahl Nagyurat.

Dalton a kezében tartott listáról kihúzott néhány kifejezést, mikor látta, hogy nem bizonyultak elég hatásosnak, másokat, amelyekkel a legnagyobb hatást érték el, bekarikázott. Ahogy Bertraddal együtt számítottak is rá, a „gyermekek”-re való hivatkozások váltották ki a legerősebb érzelmi reakciókat. Kis híján ott helyben lázadás tört ki, amikor a szörnyű dolgokat ecsetelték, amik a gyermekekkel történni fognak. Ha csak megemlézték a szót, hogy „gyermekek”, a hallgatóság fejéből máris elpárolgott minden józanság és megfontolás.

A „háború” szó is megtette a hatást, amit vártak tőle. Az emberek elszörnyedtek, mikor azt hallották, a Rahl Nagyúr az, aki a háborút erőlteti, és hogy a háborúra nincs is szükség. Az emberek minden áron a békét akarják. Mire rájönnek, milyen árat kell fizetniük érte, már régen késő lesz.

- Túl kell lépniünk ezen az alattomos akción, jó népem. Túl kell lépniünk rajta, és újra Anderia dolgaival kell foglalkoznunk. Nem annak van itt az ideje, hogy feladjunk mindent, amit eddig elértünk és rabszolga néppé alacsonyodjunk ennek az idegenből jött varázslónak a csizmasarka alatt, egy olyan ember rabszolgáivá, aki a hatalom és vagyon megszállottja, aki bele akar rángatni minket az örült háborújába. Élhetünk békében továbbra is, ha adunk esélyt egyáltalán a békének. A Rahl nagyúr nem ad.

Tudom, hogy ez az ember félrehajítaná hagyományainkat és hitünket, és ti Fejedelem nélkül maradnátok, mégsem magam miatt aggódom, hanem miattatok. Annyi minden tennivalóm van még, annyi szeretetet kell még nyújtanom Anderia népének! A közösség kiemelt, megáldott és felkent engem - és annyi mindent kell még visszaadnom ezért a közösségnek!

Kérlek titeket, könyörgök nektek, hogy Anderia büszke népeként mutassátok ki megvetéseketek ez iránt a ravasz d'harai démon iránt! Mutassátok meg neki, hogy kiismertétek alattomos szándékait! Rajtam keresztül maga a Teremtő kívánja tőletek, hogy szálljatok szembe a Rahl Nagyúrral, és tiszta lelkiismeretetek érdekében egy X-szel húzzátok keresztül gonosz törekvéseit. Húzzátok keresztül a ravaszkodását! Húzzátok keresztül a hazugságait! Húzzátok keresztül a zsarnokságot! Húzzátok keresztül őt magát, és az Inkvizitor Anyát is!

A tér harsogott. A környező házak is beleremegtek a szünni nem akaró ordítózásba. Bertrand keresztbe tette magasra emelt karjait, hatalmas X-et mutatva, hogy mindenki lássa. Örjöngve éljeneztek.

Bertrand oldalánál Hildemara is éljenzett, közben a nagyközönség számára tartogatott rajongó tekintettel bámulta a férjét.

Mikor a tömeg nagy sokára elhalkult, Bertrand csendet kérve emelte fel a kezét, és teátrális gesztussal a feleségére mutatott, mintegy bemutatva őt a hallgatóságnak. A nép majdnem olyan hosszan éltette az asszonyt, mint a férjét.

Hildemara, aki minden mértéken felül kiélvezte új szerepét, széttárt kézzel intette csendre a tömeget. Szinte azonnal sikerrel járt.

- Anderia jó népe! El sem tudom mondani, milyen büszke vagyok rá, hogy ennek a nagy embernek a felesége lehetek...

Hangját elnyomta a tömeg tomboló éljenzése. Hildemara kitárt karokkal állt, míg végre újra csend lett.

- Nem tudom elmondani, milyen féltéssel figyeltem, hogy a lelkét is kiteve dolgozik az anderiai nép javáért. Fáradhatatlanul dolgozott a népért, nem törődve elismeréssel, jutalommal, még a saját étkezését és pihenését is feláldozva.

Mikor arra kértem, pihenjen egy keveset, mindig azt válaszolta: „Hildemara, amíg éhező gyermekek lesznek ebben az országban, addig én nem pihenhetek”.

Ezekre a szavakra a tömeg újból örjöngő ünneplésbe tört ki. Dalton félrefordulva kortyolt egyet a borostömlőből. Teresa megragadta a férje karját.

- Dalton - suttogetta. - A Teremtő meghallgatta az imáinkat, és nekünk adta Bertrand Chanboort, hogy Fejedelmünk legyen.

Dalton kis híján elnevette magát, de látva a csodálatot a felesége szemében, amivel az új Fejedelemre nézett,

idejében visszafogta magát. Felsőhajtott. Nem a Teremtő adta ezeknek Bertrandot Fejedelmül, hanem ő, Dalton.

- Tess, töröld meg a szemed! A java még csak ezután jön.

Hildemara folytatta.

- Ezeknek az éhező gyerekeknek az érdekében kérlek titeket, mindannyian vessétek el magatoktól a gyűlöletet és széthúzást, amit a Rahl Nagyúr akar a népünk között elhinteni!

Utasítsátok el az Inkvizitor Anyát is, hiszen mit tudhat ő az átlagemberekről? Ő gazdagságba, kiváltságok közé született. Mit tudhat ő a kemény munkáról? Mutassátok meg neki, hogy születési jogon szerzett uralma véget ért! Mutassátok meg neki, hogy nem vetjük önként alá magunkat az undorító bánásmódnak, amivel ő a szegény dolgozó népet lekezeli. Mutassátok meg neki, hogy elítélitek az ő kivételezett életmódját! X-et az Inkvizitor Anyára, és basáskodó elvárásaira olyan emberektől, akiket nem is ismer!

Én azt mondom, a Rahl Nagyúr és az Inkvizitor Anya már így is éppen elég gazdagok. Ne adjátok oda nekik még a ti értékeiteket is! Semmi joguk hozzá!

Dalton ásitozott és a szemeit dörzsölte, miközben az éljenzés a Chanboor név kántálásába csapott át. Már nem is emlékezett rá, mikor aludt utoljára. Egy kicsit meg kellett csavargatnia az egyik Igazgató karját ahhoz, hogy a fejedelmválasztás egyhangú eredményt hozzon. Az egyhangú szavazásból ugyanis a nép isteni beavatkozást olvasott ki a megválasztott Fejedelem érdekében, és ez jelentősen erősítette a Fejedelem legitimitását és hatalmát.

Mikor végül Bertrand újra beszélni kezdett a tömeghez, Dalton csak félig hallgatott oda mindaddig, amíg meg nem hallotta a saját nevét.

- Egyéb okok között, amelyeket számosságuk miatt most nem említek, ez is késztetett arra, hogy a kiválasztás folyamatában személyesen is részt vegyek. Különös büszkeséggel mutatom be nektek a Kultúra új Miniszterét, azt az embert, aki legalább olyan jól fog irányítani és szolgálni benneteket, mint bármelyik korábbi előde. - Bertrand kitarított karral mutatta: - Íme, Dalton Campbell.

Dalton oldalánál Teresa térdre hullott és meghajolt Bertrand irányába.

- Ó Fejedelem, nagyságos urunk, köszönöm neked, hogy ilyen elismerésben részesítetted a férjemet! Áldjon meg a Teremtő érte, amit az érdekében tettél.

Dalton nem érzett semmiféle büszkeséget a kinevezése alkalmából. Inkább egy kissé csalódott volt. Teresa tudta, mennyi munkát fektetett bele Dalton, hogy eljusson idáig, most mégis minden érdemet Bertrand Chanboornak tulajdonított.

Hát ekkora hatalma volt a Fejedelem szavának. Ahogy Dalton elnézett az éljenző tömeg fölött, és azokon a szavakon gondolkodott, amit Bertrand és Hildemara támogatására fog majd elmondani, úgy érezte, mégis csak jól van ez így, hiszen az átlagembereket is ugyanilyen erősen fogja befolyásolni az, hogy a Fejedelem ilyen nyíltan állást foglalt az eljövendő szavazás ügyében.

De ez még mindig nem volt minden. Az utolsó simítás a művön még hátra volt.

Ahogy az ajtó lassan, nehézkesen kinyílt, a bűz olyan mellbevágó erővel robbant ki rajta, mint egy kétségbeesetten menekülő rab. Dalton semmit sem látott a sötétségben. Csettintett az ujjaival, mire a nagytetű anderiai ör kikapta rozsdás tartóiból a két legközelebbi fáklyát, és sietve odavitte.

- Biztos vagy benne, hogy még életben van? - kérdezte Dalton. - Megnézitek néha egyáltalán?

- Él, Miniszter Úr.

Dalton egy pillanatra nem értette, kinek szól az ör, aztán szinte megtántorodott a rang részegítő hatalmától. Még most is, ha valaki az új címén szólította meg, a pillanat egy töredékéig nem jött rá, hogy neki szóltak. Már a hangzása is szédületet okozott: Dalton Campbell, a Kultúra Minisztere.

Az ör előre mutatott a fáklyával.

- Erre, Campbell Miniszter Úr!

Dalton emberi testeken lépkedett keresztül, amelyek olyan mocskosak voltak, hogy alig tűntek ki a zsíros-szürke padló háttéréből. A lefeketült téglapadló közepén egy mélyedésben szennyes víz csordogált. Ahol a terembe belépett, ivóvízként szolgált úgy, szennyesen, ahogy volt. Ahol kilépett, már latrina és szennyvízcsatorna volt. A falakon, a padlón, az emberek testén férgek, élősködők nyüzsgtek.

A csatorna túlsó oldalán, a távolabbi falon apró, rácsos ablak nyílt körülbelül fejmagasságban egy sikátorra. A nyílása túl kicsi volt ahhoz, hogy egy emberi test átférjen rajta. Ha egy fogoly családjának, vagy barátainak számított valamit, hogy a fogoly él-e hal-e, eljöhettek a sikátorba, és az ablakon keresztül megetethették a rabot.

Mivel a rabok keze és lába mozgásuk korlátozása céljából fakalodába volt zárva, nem tudtak verekedni egymással az élelemért. Nem sokkal voltak képesek többre, mint hogy a padlón heverjenek. A kaloda miatt járkálni sem tudtak: legjobb esetben apró ugrásokkal közlekedtek. Ha eléggé ki tudták húzni magukat, a szájuk felért az ablak közelébe, és elfogadhatták az ételt. Ha senki nem etette őket, hát éhen haltak.

A foglyok mind mezítelenek voltak. A fáklyafény zsíros, feketére mocskolódott testekről verődött vissza. A fényben Dalton észrevette, hogy az egyik fogoly történetesen egy csontvázsovány, fogatlan vénasszony. Dalton abban sem lehetett biztos, hogy valamennyi test, amit lát, élő emberé. Egyesek meg sem moccantak, amikor

átlépett felettük.

- Meglep, hogy még él - mondta Dalton az őrnek.

- Maradtak még hívői. Ők mindennap eljönnek, és megetetik. Ő meg evés után szónokol hozzájuk az ablakon át. A hívők meg ott ülnek a sikátorban, és úgy hallgatják a zavaros fecsegését, mintha lenne bármi jelentősége is annak, amit mond.

Daltonnak fogalma sem volt róla, hogy ennek az embernek még mindig vannak követői. Ez külön haszon volt. A megmaradt hívők segítségével a mozgalom nagyon gyorsan újtára indítható.

Az őr a fáklya végével mutatta meg a keresett foglyot.

- Ott van, Campbell Miniszter. Ő az.

Az őr belerúgott az oldalán fekvő emberbe.

Az feléjük fordította a fejét. A sunyi, kushadó pillantás helyett, amit Dalton várt, a fogoly rájuk tekintő szeméből tüzes indulat sugárzott feléjük.

- Serin Rajak?

- Úgy van - mordult a fogoly. - Mit akarsz?

Dalton letérdelt a rab mellé. Csak második kísérletre sikerült levegőt vennie, olyan tömény bűz áradt a földön heverő testből.

- Éppen most neveztek ki a Kultúra Miniszterének, Rajak Mester. Csak ma. Első dolgom volt, hogy helyrehozzam az igazságtalanságot, ami veled történt.

Dalton látta, hogy a rabnak csak fél szeme van. A másik helyén besüppedt, csúf hegekkel teli sebhely lapult.

- Igazságtalanság! A világ teli van igazságtalansággal. A mágia szabadon garázdálkodik, és kárt okoz az embereknek. Engem is mágia juttatott ide. De én nem adtam fel. Nem, bizony. Nem, uram! Én soha nem fogok behódolni a mágia gonoszsága előtt!

Boldogan áldoztam fél szemem világát az ügyért! Egy boszorkány vette el. Ha azt várod, hogy megtagadjam szent háborúmat a mágia aljas lakásai ellen, hát inkább hagyj itt. Hagyj itt, hallod? Menj innen! Soha nem adom meg magamat nekik!

Dalton egy kissé visszahátrált, mikor a rab vad vadul vergődni kezdett a padlón, kötelekeit rángatva, amelyekről egy akár csak félig épeszű ember is azonnal megállapíthatta volna, hogy nem fognak engedni Serin erőtlen próbálkozásainak. Addig vonaglott és rángatózott, amíg a csuklóján a köteleket pirosra nem kezdte színezní a kicsorduló vér.

- Nem fogom feladni a mágia elleni harcomat! Hallod?! Nem adom meg magamat azoknak, akik mágiával büntetnek bennünket, a Teremtő híveit!

Dalton a fogoly mocskos, zsíros vállára tette nyugtató kezét.

- Félreérted, uram. A mágia komoly károkat okoz az országunknak. Emberek égnek el mágikus tüzekben, rejtélyes módon vízbe fullnak, ok nélkül leugrálnak háztetőkről és hidakról...

- Boszorkányok!

- Mi is attól tartunk, hogy...

- Boszorkányok, akik megátkozzák az embereket! Én megpróbáltalak figyelmeztetni benneteket, de ti, bolondok, nem hallgattatok rám! Én segíteni akartam! Én meg akartam tisztítani tőlük az országot!

- Ezért vagyok most itt, Serin. Én hiszek neked. Szükségünk van a segítségedre. Azért jöttem, hogy kivigyelek innen, és a segítségedet kérjem.

A fogoly felbámult Daltonra, egyetlen szeme fehérje úgy villogott ki feketére mocskolódott arcából, mint világítótorony fénye az éjszakában.

- Hála legyen a Teremtőnek - suttopta. - Végre! Végre beteljesíthetem az Ő küldetését!

15. FEJEZET

Richardot megdöbbsentette a látvány. A széles sugárút tömve volt emberekkel. Szinte mindenkinek fáklya volt a kezében, és a magasra emelt fáklyák fényében mintha testetlen arcok tengere hullámozott volna Szépmező tágas főútvonalán. Az arcóceán körülhőmpölyögte az út közepére ültetett fákat és az alattuk elhelyezett padokat, amelyek fával benőtt szigetekként állták a hullámokat.

Már erősen sötétedett. A távoli hegyek csúcsai mögött lebukó nap visszfénye rózsás szegélyű sötétbíbort foltként bukkant ki a gyülekező fellegek egy részén át a nyugati égen. Az ólomszegélyű viharfelhők egész délután gyülekeztek a város felett. A messzeségből néha ritkás villámot kísérő tompa mennydörgés morajlott fel. A nyirkos levegőben esőszag úszott, ugyanakkor a lovak patái alól fojtogató por kavardott fel. Ritkásan le-lepottyant egy-egy kövér esőcsepp, amely magában hordozta a hamarosan utána jövő többiek ígétét.

A d'harai katonák acél védőgyűrűként vették körül Richardot, Kahlant és Du Chaillut. Körülöttük a tömegből kiemelkedő lovasok elnyúlt ellipszise az arctengeren ringó csónakra emlékeztette Richardot. A katonák gyakorlottan oldották meg, hogy megnyissák maguk előtt a tömeget, mégis elkerülték annak látszatát, hogy erővel terelik félre az embereket az útjukból. A sokaság nem törődött a katonákkal és az általuk őrzöttekkel. Figyelmük

arrafelé irányult inkább, amerre mindenki igyekezett, vagy talán csak túl sötét volt ahhoz, hogy felismerjék, kiket kísérnek a katonák. Esetleg azt hitték, az anderiai hadsereghez tartoznak.

A Baka Tau Mana Kardmesterek eltűntek mellőlük. Néha előfordult, hogy ezt tették. Richard tudta, hogy ilyenkor stratégiai pozíciókba helyezkedtek esetleges veszély esetére. Du Chaillu ásitózott. Hosszú nap végén jártak, egész nap utaztak, hogy visszajussanak Szépmezőbe.

Richardnak nem tetszett, amit látott, és egész csapatát letérítette a főutcáról egy elhagyatott kis mellékutca a központi tér közelében. A sűrűsödő homályban leszállt a lováról. Közelebről is szeretne volna megnézni, mi történik, de nem akarta, hogy az emberek annyi katonával körülvéve lássák. A d'hariaiak jó harcosok voltak, de ekkora tömeggel szemben mégsem lett volna semmi esélyük. Egy bolynyi apró hangya is képes legyőzni egyetlen, náluk sokkal nagyobb testű rovar.

Richard így katonái többségét hátrahagyta, hogy várakozzanak és őrizzék a lovakat, míg Kahlannal és néhány emberével elindult, hogy körülnézzen. Du Chaillu nem kérdezte, hogy velük tarthat-e, egyszerűen csak velük tartott. Jiaan, aki közben számára kielégítő mértékben felderítette a terepet, és viszonylag biztonságosnak ítélte meg a helyzetet, szintén csatlakozott hozzájuk. Megálltak egy, a főtérre nyíló észak-déli irányú kisebb utca torkolatában, megbújtak az utcát szegélyező kétemeletes házak árnyékában, és figyeltek.

A tér közepén egy alacsony kőkorláttal bekerített téglaművelvény állt, ahonnan közérdekű bejelentéseket szoktak tenni, vagy beszédeket tartani. Mielőtt Richard elhagyta a várost, ő is innen beszélt az érdeklődő, komoly gondolkodású emberekhez. Richard és Kahlan visszafelé útjukon azért tértek be Szépmezőbe, hogy még egyszer szónoklatot tartsanak a város lakóihoz, mielőtt folytatják útjukat a birtokra. Fontos és sürgős feladatuk volt, hogy elkezdjék az összes, Joseph Ander által írt vagy róla szóló könyv farsztó, tüzetes átfésülését, olyasmi után kutatva, ami kulcsot adhat a Harmóniák megfékezéséhez, de Richard még egyszer meg akarta erősíteni azokat a pozitív érzéseket, amelyeket előző beszéde alkalmával keltett a szépmezőiekben.

Az elmúlt pár napban a Harmóniák garázdálkodása sokkal súlyosabbá vált. Mintha mindenütt ott lettek volna egyszerre. Richard és Kahlan sikeresen megakadályozta, hogy saját emberei közül is néhány beleugorjon a tűzbe vagy arccal a vízbe boruljon, és segítettek nekik legyőzni az ellenállhatatlan készletet a halálra. Más esetekben nem értek oda idejében. Egyikük sem aludt túl sokat az utóbbi időben.

Az összegyűlt sokaság egyszerre kántálni kezdett:

- Nem akarunk háborút! Nem akarunk háborút! Nem akarunk háborút!

Tompa zúgásként hangzott, mélyen, követelőzően morajlott, akár a távoli mennydörgés.

Richard alapvetően jó gondolatnak tartotta, olyasmin, amit maga is teljes szívéből osztott a kántálókkal, de igencsak zavarta az emberek szemében villogó harag, és a kántálás feszült, dühös felhangja. A zúgó kántálás eltartott egy ideig, mint a pusztákon gyürkőző, erőt gyűjtő, egyre fokozódó vihar folyamatos morajlása.

Egy ember az emelvény közelében a vállára emelte a kislányát, hogy az emberek jobban láthassák.

- A lányom mondani akar valamit! Hagyjátok, hadd beszéljen! Kérlek, hallgassátok meg a gyermekemet!

A tömegből bátorító kiáltások hallatszottak. A kislány, olyan tíz-tizenkét éves, felkapaszkodott az emelvény oldalán lévő lépcsőkön, majd határozott léptekkel elmasírozott az emelvény tetején egészen a korlátig. A tömeg elcsendesedett, hogy jobban hallhassa a gyermeket.

- Kérlek, drága Teremtőnk, hallgasd meg az imáinkat! Ne engedd, hogy a Rahl Nagyúr háborút csináljon! - kezdte a kislány egyszerű, gyermeki buzgalomtól fűtött hangon. Lepillantott az apjára, aki bátorítóan bólintott felé. A kislány folytatta: - Nekünk nem kell ez a háború. Kérlek, Teremtőm, add, hogy a Rahl Nagyúr adjon esélyt a békének!

Richard úgy érezte, mintha jéglándzsával döfnék keresztül a szívét. Meg szeretne volna magyarázni ennek a gyerekeknek... Ezernyi dolgot akart volna megmagyarázni neki, de tudta, a kislány egyetlenegy sem értene meg belőlük. Hűvös megnyugtatóként érezte meg Kahlan kezét a hátán.

Most egy másik kislány kapaszkodott fel az emelvényre, talán egy-két évvel fiatalabb az előzőnél. Együtt ismételték:

- Kérlek, Teremtőm, add, hogy a Rahl Nagyúr adjon esélyt a békének!

Hamarosan hosszú sor alakult ki, szülők álltak sorba különböző korú és nemű gyermekeikkel az emelvény előtt. Minden gyerek hasonló tartalmú szöveget mondott. Legtöbbször egyszerűen előre léptek, és csak annyit mondtak:

- Adjunk esélyt a békének!

Úgy tűnt, egyesek meg sem értették a szöveg jelentését, amit elmondtak, mielőtt visszatértek volna büszkén feszítő szüleikhez.

Richard számára nyilvánvaló volt, hogy ezek a gyermekek egész nap tanulták az elmondandó szövegeiket. A szavak nem gyermeknyelven szóltak. Ez azonban aligha enyhítette Richard kínját, mert az is világos volt, hogy a gyerekek mélyen el is hiszik, amit mondatnak velük.

Voltak köztük, akik vonakodtak szerepelni, voltak, akik idegesen feszengtek az emelvényen, de a nagy többségük büszke és boldog volt, hogy részese lehet a nagy eseménynek. A hangjukból kicsengő szenvedély és meggyőződés alapján Richard meg tudta mondani, hogy a nagyobbak komolyan hisznek benne, hogy mély értelmű

szavaikkal képesek lehetnek megváltoztatni a történelem menetét, elháríthatnak valamit, ami számukra csak értelmetlen pusztulás, mindenkire csak rosszat jelentő katasztrófa volt.

Egy kisfiú azt kérdezte:

- Drága Teremtőm, miért akarja a Rahl Nagyúr bántani a gyerekeket? Add, hogy esélyt adjon a békének!

A tömeg tombolva éljenezte a kicsit. A gyerek látta, milyen hatást váltott ki. Erre büszkén újra elmondta a szövegét. Újra megéljenezték. A hallgatóság között sokan sírva fakadtak.

Richard és Kahlan szótlanul is sokat mondó pillantást váltottak egymással. Mindkettőjük számára nyilvánvaló volt, hogy itt nem az érzelmek spontán túlsordulásáról van szó. Ez egy megrendezett, sokszor elpróbált színházi előadás volt. Kaptak már jelentéseket ilyesféle megmozdulásokról, de most, hogy közvetlenül is tapasztalta, Richardban megfagyott a vér.

Most egy férfi lépett az emelvényre, akit Richard felismert, ő volt a Prevot nevű Igazgató.

- Rahl Nagyúr, Inkvizitor Anya! - kiáltotta a férfi a tömeg feje felett. - Ha most hallanátok engem, megkérdezném tőletek, miért hoztátok el gonosz mágiátokat a mi békeszerető népünk közé? Miért akartok belerángatni minket a háborúba, a háborúba, amit mi nem akarunk? Hallgassátok a gyermekeket, mert az ő szavaik a bölcsesség szavai. Oktalanság összecsapást kezdeményezni tárgyalások nélkül. Ha jelentene számotokra bármit is az ártatlan gyermekek élete, tárgyalóasztalhoz ülnétek a Birodalmi Renddel, és úgy igyekeznétek elsimítani a vitáitokat. A Rend hajlandó erre, akkor ti miért nem? Talán azért akarjátok ezt a háborút, hogy erővel elvehessétek, ami jog szerint nem a tiétek? Hogy rabságba hajthassátok, akik ellenállnak nektek?

Halljátok meg ezeknek a gyermekeknek a bölcsességét, és kérlek benneteket mindenre, ami jó, adjatok esélyt a békének!

A tömeg felkapta a refrént, és kántálni kezdte:

- Adjatok esélyt a békének! Adjatok esélyt a békének! Adjatok esélyt a békének!

Az Igazgató egy darabig rájuk hagyta, aztán újra beszélni kezdett.

- A mi új Fejedelmünk sokat akar tenni értünk. Égető szükségünk van az ő irányító kezére. Miért kell a Rahl Nagyúrnak elvonnia őt az értünk végzett munkájától? Miért akarja a Rahl Nagyúr veszélyeknek kitenni a mi gyermekeinket?

- Kapzsiságból! - válaszolta meg kiáltva saját kérdését a szónok. - Kapzsiságból!

Kahlan békítőleg tette a kezét Richard hátára, de Richard vajmi kevés békességet érzett magában. A szeme előtt vált a hazugságok lángjának martalékává minden erőfeszítése, amit ennek a népnek az érdekében tett.

- Drága Teremtőnk! - Kiáltotta Prevot Igazgató, imára kulcsolt kezeit az égre emelve. - Hálát adunk neked a mi új Fejedelmünkért! Ezért a páratlan tehetségű, egyedülálló áldozatkészségű férfiert, a legerkölcösebb Fejedelemért, aki valaha is uralkodott közöttünk. Kérlek, Teremtőnk, adj neki erőt a küzdelemhez a Rahl Nagyúr gonosz fortélyai ellen!

Prevot Igazgató kitérte a karjait.

- Kérlek titeket, jó emberek, ítéljétek meg magatok ezt a messziről jött idegent. Azt az embert, aki az egész Középföld vezetőjét, az Inkvizitor Anyát vette el tőlünk.

A tömeg fokozódó elégedetlenséggel morajlott fel. Végére is az Inkvizitor Anya az ő Inkvizitor Anyájuk is volt.

- Nos, ennek az embernek, aki hangos szóval hirdeti mindnyájunknak, hogy milyen alkalmas erkölcsi vezetőnknek, hogy ő csak az igazságra vágyik, ennek az embernek már van egy másik felesége is! Bármerre jár, viszi magával azt is, aki az ő kölykétől gömbölyödik. És mialatt ez az asszony a Rahl Nagyúr még meg nem született gyermekét hordozza a testében, a Nagyúr feleségül veszi az Inkvizitor Anyát, és ágyasaként hurcolja magával! Vajon még hány asszonyt akar magának ez az ember, hogy bűnbán fogant sarjakat szüljenek neki? Vajon hány fattyút nemzett már itt Anderiában is? Hány asszonyunk esett már áldozatul határtalan bujaságának?

A tömeget ezúttal tényleg megrázták az Igazgató szavai. Az erkölcsi megfontolásokon túlmenően ez az Inkvizitor Anyára is szegyent hozott.

- Az a másik asszony büszkén hirdeti, hogy ő a Rahl Nagyúr felesége, és bizonygatja, hogy az ő gyermekét hordozza a hasában. Hát miféle ember az ilyen?!

Lady Chanboort annyira megrázta ennek az embernek a barbár viselkedése, hogy zokogva ágynak dőlt, és még most is gyengélkedik, még nem tért magához az erkölcsi megrázkódtatásból. A Fejedelem magán kívül van a botrány miatt, hogy ilyen viselkedés előfordulhat Anderiában. Mindketten azt kéri tőletek, hogy taszítsátok el magatoktól ezt a bujálkodó d'harai disznót!

Du Chaillu megrángatta Richard ingujját.

- Ez nem igaz. Megyek, és elmagyarázom nekik, hogy megértsek, ebben nincs semmi gonoszság, mint ahogy ez az ember állítja. Meg fogom magyarázni nekik.

Richard megfogta Du Chaillu kezét, hogy visszatartsa.

- Semmi ilyet nem fogsz tenni. Ezek az emberek úgysem hallgatnának rád.

Jiaan szenvedélytől fűtött hangon jelentette ki:

- A mi sámánasszonyunk nem olyan nő, aki bármi erkölcstelenséget tenne! Igenis meg kell magyarázni, hogy ő úgy cselekedett, ahogy a törvény megkívánta tőle.

- Jiaan - szólt közbe Kahlan. - Richard és én tudjuk, mi az igazság. Te és Du Chaillu, és az összes többiek, akik veletek vannak, tudjátok, mi az igazság. Ez az, ami számít. Ezek az emberek itt nem hallják meg az igazságot. A zsarnokok így nyerik meg maguknak a népet: a hazugságaikkal.

Richard úgy döntött, eleget látott, hallott és már el akart indulni, amikor a tömeg közepén - huss - fényes narancsszín lángnyelv lobbant fel. Valószínűleg egy gyertya vagy fáklya felgyújthatta valamelyik lány ruháját. A lány lángoló hajjal, fülsiketítően sikoltózott.

A tűz terjedési sebességéből Richard rájött, hogy egyáltalán nem véletlen baleset történt.

A Harmóniák itt voltak közöttük.

A közelükben egy férfi öltözeke is tüzet fogott. A halálra rémült tömegből kiáltások törtek fel, hogy a Rahl Nagyúr vetette be ellenük a mágiját.

Rémületes, gyomorforgató látvány volt, ahogy a lány és a férfi ruháin hangos recsegés-ropogással kúsztak fel a lángok, olyan sebességgel, mintha kátránnyal lettek volna átitatva a ruháik. Vagy... mintha a tűz mohó, éhes élőlény lett volna.

A tömeg pánikba esve fröccsent szerteszéjjel, az emberek öreget, fiatalat letaposva próbáltak menekülni. A szülők egy inggel igyekeztek lefojtani lányuk égő ruháját, de az ing is tüzet fogott, újabb tápot adva a lobogó lángoknak. Az égő férfi a kövezetre rogyott. A narancssárgán lobogó lángok közepén alig látszott embernek, inkább valami hadonászó fekete pálcika-figurának.

Mintha maguk a jó szellemek sem bírták volna tovább elviselni a látványt, megnyíltak az ég csatornái, ömleni kezdett az eső. A lezúduló víz dobolása a kiszáradt köveken elnyomta a lángok ropogását, az emberek sírását és kiáltozását. Az eső kioltotta a gyertyák és fáklyák lángját, a térre sötétség borult. Csak két láng égett tovább: a férfi és a lány. A Harmóniák folyékony tűzként táncolták körbe az égő testeket: a két elveszett életért immár senki sem tehetett semmit.

És ha Richard nem tesz valamit, hamarosan senkiért nem lesz mit tenni: a Harmóniák el fogják emészteni az élők világát.

Kahlan elrángatta Richardot a helyszínről. Nem került túl nagy erőfeszítésébe. Futottak az esőben és sötétségben vissza a lovaikhoz, a várakozó emberekhez. Richard, lovát kantárszáron vezetve kalauzolta őket Szépmező mellékutcaín át.

- Pontosak voltak a jelentések - szólalt meg egy idő múlva Richard Kahlanhoz hajolva. - Nyilvánvaló, hogy ezeket az embereket sikerült ellenünk fordítani.

- Szerencsére a szavazásig már csak néhány nap van hátra - kiáltotta vissza Kahlan az esőcsobogáson át. - Itt elveszíthetünk egy pár szavazatot, de legalább Anderia többi részein megmarad az esélyünk.

Ahogy a lovaikat vezették a zuhogó esőben, Richard áttette a kantárszárat a másik kezébe, és felszabadult karjával átölelte Kahlan vállát.

- Az igazság győzni fog.

Kahlan nem válaszolt.

- Most a Harmóniák dolga a legfontosabb - szólt közbe Du Chaillu. Szomorúnak és rémültnek tűnt egyszerre. - Történjen bármi más, a Harmóniákat meg kell fékezniük. Nem akarok még egyszer meghalni általuk. És nem akarom, hogy a gyermekünket elpusztítsák.

Akármi is történik itt, ez csak egy hely a sok közül. Nem akarom olyan világba megszülni a babát, ahol a harmóniák garázdálkodnak. Ha nem állítjuk meg őket, ebben a világban nem lesz biztonságos hely. Ez a te igazi feladatod, *Caharin*.

Richard most Du Chaillu vállát ölelte át.

- Tudom. Tudom. Talán megtalálom a birtok könyvtárában, amire szükségünk van.

- A Miniszter és a Fejedelem a másik oldalra álltak át - jegyezte meg Kahlan. - Lehet, hogy többé nem áll érdekében, hogy engedélyezzék nekünk a könyvtár használatát.

- Használni fogjuk - felelte Richard. - Így vagy úgy, de használni fogjuk.

Richard egy, a főutcával párhuzamos utcára vezette a csapatot. Az utca, amikor kiér a városból, elkanyarodik, és beletorkollik a Miniszter birtokára vezető útba. Emellett az út mellett táboroztak a csapataik a birtok közelében.

Richard észrevette, hogy Kahlan megbámul valamit. Követte a tekintetét, és egy apró cégeért pillantott meg, mely az esőn és sötétségen keresztül is látható volt az alatta lévő ablakból kivetülő lámpafényben.

A cége győzelményeket és egy bábaasszony szolgáltatait hirdette.

Du Chaillu terhe hatalmas volt. Richard úgy vélte, hogy hamarosan meg fog szülni, akár akarta a gyermekét egy Harmóniáktól üldözött világra hozni, akár nem.

16. FEJEZET

Hosszú volt a nap, és a legutóbbi órát a lezúduló felhőszakadással küszködve töltötték, mire odaértek, ahol a

csapataik többi része táborozott. A katonák több mint felét szerteküldték az országban, hogy felügyeljék az elkövetkezendő szavazást.

Du Chaillu olyan rosszul érezte magát, hogy képtelen volt lóra ülni. Fárasztó és nyomorúságos volt gyalogolni az esőben, és a sámánasszonyt végül legyűrte a kimerültség, habár ezt nagyon nehezen volt hajlandó elismerni. A hátralévő utat úgy tették meg, hogy Richard és Jiaan felváltva cipelték.

Richard egy dologért hálás volt az esőnek: hogy lehűtötte az emberek lázát Szépmezőben, és a tüntetők hazamentek.

Rendes körülmények között Richard ragaszkodott volna hozzá, hogy Du Chaillu egyenesen a sátrába menjen, de a szépmezői események után megértette a sámánasszony gyászos hangulatát, és rájött, hogy Du Chaillunak most sokkal inkább van szüksége az ő társaságukra, mint a pihenésre. Nyilván Kahlan is hasonlóan gondolkodott, mert nem zavarta el Du Chaillut a sátrukból, mint már többször is megtette, hanem adott neki egy darab tava-kétszersültet, hogy azt rácsálja. Azt mondta, ez majd lecsillapítja Du Chaillu gyomrának a háborgását. Leültette a sámánöt a kitömött takaróra, ami ágyul szolgált, és egy törülközővel megszáritgatta Du Chaillu arcát és haját, mialatt Jiaan elment száraz ruháért.

Richard leült a kis összecsukható asztalka mellé, amin a leveleit, üzeneteit és parancsait szokta írni, főként Reibisch tábornok részére. A városban tapasztaltak után sürgősen üzeni akart a tábornoknak, hogy vonuljon be Anderiába.

A sátor bejáratánál egy tompa hang kért bebocsátást. Mikor Richard beleegyezően válaszolt, Meiffert kapitány felemelte a sátor bejáratát takaró nehéz ponyvalapot, és egy rúddal feltámasztotta afféle hevenyészett esővédő ereszként. A kis eresz alatt lerázta magáról a vizet, amennyire tudta, mielőtt a sátorba lépett.

- Kapitány - mondta neki Richard. - Szeretnék gratulálni neked és az embereidnek a jelentésekhez. Teljesen pontosak voltak a tekintetben, hogy mi folyik Szépmezőben. A szellemek a tanúim, hogy most sokkal szívesebben ordítoznék veled, és bocsátanám el a kémeidet azzal, hogy csupa hamis vagy kozmetikázott hírt hoztak, de nem tehetem. Sajnos minden igaz.

Meiffert kapitány sem látszott túl boldognak tőle, hogy neki van igaza. A helyzet olyan volt, hogy nem volt mit örülni neki. Egy ujjával félretolta a homlokából víztől csepegő, összetapadt szőke haját.

- Rahl Nagyúr, azt hiszem, itt lenne az ideje, hogy Reibisch tábornok seregeit délre hívjuk, Anderiába. A helyzet napról napra ingatagabbá válik. Jelentéseket kaptam úgynevezett „speciális anderita járőrök”-ről, amelyek teljesen másként néznek ki, mint a reguláris anderiai csapatok, amiket láttunk.

- Egyetértek a kapitánnyal - szólalt meg Kahlan Du Chaillu mellett a földön ülve. - Nekünk a könyvtárban van dolgunk, hogy találjunk valami megoldást a Harmóniák ellen. Nincs időnk rá, hogy az ellenünk indított rágalomhadjárat állításait sorra cáfolgassuk.

- De csak itt folyik ilyen ellenkampány - vitatkozott Richard.

- Biztos vagy benne? Mi van, ha mégsem? Amellett, ahogy mondtam, nincs felesleges időnk rá, hogy szembeszálljunk vele. Sokkal fontosabb dolgok miatt kell aggódnunk.

- Az Inkvizítor Anyának igaza van - erősítette meg Meiffert kapitány.

- Bízunk kell benne, hogy győz az igazság. Egyébként mi maradna még számunkra? Hazudni annak érdekében, hogy mellettünk szavazzanak?

- Úgy tűnik nekem, hogy ez a módszer jól beválik az ellenfeleinknél - mutatott rá Kahlan.

Richard kisimította nedves haját a homlokából.

- Nézzétek, semmit sem szeretnék jobban, mint egyszerűen lehívni ide Reibisch tábornokot. Szavamra mondom. Csakhogy nem tehetjük meg.

Meiffert kapitány az állára folyt esővizet törölgette. Úgy tűnt, előre látta az okát, amiért Richard ellenezni fogja az indítványát, és készen állt a válasszal.

- Rahl Nagyúr, elegendő emberrel rendelkezünk itt az országon belül. Üzenhetünk a tábornoknak, és mire elég közel ér, addigra elfoglalhatjuk az anderiai seregtől a Birodalmi Strázsákat, biztosítva a tábornok és seregei biztonságos bevonulását.

- Én is átgondoltam már ezt a lehetőséget ezerszer is - felelte Richard. - De egy dolgot nem tudok kivenni a fejemből.

- Na, és mi az? - kérdezte Kahlan.

Richard oldalt fordult kis összecsukható székén, hogy egyszerre tudjon beszélni Kahlanhoz és a kapitányhoz is.

- Nem tudjuk biztosan, hogyan működnek a Birodalmi Strázsák.

- Akkor meg kell kérdeznünk valakit az itteniek közül - mondta Kahlan.

- Ezt a fegyvert ők sem szokták használni. Nem építhetünk a tapasztalataikra. Annyit tudunk csak, hogy ha megtámadják őket, megkongatják a harangokat és az ellenség elpusztul.

- Rahl Nagyúr! Ezer emberünk lesz kéznél, amikor visszatérnek a szavazások felügyeletéből. Egy összehangolt akcióval el tudjuk foglalni a Birodalmi Strázsák egy szekcióját, és azon a területen Reibisch tábornok biztonságban be tud vonulni az országba. Aztán az ő embereivel elfoglalhatjuk a többit is, és megállíthatjuk a Birodalmi Rendet.

Az is lehet, hogy a Rend támadni fog, mert bízunk benne, hogy áttörhet, és akkor komoly csapást mérhetünk rájuk a Strázsák segítségével.

Richard ujjai között forgatta körbe-körbe az asztalán álló gyertyát, mialatt a kapitány javaslatát hallgatta, s egy jó ideig még azután is.

- Ezzel is van egy probléma - szólalt meg végre nagy sokára. - Mégpedig ugyanaz, amit már mondtam: nem tudjuk, hogyan működnek a Strázsák.

- Ismerjük az alapvető működtetésüket - felelte Kahlan és hangjában fokozódó ingerültség csengett.

- Csakhogy - vetette ellen Richard - nem tudunk róluk eleget. Először is, nem foglalkozhatunk el egyszerre az összeset, mert túl sok van belőlük körbe az egész határ mentén. Egyszerre csak egy szakaszt tudunk lerohanni, ahogy te is javasoltad, kapitány.

Itt van az én gondom. Emlékeztek rá, amikor átjöttünk a határon? Hogy emberek haltak meg, amikor a Birodalmi Strázsák megkondultak?

- Igen, de nem tudjuk, miért szólaltak meg - mondta Kahlan. - Amellett mi köze ennek ahhoz, amiről beszélünk?

- Tegyük fel, hogy elfoglaljuk a Birodalmi Strázsák egy csoportját - magyarázta Richard és közben hol Kahlanra, hol a kapitányra nézett -, aztán üzenünk Reibisch tábornoknak, hogy biztosítva van az útjuk az országba. Mi van, ha amikor az embereink megközelítik a határt és a Strázsák hatótávolságán belülre kerülnek, az anderiai katonák valahol másutt a védvonal mentén, ami még a kezükön maradt, megkongatják a harangot?

- Na és akkor? - csattant fel Kahlan. - Úgyis túl messze lesz, hogy árhasson.

- Biztos vagy benne? - kérdezett vissza Richard. - És ha mind megszólal egyszerre? Ha egyetlen harang megkondítása az összeset aktiválja? Emlékezz rá, amikor átjöttünk, azt mondták, mind megkondult, és mindenki meghalt, aki kint tartózkodott a Strázsák előtt! Egyszerre szólaltak meg, mintha egységesen működnének.

- De senki sem tudta, miért kondultak meg egyszerre - vitatkozott Kahlan. - Nem a katonák tették.

- Honnan tudod, hogy valahol a vonal mentén valaki nem kondította meg a maga harangját? Esetleg véletlenül, és az örök nem merik bevallani, mert félnek a büntetéstől. Vagy azok közül a fiatalok közül, akik őrsgben vannak a Birodalmi Strázsák mellett, valaki pusztán unalomból ki akarta próbálni, milyen a hangjuk?

Mi van, ha ugyanez megtörténik éppen akkor, amikor a csapataink ezeknek a gyilkos eszközöknek a hatótávolságán belül vannak? El tudjátok képzelni? Reibischnek közel százezer embere van, mostanra talán már több is. El tudjátok képzelni, hogy ez az egész sereg egyszerre elpusztul egy szempillantás alatt?

Richard tekintete Kahlan nyugodt arcáról a kapitány riadt arckifejezésére siklott.

- Az egész seregünk lejön ide délre, és mind meghalnak egyszerre. Csak gondolatok bele.

- De én nem hiszem... - kezdte Kahlan.

- És kockára mernéd tenni százezernyi fiatal ember életét azon az alapon, hogy mit hiszel? Tényleg? Én nem tudom, hogy a Birodalmi Strázsák összehangoltan működnek, vagy sem, de mi van, ha igen? Tudod bizonyítani, hogy nem?

Én nem akarom ennyi bátor, ártatlan ember életét kitenni ilyen halálos kockázatnak. És te? - kérdezte Richard Meiffert kapitányra nézve. - És te? Te házárjátékos vagy, kapitány? Feltennéd azoknak az embereknek az életét erre a kockára?

A kapitány megrázta a fejét.

- Rahl Nagyúr, ha a saját életemről lenne szó, szívesen kockáztatnék, de nem ennyi ember életét.

A kinti morajlás halkabbá vált, ahogy az eső kissé lecsendesedett.

- Ezzel én sem tudok vitatkozni - emelte fel mindkét kezét Kahlan, és reménytelen gesztussal ejtette vissza az ölébe. - Jagang azonban közeledik. Ha nem sikerül megnyerni az ország népét a mi ügyünknek, hogy szembe forduljanak vele, a Császár le fogja rohanni Anderiát. Akkor pedig a Birodalmi Strázsák védelme mögött legyőzhetetlenné válik. Csak ki-ki kell csapnia innen a Középföldre, és apránként felőrölnie az erőinket.

Richard hallgatta, ahogy az eső fáradhatatlanul dobol a sátor tetején, és csobog a tócsákban a nyitott bejárat előtt. Az ilyen eső alighanem egész éjszaka ki fog tartani.

Csendesen megszólalt.

- Ahogy én látom, most csak egyetlen dolgot tehetünk. Vissza kell mennünk a birtokra a könyvtárba, és megnézni, találunk-e valami használható információt.

- Amit még eddig nem sikerült - jegyezte meg Kahlan.

- És most, hogy az ország vezetői ellenünk fordultak, lehet, hogy nem is fogják engedélyezni - tette hozzá Meiffert kapitány.

Richard tekintete a kapitány kék szemének nyílt pillantásával találkozott, és keze ökölbe szorult maga előtt az asztalon. Megint azt kívánta, bár itt lenne vele az Igazság Kardja.

- Ha nem egyeznek bele, kapitány, akkor te és az embereid azt fogjátok tenni, amire olyan kiválóan kiképeztek benneteket. Ha akadékoskodnak, és ha szükség lesz rá, levágtok mindenkit, aki csak egy ujját is mozdítja ellenünk, és földig romboljuk az egész birtokot. Csak épp a könyveket hozzuk ki előbb.

A kapitány arcán megkönnyebbülés áradt szét. A d'harai katonák nyilvánvalóan attól tartottak, hogy Richard

esetleg nem akar akcióba lépni: most, hogy az ellenkezőjét hallhatta, a kapitány láthatóan fellélegzett.

- Igenis, Rahl Nagyúr. Reggelre, mire elkészültök, az embereim is készen fognak állni.

Richardot aggasztotta Kahlan véleménye, hogy esetleg a birtokon nem fognak használható adatokra lelni. Richard emlékezett rá, milyen könyvek vannak a könyvtárban. Bár a részletes információkat nem tudta felidézni, jellegükre eléggé emlékezett ahhoz, hogy pontosan érezze, használható választ lelni a kérdésekre nagyon nehéz feladat lesz. Más lehetősége azonban nem volt.

- Mielőtt magatokra hagylak - húzott elő Meiffert kapitány néhány papírlapot a zsebéből -, úgy gondoltam, tudnod kellene róla, hogy jó néhányan szeretnének kihallgatást kérni tőled, amikor időt tudsz szánni rájuk. Többségük kereskedőféle, akik információkat szeretnének kapni tőled.

- Köszönöm, kapitány, de egyelőre nem lesz időm rájuk.

- Megértem, Rahl Nagyúr. Engedelmeddel, vettem magamnak annyi bátorságot, hogy ezt már meg is mondtam nekik. - Lapozott a jegyzetei között. - Volt itt egy nő. - Hunyorogva próbálta kiolvasni a nevet a gyengécske gyertyafényben. - Franca Gowenlock. Azt mondta, rendkívül fontos és sürgős a dolog, de ennél többet nem volt hajlandó elárulni. Majdnem egész nap itt volt. Végül azt mondta, most már muszáj hazamennie, de holnap újra visszajön.

- Ha tényleg olyan fontos a dolga, vissza fog jönni, és akkor beszélek vele.

Richard Du Chaillu felé fordult, hogy lássa, jobban van-e. Úgy tűnt, Kahlan gondoskodása jó hatással volt a sámánasszonyra.

Richard hirtelen nagy zajt hallott a háta mögött. A kapitány egy kiáltással hanyatt esett, mintha mágiával sújtották volna le. A gyertya lángja vad táncba kezdett valami szélroham miatt, ami betört a sátorba, de nem aludt ki.

Richard hangos puffanást hallott, és hátra perdült. A dülöngélő asztal tetején a gyertya billegve tántorgott, kis híján le is esve az asztal szélén. Az asztal tetején egy nagy lendülettel érkezett holló terpeszkedett.

Richard meglepetten lépett hátra egy lépést. Kirántotta a kardját, és megint azt kívánta, bár az Igazság Kardja lenne most a kezében. Kahlan és Du Chaillu talpra ugrottak.

A holló valami fekete tárgyat tartott hatalmas csőrében. A kavarodásban - a szélrohamban, a billegő asztalon, a tántorgó gyertya csapkodó lángja mellett - Richard nem ismerte fel rögtön, mi is az a fekete tárgy.

A madár letette a fekete valamit az asztalra.

A hatalmas, sötét madár a csillogó tollazatán gördülő esőcseppekkel kimerültnek látszott. Széttárt szárnyakkal gubbasztott az asztalon.

Richard úgy látta, a holló beteg lehet, vagy talán sérült. Fogalma sem volt róla, hogy egy, a Harmóniák által megszállt állatot komolyan meg lehet-e sebesíteni, de visszaemlékezett rá, hogy a tyúk-amelyik-nem-tyúk-volt, szintén vérzett. Most is egy vérfoltot vett észre az asztal peremén.

Valahányszor a tyúk-amelyik-nem-tyúk-volt ott volt a közelben, még ha nem is látta, Richard tarkóján felágaskodott a szőr. Most ennél az asztalára szállt hollónál, amelyik nem holló volt, semmi ilyen nem érzett.

A madár félrebillentette a fejét, és egyenesen Richard szemébe nézett. A pillantás olyan tudatos volt, mint akármelyik emberi pillantás, amit Richard valaha látott. A holló csőrével megkocogtatta az általa hozott tárgyat az asztalon.

Meiffert kapitány eddigre már újra talpon volt és kivont kardját a feje fölé lendítette. Richard abban a pillanatban széttárt karokkal kiáltott rá:

- Ne!

A holló a lendülő penge láttán leugrott az asztalról a földre, átrohant a kapitány lábai között, és amint a sátoron kívülre ért, szárnya kapott, és eltűnt a sötétben.

- Bocsánat - mondta a kapitány. - Azt hittem, mágiával támadt rád, Rahl Nagyúr. Azt gondoltam, valami gonosz mágikus lény, amelyik azért jött, hogy ártson neked.

Richard nagy sóhajjal intett, hogy megbocsát a kapitánynak. Végtére is csak őt akarta megvédeni.

- A madár nem volt gonosz - mondta halkan Du Chaillu, közelebb lépve Kahlannal együtt.

Richard visszaroskadt apró székére.

- Nem, nem volt az.

Kahlan és Du Chaillu megálltak Richard háta mögött, és a vállá fölött néztek le az asztalra.

- Milyen jelet hozott neked a Szellemek Küldötte? - kérdezte a sámánasszony.

- Én nem hiszem, hogy ez a Szellemek világából való lenne - felelte Richard. Felemelte az apró, lapos, fekete tárgyat. Hirtelen rádöbrent, mit is tart a kezében. Hitetlenkedve meredt rá.

Pont olyan volt, mint amelyet Verna Nővér szokott magával hordani. Azt Richard számtalanszor látta már.

- Ez egy Útikönyv!

Kinyitotta a könyvet.

- Nyilván ó-d'harai nyelven van - mondta Kahlan a különös írásjegyeket meglátva.

- Drága Szellemek! - lehelte Richard, mikor elolvasta az első oldalt, amelyen mindössze két szó állt.

- Micsoda? - kérdezte Kahlan. - Mi az? Mit jelent?
 - *Fuer Berglendsch.* Igazad van, ez ó-d'harai.
 - Tudod, hogy mit jelent?
 - Azt jelenti, „A Hegy”. - Richard megfordult ültében, és a libegő gyertyaláng fényében felnézett Kahlanra. - Ez volt Joseph Ander gúnyneve. Ez itt Joseph Ander Útikönyve. A másik, ami elpusztult, ennek az ikerpárja volt, azért hívták úgy, hogy a „*Hegy Ikre*”.

17. FEJEZET

Dalton mosolyogva állt a különlegesen értékes, fekete diófából készült nyolcszögletű asztal mellett a Kulturális Kapcsolatok Irodájában. A terem falain körben hajdani Igazgatók emléktárgyai voltak kiállítva: talárok, tollak, művészi faragott itatásblokkok, bőrmappák és mindenféle írássok. Dalton sokkal újabb írássokat tartogatott a kezében: az Igazgatóktól frissen bekért beszédsszövegeket.

Ha az Igazgatóknak voltak is kételyeik a jelenlegi helyzettel kapcsolatban, azt bölcsen megtartották maguknak. Nyilvánosan teljes mellszélességgel támogatták az új Fejedelmet. Világosan megmagyarázták nekik, hogy ezúttal pozíciójuk, és maga a rendszer létezése múlik nemcsak a hűségükön, hanem a lelkesedésükön, amivel ezt a támogatásukat kifejezik.

Miközben a tervezett beszédek olvasta, a főterre néző nyitott ablakokon át zavaró kiabálásra lett figyelmes. Úgy hangzott, mintha odalent dühös tömeg ordítana. A biztató kiáltások alapján nyilván valaki épp gyűjtő hangú beszédet tarthatott a Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya ellen.

A kiemelkedő politikusok, mint például az Igazgatók példáját követve a köznép mostanra már teljes lelkesedéssel hangoztatta a gondosan kidolgozott szövegeket, amelyeket efféle beszédekkel plántáltak a fejükbe. Bár Dalton pontosan erre számított, azért mindig meglepődött rajta, milyen könnyű bármit elhíttetni a tömegekkel, ha elegendő ember elégszer elismétli nekik. A jelszavak eredete hamar a homályba vész, és az átlagember rövidesen azt hiszi, ő maga találta ki a dolgot, saját ötlete volt a szöveg. Mintha bizony eredeti gondolatok rendszeresen megszületnének a fafejű közemberek nehézkes agyában...

Dalton lekicsinylően horkantott. Az emberek szamarak, és megérdemlik a sorsukat, amiben hamarosan részesülnek. Most már a Birodalmi Rend szolgálói. Vagy legalábbis nagyon hamar azok lesznek.

Kipillantott az ablakon, és egy, a térre masírozó menetet látott. A múlt éjszakai szakadó eső könnyű szitálással csendesedett, az emberek így újra kezdtek kimerészkedni az utcákra. De még az egész éjszakán át tartó felhőszakadás sem volt képes teljesen eltüntetni a megfeketedett foltokat a tér kövezetén, ahol két ember halálra égett tegnap este.

A tömeg persze a Rahl Nagyúr mágiját okolta a tragédiáért, aki dühében bocsátotta rájuk bosszúját. Dalton utasította az embereit, hogy városszerte terjesszék a gyanút, tudva, hogy a vád súlyossága elfeledteti a néppel, hogy nincsenek rá bizonyítékok. Ha elég hangos és keserű a vádaskodás, senki sem lesz kíváncsi az igazságra.

Hogy valójában mi történt, azt persze Dalton sem tudta. Csak annyit tudott, hogy messze nem ez volt az első ilyen eset. Bármi történt is, döbbenetes balszerencse volt, de ha már e balszerencsés eset megtörtént, hát alkalmasabb időben nem is jöhetett volna. Tökéletesen alátámasztotta tartalmában is, időzítésében is Prevot Igazgató beszédét.

Dalton azon morfondírozott, vajon a tüzeknek lehet-e valami köze a mágia pusztulásához, amiről Franca beszélt neki. Nem látott közvetlen kapcsolatot, de azt is tudta, hogy Franca messze nem mondott el neki mindent. A boszorkány meglehetősen furcsán viselkedett az utóbbi időkben.

A kopogásra Dalton az ajtó felé fordult. Rowley állt az ajtóban mélyen meghajolva.

- Mi az?

- Miniszter - jelentette Rowley. - Az a... nő van itt, akit Jagang Császár küldött.

- Hol van?

- Az előszobában. Teázik.

Dalton megigazította oldalán a kardját. Ezzel a nővel nem lesz ajánlatos tréfálni. Azt mondták róla, sokkal nagyobb erővel bír, mint általában az efféle asszonyok. Még Francáénál is nagyobb a hatalma. Ámbár Jagang biztosította Daltont róla, hogy Francával ellentétben ennek az asszonynak megmaradt a mágikus ereje.

- Vidd el őt a birtokra. A legszebb szobáink közül adjatok neki. Ha bármi... - Daltonnak hirtelen eszébe jutott Franca képessége, amivel nagy távolságból is ki tudta hallgatni a beszélgetéseket. - Ha bármi igénye vagy kifogása lenne, gondoskodj róla, hogy a legteljesebb mértékben elégedett legyen. Rendkívül fontos vendégünk, és úgy is kell bánnunk vele.

Rowley meghajolt.

- Igenis, Miniszter.

Dalton látta a mosolyt Rowley szája szegletében. A futár is tudta, miért jött ide a nő, és alig várta már, hogy elvégezze, ami rá vár.

Dalton csak egyszerűen túl szeretett volna esni rajta. A dolgot nagy elővigyázatossággal kell végrehajtani. Ki

kell várni a megfelelő időpontot. Nem szabad elsietniük, különben az egész tervet tönkreteszhetik. Ha viszont sikerül, az nagy előrelépés lesz. Jagang több mint hálás lesz nekik érte.

- Sokra értékelem a nagyvonalúságot!

Dalton sarkon fordult a nő hangja hallatán. A vendég az ajtóban állt. Rowley félrehúzódott az útjából.

A nő középkorúnak tűnt, hajában ősz szálak keveredtek feketékkel. Rossz szabású sötétkék ruhája a zárt nyaktól indulva egészen a földig fedte vastag csontúnak látszó testét.

A legfigyelemreméltóbb rajta a mosolya volt, ami épp, hogy csak ott bujkált a szája szélén, de barna szemében sokkal egyértelműbben meglátszott. A legcsúfabb gonoszkodó vigyor volt, amit csak Dalton életében látott. Ez a mosoly egyfajta szégyentelenül leplezetlen felsőbbrendűséget sugárzott. A szája sarkába és a szemei köré vésődött ráncok miatt ez az önelégült vigyor mintha kitörölhetetlenül odanőtt volna a nő arcára. Alsó ajkában aranykarikát viselt.

- Kit tisztelhetek benned? - kérdezte Dalton.

- Penthea Nővér. Azért jöttem ide, hogy tehetségemmel Jagang Császárt szolgáljam.

Sima, gördülékeny beszédében jeges keménység bujkált.

Dalton fejet hajtott.

- Dalton Campbell, a Kultúra Minisztere. Köszönöm, hogy eljöttél, Penthea Nővér. Nagyra értékeljük a jóindulatodat, amellyel segítségünkre bocsátod az egyedülálló tehetségedet.

A Nővér a Császár parancsára bocsátotta Dalton Campbell rendelkezésére a tehetségét, de Dalton jónak látta, ha ezt udvariasabban fejezi ki. Különben sem kellett Daltonnak emlékeztetnie rá a Nővért, hogy mit jelent az ajkába fűzött aranykarika: jól tudták mind a ketten.

A sikoltások hangjára Dalton közömbösen pillantott az ablak irányába a szoba túlsó feléből. Arra gondolt, nyilván az áldozatul esett kislány szülei tértek vissza a tegnapi szörnyű tragédia színhelyére. Az egész reggel folyamán jöttek a térre az emberek, virágokat és egyéb áldozati ajándékokat rakva le a gyászos színhelyekre, míg végül a két összeégett folt tetején valami groteszk virágos hulladékrakás alakult ki. A borús reggel szokásos hangjait gyakran törték meg a gyászolók fájdalomkiáltásai.

Penthea Nővér azonnal a lényegre tért.

- Látnom kell azokat, akiket a feladatra kiválasztottál.

Dalton a futár felé intett a kezével.

- Ő ott Rowley. Egyike a kiválasztottaknak.

A Nővér egyetlen szó vagy figyelmeztető jelzés nélkül Rowley homlokára csapta a tenyerét, ujjait a vörös hajzatba mélyesztette, és úgy ragadta meg a futár üstökét, mintha érett körteként akarná leszakítani a fejet a nyakáról. Rowley szemei kifordultak, csak a fehérjük látszott. Egész testében remegni kezdett.

A Nővér kásás hangon furcsa szavakat mormolt, amelyeknek Dalton számára semmi jelentésük nem volt. Viszont ahogy a Nővér szájából sorra előáramlottak, mindegyik mintha egyenesen belecsapódott volna Rowley fejébe. Néha a fiatalember egész teste megvonaglott, amikor a Nővér egy-egy szót különösen erősen hangsúlyozva ejtett.

Az utolsó mondatot Penthea Nővér emelkedő hanglejtéssel mondta el, és egy erőteljes mozdulattal ellökte magától Rowley fejét. A fiú egy gyenge sikollyal úgy rogyott össze, mintha testében minden csont feloldódott volna.

Egy másodperc múlva felült és kábultan megrázta a fejét. Gyenge mosolya azt jelezte Dalton felé, hogy minden rendben van. Felállt és leporolta sötétbarna nadrágját. A fiún semmi változás nem látszott újonnan szerzett halálos képessége ellenére.

- A többiek? - kérdezte a Nővér.

Dalton elutasítóan legyintett.

- Rowley el tud vezetni hozzájuk.

A nő könnyedén meghajolt.

- Akkor további jó napot, Miniszter. Azonnal elkezdem a munkát velük is. A Császár megkért rá, hogy tolmácsoljam, mekkora öröm számára, hogy a segítségetekre lehet. Erővel vagy mágiával, mindegy, lényeg, hogy az Inkvizítor Anya sorsa immár meg van pecsételve.

A Nővér sarkon fordult és elviharzott. Rowley majdhogynem futva követte. Dalton nem állíthatta volna, hogy nagyon sajnálja a nő távozását.

Mielőtt visszatérhetett volna a beszédek alapos átolvasásához, odalentről ismét hallotta a tömeg feltörő ujjongását. Mikor felkapta a fejét és kinézett az ablakon, váratlan látvány tárult a szeme elé. A beözönlő tömeg előtt egy alakot vonszoltak be a térre a földön. A már ott lévők ujjongó kiáltásokkal üdvözölték az újonnan érkezőket, és utat nyitottak előttük. Egyesek faágakat, törött deszkadarabokat és szalmacsóvakat hoztak magukkal.

Dalton az ablakhoz lépett és mindkét kezével a párkányra támaszkodva kihajolt, hogy jobban lásson. Az újonnan jötteket Serin Rajak vezette fehérbe öltözött hívóinek több száz fős menete élén.

Mikor meglátta, kit fogtak el, kit vonszolnak magukkal, kinek a sikolyait hallotta, Dalton maga is kis híján

hangosan felkiáltott.

Szíve hevesen dobolt mellkasában, és kétségbeesetten gondolkodott rajta, mit tehetne. A Kulturális Kapcsolatok Irodájában volt őrség. Igazi, edzett emberek, nem olyanok, mint az anderiai hadsereg katonái, de sajnos csak mindössze két tucat ember. Dalton azonnal el is vetette az ötletet, mihelyst felmerült benne. Hiába viseltek fegyvert az őrök, ennyiüknek esélye sem volt a téren összegyűlt több ezres tömeggel szemben. Dalton tudta, hogy egy erőszakra készülő felbőszült tömeggel szembeszállni a legjobb módja annak, hogy az erőszakot magadra vond.

Minden érzése és fájdalma ellenére Dalton nem mert szembefordulni a nép haragjával.

Serin Rajak fehér ruhás követői között észrevett egy sötét öltözetű figurát: Stein volt az.

Dalton jeges irtózáttal döbbsen rá, mit keres ott Stein és mi a szándéka. Reszketve hátrált el az ablaktól. Dalton nem idegenkedett az erőszaktól, de ami itt folyt, az embertelen kegyetlenség volt.

Végül kirohant a folyosóra, visszhangzó léptekkel futott le a lépcsőn, át az előcsarnokon. Nem tudta, mit tehetne, de ha lehet bármit is...

Kiért az épület bordázott oszlopoktól közrefogott bejárata elé a lépcsősor tetejére. Mélyen a kapu árnyékába húzódva megállt, hogy felmérje a helyzetet. Lejjebb, a lépcsőpihenőn őrök álltak, hogy visszatartsák azokat, akiknek netán az a gondolat ötlené a fejükbe, hogy ők éppen a Kulturális Kapcsolatok Irodájába szeretnének bejutni. Most ez az őrőség persze csak szimbolikus értéket képviselt. Ha ennyi ember egyszerre be akarna menni, egyszerűen elsöpörnék maguk előtt az őröset. Dalton nem mert a feldühödött tömegnek okot szolgáltatni ilyesmire.

Egy asszony, aki egy kisfiút húzott maga után kézen fogva, a tömeg elejére furakodott.

- A nevem Nóra - kiáltotta az emberek felé. - Ez itt a fiam, Bruce. A boszorkányok az okai, hogy a családomból csak ő maradt meg nekem. A férjem, Julian vízbe fulladt egy boszorkány gonosz rontása miatt. A gyönyörű lányom, Bethany elevenen égett el boszorkányátok miatt.

Bruce, a fiú sírva motyogta, hogy úgy igaz, és hangosan siratta apját és nővérét. Serin Rajak magasba emelte az asszony kezét.

- Íme, egy az Őrző gonosz varázslatainak áldozatai közül! - Egy asszonyra mutatott, aki az első sorok egyikében jajongva tépdeste a ruháit. - Amott egy másik! Közületek sokan szenvedtek meg a boszorkányok átkait és rontásait! A boszorkányok az alvilág Őrzőjétől származó gonosz mágiát használnak!

Dalton látta, a tömeg olyan vérszomjas hangulatban van, hogy ennek nem lehet jó vége, de egyszerűen nem tudta, hogyan állíthatná meg, ami készül.

Végére is pontosan ezért engedte szabadon Serin Rajakot: hogy felkorbácsolja az emberek haragját a mágia ellen. Szüksége volt rá, hogy a nép gonoszoknak és veszedelmeseknek lássa a mágiahasználókat. Egy megszállottnál ki tudná jobban felszítani az efféle gyűlöletet?

- És íme, a boszorkány! - Serin Rajak kinyújtott kézzel mutatott egy, a háta mögött összekötözött kezű asszonyra, akit Stein tartott talpon a hajánál fogva. - Íme, az Őrző aljas bérence, aki gonosz varázslatokat végez, hogy mindnyájatoknak kárt okozzon!

A csőcselék fujjogott, és bosszút ordított.

- Mit tegyünk ezzel a boszorkánnyal?! - rikoltotta Rajak.

- Elégetni! Elégetni! Elégetni! - kántálta a tömeg.

Serin Rajak az ég felé emelte a kezét.

- Drága Teremtőnk! Kegyelmedbe ajánljuk ezt az asszonyt a lángok között! Ha ártatlan, véd meg őt a tűz minden ártalmától! Ha bűnös a boszorkányság vádjában, égjen el!

Néhányan póznát állítottak fel a tér közepén. Stein arccal lefelé a kövezetre lőtte a foglyát, és hajánál fogva felrántotta a fejét. Másik kezével magasra emelte a kését.

Dalton pislantani sem, lélegzetet venni sem bírt. Bénultan nézte, ahogy Stein kése lecsap és egyetlen vágással fültől fülig átvágja a bőrt Franca homlokán. Az asszony sikolya olyan durván tépett Dalton zsigereibe, ahogy Stein tépte le a bőrt áldozata koponyájáról. A könnyek úgy ömlöttek Dalton arcán, ahogy Francáén a vér. Franca mérhetetlen rettegésében és fájdalmában folyamatosan sikoltózott, mialatt felemelték és a póznához kötözték. Szeme fehéren villogott ki az arcát borító vérmaszkból. Nem könyörgött, nem hangoztatta az ártatlanságát, csak egyfolytában átható hangon sikított bénult rémületében.

Deszkából, gallyakból, szalmacsomókból máglyát halmoztak köréje. A csőcselék egymást lökdösve tolongott közelebb, hogy minél jobban lásson. Voltak, akik lopva megérintették az arcát, hogy ujjukon érezzék a boszorkányvért, hogy bizonyítsák saját hatalmukat, amellyel, íme képesek az Őrző elé küldeni a varázstudó boszorkányt.

Dalton a torkát szorongató iszonyattól féláljultan tántorgott lefelé a lépcsőkön.

Fáklyás férfiak törtettek keresztül az üvöltöző tömegen. Serin Rajak dühtől örvongve mászott fel a máglyarakás tetejére, hogy szemtől szembe illethesse Francát mocskolódo nevekkel, és közvetlenül arcába vágghassa mindenféle gonoszított vádjait.

Dalton tehetetlenül állt a lépcsőpihenőn. Pontosan tudta, hogy Serin Rajak vádjai hamisak, hogy Franca egyik gaztettet sem követte el.

És ekkor valami hihetetlenül különös dolog történt. A szürke égből egy holló csapott le, és dühös karmait Serin Rajak hajába mélyesztette.

Serin azt visította, hogy íme, ez a boszorkány famulusa, aki most úrnője védelmére siet. A tömeg mindenféle keze ügyébe eső tárggyal hajigálni kezdte a madarat, miközben Serin próbált szabadulni tőle. A nagy fekete madár ríkoltozott és csapkodott a szárnyával, de nem engedte el Serin haját.

A holló olyan rémisztő eltökéltséggel vágta hatalmas csőrét Serin egyetlen megmaradt szemébe, hogy már-már Dalton is kezdte elhinni, hogy a madár valóban Franca famulusa lehet.

Serin Rajak dühében és fájdalomában üvöltve tántorodott hátra, és lezuhant a máglya tetejéről. A tömegből égő fáklyák repültek a pózna tövébe.

Szerencsétlen Franca torkából olyan földöntúli sikoly tört elő, mikor a száraz szalma lángjai embermagasságig csaptak fel körülötte, amelyet Dalton még soha életében nem hallott. Az égő hús szaga hozzá is elért.

Aztán rémületében és fájdalomában Franca elfordította a fejét, és meglátta a lépcsőkön álló Dalton.

Hatalmasat sikoltott. A férfi nevét sikoltotta. A csöcselék ordítózásában Dalton hallani nem hallhatta, de az asszony szájáról világosan leolvasta a saját nevét.

Franca újra sikoltotta Dalton nevét - és azt, hogy szereti.

Amikor Dalton ezeket a szavakat is leolvasta az asszony ajkairól, a szíve egyszerre ezernyi szilánkká zúzódott szét.

A lángok hólyagokat égettek Franca testére, és az elkínzott tüdőből feltörő sikoly olyan volt, mint az elveszett lelkek gyászos ríkoltozása a holtak világában.

Dalton bénultan, rezzenéstelen tekintettel meredt a rémlátomásra maga előtt, és észre sem vette, hogy fejét két keze közé szorítva ő maga is sikoltozik.

A csöcselék még midig igyekezett közelebb nyomulni, hogy minél jobban érezzék az égő hús szagát, lássák a boszorkány felhólyagzott bőrét. Megrészegültek az izgalomtól, szemeikben az örület csillogott. A legelől állókat olyan közel préselte a tömeg, hogy a szemöldökük megperzselődött, de ők még ezt is örömujjongással fogadták. A boszorkány égett és sikoltozott.

Lenn a kövezeten a holló vadul vagdosta csőrével a szinte teljesen elfelejtett Serin Rajak arcát. A megvakított ember össze-vissza csapkodott a karjaival, ellökni igyekezve magától a bosszúálló madarat. A holló a vakon kaszáló karok között ide-oda szökellve jókora darabokat tépett ki Rajak arcából.

A tömegből újra hajigálni kezdték a madarat mindennel, ami a kezükbe akadt. Úgy látszott, a madár ereje vége felé jár. Erőtlen szárnycsapásokkal próbálta elhárítani a feléje repülő cipőket, égő gallyakat és hasonlókat.

A zokogó Dalton hirtelen rádöbbsent, hogy maga sem tudja, miért, de a minden esély ellenére hősiesen, halálra szántan küzdő hollónak szurkol.

Mikor már úgy tűnt, a bátor, bosszúálló madárnak végleg vége, egy lovas nélküli ló vágatott be a térre. Amint a tömeghez ért, amely elzárta előle az utat, felágaskodott, és forgolódva, mellső lábaival vadul kapálva rúgott ki az emberek közé, csontokat törve, koponyákat beszakítva. Az emberek rémülten hátráltak az aranyos-krémszínű kanca elől, amely fülét hátrasunyva, dühös horkantásokkal tört befelé a tömegen keresztül. Sokan nem tudtak eléggé elhúzódní a mögöttük szorongó sokaság nyomása miatt.

A ló őrvjögő dühvel taposott el mindenkit, aki a tér közepe felé vezető útjában állt. Dalton még nem is hallott ilyet, hogy egy ló a tűz felé törtessen.

Mikor a kanca odaért, a holló egy végső kétségbeesett erőfeszítéssel széttárta szárnyait és a ló hátára libbent. Mikor a ló megfordult, Dalton egy pillanatig azt hitte, egy másik madár is ül rajta, hogy két fekete holló van, de aztán rájött, hogy a másik csak egy nagy fekete folt a kanca tomporán.

A holló a karmaival a ló sörényébe kapaszkodott közvetlenül a marja fölött. A kanca még egyszer, utoljára felágaskodott és kirúgott, aztán négy lábra visszazökkenve vad vágatba csapott. Aki tudta, kétségbeesetten vetette félre magát az útjából. Aki nem tudott elugrani, azt a megvadult állat könyörtelenül legázolta.

Franca sikolyai - hála a Szellemeknek - végre elhallgattak, és a lépcsőkön magányosan álló Dalton könnyei között tisztelgett az aranyos-krémszínű kanca és a bátor, bosszúálló holló előtt, akik vágatva igyekeztek eltűnni a város központjából.

18. FEJEZET

Beata a hajnal első fényében elnézett a síkság fölött. Jó érzés volt látni, hogy a Nap, ha majd felkél a láthatár peremén, akadálytalanul fog lesütni rájuk. Az elmúlt néhány nap szakadatlan esőzése kissé megviselte az idegeiket. Most csak néhány fekete, bíborszegélyű felhő szédelt a keleti ég szélén, mint valami gyerekkéz által odavetett szénrajz. A Birodalmi Strázsa köemelvénnyéről a határtalan ég alatt Beatának úgy tűnt, végtelen messzeségbe láthat el a Vadon síkságain.

Látta, hogy Estelle Ruffin helyesen tette, amikor felhívta őt ide. A távolban egy lovas közeledett. A magasabb,

szárazabb területen lovagolt, egyenesen őfeléjük. Még jókora távolságban volt, de amilyen iramban lovagolt, abból nem úgy tűnt, mintha szándékában állna megállni. Beata várt, míg a lovas kissé közelebb ér, aztán kezéből tölcserő formált a szája elé, és elkiáltotta magát.

- Állj! Állj meg ott, ahol vagy!

A lovas zavartalanul folytatta az útját. Valószínűleg még mindig túl messze volt hozzá, hogy meghallja a kiáltást. A síkság néha furcsa tréfákat űz az emberrel. Néha a lovasoknak sokkal hosszabb időbe tellett, míg hozzájuk értek, mint első pillantásra látszott.

- Most mit tegyünk? - kérdezte Estelle, aki még soha nem látott ilyen gyorsan közeledő lovas, aki ráadásul láthatóan nem is szándékozik megállni.

Beata eddigre már hozzászokott, hogy anderiták tőle függenek, és hozzá fordulnak utasításokért. Nemcsak megszokta, hogy hatalma van, élvezte is.

A dolognak megvolt a maga ironiája. Bertrand Chanboor hozta a törvényt, aminek alapján Beata beléphetett a hadseregbe és anderitáknak parancsolhatott, és Bertrand Chanboor volt annak is az oka, hogy Beata kihasználta a törvény szolgáltatotta lehetőséget. Beata gyűlölte Bertrand Chanboort, aki egyúttal szándékolatlan jötevőjének is bizonyult. Most, hogy Miniszterből Fejedelem lett, Beata mindent megpróbált, hogy ne érezzen iránta mást, mint a kötelező rajongást, bármilyen nehéz is volt erre rávenni magát.

Tolbert kapitány éppen a múlt éjszaka járt erre néhány d'harai katonával. Végiglovagoltak a Birodalmi Strázsák mentén, hogy a fegyverek mellett állomásozó osztagok szavazatait összegyűjtsék. Mindenki erről beszélt, és bár Beata nem látta a többiek szavazatait, tudta, hogy az ő osztagából mindenki keresztel szavazott.

Beatának az volt a benyomása a Rahl Nagyúrról, miután találkozott és beszélt vele, hogy jó ember. Az Inkvizítor Anya is sokkal kedvesebbnek látszott, mint amilyennek Beata elképzelte. Beata és alárendeltjei viszont büszkék voltak rá, hogy az anderiai hadseregben szolgálhatnak - a világ legjobb hadseregében, ahogy Tolbert kapitány szokta mondani -, abban a hadseregben, ami az ország alapítása óta nem szenvedett még vereséget, és most is legyőzhetetlen.

Beatának felelős rangja volt. Katona volt, akinek kijárt a tisztelet Bertrand Chanboor törvénye alapján. Egyáltalán nem akarta, hogy ez a helyzet megváltozzon.

Bár tudta, hogy ezzel Bertrand Chanboorra, új fejedelmükre szavaz a Rahl Nagyúr ellenében, Beata mégis büszkén rajzolta a papírra a keresztet.

Emmeline keze a harang rúdján nyugodott és Karl is ott állt a közelben arra az esetre, ha Beata parancsot adna, hogy megkondítsák a Strázsát. Beata ehelyett intett nekik, hogy álljanak félre onnan.

- Ez csak egyetlen lovas - mondta Beata nyugodt, határozott hangon, hogy lecsillapítsa emberei idegességét.

Estelle csalódottan felsóhajtott.

- De őrmester...

- Képzett katonák vagyunk. Egy ember nem jelenthet veszélyt számunkra. Tudjuk, hogy kell harcolni, kaptunk megfelelő kiképzést.

Karl megigazította kardját a fegyverővén, izgatottan készülve rá, hogy esetleg most valami valóban katonához méltó dolgot vihet végbe. Beata pattintott az ujjáival, és a lépcsőre mutatott.

- Karl, indulj! Hívd ide Norrist és Anette-et! Találkozunk lent a határvonalnál. Emmeline, te idefent maradsz Estelle-lel, de azt akarom, hogy mindketten kellő távolságban maradjatok a rúdtól. Nem fogjuk megkondgatni a Strázsát egyetlen lovas miatt. Magunk is el tudjuk intézni a dolgot. Csak maradjatok itt fenn az őrhelyen, és figyeljetek.

Mindkét lány szemöldökéhez emelt tenyérrel szalutált. Karl is megeresztett egy hevenyészett tisztelgést, mielőtt lerohant a lépcsőn. A lélegzete is kihagyott az izgalomtól, hogy végre most valódi cselekvésre nyílt lehetősége. Beata megigazította a kardját a csípőjén, és rangjához illően, méltóságteljes léptekkel vonult le a lépcsőn.

Mire Karl, Anette és Norris futva odaértek, már ott állt a határvonalon, ahogy ők nevezték, a hatalmas kőfegyver oldalánál. Egy lépéssel előrébb a Birodalmi Strázsák már megölhetné őket.

A közeledő lovas hangosan kiáltozott feléjük, és Beata végre ki tudta venni a szavakat is. Azt kiabálta, hogy ne kondítsák meg a Birodalmi Strázsát.

Beata felismerni vélte a hangot.

Karl keze kardja markolatán nyugodott.

- Őrmester?

Beata bólintott, mire a két férfi és a lány kivonta a kardját. Első alkalommal tették ezt esetleges valódi veszély miatt. Mindhármukból csak úgy sugárzott az izgatottság.

Beata ismét a szájához emelte tölcserőre formált kezét.

- Állj!

A lovas ezúttal meghallotta. Megrántotta a kantárszárat, és holtfáradt, tajtékos lova tántorogva megállt az őrségtől nem messze.

Beatának leesett az álla.

- Fitch!

Fitch elvigyorodott.

- Beata, te vagy az?

Fitch leszállt és az örök felé vezette a lovát. Az állat nagyon rossz bőrben volt. Fitch sem nézett ki jobban, de azért nagyon kevélyen feszített.

- Fitch! - mordult rá Beata. - Gyere ide!

Karl, Norris és Anette csodálódottan lökték vissza kardjaikat a hüvelybe. Beata ismeri ezt az embert. Ebből aligha lesz küzdelem. Mindannyian nyíltan megbámulták viszont a kardot, amit Fitch viselt.

A fegyver Fitch jobb vállán átvett kardszíjon függött le a fiú bal csípőjére. A fegyver súlya így jobban megoszlott. A szíj anyaga réGINEK látszó finoman megmunkált bőr volt. Beata ismerte a bőrt, de még ő sem látott ilyen remek munkát ezelőtt. A hüvelyt páratlan szépségű ezüst- és aranyberakás díszítette.

Maga a kard is figyelemreméltó volt, legalábbis amennyit Beata látott belőle. Szépen kidolgozott, lefelé görbülő keresztvasa volt. A markolatát ezüstszállal fonták be, de a kora reggeli fényben arany is megcsillant közte.

Fitch büszkén kidüllesztett mellel vigyorgott Beatára.

- Örülök, hogy láthatlak, Beata. Látom, megkaptad a munkát, amire vágytál. Azt hiszem, végül mindketten elértük, amiről álmodtunk.

Beata megdolgozott érte, hogy az álma valóra váljon. Elég jól ismerve Fitchet, kételkedett benne, hogy ugyanezt a fiú is elmondhatja magáról.

- Fitch, mit keresel te itt, és hogy került hozzád az a fegyver?

Fitch felszegte az állát.

- Az enyém. Megmondtam neked, hogy egy napon Kereső lesz belőlem, és most az vagyok. Ez itt az Igazság Kardja.

Beata a kardra bámult. Fitch úgy fordította a fegyvert, hogy Beata jól láthassa a markolatát az aranydrótból formált írással. Az a szó volt ráírva, amit Fitch azon a rosszemlékű napon a porba rajzolt neki a Miniszter birtokán. Beata jól emlékezett rá: IGAZSÁG.

- Ezt a varázslók adták neked? - mutatott a fegyverre hitetlenkedve Beata. - A varázslók neveztek ki az Igazság Keresőjének?

- Hát, szóval... - pillantott maga mögé a pusztára Fitch -, ez egy hosszú történet, Beata.

- Beata őrmester! - javította ki gőgösen a lány, mert nem hagyhatta, hogy ilyenek, mint ez a Fitch, lefőzzék őt.

A fiú megrántotta a vállát.

- Őrmester. Hát ez egyszerű, Beata. - Megint hátrapillantott. - Hm... válthatnánk néhány szót? - Idegesen tekintett a többiekre, akik mind őket figyelték. - Négyszemközt.

- Fitch, én nem...

- Kérlek!

Fitch olyan ideges volt, amilyennek Beata még sohasem látta. A fennhéjázó felszín alatt zaklatottság húzódott meg,

Beata megmarkolta a fiú mocskos futáregyenruhájának a gallérját, és félrevonta, távolabb a többiektől. Azok a tekintetükkel követték őket. Beata nem hibáztathatta az embereit: ez volt a legizgalmasabb dolog, ami történt velük, azóta a nap óta, amikor az Inkvizitor Anya és a Rahl Nagyúr átmentek itt.

- Mit csinálsz te itt azzal a karddal? Az nem a tiéd!

Fitch arcára kiült az a jól ismert könyörgő kifejezés, amit Beata megszokott tőle.

- Beata, el kellett, hozzam! Muszáj volt...

- Elloptad? Te elloptad az Igazság Kardját?!

- Muszáj volt! Te nem tudod...

- Fitch, te tolvaj vagy! Le kellene tartóztatnom téged, és...

- Jó. Részemről rendben. Akkor legalább be tudom bizonyítani, hogy nem igaz, amivel vádolnak.

Beata összevonta a szemöldökét.

- Mivel vádolnak?

- Hogy megerőszakoltalak.

Beata megdöbbsent. Szóhoz sem tudott jutni.

- Azzal vádolnak, amit a Miniszter és Stein tettek veled. Szükségem van az Igazság Kardjára, hogy bebizonyítsam az igazamat, hogy nem én voltam, hogy a Miniszter tette veled, és...

- Most ő a Fejedelem.

Fitch vállá megroggyant.

- Akkor ez a kard sem segíthet rajtam. Fejedelem. Egek, micsoda slamasztika!

- Hát ebben igazad van.

Úgy tűnt, Fitchbe visszatér az élet. Megragadta Beata vállát.

- Beata, segítened kell rajtam! Egy örült nő üldöz. Használjátok a Birodalmi Strázsát! Állítsátok meg! Nem

engedhetitek át!

- Miért? Tőle loptad el a kardot?
- Beata, te nem érted, hogy...
- Te loptad el a kardot, de én vagyok, aki nem értem? Azt értem, hogy hazug vagy!

Fitch megint megroskadt.

- Beata, az a nő megölte Morleyt!

Beata szeme tágra nyílt. Emlékezett rá, mekkora darab ember volt Morley.

- Úgy érted, mágiával, vagy ilyesmi?

Fitch felnézett a lányra.

- Mágia. Hát persze. Annak kellett lennie. Mágiát használ. Beata, az a nő örült. Megölte Morleyt...

- Na, szépen vagyunk. Valaki megöl egy tolvajt, és ettől örült gyilkossá lesz. Te egy mihaszna haken vagy, Fitch. Azok vagytok mindketten... semmirekellő hakenek, akik ellopnak egy kardot, ami nem az övék, és becsületes úton soha nem érdemelhetnék ki.

- Beata, könyörgök! Meg fog ölni engem! Kérlek, ne engedjétek át!

- Lovasok jönnek! - kiáltotta Estelle.

Fitch majd kiugrott a bőréből ijedtében. Beata felnézett Estelle-re, és látta, hogy a lány hátrafelé mutat az ország belseje felé, nem a Vadon irányába. Beata kissé megnyugodott.

- Mifélénk? - szólt fel Estelle-nek.

- Még nem tudom kivenni, őrmester.

- Fitch, vissza kell adnod azt a holmit. Ha az a nő ideér, vissza kell neki...

- Lovas közeledik, őrmester! - kiáltott le Emmeline a Vadon felé nyújtott kézzel.

- Hogy néz ki? - kiabált vissza Fitch, és olyan képet vágott, mint a macska, mikor észreveszi, hogy kigyulladt a farka.

Emmeline egy percre elnézett a síkság felé.

- Nem tudom kivenni. Még túl messze van.

- Vörös? - ordította vissza Fitch. - Úgy néz ki, mint aki vörösbe van öltözve?

Emmeline ismét a távolba meredt.

- Nő. Szőke haj, vörös ruhában.

- Engedd át! - utasította Beata.

- Igenis, őrmester!

Fitch magasba kapta a karjait. Hirtelen nagyon rémültnek látszott.

- Beata, mit művelsz? Azt akarod, hogy megöljön engem? Az a nő örült! Az a nő egy szörnyeteg! Az a nő egy...

- Beszélni fogunk vele. Ne aggódj, nem hagyjuk, hogy kiporolja a kisfiú popsiját. Megtudjuk tőle, mit akar, és elrendezzük a dolgot.

Fitch megbántottnak látszott. Beatát ez láthatóan nem érintette kellemetlenül. Azok után, amit a fiú elkövetett... Azok után, hogy valami olyan értéket lopott el, mint az Igazság Kardja... Egy nagy értékű varázstárgyat... És ez az ostoba gyerekmber ráadásul Morleyt is belevonta a tolvajlásba, és Morleyt megölték.

És arra gondolni, hogy valaha majdnem szerelmes lett Fitchbe...

A fiú lehajtotta a fejét.

- Beata, nagyon sajnálom. Csak azt akartam, hogy büszke legyél rám...

- A lopás nem olyasmi, amire büszke az ember, Fitch.

- Te nem érted - motyogta Fitch a sírás szélén. - Te ezt nem érted.

Beata különös zajt hallott a szomszédos Birodalmi Strázsa felől. Kiáltások, meg ilyenek, de semmi riasztás. Amikor hátranézett, a speciális anderiai őrzérek három katonáját látta közeledni lóháton. Kíváncsi volt, mit akarnak.

Aztán hátrafordult, a vágató ló patáinak a hangjára. Ujjával keményen mellbe bökte Fitch-cset.

- Most pedig hallgass, és hagyj engem beszélni!

Fitch nem válaszolt, csak a földet bámulta a lába előtt. Beata ismét elfordult, és látta, amint az érkező lovas elvágat a kőtalapzat mellett. A nő tényleg vörösbe volt öltözve. Olyan ruhába, amit Beata még sosem látott. Testhez tapadó vörös bőrruhába tetőtől talpig. Hosszú szőke farkocsa lobogott utána.

Beata hirtelen éberre vált. Még nem látott ember arcán olyan elszántságot, mint ezen a nőén. A fura ruhás nő arra sem pazarolta az időt, hogy a lovát megállítsa. Egyszerűen levetődött a hátáról Fitch irányába. Beata félrelökte Fitchet az útból. A nő kétszer átfordult és talpra ugrott.

- Vissza! - kiáltott rá Beata. - Megmondtam a fiúnak, hogy elrendezzük ezt a dolgot. Vissza fogja neked adni, ami a tiéd.

Beata meghökkenve látta, hogy a nő egy fekete palackot tart a kezében a nyakánál fogva. Levetődni egy vágató ló hátáról egy üvegpalackkal a kezében... lehet, hogy mégis Fitchnek volt igaza? Lehet, hogy ez a nő tényleg örült?

Nem nézett ki örültnak, de a tekintetén látszott, hogy elszánta magát rá: ha kell, akár a túlvilágig is elmegy,

hogy a kardot visszaszerezze. Kék szemeit Fitchre szegezte, Beatára rá sem hederített.

- Add ide most, és nem öllek meg. Csak azt fogod megbánni, hogy egyáltalán megszületél.

Fitch nem adta fel. Kirántotta a kardot. A fegyver acélja olyan hangon csendült meg, ami a pengék hangjához szokott Beata számára ismeretlen volt.

Fitch arcára különös kifejezés ült ki. A szemei kitágultak, mintha mindjárt el akarna ájulni, vagy ilyesmi. Tekintete határozottan idegenné vált, és volt benne valami villódzó fény, amitől Beatának libabőrös lett a háta. Valami rettenetes belső látomásról árulkodott az a tekintet.

A nő egyik kezében úgy fogta a palackot, mint valami fegyvert, másik keze ujjával hívogató mozdulatokat tett Fitch felé, hogy jöjjön közelebb, támadjon.

Beata kettejük közé lépett, hogy visszatartsa a nőt, amíg megbeszélhetik a dolgot.

A következő, amit érzett, hogy a földön ül, és az arca valami rettentő mód ég.

- Te maradj ki ebből - szólt rá a nő jeges hangon. - Nincs szükség rá, hogy téged is bántsalak. Tegyel magadnak egy szívességet, és maradj, ahol vagy.

A kék szemek visszafordultak Fitch felé.

- Gyerünk, fiú! Add fel, vagy csinálj végre valamit!

Fitch csinált valamit. Meglendítette a kardot. Beata hallotta, ahogy a fegyver hegye süvítve szeli a levegőt.

A nő egy lépést hátratáncolt, és védte a csapást a feltartott palackkal. Az üveg ezernyi apró darabra robbant szét, jégesőként záporozva a levegőben.

- Hah! - kiáltott fel a nő diadallal a hangjában.

Gonoszul Fitchre vigyorgott.

- Most pedig elveszem a kardot!

Megbillentette a csuklóját és egy vörös bőrrúd termett a kezében, ami eddig a csuklójára font aranyláncról lógott le. Az első pillanatban várakozásteli öröm ült az arcán, ami lassan zavarodott értetlenségre váltott. A holmit bámulta a kezében.

- Működnie kellene - motyogta magának. - Működnie kellene.

Aztán felpillantott, és meglátott valamit, ami azonnal magához térítette kábult értetlenségéből. Beata is arra nézett, de ő semmi különösét nem látott.

A nő megmarkolta Beata egyenruháját a vállán, és talpra rántotta.

- Vidd innen az embereidet! Most, azonnal!

- Micsoda? Fitchnek igaza van, te...

A nő kinyújtott karral előre mutatott.

- Nézd, te bolond!

A speciális anderiai őrzérek katonái közeledtek, egymás között beszélgetve.

- Azok a mi embereink! Nem kell aggódni...

- Azonnal vidd innen az embereidet, vagy mind meghaltok!

Beata megsértődött rajta, hogy valami bolond nő úgy parancsolgat neki, mint egy gyereknek. Odakiáltott Marie Fauvel káplárnak, aki húszlábnyi távolságban közeledett, hogy megnézzék, mi történik.

- Fauvel káplár!

- Igen, őrmester?

- Mondd meg azoknak a katonáknak, hogy ott várjanak, amíg mi ezt az ügyet elrendezzük!

Beata csípőre tette a kezét és a vörös ruhás nő felé fordult.

- Így megfelel?

A nő a fogát csikorgatta, és ismét megmarkolta Beata vállát.

- Te kis bolond! Tűnj innen a többi kölyökkel együtt, vagy mind itt haltok meg!

Beata most már komolyan megdühödött.

- Én az anderiai hadsereg katonája vagyok, és azok az emberek... - Beata a speciális őrzérek felé fordult, hogy rájuk mutasson.

Marie Fauvel éppen akkor lépett a katonák elé tiltásra felemelt tenyérrel, és közölte velük, hogy várjanak.

A katonák egyike minden teketória nélkül kirántotta a kardját és hanyag, de félelmetes erejű mozdulattal lesújtott. Az acél émelítő cuppanással merült a húsba, és Marie testét egyszerűen kettészelte.

Beata megkövülten állt, nem akart hinni a szemének.

Hentesnél dolgozott, annyi mészárlást látott, hogy már figyelemre sem méltatta az ilyesmit. Annyi mindenféle állat belsősegeit szedte már ki a tetemekből, hogy a belek látványa szinte természetes dolog volt számára. Beatát egyáltalán nem zavarták a belek.

Most, hogy Marie testét látta a füvön kettészelve, a felsőtestéből kilógó belekkel, egyféle értelemben csak érdekesség volt. Az emberi állat belei pont olyanok, mint bármilyen más állaté, csak éppen emberiek.

Marie Fauvel lábaitól és csípőjétől elválasztva tárogott és ujjával a füvet markolászta, tágra nyílt szemekkel, ahogy agya próbálta feldolgozni a sokkot, ami az előző pillanatban a testével történt.

Ami történt, olyan hihetetlenül megdöbbenő volt, hogy Beata moccanni sem volt képes.

Marie a fűbe kapaszkodva igyekezett arrébb vonszolni a felsőtestét a katonáktól, Beata irányába. Az ajkai mozogtak, de szavak nem jöttek ki rajta, csak mély rekedt nyögések. Végre az ujjakból kiszállt az erő, a test összeroskadtt, rángatózva, mint a frissen levágott birka teste.

Fent a Birodalmi Strázsa talapzatán Estelle és Emmeline egyszerre kezdtek sikoltozni.

Beata kirántotta a kardját, magasra tartotta, hogy mindenki lássa.

- Katonák! Támadás!

Beata a különleges őrzőjára pillantott. Közeledtek.

Vigyorogtak.

És akkor a világ igazán megőrült.

19. FEJEZET

Norris előre rontott, ahogy tanulta, és az egyik katona lábára támadott. A férfi arcon rúgta Norrist. A fiú hátratántorodott, arcára szorított ujjai között ömlött a vér. A katona felkapta Norris elejtett kardját és úgy szúrta hasba vele a fiút, hogy egyúttal a földhöz is szegezte. Norris ordított és vonaglott kínjában, és az éles penge leszelte az ujjait, amikor megpróbálta kirángatni azt a testéből.

Karl és Bryce kivont kardokkal rohant a támadókra. Carine lándzsát fogva futott ki a barakkból, Anette szintén lándzsával követte.

Beata látta, hogy az emberei körülfogják a támadókat. Meg volt győződve róla, hogy három ellenséggel el fognak bírni, hiszen jó harci kiképzést kaptak.

- Örmester! - kiáltott rá a vörösbe öltözött nő. - Vissza!

Beata meg volt rémülve, de azért bosszantotta, hogy ez a nő utasítgatja, aki szemmel láthatóan semmit nem ért a katonáskodáshoz. Szégyellte magát a nő helyett is a gyávaságáért. Beata és a katonái nem hátrálnak meg. Harcolni fognak, és megvédik ezt az anyámasszony katonája vörös ruhást is, aki nem mer kiállni mindössze három ellenséggel szemben.

Mikor Beata osztaga támadott, csak annak a katonának volt kihúzva a kardja, aki Marie-t levágta, a többieké még a hüvelyében pihent. Beatát felbőszítette, hogy ezek ennyire semmibe veszik az ő harcosait.

Mivel ő jobban hozzá volt szokva, hogy acéllal húst daraboljon, mint csapata többi tagja, bátran nekiment az egyik támadónak. Beata maga sem tudta hogy történhetett, de a férfi valahogy könnyedén kitért a csapás elől. A lány meglepődve ébredt rá, hogy ez más, mint szalmabábukat döfködni vagy kampón lógó fél birkákat darabolni.

Miközben Beata kardja csak a levegőt hasította ketté, Anette érkezett hátulról, és a férfi combjának irányozta a döfését. A célba vett katona félrelépett Anette pengéje elől is, és megmarkolta a haken lány vörös haját. Kést rántott elő valahonnan, és miközben pajzán mosollyal Beatára kacintott, úgy metszette el Anette torkát, mintha disznót vágna le.

Egy másik katona elkapta Carine lándzsájának a nyelét, kettétörte a fegyvert, és a szakállas hegyet Carine gyomrába döfte.

Karl alacsonyra irányzott csapással annak a katonának az inát akarta átvágni, akit Beata elhibázott, de csak annyit ért el, hogy kapott egy rúgást az arcába. A férfi lesújtott Karlra a kardjával. Beata előre ugrott, és saját fegyverével védte ki a Karlra irányzott vágást.

A csengve össze csapódó pengék ütközése olyan erővel rántotta meg Beata karját, hogy kiütötte a kardot a kezéből. A lány ujjai úgy zsibogtak, hogy be sem tudta hajlítani őket. Döbbenet érzelte, hogy térdén áll.

A férfi újra Karlra sújtott. A fiú védekezően kapta arca elé a kezét. Az éles acélpengé a tenyerek közepén vágta át mindkét kezét, mielőtt az arcot állig kettéhasította volna.

A katona most visszafordult Beata felé. Vármocskos kardja most a lány arca felé suhant. Beata látta a közeledő pengét, de csak egy sikolyra futotta tőle védekezés helyett.

Egy kéz kapta el Beata haját és vadul hátrarántotta a fejét. A kard hegye elsurrant a lány arca előtt és a két lába között csapódott a földbe. A vörös ruhás nő volt az, aki éppen megmentette Beata életét.

A katona figyelme most másfelé terelődött róluk. Beata arra nézett, amerre a támadója, és lovasokat látott közeledni. Sokan voltak, talán százan is. Újabb speciális anderiai őrzőjárosok, akárcsak ez a három.

A vörös ruhás nő Bryce-t is az utolsó pillanatban rántotta el egy halálos csapás elől. Amint a nő figyelme másfelé fordult, Bryce ismét rárontott az ellenségre, a parancs ellenére, hogy maradjon hátul. Beata csak egy vértől vörös kardpengét látott, amint kibukkant Bryce hátán, olyan erővel, hogy fel is emelte a levegőbe a fiú testét.

A nagytermetű férfi, aki Karl-t levágta, most újra Beatára támadott. A lány pánikszzerűen hátrált, de a férfi hosszú lábaival sokkal gyorsabb volt. Vak rémületében Beata megbotlott és a földre huppant. Tudta, hogy most meg fog halni.

Ahogy a férfi kardja feléje vágott, Beata tehetetlenségében imába kezdett, bár tudta, hogy nem fogja soha befejezni.

Fitch a lány elé ugrott, és kardjával kivédte a gyilkos ütést. A támadó fegyvere darabokra tört. Beata meglepett

pislogással vette tudomásul, hogy még mindig életben van.

Fitch vadul a katona felé csapott. Az oldalt lépett és hátrahajolt. Fitch pengéje épp hogy elsuhant a férfi hasa előtt. Miközben Fitch a csapás lendületétől előre dőlve körbe fordult a tengelye körül, a katona hideg egykedvűséggel akasztott le fegyverövről egy szeges buzogányt, és villámgyors, visszakezes csapással az éppen háttal került Fitch felé suhintott vele.

A csapás letépte Fitch koponyája tetejét. Beata zubbonya elejét rózsaszín, remegő agydarabkák fröcskölték tele. Fitch a földre roskadt.

Beata dermedten ült, és úgy sikoltzott, mint egy rémült kisgyerek. Egyszerűen képtelen volt abbahagyni. Tudata egy részével mintha kívülről, tárgyilagosan figyelte volna magát.

A katona nem támadt Beatára, ehelyett inkább Fitchre, jobban mondva Fitch kardjára fordította a figyelmét. Kiemelte a csillogó fegyvert Fitch ernyedt kezéből, aztán lerángatta a kardszíjat és a hüvelyt a holttestről.

A többi lovas éppen akkor ért oda, amikor a katona visszacsúsztotta az Igazság Kardját a hüvelyébe. Elvigyorodott, és Beatára kacintott.

- Azt hiszem, Stein parancsnok örülni fog ennek. Te mit gondolsz?

Beata csak ült bénultan, Fitch teste ott hevert előtte, agya mindenütt a lány ruháján, vére tócsába gyűlt a földön. Beata végül ennyit tudott kinyögni:

- Miért?!

A férfi csak vigyorgott.

- Most, hogy mindannyian megkaptátok az esélyt, hogy szavazhattok, a döntő voksot Jagang Császár teszi le.

- Mit találtatok? - kérdezte az egyik érkező, leszállva a lováról.

- Egy pár leányzót. Egészen csinosak.

- Akkor ne öljétek meg mindet! - évődött jókedvűen a kérdező. - Én a részemet úgy kérem, hogy még meleg legyen és mozogjon.

Ezen mind nevettek. Beata nyüszítve csúszott hátrébb, sarkaival lökve magát a földön.

- Erről a kardról itt már hallottam. Elviszem Stein parancsnoknak. Nagyon fog örülni, hogy ő adhatja oda a Császárnak.

Hátrapillantva Beata egy másik katonát látott a Birodalmi Strázsa emelvényén, amint éppen könnyedén lefegyverezte az őrhelyüket védelmezni próbáló Estelle-t és Emmeline-t. Emmeline úgy próbált menekülni, hogy leugrott az emelvényről. Most törött lábbal hevert a harang tövében. Egy katona lenn a földön vörös hajánál fogva ragadta meg Emmeline-t és úgy vonszolta maga után, mint valami elejtett vadat.

Odafönn a férfi Estelle-t csókolta, mialatt a lány öklével a katona mellét püfölve igyekezett védekezni. A többiek nagyon mókásnak találták Estelle ellenállását. Körös-körül mindenütt sötét bőrpáncélba öltözött, fémtüskés szíjakat és öveket, páncélinget és szörméket viselő, súlyos kardokkal, cséphadarókkal és csatafejszékkel felfegyverzett férfiak szálltak le lovaikról. Mások, még lóháton, diadalordításokkal száguldoztak körbe-körbe a Birodalmi Strázsa körül.

Mikor az általános figyelem Emmeline újra felharsanó rémült, fájdalmas kiáltozása és foglyul ejtőjének durva röhögése felé fordult, Beata gallérját egy kéz ragadta meg, és lerántotta a lányt a földre. A vörös ruhás nő mordult rá halkan.

- Mozgás! Amíg még lehet!

Beata félelemtől sarkallva talpra kecmertett és rohanni kezdett, amíg a katonák másfelé figyeltek. A két nő hasra vágta magát egy magas fű által takart apró mélyedésben.

- Hagyd abba a sírást! - parancsolta a vörös ruhás. - Hagyd abba, vagy felfedeznek bennünket!

Beata kényszerítette magát, hogy abbahagyja a hangos zokogást, de könnyei ömlését nem tudta elfojtani. Éppen most mézárólták le az egész osztagát Estelle és Emmeline kivételével, és ők is fogságba kerültek. És Fitch, az a bolond Fitch most ölette meg magát, hogy megmentse Beata életét.

- Ha nem maradsz azonnal csendben, én magam vágom el a torkodat!

Beata az ajkába harapott. Eddig még mindig sikerült megállnia, hogy ne sírjon mások előtt. De még sohasem volt ilyen nehéz.

- Sajnálom - suttogta szívgörcsben.

- Épp most mentettem meg az irhádát. Cserébe legalább annyit elvárok, hogy ne buktass le bennünket.

A nő a katonát figyelte, aki lóra kapva elvágtatott az Igazság Kardjával Szépmező felé. Halkan átkozódott az orra alatt.

- Miért csak egyszerűen elhoztál onnan? - kérdezte keserű haraggal Beata. - Miért nem próbáltál legalább néhányukkal végezni?

A nő egy csuklómozdulattal körbe mutatott.

- Miért, mit gondolsz, azt ki tette? Mit gondolsz, ki védett hátulról? A gyerekkatonáid egyike?

Beata körbenézett, és meglátta, amit eddig izgalmaiban nem vett észre. Halott ellenséges katonák heverték itt is, ott is. Visszatekintett a nő jeges kék szemeibe.

- Idióta! - morogta a nő.
 - Úgy bánsz velem, mintha ez az egész az én bűnöm lenne! Mintha gyűlölnél engem.
 - Mert bolond vagy! - A nő dühösen mutatott a mézszálás nyomai felé. - Három ember könnyedén elsöpörte az osztagodát, és még csak ki sem melegedtek bele.
 - De... megleptek bennünket.
 - Azt hiszed, hogy ez valamiféle játék? Még ahhoz sincs elég eszed, hogy rájössz, nem vagytok egyebek, mint szálnalmas balekok. A vezetőitek hazug bátorságot pumpáltak belétek, aztán kiküldtek ide benneteket, hogy kudarcot valljatok. Világos, mint a nap, de ti mégsem veszitek észre. Százan közületek, fiúk és lányok közül, nem tudnátok legyőzni egy katonát ezek közül. Ezek a Birodalmi Rend elit csapataihoz tartoznak.
 - De ha nem...
 - Azt hiszitek, az ellenség a ti szabályaitok szerint játszik? A valódi élet épp most ölt meg több fiatalembert a csapatodból, és a halott lányok még sokkal jobban jártak, elhiheted nekem.
 Beata olyan rémült volt, hogy megszólalni sem tudott. A nő szenvedélyes hangja kissé meglágyult.
 - Persze ez nem teljesen a te hibád. Azt hiszem, nem vagy még elég idős hozzá, hogy ismerhesd a valóság összes arcát. Nem várható el tőled, hogy meg tudd különböztetni az igazat a hamistól. Csak hiszed magadról, hogy képes vagy rá.
 - Miért kell neked annyira az a kard?
 - Mert az a Rahl Nagyúr kardja. Ő küldött, hogy elvigyem neki.
 - Miért mentettél meg engem?
 - Gondolom, azért, mert valaha én is voltam ostoba fiatal lány, akit elfogtak a rossz emberek.
 - És mit tettek veled?
 A nő ijesztő mosollyal felelt.
 - Ők tettek azzá, ami most vagyok: Mord-Sith-té. Te nem lennél ennyire szerencsés. Ezek a katonák közel sem olyan jók abban, amit csinálnak, mint azok, akik engem foglyul ejtettek.
 Beata sohasem hallott még Mord-Sith-ről.
 A figyelmüket most Estelle kiáltozása vonta magára a Birodalmi Strázsa emelvénye tetején.
 - Nekem a kard után kell indulnom. Neked azt ajánlom, menekülj innen.
 - Vigyél magaddal!
 - Nem. Semmi hasznodat nem venném, és csak feltartanál.
 Beata tudta, bármilyen szörnyen hangzik is, ez az igazság.
 - Mit csináljak?
 - Hordd el innen az irhát, mielőtt azok a katonák ráteszik a mancsukat, vagy úgy megbánod, ahogy el sem tudnád képzelni.
 - Kérlek - mondta Beata újból előtörő könnyeivel küszködve -, segíts nekem megmenteni Estelle-t és Emmeline-t!
 A nő szorosra zárt ajkakkal gondolkodott egy percig.
 - Őt ott - mutatott hideg számítással Estelle-re. - Amikor elindulok, segítek neked kihozni őt onnan. Aztán az már a ti dolgotok, hogy felszívódjatok.
 Beata látta a röhögő katonát, aki Estelle mellét markolászta, mialatt a lány reménytelenül küzdött vele. Beata pontosan tudta, mit érezhet most Estelle.
 - De Emmeline-t is ki kell hoznunk! - mutatott a barakk felé, ahová a katonák a törött lábú lányt behurcolták.
 - Neki eltörött a lába. Nem tudod magaddal vinni, csak titeket is elkapnak miatta.
 - De ő...
 - Felejtsd el! Mit tudnál tenni vele? Cipelnéd? Ne legyél már bolond, te gyerek! Gondolkozz! Szeretnél megszökni az egyikkel, vagy bebiztosítanád, hogy elkapjanak a kettővel? Dönts gyorsan, mert sietek!
 Beata küszködött a szipogásával, és közben igyekezett kizárni a tudatából a barakk felől hallatszó sikolyokat. Nem akart oda kerülni, azoknak a vadállatoknak a karmai közé. Egyet a fajtájukból már volt balszerencséje közéről megismerni.
 - Akkor az egyiket. Gyerünk! - határozott végre.
 - Helyes, kölyök.
 Beata tisztában volt vele, hogy a nő szándékosan szólította így, hogy a helyére tegye, abban reménykedve, hogy így tudatára ébreszti a lányt, mennyire tapasztalatlan, és talán segít vele megmenteni az életét.
 - Most figyelj rám, és pontosan azt tedd, amit mondok. Nem tudom, sikerül-e megtenned, de ez az egyetlen esélyetek.
 Beata bólintott. Bármilyen hajlandó megtenni, hogy elkerülje a rémálmot, ami várna rá.
 - Felmegyek oda, és elintézem azt az embert. Gondoskodni fogok róla, hogy legalább két ló elérhető közelségben legyen számotokra. Te fogd a lovakat, én meg leküldöm a lányt. Ültesd fel az egyik lóra, te ülj a másikra, és meg ne álljatok a világ minden kincséért sem!

A nő a vadon felé mutatott, a Birodalmi Strázsákon túlra.

- Vágtassatok el Anderiából, valamelyik másik országba a Középföldön.

- Hogy tudod majd megakadályozni, hogy utánunk jöjjenek?

- Ki mondta, hogy meg tudom akadályozni? Ti csak fogjátok a lovakat, és vágtassatok az életetekért! Én csak annyit tudok tenni, hogy egy kis előnyt nyerek nektek. - A nő felemelte az ujját Beata arca előtt. - Ha a lány bármilyen okból nem tud lejutni a lépcsőn, vagy lóra szállni, hagyd őt és menekülj!

Beata a félelemtől dermedten csak bólintott. Semmi mást nem akart, csak eltűnni innen. Többé nem érdekelt semmi más. Csak az életét akarta menteni.

Megragadta a vörös bőrruha ujját.

- A nevem Beata.

- Örülj neki. Gyerünk!

A nő felpattant, és meggörnyedve futni kezdett. Beata utána, legjobb tehetsége szerint utánozva a példáját. A nő felegyenesedett egy, az útjukban álló katona háta mögött, és kirúgta a férfi alól a lábát. Ahogy a katona a hátára zuhant, még mielőtt kiáltani lett volna ideje, a nő rávetette magát, és egy könyökütéssel szétzúzta a gégéjét. Két további gyors ütés, és a katona semmi gondot nem jelentett többé.

- Ezt meg hogy csináltad? - kérdezte Beata elképedve.

A nő lenyomta Beatát egy nagyobb fücsomóba a leütött katona mellett.

- Évekig tanultam a gyilkolást. Ez a foglalkozásom. - Felnézett a Birodalmi Strázsára. - Várj itt, amíg elszámolsz tízig, aztán gyere utánam! Ne számolj gyorsan.

A nő, anélkül, hogy Beata válaszát megvárta volna, felpattant, és teljes erőből futni kezdett. Néhány katona felfigyelt rá, ezek zavarodottan nézték, hogy a nő nem próbál menekülni, hanem egyenesen feléjük rohan. Átcikázott a Strázsra körül vágta, hujjogató lovasok között.

A Beata mellett heverő leütött katona szétzúzott orrából bugyogott a vér. Valószínűleg fuldokolt a saját vérében.

A férfi, aki Estelle-t tartotta fogva, meglepetten fordult meg. A vörös ruhás nő lekapta a rudat az állványról, eltépve a rögzítő köteleit. A hirtelen elpattanó kötelek csak hozzátettek a rúd lendületéhez. Mikor a rúd a katona fejének csapódott, a koponya reccsenését odáig lehetett hallani, ahol Beata állt, végre eljutva tízig a számolásban. A leütött ember hanyatt ázuhan a korláton, és testét széttiporták a vágató lovak patái.

Beata, még mindig a rémület szorításában, rohanni kezdett.

A nő széles mozdulattal újra meglendítette a rudat, és megkondította vele a Birodalmi Strázsát.

A világ körülöttük belerengett a fegyver elnyújtott, tompa kondulásába. A hang rettenetes erejű volt. Beata úgy érezte, fogai kilazulnak a helyükből, és a vibrálástól szétesik a feje.

A harang előtt vágta lovasok üvöltöttek és sikoltoztak. A lovaik fájdalmasan nyertettek. Aztán a sikolyok, nyertetés, ordítás egyszerre megszakadt, ahogy lovas és ló egyaránt véres masszává omlottak szét.

A Strázsra körül lovagló és futók sem tudtak idejében lefékezni. Akik átcúsztak vagy átboltlottak a határvonalon, halálukba futottak bele.

Beata úgy érezte, a Birodalmi Strázsra szörnyű hangjától minden izülete kiszakad a helyéből, de azért futott, ahogy bírt.

A vörös ruhás nő a korláton kihajolva ütötte ki sorra a lovasokat a nyeregből. Estelle karját megragadva gyakorlatilag letaszította őt a lépcsőn.

A katonák zavarodott pánikban futkostak. Nem tudták, mi fog történni, ha a fegyver újra megkondul. Lehet, hogy akkor őket is megöli? Beata elkapta a zavart és rémült Estelle karját.

A vörös ruhás nő az emelvény tetejéről az egyik, még nyeregben maradt lovas hátára ugrott. Kezében még ott markolta a törött palack éles peremű nyakát. Fél kézzel hátulról derékon kapta a lovas, másik kezével beledöfte az üvegdarabot a férfi szemébe. A lovas üvöltve bukott le a lóról.

A nő előredőlt a nyeregben, és felmarkolta a lelógó kantárszárat. Aztán mikor a fáradt ló mellé ért, amelyiken ideérkezett, lekapta az állat nyergéről a nyeregtáskát, és dühös kiáltással teljes vágtába ugratva hátsát, elszáguldott Szépmező felé.

- Fel a lóra! - kiáltott Beata az elképedt és meghökkent Estelle-re. Szerencsére az anderita lány azonnal felfogta, hogy ez az egyetlen esélye a menekülésre, és meg is ragadta az alkalmat. Ezalatt Beata is felkapaszkodott a legközelebbi állat üres nyergébe. A két zavart ló összevissza forgolódott.

Katonák pattantak nyeregbe és vágattak a vörös ruhás nő után.

Beata nem szokott hozzá a lovagláshoz, de azért tudta, mit kell tennie. Sarkait az állat bordái közé vágta. Estelle is ugyanezt tette.

És vágattak az életükért: egy haken lány és egy anderita.

- Hová megyünk, őrmester? - kiáltotta Estelle.

Beata azt sem tudta, milyen irányba vágatnak, nem hogy hová. Csak vágattak.

Szeretett volna megszabadulni az egyenruhájától, ami szintén csak Bertrand Chanboor egy másik kegyetlen

tréfájának bizonyult.

- Nem vagyok én őrmester - kiáltotta vissza, és könnyei végre szabadon ömlöttek az arcán. - Csak Beata vagyok, egy bolond, akárcsak te, Estelle.

Csak azt sajnálta, hogy köszönetet sem mondott a vörös ruhás nőnek, aki megmentette az életüket.

20. FEJEZET

Dalton felpillantott, amikor Hildemara besuhant az új irodájába. Az asszony merészen kivágott aranyszínű szaténruhát viselt fehér prémszegéllyel, ami csak még jobban hangsúlyozta, amit a kivágás feltárt. Mintha bizony bárki is kíváncsi lett volna Hildemara feltárnivalóira.

Dalton felemelkedett új, különösen drága íróasztala mögül, amilyenhez hasonlót korábban még álmodni sem mert volna magának.

- Hildemara, micsoda öröm, hogy beugrottál hozzám látogatóba!

Hildemara mosolygott, és úgy nézett Daltonra, mint a kutya egy különlegesen zamatos csontra. Körbesétált az asztal körül, és farát az asztal szélének támasztva intim közelségben megállt Dalton előtt.

- Dalton, csodásan nézel ki ebben a ruhában! Új? Hát, persze, nyilván új. - Ujjával végigsimította a hímzett kézelőt. - Jól mutatsz ebben az irodában is. Sokkal jobban, mint az a semmirevaló férjem valaha is. Valahogy... rangot adsz neki.

- Köszönöm, Hildemara! Meg kell mondjam, te is elragadóan nézel ki.

Hildemara mosolya még szélesebbé vált. Hogy ez valódi örömet fejezett ki, vagy gúnyolódást, Dalton nem tudta volna megmondani. Hildemara egyáltalán nem fogta vissza Dalton iránti csodálatát, amióta csak az öreg Fejedelem váratlanul eltávozott az élők sorából. Másrészt Dalton pontosan tudta, hogy nagy hiba volna részéről, ha abba a hitbe ringatná magát, hogy - képletesen szólva - nyugodtan hátat fordíthat az asszonynak. Nem tudta eldönteni, vajon Hildemara csak kedves és barátságos akar lenni hozzá, vagy hóhérbárdot dugdos a háta mögött. Akár így, akár úgy, Dalton igyekezett vigyázni magára.

- A városban befejeződött a szavazatszámolás, és vidékről is kezdenek beérkezni a kiküldött katonák az eredményekkel.

Dalton úgy gondolta, most már tudja, min mosolyog Hildemara, sőt a szavazás eredményét is sejti. Persze azért az ilyesmiben az ember soha nem lehet igazán biztos előre.

- Nos, és hogyan válaszolt Anderia jó népe a Rahl Nagyúr csatlakozási felhívására?

- Attól tartok, a Rahl Nagyúr a nyomodba sem érhet, Dalton!

Tétova mosoly derült fel Dalton arcán.

- Tényleg? És mennyire meggyőző a különbség? Ha nem elég nagy, a Rahl Nagyúr esetleg kísértést fog érezni, hogy megsegitse az ő oldalán állókat.

Hildemara ingerkedve vállat vont.

- A város népe természetesen vonakodott elhinni a Rahl Nagyúr ígéreteit. Tízből heten kereszttel szavaztak.

Dalton hátrahajtotta a fejét, és lehunyta szemmel, nagyot, megkönnyebbültet sóhajtott.

- Köszönöm, Hildemara - mondta vigyorogva. - És a többi?

- Még csak most érkeznek be az első. Jó időbe telik, mire a lovas katonák ideérnek vele...

- De ami már megvan. Az hogyan alakult?

Hildemara lassan húzogatta az ujjhegyét az íróasztal lapján.

- Meglepően.

Dalton ettől zavarba jött.

- Meglepően. Ez alatt mit értesz?

Hildemara sugárzó mosollyal emelte Daltonra a tekintetét.

- Ahol számunkra legrosszabbul alakult az eredmény, ott négyből hárman szavaztak mellettünk. Volt, ahol tízből nyolcan, kilencen szavaztak kereszttel a Rahl Nagyúr ellen.

Dalton mellére tett kézzel sóhajtott fel újra.

- Ilyesmire számítottam, de ezekben a dolgokban az ember soha nem mehet teljesen biztosra.

- Egyszerűen elképesztő, Dalton. Csodálatos vagy! - Hildemara kifordította a két tenyerét. - És még csak csalnunk sem kellett. El sem tudom hinni.

Dalton diadalmasan emelte magasba ökölbe szorított kezeit.

- Köszönöm, Hildemara! Köszönöm, hogy ilyen jó híreket hoztál! Ezt azonnal el kell mondanom Teresának is. Hetek óta alig láttam, olyan elfoglalt voltam.

Indult volna, de Hildemara ujjával a mellébe bökve visszatartotta.

- Biztos vagyok benne, hogy Teresa már tudja.

Dalton összeráncolta a homlokát.

- Kitől tudta volna meg hamarabb, mint ahogy én tudomást szereztem róla?

- Bizonyos vagyok benne, hogy Bertrand már elmondta neki.

- Bertrand? Miért beszélne ő Teresának ilyesmikről?

Hildemara sandán elmosolyodott.

- Te is tudod, milyen szószátyárrá válik Bertrand egy számára vonzó asszony combjai között.

Dalton megdermedt. Kis riasztócsengők szólaltak meg a fejében, ahogy belegondolt, milyen sokat volt távol Teresától, mióta Bertrاندot Fejedelemmé választották, és felidézte, mekkora hatással volt Teresára a Fejedelelem, mint szimbólum. Eszébe jutott, hogy miután először találkozott az öreg Fejedelemmel, Teresa az egész éjszakát ébren töltötte imádkozással. Visszaemlékezett, milyen csodálattal bámulta Teresa a Fejedelemmé választott Bertrاندot.

Kényszerítette magát, hogy abbahagyja ezt az értelmetlen és ostoba fantáziálást. Ez a fajta gondolkodás veszélyes ellenség, ami képes belülről teljesen szétrágni az ember lelkét. Hildemara tudja, milyen sok dolga volt Daltonnak az utóbbi időben. Nyilván csak fel akarja őt bosszantani, vagy bajt próbál keverni. Ez jellemző lenne rá.

- Hildemara, ez egyáltalán nem jó vicc.

Hildemara fél kézzel az asztalra támaszkodva Dalton felé hajolt.

- Nem is annak szántam.

Dalton némán állt, visszafogta magát, nehogy elhamarkodottan hibás cselekedetre szánja magát, mielőtt mindenről pontos információja lenne. Ez az egész még mindig lehet Hildemara valami ostoba játéka, csak hogy összevesztse őt Tessel, hátha ettől Dalton majd az ő karjai között keres vigasztalást. Esetleg Hildemara valami olyasmit hallott, amit félreértett. Habár a lelke mélyén tudta, nem jellemző Hildemarára, hogy egy efféle hírt félreértelmezzen. Neki éppúgy megvannak a kémei, és nem kevésbé megbízhatóak, mint a Daltonéi.

- Hildemara, nem hiszem, hogy illene hozzád a rágalmozó pletykák terjesztése.

- Ez nem pletyka, kedves Daltonom. Ez tény. Én magam láttam, amikor a hűséges kis feleséged kijött Bertrand szobájából.

- Ismered Teresát. Tudod, hogy milyen buzgón szokott imádkozni...

- Meghallottam, amikor Bertrand azzal hengegett Steinnek, hogy megkapta Teresát.

Dalton kis híján hátratántorodott.

- Micsoda?

Hildemara sanda mosolya kárörvendő vigyorra virágzott ki.

- Abból ítélve, amit Bertrand Steinnek mondott, a te Teresád meglehetősen gátlástalan kis szajha, és nagy élvezettel játszik rossz kislányt Bertrand ágyában.

Dalton érezte, hogy a vér az arcába tolul. Egy percig komolyan fontolgatta, hogy ott helyben megöli Hildemarat. Ujjai a kardja markolatára tévedtek, és abban a pillanatban Hildemara valódi életveszélyben volt. Végül erőt vett magán, bár érezte, hogy a térdei reszketnek.

- Éppen csak azt gondoltam, neked is tudnod kellene róla, Dalton - tette hozzá Hildemara. - Nagyon szomorú dolognak tartom, hogy az én férjem hágja a feleségedet, és te semmi nem tudsz róla. Ez esetleg... kínos is lehet. Akaratlanul is zavarba hozhatod magadat társaságban, ha nem tudsz a dologról.

- Miért, Hildemara? - préselte ki magából a suttogást Dalton nagy erőfeszítéssel. - Miért okoz ez neked akkora elégedettséget?

Hildemara mosolya most már teljes boldogságot sugárzott.

- Mert mindig is gyűlöltem azt az öntelt fensőbbiségedet, amivel a házastársi hűségedet fitogtattad, és lenéztél bennünket. Azt hitted, hogy te és a feleséged jobbak vagytok mindnyájunknál.

Dalton hihetetlen akaraterővel visszafogta magát. Válságok és megpróbáltatások idején mindig képes volt rá, hogy analitikus hűvösséggel elemezze a helyzetet és megtalálja az adott problémához legmegfelelőbb megoldást.

Könyörtelen eltökéltséggel most is ezt tette.

- Köszönöm az információt, Hildemara. Tényleg kínos is lehetett volna, ha nem tudom meg.

- Tegyel nekem egy szívességet Dalton, és ne vágj már olyan gyászos képet a dolog miatt! Tulajdonképpen minden okod megvan rá, hogy nagyon is boldog legyél. Hiszen a Fejedelemről van szó! Végte is bármelyik férfi számára hatalmas tisztesség, ha olyan fenséges és nagyra becsült személy számára bocsáthatja rendelkezésre a feleségét, mint Anderia Fejedelme! Mindenki csak még jobban fog tiszteim és szeretni téged érte, hogy a feleséged enyhíti a Fejedelemmel a magasztos hivatása kiváltotta feszültségeit.

Ezt neked is tudnod kéne, Dalton! Elvégre te tetted azzá ezt az embert, aki most: a Teremtő helytartójává ezen a világon. A feleséged egyszerűen csak egy megértő alattvalója. - Hildemara felkuncogott. - Nagyon is megértő, azok alapján, amit hallottam. Azt hiszem, nem akármilyen asszonynak kell annak lennie, aki feledtetni tudná őt az ágyban!

Közelebb hajolt, és belecsókolt Dalton fülébe.

- De én azért szeretném megpróbálni, Dalton, drágám. - Kiegyenesedett és mélyen a férfi szemébe nézett. - Te mindig is elbűvöltél engem. Te vagy a legfondorlatosabb, legveszélyesebb ember, akivel valaha találkoztam, pedig nem akármilyenekkel találkoztam ám!

Az ajtóból még visszafordult.

- Dalton, mikor majd végre elfogadod a tényt, rájössz, hogy nincs semmi jelentősége. Majd meglátod! És akkor, ahogy már egyszer ígérted, én leszek az első, akihez fordulsz, ha eldöntöd, hogy megszeged a házastársi esküdet? Ne felejtsd el, megígérted!

Dalton magára maradva állt a szobában, és agya vadul száguldott, számba véve magában a tennivalókat.

Kahlan karjaival Richard vállára támaszkodva hajolt előre, és arcát a férje füléhez szorította. Richardnak nem igazán volt szüksége rá, hogy elvonják a figyelmét attól, amit csinál, ennek ellenére kellemes, meleg érzést keltett benne felesége arcának az érintése. Kahlan megcsókolta Richard halántékát.

- Hogy haladsz?

Richard ásítva nyújtózkodott. Hol is kezdje az ember?

- Ennek az embernek igazán torz volt a gondolkodása.

- Ezen mit értesz?

- Még sokat kell lefordítanom, de kezdem felfogni, mi is történhetett. - Richard megdörzsölte a szemét. - Ezt az embert azért küldték ide, hogy megfékezze a Harmóniákat. Azonnal neki látott a helyzet elemzésének, és talált egy egyszerű megoldást. A varázslók otthon, a Toronyban azt gondolták róla, hogy ihletett zseni, és ezt meg is mondták neki.

- Biztosa nagyon büszke volt rá - mondta Kahlan olyan hangon, ami egyértelművé tette, hogy pontosan az ellenkezőjét gondolja.

Richard kihallotta a gunyoros hangszínt, és véleménye egyezett Kahlanéval.

- Igazad van, nem is Joseph Ander lett volna akkor. Itt nem írja le nyíltan, de abból, amit korábban olvastam tőle, ismerem a gondolkodását. Joseph Ander nem arra volt büszke, hogy megtalálta a megoldást, hanem a többieket vetette meg érte, hogy ők nem látták meg azonnal.

- Tehát - sürgette meg Kahlan - megtalálta a megoldást. És aztán mi történt?

- A varázslók megüzenték neki, hogy hajtsa végre azonnal. Nyilvánvalóan nekik is hasonló gondjaik lehettek a Harmóniákkal, mint nekünk, és sürgősen végét akartak vetni a garázdálkodásuknak. Ander visszaüzent, hogy ha a varázslók elég jónak tartották őt hozzá, hogy ideküldjék a problémát megoldani, akkor ne mondják meg neki, mit tegyen és mikor.

- Nem a legbölcsebb módja a toronybeli feletteseivel való bánásmódnak.

- Azt kérték tőle, hogy állítsa meg a Harmóniákat, mert sok ember hal meg miattuk. Nyilvánvalóan jobban ismerték annál, semhogy bármilyen módon fenyegetni merték volna, legalábbis nem olyankor, amikor a háború is ott volt a nyakukon. Ezért azt üzenték neki, hogy cselekedjen legjobb belátása szerint, de kérik, hogy siessen a megoldással, hogy az emberek végre biztonságban lehessenek a Harmóniáktól.

Az effajta üzenet már sokkal inkább Ander ínyére volt, de azonnal fel is használta az alkalmat, hogy kioktassa a toronybeli varázslókat.

- Mire?

Richard az ujjával belefésült a hajába. Nagyon nehéz volt szavakba öntenie, mit is akart tulajdonképpen Joseph Ander.

- Még nagyon sok mindent kell lefordítanom. A munka lassan halad. De attól tartok, ez a könyv nem fogja elmagyarázni, hogyan szabadulhatunk meg a Harmóniáktól. Joseph Ander egyszerűen másként gondolkodik. Nem fog leírni ilyesmit.

Kahlan felegyenesedett, és háttal fordult az asztalnak, hogy szembe kerüljön Richarddal.

Karba fonta a kezét.

- Jól van, Richard. Ennél azért jobban ismerlek. Mi az, amit nem mondasz el nekem?

Richard felállt és hátat fordított Kahlannak. Ujjait a halántékára nyomta.

- Richard, nem bízol bennem?

Richard visszafordult, és megfogta Kahlan kezét.

- Nem, nem erről van szó. Csak... csak bizonyos dolgokban nem tudom, hol ér véget az igazság, és honnan kezdődik Joseph Ander örültsége. Ez a dolog túlmegy mindenben, amit eddig valaha is hallottam, tanultam vagy hittem a mágiáról.

Kahlan most már aggodalmasnak látszott. Richard úgy gondolta, egyrészt ok nélkül kelt félelmet Kahlanban. Másrészt azonban a legnagyobb félelem, amit kelthet benne, még csak meg sem közelítheti Richard saját félelmeit.

- Joseph Ander - kezdte - úgy gondolta, hogy ő *jobb* a többi varázslónál.

- Ezt már eddig is tudtuk.

- Igen, de lehet, hogy igaza is volt.

- Tessék?

- Néha az örültségben zsenialitás is rejlik. Kahlan, én nem tudom, hol húzódik a határvonal a kettő között. Az, hogy nem tudok eleget a mágiáról, egy részről hátrány, másrészt azonban azt is jelenti, hogy a gondolkodásomat nem szorítják korlátok közé a bevett tanok és tételek, mint az akkori varázslókét a Toronyban, ezért képes vagyok

felismerni az igazságot Ander szavaiban ott is, ahol ők nem tudták.

Nézd, Joseph Ander nem úgy tekintette a mágiát, mint szükséges alkotórészek összességét. Tudod: ebből egy csipet, emez a varázsigé, miközben körbe fordulsz a bal lábadon, meg ehhez hasonló. Ő úgy értelmezte a mágiát, mint valami művészetet: egyfajta kifejezési formát.

Kahlan a homlokát ráncolta.

- Nem tudlak követni, Egy varázslatot vagy a megfelelő módon hajtasz végre, vagy nem fog működni. Ahogy például én használom az erőmet miközben megérintek egy másik embert. Mint ahogy mi hívtuk át ide a Harmóniákat, azzal, hogy bizonyos meghatározott feltételeknek eleget tettünk.

Richard tudta, hogy Kahlan mágikus képessége, neveltetése és a mágiáról folytatott tanulmányai miatt ugyanazzal a problémával küszködik Ander megértésében, mint a régi toronybeliek. Ő maga is valami hasonló zavart tehetetlenséget érzett, mint annak idején Joseph Ander. Ettől még inkább kezdte megérteni az örült varázslót: megértette, milyen zavaró lehet, ha mások olyan tényekről igyekeznek meggyőzni téged, amikről te pontosan tudod, hogy másképpen vannak, és képtelen vagy megértetni velük az átfogó nagy egész elvont eszméjét, ami pedig ott van a szemük előtt.

Akárcsak Joseph Ander, Richard is újból nekirugaszkodott.

- Igen, tudom, és nem mondom, hogy az úgy nem igaz, csak hogy Ander szerint ez nem minden. Szerinte a mágia magasabb szintre is emelhető, túl az értelmezésnek azon a síkján, ameddig a legtöbb mágiahasználó el szokott jutni.

Kahlan most már komolyan dühös lett.

- Richard, ez örültség.

- Nem, én nem hiszem, hogy az. - Richard kézbe vette az Útikönyvet. - Ez itt a varázslóknak valami olyan kérdésére válaszol, aminek semmi köze nincsen a Harmóniákhoz, de azt hiszem, meg kell hallgatnod, hogy jobban megérthesd, hogyan gondolkodott Joseph Ander.

Felolvasta Kahlannak a hevenyészett fordítást.

- „A varázsló, aki nem képes a pusztításra, nem képes teremteni sem igazán” - Richard megkocogtatta a könyvet. - Az olyan varázslókról beszél, mint a mai Tehetséggel születettek, akik csak az alkotó oldallal rendelkeznek. Mint például Zedd. Ha valaki nem rendelkezett a mágia mindkét oldalával, azt Ander nem is tekintette varázslónak, csak valami reménytelenül hátrányos, szerencsétlen korcsnak.

Richard újra az Útikönyvbe pillantott, és tovább olvasott.

- „A varázsló ismerje jól önmagát, különben azt kockáztatja, hogy rossz mágiát fog használni, amivel a szabad akarától fosztja meg magát.” Itt meg az alkotó mágia szerkezetén túli aspektusairól ír.

„A mágia koncentrálja és felerősíti az érzelmeket, nemcsak az örömet képes felfokozni, hanem a kártékony szenvedélyeket is, amelyek így megszállottsággá erősödhetnek, és az elviselhetetlenségig fokozódnak, ha le nem vezetik őket”

- Ez úgy hangzik, mintha igazolni akarná, miért válik valaki kártékonnyá - jegyezte meg Kahlan.

- Szerintem nem. Szerintem itt valami, az addig ismertnél magasabb szintű egyensúly nyomára akadt.

Kahlan a fejét rázta. Nyilvánvaló volt, hogy nem fogta fel, amit Richard látott a szövegben, de Richard úgy gondolta, úgyse tudná elmagyarázni neki, ezért inkább tovább olvasott.

- Ez itt nagyon fontos. „Az igazán nagy varázslót a képzelete teszi azzá, mert azzal képes túllépni a hagyományok korlátait, és meghaladva a ma létező struktúrákat eljutni addig, hogy maga alkossa újjá a varázslat szövedékét.”

- Erről beszéltél az előbb? Hogy úgy gondolkodik a mágiáról, mint valami... művészeti formáról? Mint egy kifejezési eszközről? Mintha ő maga a Teremtő lenne, aki a semmiből alkotja meg a mágia szövetét?

- Pontosan. De ezt hallgasd meg! Azt hiszem, talán ez Joseph Ander legfontosabb mondanivalója. Amikor a Harmóniák problémáját megoldotta, a többi varázsló nagyon elővigyázatosan megtudakolta tőle, hogyan csinálta. Szavaiból szinte ki lehet hallani az óvatos aggodalmukat. És ez itt Ander tömör válasza arra a kérdésre, hogy mit tett a Harmóniákkal:

„Egy találékony varázslattal engedelmisségre bírhatjuk a Kegyelmet.”

Kahlan megdörzsölte a karjait. Ander mondata szemmel láthatóan zavarba ejtette.

- Jóságos szellemek, mit akar ez jelenteni?

Richard odahajolt hozzá.

- Szerintem, azt jelenti, hogy kitalált valamit. Egy új varázslatot, azokon a feltételeken túlmenőt, amelyek a Harmóniákat eredetileg a mi világunkba szólították. Egy varázslatot, amely legjobban illett a helyzethez és a saját személyiségéhez. Más szavakkal mágiát teremtett.

Kahlan zöld szemei tekintetét zavart tanácsalansággal jártatta körbe. Richard tudta, hogy annak az elmezavarnak a súlyosságán gondolkodik, amellyel szembekerültek. Az örültén, aki végeredményben rájuk uszította a Harmóniákat.

- A világ szétesőben van körülöttünk - suttozta Kahlan maga elé -, és te azt magyarázod, hogy Joseph Ander

művészi kifejezőeszközzel használta a mágiát?

- Csak azt mondom el neked, amit innen kiolvastam. - Richard az utolsó oldalra lapozott. - Átugrottam a napló többi részét. Tudni akartam, mi volt az utolsó dolog, amit a varázslóknak üzent.

Újra átolvasta az ó-d'harai szöveget, biztos akart lenni benne, hogy helyesen fordította, azután olvasni kezdte Joseph Ander utolsó szavait.

- „Végül arra a következtetésre jutottam, hogy el kell vetnem mind a Teremtőt, mind az Őrzőt. Helyettük a saját megoldásomra támaszkodom, megalkotom saját halálomat és újjászületésemet, és ilyen módon mindörökké oltalmazni fogom a népemet. Búcsúzom tehát, mert lelkemet a zavaros vizekre bízom, és az idők végzetéig örködni fogok afelett, amit én magam alkottam meg, és ami mostantól sérthetetlen biztonságban lesz.”

Richard felpillantott.

- Érted már? - Látta, hogy Kahlan nem érti. - Kahlan, én nem hiszem, hogy Joseph Ander visszaűzte a Harmóniákat az alvilágba, ahogy feltételezték róla. Úgy gondolom, ehelyett a saját céljaira használta fel őket.

Kahlan a homlokát ráncolta.

- Felhasználta? Mire lehetne felhasználni a Harmóniákat?

- A Birodalmi Strázsákhoz.

- Tessék?! - Kahlan az ornyergét masszírozta hüvelyk- és mutatóujja között. - De akkor hogy lehetséges, hogy mielő tudtuk hívni őket, ráadásul egy olyan pontosan körülírt, bonyolult, merev szabályokkal meghatározott módon, ahogy tettük? Ez pontosan olyan rituális eljárás, amiről azt állítod, hogy Joseph Ander túllépett rajta.

Richard pontosan ezt az érvelést várta Kahlantól.

- Ebben rejlik az egyensúly. Hát nem érted? A mágiában meg kell maradnia az egyensúlynak. Hogy valami újat alkothasson, ki kellett egyensúlyoznia valami görcsösen merev, bonyolult formulával. Az, hogy a Harmóniák előhívása ilyen bonyolult és szigorúan meghatározott módon kellett hogy megtörténjen, önmagában is elég bizonyíték rá, hogy valami új varázslat teremtéséhez szolgált egyensúlyul.

Richard elég jól ismerte Kahlant ahhoz, hogy tudja, felesége nem ért vele egyet, de nincs vitatkozó kedvében. Kahlan egyszerűen csak ennyit mondott:

- Na, és akkor hogyan fékezhetjük meg a Harmóniákat?

Richard megrázta a fejét, ezzel ismerve be, hogy ezen a téren egyelőre vereséget szenvedett.

- Nem tudom. Attól félek, nincs megfelelő válasz a kérdésedre. Az akkori varázslók is ugyanilyen értetlenül álltak Joseph Ander tettei és személyisége előtt. Végül egyszerűen úgy döntöttek, hogy ezt az országot a maguk számára elvesztették, nem létezőnek fogják tekintem. Kezdem azt hinni, hogy Joseph Ander egy feloldhatatlan varázslatot alkotott egy megoldás nélküli rejtvénybe bújtatva.

Kahlan kivette férje kezéből az Útikönyvet, becsukta, és letette a kis asztalkára.

- Richard, azt hiszem, te magad is kezdesz egy kicsit megőrülni, addig olvasod ennek a holdkóros bolondnak az írásait. A mágia egészen másként működik.

- A toronybeli varázslók is ezt hajtogatták Joseph Andernek: hogy nem lehet egy lényegéből fakadóan zabolázhatatlan őselemet megfékezni és igába fogni. Erről azonban Richard nem tett említést Kahlannak. Kahlan nem volt felkészülve rá, hogy a mágiáról olyan felfogásban gondolkodják, mint azt Ander - vagy most Richard - tette.

Nem volt rá felkészülve a többi varázsló, sem az akkoriak, sem a mostaniak.

Joseph Ander egyáltalán nem örült neki, hogy az elképzeléseit olyan kategorikusan elvetették, búcsúszavai pontosan erre utaltak.

Kahlan átkarolta Richard nyakát.

- Ne haragudj! Én tudom, hogy te mindent megteszel, ami telik tőled. Egyszerűen csak ideges vagyok. A szavazás eredményeinek hamarosan meg kell érkezniük.

Richard felesége dereka köré fonta a karját.

- Kahlan, az emberek meg fogják érteni, hol az igazság. Muszáj, hogy megértsék!

Kahlan tekintete a távolba meredt.

- Richard! - suttogta. - Szeretkezzünk!

- Tessék?

Az asszony tekintetét most a férje szemébe fúrta.

- Olyan régen voltunk együtt! Szeretkezzünk!

- Itt? Most?

- Beköthetjük a sátor bejárati lapját. Különben sem jönne be senki engedély nélkül. - Elmosolyodott. - Megígérem, hogy nagyon halk leszek, nehogy kényelmetlen helyzetbe hozzalak téged a többiek előtt.

Ez futó mosolyt csalt Richard ajkára, de a mosoly nem volt hosszú életű.

- Nem szabad, Kahlan!

- De én akarom. És lefogadom, rá tudlak venni, hogy te is akard.

Richard megemelte a Kahlan nyakláncán függő apró fekete követ.

- Kahlan, a mágia eltűnt. Ez itt nem működik.

- Tudom. Éppen ezért szeretném. - Kahlan megmarkolta Richard mellén az inget. - Nem érdekel, Richard. Na bumm, gyereket csinálunk. Akkor mi van?

- Te is jól tudod, hogy „akkor mi van”!

- Richard, tényleg olyan rettenetes lenne? Tényleg?! - Zöld szemei megteltek könnyel. - Olyan szörnyű volna, ha gyerekünk lenne?

- Nem, hát persze, hogy nem. Nem erről van szó. Tudod, hogy én is szeretném, de most még nem lehet. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ezentúl minden zugban, minden árnyékban Shotát lessük, hogy eljön és beváltja az ígését. Ez elvonná a figyelmünket a kötelességeinktől, és ezt nem tehetjük meg.

- Kötelesség! Folyton a kötelesség. És velünk mi van? Azzal, amit mi szeretnénk?

Richard félrefordult.

- Kahlan, te tényleg szeretnél gyereket szülni erre a világra? Erre az örült, veszélyes világra? Ahol a Harmóniák örültsége tombol és egy szörnyű háború veszélye tornyosul fölénk?

- És ha azt mondanám, igen?

Richard visszafordult és Kahlanra mosolygott. Láta, hogy ha vitatkozik, csak jobban felidegesíti. Du Chaillu terhessége nyilván felkeltette Kahlanban a vágyat, hogy neki is gyermeke legyen.

- Kahlan, ha te akarod, akkor én is. Rendben van? Amikor rászánod magad, lesz gyermekünk, és Shotáról majd én gondoskodom. De egyelőre addig várunk kellene, amíg kiderül, hogy megmarad-e a szabad világ - egyáltalán az élők világa - ahová gyermeket szülhetsz.

Most végre Kahlan is elmosolyodott.

- Hát persze. Igazad van, Richard. Azt hiszem, én csak... nagyon beleéltem magam. Először is a Harmóniákkal kell foglalkoznunk, aztán itt a Birodalmi Rend...

Richard karjaiba vette Kahlant, hogy vigasztalja, de ekkor Meiffert kapitány hangja szólalt meg a sátor bejárata előtt.

- Na látod? - suttogta Richard Kahlan fülébe, aki erre felkuncogott.

- Tessék, kapitány, gyere be!

A férfi vonakodva lépett be a sátorba. Szemét lesütötte, kerülte Richard tekintetét.

- Mi híred van, kapitány?

- Khm... Rahl Nagyúr, Inkvizitor Anya... A szépmezői szavazatokat összeszámlálták. A többi helyről is visszaértek néhányan az eredményekkel. De még nem mindenki - tette hozzá gyorsan. - Még vannak ismeretlen eredmények. Beletelik még egy pár napba, mire mindenholnan megérkeznek.

- Szóval milyenek az eredmények, kapitány?

A tiszt átnyújtott egy papírlapot. Richard elolvasta, de beletelt néhány másodpercbe, mire felfogta az olvasottak értelmét.

- Tízből hét ellenünk - suttogta maga elé.

Kahlan gyengéden kivette a papírlapot Richard ujjai közül, és ő is elolvasta. Aztán szó nélkül az asztalra tette.

- Na jó - szólalt meg végre hangosan Richard. - Tudjuk, miféle hazugságokat terjesztettek a városban. Egyszerűen azt kell észben tartanunk, hogy vidékről majd más eredményeket fogunk kapni.

- Richard - mondta Kahlan nagyon halkán. - Ugyanezeket a hazugságokat országszerte szétkürtölték.

- De mi személyesen találkoztunk azokkal az emberekkel. Ott időztünk közöttük, elbeszélgettünk velük. - Richard Meiffert kapitányhoz fordult. - Tudunk már valamit a távolabbi vidékekről?

- Hát...

- Mi a helyzet azzal a... na hogy is hívják... - Richard pattintott az ujjával - Nyugatparttal? Ahol Joseph Ander holmijait néztük meg. Nyugatpartból visszaértek már a szavazatszámlálók?

A kapitány hátrált egy lépést.

- Igen, Rahl Nagyúr.

- Na és akkor mi az eredmény?!

Kahlan csitítóan tette Richard karjára a kezét.

- Richard - súgta a fülébe -, a kapitány a mi oldalunkon áll!

Richard ujjait a halántékára szorította, és mélyet lélegzett.

- Tehát mi volt a szavazás eredménye Nyugatpartban, kapitány?

A tiszt holtápadtra váltan köszörülte a torkát.

- Tízből kilencen kereszttel szavaztak, ellenünk, Rahl Nagyúr.

Richard kövé dermedten állt. Személyesen beszélgetett el azokkal az emberekkel. Egyik-másiknak a nevére is emlékezett, meg a szép gyerekekre.

Úgy érezte, kicsúszik a talaj a lába alól, és ő fejjel előre zuhan az örületbe. Éjjel-nappal talpon volt, azon ügyködött, hogy segítsen ezen az országon, lehetőséget nyújtson az itteni embereknek, hogy saját kezükbe vegyék az életük irányítását. Szabadságot kínált nekik, és ők elutasították.

- Richard - szólalt meg Kahlan lágy együttérzéssel a hangjában. - Nem a te hibád. Becsapták azokat az embereket. Halálra rémítették őket.

Richard tétován emelte fel a kezét.

- De... hát... beszéltem hozzájuk! Elmagyaráztam nekik, hogy ez az ő érdekükben történik, a szabadságuk, a gyerekeik jövője érdekében!

- Én tudom, Richard.

Meiffert kapitány szörnyű zavarban volt. Kahlan intett neki a kezével, hogy távozzon. A tiszt meghajolt, és halkan kihátrált a sátorból.

- Kimegyek sétálni - suttogta Richard. - Muszáj egyedül maradnom egy kicsit. - Kezével a takarók felé intett. - Csak feküdj le nélkülem.

És kisietett a sötétségbe. Egyedül.

21. FEJEZET

Dalton aznap estére hazaküldte a takarítónőt, aki a finoman cizellált fafaragásokat tisztogatta, aztán becsukta maga mögött a dolgozószoba ajtaját és bement a hálószobába. Teresa feléje fordult, amikor hallotta bejönni.

- Dalton - mosolygott rá az asszony -, hát megjöttél, édesem!

- Tess.

Dalton ezerszer is végiggondolta magában a dolgok állását, és végre elérkezett ahhoz a ponthoz, amikor már úgy érezte, szembe tud nézni Tessel, és meg tudja fékezni a saját reakcióit.

Uralkodnia kell magán.

Visszatért legjobban bevált stratégiájához, amivel az egyéb dolgait is szokta intézni. Csak ebben a megközelítésben lehet rá képes, hogy a dolgok menetét szilárdan kézben tartsa. Ezt az ügyet is úgy fogja intézni, ahogy a többi problémát szokta.

- Nem hittem, hogy ilyen korán foglak látni ma.

- Tess, hallottam valamit.

Az asszony a tükör előtt ült és gyönyörű haját fésülgette.

- Tényleg? Valami érdekeset?

- Fogjuk rá. Azt hallottam, hogy bebújtál a Fejedelem ágyába. Igaz ez?

Dalton mostanra már biztosan tudta, hogy igaz. Pókhálójának összes szálait megrezgette annak érdekében, hogy pontos információkhoz jusson.

Teresa abbahagyta a fésülködést és férje tükörképére nézett. Arcán sokféle érzelem keveredett, de a dac volt a legerősebb köztük.

- Dalton, ő nem olyan, mint bármelyik más férfi. Ő a Fejedelem. - Felállt és szembefordult a férjével, bizonytalanul várva, hogyan fog reagálni. - Ő a Teremtő után az első.

- Megkérdezhetem, hogyan történt ez az egész?

- Bertrand azt mondta, a Teremtő szólt hozzá. - Tess tekintete a távolba meredt. - A Teremtő azt mondta neki, hogy mivel én olyan hűséges voltam hozzád, és soha nem voltam együtt más férfival, és mivel te is hűséges voltál hozzám, a Teremtő engem választott ki, hogy csillapítsam Bertrand világi feszültségeit.

Az asszony tekintete visszatért Dalton arcára.

- Tudod Dalton, ez számodra is nagy kitüntetés. Amiért hűséges voltál hozzám.

Dalton kényszerítette magát, hogy nyugodt hangon válaszoljon.

- Igen, értem.

- Bertrand azt mondja, ez a szent kötelességem.

- Szent kötelesség.

- Amikor vele vagyok, az olyan, mint... én nem is tudom. Olyan különleges. Kiszolgálni a Fejedelem világi szükségleteit éppúgy megtiszteltetés, mint amennyire kötelesség. Ha belegondolok, hogy én oldhatom fel benne azt a rettenetes feszültséget, ami a Fejedelem tisztségével jár... Fejedelemnek lenni, az hihetetlen nagy felelősség, Dalton.

Dalton bólintott.

- Igazad van.

Teresa, mikor látta, hogy Dalton nem fog dühöngeni és bántam őt, közelebb lépett.

- Dalton, én azért még ugyanúgy szeretlek!

- Ennek örülök, Tess. Attól tartottam legjobban, hogy elveszítem a szerelmedet.

Tess megmarkolta Dalton vállát.

- Dehogy, te buta! Soha! Ugyanúgy szeretlek, mint eddig. De a Fejedelem hívott. Ezt meg kell értened. Szüksége van rám.

Dalton nagyot nyelt.

- Hát persze, drágám. De azért... azért még lehetünk együtt... az ágyban?

- Jaj, Dalton, hát persze, hogy lehetünk. Hát emiatt aggódtál? Hogy majd nem jut időm számodra? Dalton, én

szeretlek, és mindig is kívánni foglak.

- Jó - bólintott Dalton. - Ez jó.

- Gyere velem az ágyba, édesem, és bebizonyítom neked. Lehet, hogy most majd még izgatóbbnak is fogsz találni. És Dalton, a Fejedelemmel együtt lenni nagy megtiszteltetés. Ettől mindenki csak még nagyobbra fog tartani téged is.

- Biztos vagyok benne, hogy igazad van.

- Akkor gyere az ágyba! - Teresa megcsókolta a férje arcát. - Hadd mutassam meg, milyen boldoggá tudlak téged tenni.

Dalton megvakarta a homlokát.

- Ó, hát semmire sem vágyom jobban, mint erre, igazán, de még egy egész rakásra való sürgős munkám van. A szavazatok épp most érkeztek be...

- Tudom. Bertrand mondta.

- Bertrand.

Teresa bólintott.

- A Fejedelem, te buta. Ő mondta. Olyan büszke vagyok rád, Dalton! Tudom, hogy neked is részed volt benne. Nemcsak Bertrand munkája volt az egész. Tudom, hogy te is segítettél neki győzni.

- Egy keveset. Kedves a Fejedelemtől, hogy figyelemre méltatja az én közreműködésemet is.

- Nagyon jó véleménnyel van rólad, Dalton.

- Ezt örömmel hallom. - Dalton a torkát köszörülte. - Khm... Nézd, Tess... most mennem kell. Sok a dolgom. Fontos ügyek.

- Megvárjalak ébren?

Dalton legyintett.

- Nem, ne várj, drágám. Be kell mennem Szépmezőbe is utánanézni néhány dolognak.

- Most, éjszaka? Még ma éjjel?

- Igen.

- Dalton, nem lenne szabad ilyen keményen dolgoznod. Ígérd meg nekem, hogy magadra is szánsz egy kis időt. Ígérd meg, jó? Aggódok miattad.

- Ne aggódj, nincs semmi bajom.

Teresa legbizalmasabb mosolyát villantotta Daltonra.

- Ígérd meg, hogy szánsz rá időt, hogy szeretkezzünk!

Dalton visszamosolygott.

- Hát persze. Megígérem. - Arcon csókolta Teresát. - Jó éjt, drágám.

Az asszony magasba tartotta a fiolát és a homlokát ráncolta.

- Ismerlek én téged?

- Nem - mondta Kahlan, és még jobban lehajtotta a fejét, hogy a lámpa fénye elől árnyékban maradjon. - Nem tudom, honnan ismerhetnél. Messziről érkeztem. Csak ezért jöttem Szépmezőbe.

Kahlan egyszerű öltözetet viselt, azt, amiben utazni szokott, hosszú haját pedig kendő alá rejtette. A kendőt csak azután tette fel, mikor már biztonságos távolba ért a táboruktól. Mivel Richard valahol oda volt, a katonák makacskodtak, hogy elkísérik Kahlant a „kis levegőzésre”. Kahlan mogorván megparancsolta nekik, hogy hagyják magára, és menjenek vissza az őrhelyeikre.

Cara soha nem teljesített volna egy ilyen parancsot. Ő semmibe vette volna Kahlan minden efféle utasítását. A katonák sem olyan bátrak, sem olyan óvatosak, sem pedig olyan okosak nem voltak, mint Cara.

Az asszony felsóhajtott.

- Én megértelek, kedves. Sok asszony tesz meg jókora utat ilyesmiért.

Maga elé tartotta a bedugaszolt fiolát és várt. Nyilvánvalóan a fizetséget akarta először. Kahlan egy aranyat adott neki.

- Tartsd meg az egészet. Cserébe hallgass erről az egésztől.

Az asszony meghajtotta a fejét.

- Nagyon is megértem. Köszönöm, kedves. Nagyon nagylelkű vagy. Köszönöm.

Kahlan tenyerébe fogta a fiolát, és jól megnézte a homályos üvegcsőben az átlátszó tiszta folyadékot. Rájött, hogy közben a másik kezét önkéntelenül is a hasán nyugtatja. Hagyta a simogató kezét bénán lehullani maga mellett.

- Tehát - mondta az asszony, és a gyenge kivitelű fiolára mutatott. - A folyadék ma éjszaka megtartja az erejét, mert frissen kevertem ki neked. Ezalatt bármikor beveheted, de ha vársz vele reggelig, könnyen lehet, hogy már nem lesz elég erős. Azt javaslom, vedd be még estére, mielőtt lefeküdnél.

- Fájni fog?

Az asszony arcán némi bizonytalanság tükröződött.

- Valószínűleg nem jobban, mint a szokásos ciklusod. Nem jobban, mivel ilyen korai időben jársz. Vérezni azonban fogsz, arra készülj fel.

Kahlan úgy értette, hogy a magzatnak fog-e fájni, de képtelen volt újra kimondani a kérdést.

- Csak idd ki az egészet - magyarázta az asszony. - Nincs olyan rossz íze, de azért lehet, hogy egy kis teával könnyebb lesz lenyelned.

- Köszönöm.

Kahlan az ajtó felé fordult.

- Várj! - szólt rá az asszony. Közelebb lépett, és megfogta Kahlan kezét. - Sajnálom, kedves. Elég fiatal vagy még, szülsz majd másikat.

Kahlannak hirtelen eszébe jutott valami.

- Nem fogja ez megakadályozni...

- Nem, nem, kedves. Dehogy. Minden rendben lesz veled.

- Köszönöm - mondta Kahlan még egyszer, és kifelé indult. Hirtelen nagyon szeretett volna kint lenni ebből az apró szobából, kint a sötétben, egyedül, ha esetleg elfogná a sírás.

Az asszony megragadta Kahlan karját, és maga felé fordította a vásárlóját.

- Általában nem szoktam fiatal lányoknak prédikálni, mert mire ide kerülnek, már rég túl késő van a prédikációhoz, de remélem, kedves, hogy hamarosan férjhez mész. Én segítek, ha kell, de szavamra sokkal szívesebben segítek megszületni egy gyereknek, mint elpusztítani egy magzatot. Tényleg.

Kahlan bólintott.

- Én is így vagyok vele. És köszönöm.

A szépmezői utcák sötétek voltak, de még most is siettek rajta emberek a dolguk után. Kahlan tudta, hogy ha a Birodalmi Rend ideér, ezeknek az embereknek a hétköznapi élete fenekestől fel fog fordulni.

E pillanatban azonban nehezebbre esett, hogy a szépmezőiek jövődjével foglalkozzon.

Elhatározta, hogy beveszi a szert, még mielőtt visszamegy a táborba. Attól tartott ugyanis, hogy Richard megtalálhatja a fiolát és akkor meg kell magyaráznia neki, hogy került oda. Richard soha nem engedné meg neki, hogy bevegjen egy ilyen szert, de mivel Richard nem tudott Kahlan állapotáról, így sikerült az őszinte véleményét és érzéseit kitudakolni.

Richardnak igaza volt. Felelősséggel tartoznak a többiek iránt. Nem engedhetik meg maguknak, hogy személyes problémáik miatt mások szenvedjenek meg. Shota biztosan megtartaná a szavát, és akkor ők nem tudnák teljesíteni a mások iránti kötelezettségeiket. Mégiscsak így lesz a legjobb.

A városból kifelé menet meglátta, hogy Dalton Campbell közeledik felé lóháton, ezért gyorsan lekanyarodott egy sötét sikátorba. Kahlannak mindig úgy tűnt, hogy Dalton Campbell megfontolt, óvatos ember. Nem értette, mit kereshet a férfi a városnak ilyen rossz hírű negyedében ilyenkor. Ahogy ellovagolt Kahlan közelében, Dalton arca olyan volt, mintha valahol nem is ezen a világon járna.

Kahlan a sötétben várt, amíg a lovas eltávolodott, csak aztán indult újra útnak.

Mikor kiért a Miniszter birtokához vezető útra, amely mellett az ő csapataik is táboroztak, észrevette, hogy a távolban egy szekér ponyváján csillan meg a holdfény. Beletelt volna még egy kis időbe, mire a nehézkes szekér odaér, ahol Kahlan volt, de ő a biztonság kedvéért máris lehúzódt az útról. Nem akart senkivel találkozni ezen az úton, olyannal meg különösképpen nem, aki esetleg felismerhetné.

A torkát hatalmas gombóc fojtogatta, miközben a búzamezőn törtetett előre. Arcán könnyek csorogtak. Mikor úgy érezte, elég távol jutott az úttól, térdre roskadt, és utat engedett a sírásnak.

A tenyerében a holdfényben csillogó egyenetlen falú fiolára meredt, és úgy érezte, soha életében nem volt még ennyire mélyponton. Elfojtotta hangosan feltörő zokogását, és emlékeztette magát, hogy így lesz a legjobb mindenkinek. Úgy van. Biztos volt benne.

Kihúzta az üvegcsé dugóját, és kiejtette elerőtlenedő ujjai közül. Magasra emelte a fiolát, és megpróbálta megvizsgálni a tartalmát a holdfényben a homályos üvegfalon keresztül. Másik kezét a gyermek fölé szorította. Az ő gyermeke fölé. Richard gyermeke fölé.

Könnyeit visszanyelve az ajkához emelte a fiolát. Megállt, várakozott, hogy visszanyerje szabályos légzését. Nem akarta a szájába önteni a szert, hogy aztán majd ne tudja lenyelni.

Elvette az üvegcsét a szája elől, és ismét jól megnézte a holdfényben. Végiggondolta, mit jelent ez a szer, mit jelent ez a cselekedet. Aztán fenekével felfelé fordította a fiolát és kiöntötte a tartalmát a földre.

Hihetetlen megkönnyebbülés hulláma áradt el rajta, mintha valaki éppen most mentette volna meg az életét, mintha maga a remény tért volna vissza egy elveszítőben lévő világba.

Mikor felállt, könnyei már csak távolba vesző emlékek voltak, már felszáradóban az arcán. Mosolygott az örömtől és a megkönnyebbüléstől. A gyermekük most már biztonságban volt.

Elhajította a kiürült fiolát, messze a búza közé. Közben egy férfi alakját pillantotta meg, aki felegyenesedve állt a búza között, és őt figyelte. Kahlan megdermedt.

A férfi gyors, céltudatos léptekkel feléje indult. Kahlan oldalra pillantott, és további, feléje tartó embereket

látott. Mögötte is férfiak közeledtek. Kahlan látta, hogy mind fiatal emberek, vörös hajúak.

Nem várakozott tovább egy pillanatra sem, nem várt, amíg a helyzet még rosszabbra fordul. Ösztönösen futni kezdett a táboruk felé.

Ahelyett, hogy a közelgő emberek közötti egyik rést célozta volna meg, Kahlan egyenesen az egyik férfi irányába tartott. Az szétterpesztett lábakkal, kitárt karral, meggörnyedve várta.

Kahlan a férfihoz rohant és megragadta a karját. Egy pillanatra a szemébe nézett, és megismerte, hogy a Rowley nevű futár az illető. Abban a pillanatban minden tudatos erőfeszítés nélkül szabadjára engedte az erejét, egyenesen az előtte álló fiatalemberbe, és izmait megfeszítve várta a hangtalan robbanással járó megrázkódtatást.

Semmi sem történt, és Kahlan azonnal rádöbbsent, azért nem, mert a Harmóniák miatt az ő mágiája is csődöt mondott. Azt hitte, még mindig ott érzi magában az erejét, de nem, az erő eltűnt.

Ugyanabban a pillanatban, amikor elöntötte a felismerés, a kudarc és a döbbenet keveréke, hirtelen megérezte a mágia jelenlétét. Megérezte azt a bizsergető, lehengerlő erejű áramlást, amivel a mágia elárasztotta a testét, belésurrant, mint vipera a lyukba. Olyan gyors volt és éppolyan halálos.

Visszarántotta a kezét, de tudta, hogy már későn. Két oldalról akkor értek oda a férfiak, most már megnyugodva, hogy Kahlan a karmaik között volt. Hátról még futottak feléjük a többiek.

Még egy másodperc sem telt el, mióta Kahlan megmarkolta és azonnal elengedte Rowley karját. Ez alatt az idő alatt meghozta az egyetlen döntést, amire lehetősége volt. Nincs más esélye: küzd, vagy meghal.

Mellbe rúgta a jobb oldalán álló embert. Érezte, ahogy a csont roppant a csizmája sarka alatt. Mély lélegzetet véve előre hajolt, és térdét nagy erővel Rowley ágyékába vágta. Körmeivel egyidejűleg a balról álló férfi szemébe kapott.

Ezzel rés nyílt előtte, és ő ezt azonnal kihasználta - futni kezdett, de nem jutott messzire, mert valaki hátról megragadta a haját, és vadul visszarántotta. Kahlan megpördült és oldalba rúgta a támadókat, két könyökével döfve az oldalról felzárkózók felé.

Ezek voltak az utolsó ütései, amelyek célba értek. Ketten megmarkolták a két karját, és egy hatalmas ökölcsapás zúdult a hasára. Kahlan azonnal tudta, hogy ez az ütés valami szörnyűséget tett vele. A következő ütés az arcát érte, és a harmadik összezavarta az érzékeit. Nem kapott levegőt, nem tudta, hol van fent, és hol van lent. Levegőért kapkodott. Megpróbálta kezével védeni az arcát, de a karjait szorosan tartották. A hasára mért újabb ütésektől ismét elakadt a lélegzete. A feje jobbra-balra nyaklott a záporozó csapásoktól. Próbálta lenyelni a szájába ömlő vért, mielőtt a tüdejére fut és megfullad tőle. Hallotta, hogy a férfiak úgy morognak körülötte, mint valami megvadult kutya farka, és fel-felnyögnek az erőfeszítéstől, hogy minél erősebbeket üssenek. A reménytelenség páni félelemmel töltötte el Kahlant.

Az ütések csak egyre zuhogtak. Kahlan teste már erőtlenül, rongyként lógott fogva tartói kezei közt. A fájdalom bénítóvá fokozódott. Teste a földre zuhant, de csak tovább ütötték.

Sötétség borította el Kahlan tudatát, halálos, nehéz sötétség.

Aztán a fájdalom elszivárgott a semmibe, és Kahlant a Fény irgalmas békéje fogadta magába.

Richard szinte kábulatban haladt előre a holdsütötte búzamezőn. Minden olyan zavarossá vált. Úgy érezte, annyi minden zúdult rá, hogy levegőt is alig kap tőle. Nem tudta, mitévő lehetne. A Harmóniák, a Birodalmi Rend, minden rosszul alakult.

Mégis, mindenki sorsa tőle függött, akár tudták ezt a többiek, akár nem. A Középföld népe tőle várta, hogy elűzze földjükről a Birodalmi Rendet. A d'haraiak irányítást vártak tőle. A Harmóniáktól mindenki élete veszélyben volt, és ezek az alvilági lények napról napra erősebbé váltak.

Mindezek tetejébe annyit dolgozott, és annyi mindent feláldozott az anderiai emberekért, és lesújtotta, ahogy ez a nép azzal hálálta meg, hogy elfordult tőle.

Mind közül a legrosszabb azonban az volt, hogy ő és Kahlan fel kell áldozzák a kötelesség oltárán annak a lehetőségét, hogy gyermekük születhessen. Richard hajlandó volt megkockáztatni, hogy magára vonja Shota haragját, ha Kahlan is akarja. Tisztában volt vele, milyen lehetséges veszélyt jelenthet a gyermekük, de kész volt rá, hogy kiálljon a jogukért, hogy a saját jövőjük felől maguk dönthessenek.

De hogyan gondolhatnának gyermekre most, amikor a Rend és a Harmóniák egyaránt kegyetlen fenyegetést jelentenek az egész világra? Ehhez a keverékhez még Shotát is hozzáadni kész örömség lenne. Ezzel Kahlan is tisztában volt, de Richard tudta, milyen súlyos teher lehet Kahlannak, hogy a kötelességet saját élete és boldogsága elé kell helyeznie.

De ha ők nem teszik meg a kötelességüket, a világ Jagang zsarnokságának esik áldozatul, rabszolgasorba süllyed. Mármost, ha a Harmóniák nem pusztítják el előbb. Mindenek előtt legfontosabb, hogy a Harmóniákat megfékezzék. A Harmóniák kizárólag Richard hibája miatt szabadultak rá a világra. Richard felelőssége, hogy visszaűzze őket az alvilágba.

De még ha sikerül is rájönnie, mit művelt Joseph Ander, Jaganggal kell leszámolniuk előbb, és csak azután gondolhatnak gyermekre. Ezt Kahlan is megértette. Richard hálát adott a jó szellemeknek az egyetlen jó dologért

az életében: Kahlanért.

Hirtelen rádöbbsent, hogy már közel járhat Szépmezőhöz. Vissza kell fordulnia. Kahlan aggódni fog miatta, hiszen már hosszú ideje távol van. Richard nem akarta, hogy Kahlan miatta is aggódjon. Amúgy is van elég gondja. Richard csak azt remélte, feleségét nem sújtja le túlságosan, hogy egyelőre nem gondolhatnak gyermekekre.

Ahogy sarkon fordult, úgy vélte, hallott valamit. Kihúzta magát és hallgatózott. Nem tudta, mióta tarthat a zaj, annyira el volt foglalva a problémáival és a megoldásukon való gondolkodással, hogy nem ügyelt közben semmi másra. Most fejét félrebillentve fülelt. Mintha furcsa, tompa pufogást hallana.

Anélkül, hogy végiggondolta volna, mit is tesz, Richard futva a zaj irányába indult. Mikor közelebb ért, rájött, hogy erőlködő férfiak nyögését és zihálását is hallja.

Egy csoport férfi közé rontott, akik egy földön heverő testet ütöttek. Richard megmarkolta az egyik ütlegelő haját, és félrántotta. Odalent egy vérben úszó test hevert. Ezek a vadállatok halálra verik azt a szegény nyomorultat.

Richard felismerte a férfit, akinek a haját markolta. A futárok egyike volt. Rowley, ha jól emlékezett a nevére. A futár szemeiben valami vad, örült fény lobogott.

Rowley is megismerte Richardot. Azonnal Richard torkának esett, és közben azt kiáltotta:

- Kapjátok el!

Richard egyik kezével Rowley haját fogta, a másikat a futár nyaka köré kanyarította, felszorította és hátrarántotta a suhanc állát: egy mozdulattal kitörte a nyakát. Rowley rongycsomóként hullott a földre.

Egy másik ember ugrott előre. Hatalmas lendülettel érkezett, ami óriási hiba volt. Richard a tenyere tövével egyenesen a támadó arcába vágott. Ez az ember még rá sem rogyott Rowley holttestére, amikor Richard már egy újabb vörös üstököt ragadott meg, előre rántotta a hozzá tartozó fejet és fölrántott térdével szétzúzta a férfi állát. Az törött állkapoccsal tántorodott hátra.

Most egyszerre hárman támadtak Richardra, aki rájött, hogy hamarosan ő is könnyen a földön heverő szerencsétlen sorsára juthat. Csak az volt az előnye, hogy a támadók már belefáradtak korábbi áldozatuk ütlegelésébe. Hátrányára szolgált viszont, hogy a vörös hajúak jókora túlerőben voltak vele szemben, és hogy a vér szaga már megőrijtette őket.

A támadók már éppen rá akarták vetni magukat Richardra, amikor megláthattak valamit, mert riadtan szétrebbentek. Richard hátrapördült, és a Baka Tau Mana Kardmestereket látta maga mögött elősuhanni az éjszaka sötétjéből. Pengéik suhogva szelték át a hűvös éjjeli levegőt.

Richard rádöbbsent, hogy a Kardmesterek nyilván követték magányos éjszakai sétáját. Észre sem vette, hogy ott vannak a közelében. Amíg a Kardmesterek a szétszaladó támadók után indultak, Richard letérdelt a legázolt búza között heverő test mellé.

Bárki is volt az illető, halott volt.

Richard gyászos sóhajjal állt fel. Lenézett a szétroncsolt figurára, aki valaha élő ember volt. Valószínűleg még egészen rövid idővel ezelőtt. A test állapotából ítélve szörnyű véget érhetett.

Ha Richard közelebb lett volna, ha hamarabb ér oda, talán még meg is menthette volna. Hirtelen nem bírta elviselni tovább a rettenetes látványt, sem a körülötte heverő többi halottakért, elfordult, és arrébb sétált.

Nem haladhatott többet pár lépésnél, amikor egy gondolat hirtelen megtorpanásra készítette. Megfordult, és a véres roncsra nézett. Megborzongott az ötletétől, de aztán azt gondolta: És ha ez olyan valaki lett volna, aki fontos számára? Vajon ő nem azt szeretné, ha valaki, aki éppen a közelben van, megtenne mindent az áldozatért, amit csak lehet? Ő volt az egyetlen ember közel s távol, aki még segíthet, ha egyáltalán képes lesz rá. Úgy gondolta, érdemes próbát tenni. Ez a személy már úgyis halott volt, nem volt veszteni valója.

Visszafutott, és letérdelt a test mellé. Még azt sem tudta volna megmondani, vajon férfi vagy nő volt az illető, azt leszámítva, hogy nadrágot viselt, tehát valószínűleg mégis csak férfi lehetett. Kezét a halott nyaka alá téve megemelte a fejét, másik kezével úgy-ahogy letörölte a vérmazskot a szétrepedt, duzzadt szájról, aztán ráhelyezte a saját száját.

Visszaemlékezett rá, mit tett vele Denna, amikor ő állt a halál küszöbén. Felidézte, hogy Cara is ezt tette Du Chailluval.

Az élettelen testbe befújta az élet leheletét. Aztán felemelte a fejét, és hallgatta, hogyan áramlik vissza a levegő a testből. Újabb leheletet fűjt bele, aztán még újabbat és még újabbat.

Úgy érezte, órákat töltött el a test mellett térdelve, a leheletet fúvogatva belé, minden esély ellenére reménykedve benne, hogy a szerencsétlen áldozat lelke még nem távozott el, bár a valóságban aligha telhetett el egy-két percnél több. A jó szellemekhez imádkozott közben segítségért.

Rettenetesen szeretne volna, ha egyszer legalább valami jó is származik a Denna, a Mord-Sith kezei között keserves szenvedések közepette szerzett tapasztalataiból. Tudta, Denna lelke is azt szeretné, ha az Életet hagyhatná örökségül. Cara már egyszer visszahozta Du Chaillut az életbe, bizonyítva ezzel, hogy a Mord-Sithek többre is képesek, mint az élet elvételére.

Ismét lázasan kérte a jó szellemeket, hogy segítsenek neki itt tartani ennek a szerencsétlennek a lelkét az élők

világában, ahelyett, hogy magukkal vinnék.

Egy görcsös belégzéssel a testbe visszatért az élet.

Valaki közeledett. Richard felpillantott, és látta, hogy két Kardmester üget visszafelé. Nem kellett megkérdeznie, hogy milyen eredménnyel jártak. Ez a banda senkit nem fog többé meggyilkolni az éjszaka leple alatt.

De közeledett valaki más is feléjük. Egy sötét ruhába öltözött idős férfi. Ijedt fürgeséggel, sietve érkezett. A látványtól, ami elé tárult, megtántorodott.

- Jaj, drága teremtőm, hát már megint?

- Megint? - kérdezte Richard.

Az idős ember térdre hullott a test mellett, látszólag meg sem hallva Richardot. Kezébe fogta és arcához szorította az egyik ernyedt, vérmocskos kezét.

- Hála a Teremtőnek - suttogta. Felpillantott Richardra. - Van kocsim. - Kimutatott az útra. - Itt mindjárt, az úton. Segíts kivinni ezt a szerencsétlen nyomorultat a szekérig, és elvisszük hozzám.

- Hová? - kérdezte Richard.

- Szépmezőbe - felelte az öreg, és közben óvatos, vigyázó tekintettel figyelte a Kardmestereket, akik az eszméletlen, de lélegző testet felemelték.

- Hát - jegyezte meg Richard letörölve a vérmocskot a szájáról - azt hiszem, az jóval közelebb van, mint a katonáim tábora.

Richard talpra akarta segíteni az öregembert, de az elhárította a segítő kezét.

- Szóval akkor te vagy a Rahl Nagyúr.

Richard bólintott. Az öregúr megragadta Richard kezét, és megrázta.

- Rahl Nagyúr, megtiszteltetés számomra, hogy találkoztam veled, bár más körülményeknek jobban örültem volna. A nevem Edwin Winthrop.

Richard megszorította az öreg kezét.

- Winthrop mester!

- Edwin, ha kérhetlek. - Edwin megmarkolta Richard vállát. - Rahl Nagyúr, ez rettenetes. Az én drága feleségem, Claudine...

Az öreg könnyekben tört ki. Richard gyengéden megmarkolta Winthrop vállait, nehogy ott helyben összeessen.

- Az én drága Claudine-omat ugyanígy ölték meg. Halálra verték itt, az út mellett.

- Nagyon sajnálom - mondta Richard. Most már megértette Edwin reakcióját.

- Hadd segítsen ezen a szerencsétlenen. Akkor nem járt a közelben senki, hogy úgy segítsen szegény Claudine-on, mint te ezen itt. Kérlek, Rahl Nagyúr, hadd segítsen én is!

- Szólíts Richardnak, Edwin! Azt szeretném a legjobban, ha segítenél.

Richard Jiaan és Kardmestereit nézte, hogyan emelik be a szerencsétlen áldozat testét a kocsiba.

- Szeretném, ha hárman elkísérnétek Edwint. Nem tudhatjuk, hogy akik ezt elkövették, nem próbálkoznak-e újra.

- Nem maradt közülük, aki jelenthetné a kudarcot - válaszolta Jiaan.

- A megbízóik előbb-utóbb rá fognak jönni. - Richard Edwinhez fordult. - Erről senkinek ne szólj, különben veszélybe kerülhetsz. Eljöhettek hozzád, hogy befejezzék a megkezdett munkát.

Edwin bólintott, és fellépett a kocsira.

- Van egy gyógyító, gyermeki jó barátom, akiben teljesen megbízom.

Richard és a maradék két Kardmester szótlanul sétáltak vissza a táborba az elhagyatott úton. A Baka Tau Manák korábban már kijelentették, hogy feltétel nélkül megbíznak Richardban, hogy képes lesz elűzni a Harmóniákat, amelyek meg akarták ölni az ő sámánasszonyukat. Richardnak most nem volt szíve kiábrándítani őket, hogy egy lépéssel sincs most sem közelebb a megoldáshoz, mint akkor volt.

Mikor visszaértek, aludt a tábor. Richardnak nem volt hangulata hozzá, hogy beszédbe elegyedjen az örökkel, vagy a tisztjükkal. Joseph Ander járt az eszében, meg a Harmóniák.

Kahlan nem volt a sátrukban. Valószínűleg átment Du Chailluhoz. Du Chaillu újabban sokra értékelte Kahlan jelenlétét: a másik asszony által nyújtott támaszt. Közel volt már a szülés ideje.

Richard magához vette Joseph Ander Útikönyvét és egy lámpát, és átment egy másik sátorba, amit a tisztek használtak térképrajzolásra és haditervek készítésére. Tovább akart dolgozni az Útikönyv fordításán, és nem akarta Kahlant zavarni az alvásban, amikor majd visszamegy a sátrukba. Tudta, hogy ha ott kezd dolgozni, akkor Kahlan fenn akar maradni vele. Erre pedig semmi szükség nem volt.

22. FEJEZET

Richard éppen egy bonyolult és sokféleképpen értelmezhető szövegrész megfejtésén dolgozott, hogy minden lehetséges változatot figyelembe vegyen, amikor Jiaan surrant be a sátorba. A katonák engedélyt kértek volna, mielőtt belépnek, a Kardmesterek viszont magától értetődőnek vették, hogy bárhova joguk van belépni, ahová csak

akarnak. A katonák közötti állandó merev formalitások után Richard üdítően újnak találta a Kardmesterek viselkedését.

- *Caharin*, velem kell jönnöd. Du Chaillu küldött érted.

Richard talpra ugrott.

- A baba? Jön a baba? Megyek Kahlanért. Gyerünk!

- Nem. - Jiaan csillapítólag Richard vállára tette a kezét. - Nem a gyermeked. Veled akar beszélni, és azt mondta, hogy egyedül gyere.

- Nem akarja, hogy magammal hozzam Kahlant?

- Nem, *Caharin*. Kérlek, gyere. Azt kell tenned, amit a sámánasszonyunk, a feleséged mond.

Richard ezelőtt még nem látott ilyen aggodalmat Jiaan fekete szemeiben. A Kardmester korábban mindig olyan érzelemtelen volt, mint egy kardot markoló kőszobor. Richard intett a kezével Jiaannak, hogy vezesse.

Richard meglepődve látta, hogy majdnem hajnal van már. Egész éjszaka dolgozott. Remélte, hogy legalább Kahlan alszik. Ha nem, meg fogja szidni Richardot, hogy nem pihen eleget.

Jiaan két felnyergelt, várakozó lóhoz vezette Richardot. Richard meglepődött. Jiaan szívesebben fut, mint lovagol, hacsak Du Chaillu nem ad neki parancsot a lovaglásra, és ez szinte soha nem történt meg.

- Mi folyik itt? - intett Richard Du Chaillu sátra felé. - Azt hittem, Du Chaillu hívatott.

Jiaan fellépett a nyeregbe.

- A városban van.

- Mit keres Du Chaillu Szépmezőben? Nem hiszem, hogy biztonságos lenne számára azok után, hogy mindenki ellenünk fordult.

- Kérlek, *Caharin*! Nagyon kérlek, gyere velem, és siessünk!

Richard a lovára pattant.

- Hát persze. Ne haragudj, Jiaan. Gyerünk!

Richard aggódni kezdett, hogy Du Chaillu esetleg máris bajba került Szépmezőben. Az ottani emberek ismerték, tudták, hogy Richarddal és Kahlannal jött. Ami azt illeti, azt is tudták róla, hogy Richard felesége.

Vágtába ugratta a lovát. Gyomra összeszorult a szorongástól.

A mélyen a fák közé rejtett ház ajtaja kinyílt. Edwin nézett ki rajta. Richard, aki addigra már nagyon zaklatott volt, kissé megnyugodott. A szerencsétlen, akit megmentettek, valószínűleg nem fogja túlélni a sérüléseit, és nyilván azt akarták, hogy Richard még egyszer utoljára lássa életben, mivel ő térítette vissza az élet lehetőségével.

Richard nem értette, mit keres itt Du Chaillu, de feltételezte, hogy esetleg sorsközösséget érezhet az áldozattal, mivel őt is ugyanígy hozták vissza az életbe.

A rémültnek és aggodónak látszó Edwin hosszú folyosókon, rendezett szobákon át vezette őket a nagy házban. Az egész épület valami csendes, szomorú ürességet árasztott magából. Richard úgy gondolta, ez azért lehet, mert Edwin feleségét meggyilkolták.

Egy rövid, rosszul megvilágított folyosó végén elérkeztek egy szoba elé. Az ajtaja csukva volt. Jiaan halkan kopogott, aztán karon fogta a csüggedt Edwint és visszafelé indult.

Edwin megtorpant és megrántotta Richard inge ujját.

- Richard én itt leszek, bármire is lenne szükséged.

Richard bólintott, és Edwin most már hagyta, hogy Jiaan elvezesse. Az ajtó csendesen kinyílt, és Du Chaillu dugta ki a fejét rajta. Mikor meglátta, hogy Richard áll odakint, kilépett, és tenyerét Richard mellkasának feszítve tolta hátrébb. Aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Tenyerét még mindig Richard mellkasának támasztva megszólalt:

- Richard, meg kell hallgatnod, amit mondok. Figyelmesen kell hallgatnod, és nem szabad dührohamot kapnod.

- Dührohamot? Miért?

- Kérlek, Richard, ez nagyon fontos! Végig kell hallgatnod, és azt tenned, amit mondok. Ígérd meg!

Richard érezte, hogy a vér kifut az arcából. Bólintott.

- Megígérem, Du Chaillu. Miről van szó?

Du Chaillu közelebb lépett. Egyik kezét még mindig Richard mellkasán nyugtatva, a másikkal megmarkolta a férfi karját.

- Richard, az áldozat, akit találtál... Kahlan.

- Az lehetetlen. Megismertem volna, ha Kahlan lett volna.

Du Chaillu szemébe könny szökött.

- Jaj, Richard, nem tudom, életben marad-e. Te visszahoztad őt, de nem tudom, hogy... Azt akartam, hogy ide gyere.

Richard körül mintha hirtelen elfogyott volna a levegő.

- De... - Gondolkodni sem tudott. - De hát megismertem volna! Du Chaillu, biztosan tévedsz! Kahlant megismertem volna!

Du Chaillu megszorította Richard karját.

- Én sem ismertem fel, amíg meg nem tisztogattuk az...

Richard az ajtó felé indult. Du Chaillu visszalökte.

- Megígérted! Megígérted, hogy végighallgatsz!

Richard szinte nem is hallotta Du Chaillut. Gondolatai is megbénultak. Csak az összetörött testet látta maga előtt, ahogy a búza között hever. Nehezen tudta újra megtalálni a hangját.

- Kérlek, Du Chaillu, ne tedd ezt velem! Kérlek, ne tedd ezt!

Du Chaillu megrázta Richard karját.

- Erősnek kell lenned, különben Kahlannak semmi esélye sem marad. Kérlek, ne legyél dühös rám!

- Mire van szükséged? Csak mondd meg, Du Chaillu, elég, ha csak megmondod! - Könnyek ömlöttek végig Richard arcán. - Kérlek, mondd meg, mit kívánsz!

- Azt akarom, hogy rám figyelj. Figyelsz?

Richard bólintott. Nem igazán tudta, mit is mond Du Chaillu, de rábólintott, és gondolatai közben lázasan száguldottak. Meg tudja gyógyítani! Mágiával meggyógyíthatja!

A gyógyítás Alkotó mágia.

A Harmóniák minden Alkotó mágiát elvontak.

Du Chaillu ismét megrázta.

- Richard!

- Sajnálom. Mit is mondtál? Hallgatlak.

Du Chaillu nem tudott tovább Richard szemébe nézni, és elfordította a fejét.

- Kahlan elvesztette a gyermekét.

Richard pislogott.

- Akkor tévedsz. Akkor az a személy nem lehet Kahlan.

Du Chaillu a padlóra szegezte a tekintetét és mély lélegzetet vett.

- Kahlan terhes volt. Akkor árulta el nekem, amikor azon a helyen voltunk, ahol te annak az Ander nevűnek a papírjait olvastad.

- Nyugatpartban?

Du Chaillu bólintott.

- Ott. Mielőtt fellovagoltatok vele a hegyi tóhoz, elmondta nekem. Megígértette velem, hogy nem szólok neked. Csak annyit mondott, hogy ez egy hosszú történet. Most azt hiszem, jogod van rá, hogy megszegjem az ígéretemet és elmondjam neked.

- Elvesztette a gyermekét.

Richard a padlóra rogyott, és visszafojthatatlanul tört ki belőle a zokogás. Du Chaillu melléje kuporodott, és átölelte.

- Richard, én megértem a fájdalmaidat, de rajta ez nem segít.

Richard valahogy, maga sem tudta, hogyan, erőt vett magán. Hátát a falnak támasztva, bénultan és kábán ült, arra várva, hogy Du Chaillu elmondja neki, mit tegyen.

- Meg kell állítanod a Harmóniákat.

Richard talpra ugrott.

- Micsoda?!

- Ha visszanyered a mágiádat, meg tudod gyógyítani őt.

Egyszerre minden a helyére ugrott. Meg kell állítania a Harmóniákat. Ennyi az egész. Megállítani őket, és aztán meggyógyítani Kahlant.

- Richard, amikor azon a helyen voltunk, ahol Kahlan elmondta nekem, hogy gyereket vár... - A „gyereket vár” szavak újra megrázták Richardot, ahogy ráébredt, hogy Kahlan az ő gyermeküket hordta a szíve alatt, ő pedig nem is tudott róla: és az a gyermek immár visszavonhatatlanul halott. - ... Nyugatpartban... Richard figyelj már rám! Amikor ott voltunk, az emberek azt mesélték, hogy szörnyű szélvihar volt, meg zivatar, meg nagy tűz, ami szinte mindent elpusztított, ami azé az emberé volt.

- Igen, azt hiszem, az a Harmóniák műve volt.

- A Harmóniák gyűlölték azt az embert. Neked hasonló gyűlöletet kell gerjesztened a szívedben a Harmóniák ellen, hogy elűzhesd őket. Akkor visszakapod a mágiádat, és meggyógyíthatod Kahlant.

Richard fejében örvénylettek a gondolatok. A Harmóniák gyűlölték Joseph Andert. Miért? Nem azért, mert visszaűzte őket az alvilágba - hiszen azt nem tette meg. Ehelyett arra kényszerítette őket, hogy őt szolgálják. És a Birodalmi Strázsák valahogyan kapcsolatban voltak azzal, amit tett.

Mikor Richard és Kahlan kiszabadították a Harmóniákat, azok bosszút álltak Joseph Ander bizonyos holmijain. De miért azokon, amelyek Nyugatpartban voltak, és nem azokon, amelyeket a Miniszter birtokán őriztek a könyvtárban?

Agyába Joseph Ander szavai villantak be.

„Végül arra a következtetésre jutottam, hogy el kell vetnem mind a Teremtőt, mind az Őrzőt. Helyettük a saját megoldásomra támaszkodom, megalkotom saját halálomat és újjászületésem, és ilyen módon mindörökké oltalmazni fogom a népemet. Búcsúzom tehát, mert lelkemet a zavaros vizekre bízom, és az idők végzetéig örködni fogok a felett, amit én magam alkottam meg, és ami mostantól sérthetetlen biztonságban lesz.”

Zavaros vizek.

És most végre Richard megértette, mit is tett Joseph Ander.

- Mennem kell, Du Chaillu. Mennem kell. - Richard megszorította a sámánasszony vállát. - Kérlek, tartsd őt életben, amíg visszatérek! Muszáj!

- Richard, megteesszük, ami tőlünk telik. Erre feleségedként is szavamat adom.

- Edwin!

Az idős ember csoszogva közeledett a folyosón.

- Igen, Richard. Mit tegyek? Csak mondd meg.

- El tudnád bűjtatni itt ezeket az embereket? A feleségem... - Richard nagyot nyelt, hogy a könnyeit visszatartsa

- Kahlan itt maradhatna nálad? És Du Chaillu, meg az öt embere?

Edwin széles ívben meglendítette a kezét, az egész házát jelezve vele.

- Ez egy nagy ház. Sok szobával. Senki sem fog tudni róla, hogy itt vannak. Kevés barátom van, és akik vannak, azokra a saját életemet is rá merném bízni.

Richard megrázta az öreg kezét.

- Köszönöm, Edwin. Cserébe arra kérlek, hagyd el a házat, amikor visszatérek.

- Tessék? Miért?

- Jön a Birodalmi Rend.

- De hát nem állítod meg őket?

Richard magasba kapta a karjait.

- Hogyan? És főleg: miért? Ez a nép elvetette az esélyt, amit kínáltam neki. Ezek éppúgy megölték a te feleségedet, ahogy az enyémet is megpróbálták. Te pedig jóra való emberek életét kockáztatnád az ő jólétük érdekében?

Edwin megrogyasztotta a vállait.

- Nem, azt hiszem, nem. De vagyunk néhányan, akik a te oldaladon állunk, Richard. Vagyunk, akik megpróbáltuk.

- Tudom. Azért figyelmeztetlek. Mondd meg a barátaidnak is, menjenek innen, amíg lehet. Én már ma elküldöm a katonáimat innen. A Birodalmi Rend két héten belül ideér.

- Mennyi ideig leszel távol?

- Talán nyolc napig. Legfeljebb. Fel kell mennem a pusztaságba a Nareef-völgy fölé.

- Csúnya hely.

Richard bólintott.

- Fogalmad sincs róla, mennyire!

- Úgy fogunk gondoskodni az Inkvizitor Anyáról, ahogy ember csak teheti.

- Vannak hordóid, Edwin?

Az öreg csodálkozva vont fel a szemöldökét.

- Igen, odalenn a pincében.

- Töltsd meg őket vízzel! Gyűjts élelmet azonnal! Pár napon belül a víz és a növények, lehet, hogy nem lesznek többé fogyaszthatóak.

- Miért?

Richard a fogát csikorgatta.

- Jagang élelemért jön ide. Legalább egy kis hasfájást szeretnék okozni neki.

- Richard - mondta Du Chaillu lágyan, a Caharin szemébe nézve. - Nem tudom... akarod megnézni, mielőtt elindulsz?

Richard megacélozta magát.

- De igen. Kérlek!

Richard gyors vágóban lovagolt vissza a táborig. Ott majd talál magának friss lovat, úgyhogy nem kímélte a szerencsétlen állatot. Amikor belovagolt a táborba, úgy látta, hogy Meiffert kapitány erős készültségbe helyezte a csapatot. Az őrseget megkettőzték, és a posztokat a tábortól a szokásosnál távolabb állították fel. Biztosan hallották már a Baka Tau Manáktól, hogy valami történt az éjszaka.

Richard remélte, hogy a kapitány nem fog kérdezősködni Kahlanról. Attól tartott, nem bírná tartani magát, ha el kellene mondania, ami történt, ha le kellene írnia a látványt, amit Kahlan nyújtott a betegágyban.

Richard még úgy is nehezen ismert rá, hogy tudta, Kahlan fekszik ott.

A látvány a borzalmasnál is rosszabb volt. Richard még soha nem érezte ennyire magányosnak magát, és soha

nem érzett még ekkora fájdalmat.

Ahelyett, hogy összeomlott volna, Richard erőnek erejével az előtte álló feladatra összpontosított. Ki kell vernie Kahlant a fejéből, ha segíteni akar rajta. Tudta, hogy ez lehetetlen, de igyekezett gondolatait Joseph Anderre koncentrálni, és arra, amit tennie kell.

Muszáj, hogy képes legyen segíteni Kahlanon. Bármit megtenne, hogy enyhítse a szenvedését. Hála a jó szellemeknek, Kahlan nem volt öntudatán.

Richard arra gondolt, amit Joseph Ander tett, de fogalma sem volt róla, hogyan orvosolhatná. Úgy gondolta, lesz még egy pár napja, amíg odaér, hogy kitalálja.

Mágiájának Pusztító oldalát még képes használni. Megtette már korábban is, és valamennyire ki is ismerte. Nathan, a próféta, Richard őse egyszer azt mondta, hogy Richard Tehetsége különbözik az összes többi élő varázslótól, mert ő egy harci mágus. A Tehetségét a harag hívta elő, és olyankor, amikor szükség volt rá.

Richardnak most nagyon nagy szüksége volt rá.

És tíz varázslónak is elegendő harag fortyogott benne.

Az ötlet hirtelen bukkant elő a gondolatai közül. Joseph Ander valahogy így írta le, amit tett. Megalkotta, amire szüksége volt. Richard azt kívánta, bár tudná, hogyan segíthetne rajta ez a felismerés.

Amint Richard leugrott a lováról, Meiffert kapitány bőrmellényére szorította az öklét a szíve fölé.

- Kapitány, pihent lóra van szükségem. Vagy inkább háromra. El kell mennem. - Richard a homlokára nyomta az ujjait, úgy próbált gondolkodni. - A katonáid csomagoljanak össze, és amint a többiek is visszaérnek a szavazatszámoló küldetésükből, menjetek el innen.

- Hová megyünk, Rahl Nagyúr, ha szabad kérdeznem?

- Menj vissza az embereiddel Reibisch tábornokhoz. Én nem megyek veletek.

A kapitány követte Richardot, aki a sátrukba ment, hogy a maga és Kahlan holmijait összeszedje. Közben utasításokat osztogatott néhány katonájának, friss lovakat és felszerelést igényelt Richardnak. Richard hozzátette, hogy a legjobb lovakra van szüksége, mert hosszú, nehéz útra megy. A katonák futva indultak teljesíteni a parancsot.

A kapitány odakint várt, amíg Richard bement a sátorba csomagolni. Richard kezdte összeszedni a holmikat. Mikor Kahlan fehér inkvizitori ruhája került a kezébe, ujjai remegni kezdtek, elfogta a kétségbeesés, és térdre rogyott.

Magányosan, közös sátrukban úgy imádkozott, úgy könyörgött a jó szellemek segítségéért, mint még soha ezelőtt. Mindent megígért nekik cserébe, amit csak akarnak. Aztán eszébe jutott, hogy az egyetlen dolog, amit megtehet Kahlánért, ha visszaüzi a Harmóniákat az alvilágba, ezért ismét lázas pakolásba kezdett, hogy minél előbb elkészüljön.

Odakinn a lovak már várták. Éppen pirkadt.

- Kapitány, azt akarom, hogy olyan gyorsan térj vissza Reibisch tábornokhoz a csapatoddal, ahogy csak tudsz.

- És a Birodalmi Strázsák? A jelentések alapján a különleges anderiai osztagokkal meggyűlhet a bajunk. Gondolod, biztonságban átmehetünk a Strázsák mellett?

- Nem. A jelentésekből azt gyanítom, hogy a különleges osztagok a Birodalmi Rend katonái. Szerintem át is fogják venni a hatalmat a Birodalmi Strázsák felett, hogy Reibisch seregét távol tartsák Anderiától.

Ettől a perctől fogva vegyétek úgy, hogy ellenséges területen tartózkodtok. Az a parancsotok, hogy jussatok ki. Ha bárki próbálna megállítani, öljétek meg, és folytassátok a visszavonulást.

Ha a Rend elfoglalja a Birodalmi Strázsákat, ahogy sejtem, felhasználhatjuk a stratégiájuk leggyengébb pontját: túl kevesen lesznek egy helyen, hogy komoly ellenállást fejthessenek ki.

Tegyük fel, hogy a Birodalmi Rend osztagai őrzik a Strázsákat. Egy pontra koncentrált lovasrohammal áttörhettek a vonalukon. Mivel az ő kezükben vannak a Birodalmi Strázsák, valószínűleg nem is fognak komoly ellenállást kifejteni. Azt fogják gondolni, hogy elpusztíthatnak benneteket a Strázsák segítségével, amikor már kijutottatok.

A kapitány arcán aggodalom látszott.

- Tehát... azt gondolod, hogy addigra már ártalmatlanná tudod tenni a köharangokat, Rahl Nagyúr? Semlegesíteni tudod a mágiájukat?

- Remélem. De lehet az is, hogy nem sikerül. Azt akarom, hogy te és az embereid mind tömjétek be a füleiteket, és a lovaitekét is viasszal és vattával vagy ronggyal. Olyan szorosan tömjétek be, hogy ne halljatok semmit, és addig ki se vegyétek, amíg a Strázsák el nem tűnnek a láthatáron.

- Úgy érted, ez majd megvéd bennünket?

- Igen.

Richard úgy gondolta, rájött, hogyan működnek a Birodalmi Strázsák. Du Chaillu elmondta, hogy amikor megfulladt, hallotta a halál Harmóniáinak a csengését. Joseph Andernek szüksége volt valamire, amivel irányíthatja és fókuszálhatja a Harmóniák gyilkos erejét. A védekezés kulcsa abban rejlett, amit Ander megalkotott.

- A Birodalmi Strázsák harangok. Nem véletlenül harangnak alkották őket: azért, hogy hallani lehessen a hangjukat. Ha nem halljátok őket, nem árthatnak nektek.

A kapitány a torkát köszöri.

- Rahl Nagyúr, távol álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem a tudásodat a mágiáról, de lehetséges, hogy egy ilyen nagy erejű fegyver ilyen egyszerűen hatástalanítható?

- Azt hiszem, ez már korábban is megtörtént. A megszálló hakenek is valószínűleg rájöttek erre, és így voltak képesek átjutni a védelmi vonalon.

- De Rahl Nagyúr...

- Kapitány, én vagyok a mágia a mágia ellen. Bíz bennem. A dolog működni fog. Én bízom a ti acélotokban, ti bízzatok az én mágiámban!

- Igen, Rahl Nagyúr!

- Ha túljutottatok, menjetek egyenesen Reibisch tábornokhoz. Ez nagyon fontos. Mondjátok meg neki, hogy vonuljon vissza.

- Micsoda? Most, hogy megoldottad, hogyan juthatunk át a Birodalmi Strázsákon, nem akarod kihasználni a lehetőséget?

- A Strázsákat meg fogom semmisíteni. Nem hagyhatom itt őket Jagangnak, hogy megbújjon mögöttük, de azt sem akarom, hogy a seregünk lejöjjön ide. Jagang élelemért jön, és remélem, ennek az élelemnek egy részét tönkre tudom majd tenni.

Mondd meg a tábornoknak, azt parancsolom, hogy a Középföldre vezető útvonalakat védelmezze. Idelent a síkságon semmi esélye sem lenne a Rend túlerejével szemben. Sokkal jobb eséllyel próbálhatjuk megakadályozni, hogy Jagang átjusson a Középföld többi részére, ha a mi módunkon vesszük fel a küzdelmet, nem úgy, ahogy Jagang szeretné.

- Igen, uram. Bölcs tanács.

- Annak is kell lennie, mert Reibisch tábornok tanácsolta nekem. Remélem, sikerülni fog megtizedelni a Rend erejét is. Mondd meg a tábornoknak, hogy legjobb belátása szerint bocsátkozzon harcba, ha kell.

- És veled mi lesz, Rahl Nagyúr? Hol találhat meg a tábornok?

- Mondd meg neki, hogy a katonáit féltse, ne engem. Én... még nem tudom pontosan, hol leszek. Reibisch tudja, mit kell tennie. Azért lett belőle tábornok. Ő sokkal jobban ért nálam a katonáskodáshoz.

- Igen, uram. A tábornok jó katona.

Richard felemelt ujjal hangsúlyozta a mondanivalóját.

- Amit most mondok, nagyon fontos. Azt akarom, hogy kövessétek ezt a parancsot, te is és a tábornok is.

Anderia népe meghozta a döntését. Nem akarom, hogy egyetlen katonánk is felemelje a fegyverét a védelmükben. Nem akarom, hogy egyetlen katonánk is vérént ontsa ezért a népért. Megértetted? Egyetlenegy sem!

A kapitány elsápadt. Hátrált egy fél lépést.

- Egyetlen. Csepp. Vérünket. Sem.

- Igen, uram! Szó szerint fogom átadni a tábornoknak az üzeneteket.

- A parancsomat. - Richard nyeregbe szállt. - És ezt komolyan is gondoltam. Ti mind jó emberek vagytok, Meiffert kapitány. Azt akarom, hogy egy nap hazatérhessetek a családjaitok körébe, nem azt, hogy meghaljatok a semmiért.

A kapitány szívére szorított ököllel tisztelgett.

- Mi is szívből ezt reméljük, Rahl Nagyúr.

Richard viszonzta a tisztelgést, aztán ügetésre fogta a lovát, és utoljára hagyta el a tábornokot, hogy megtegye végső kötelességét.

23. FEJEZET

- Itthon vagyok, drágám! - kiáltotta Dalton a hálósza felé.

Korábban már felküldetett egy üveg bort és egy tállal Teresa kedvencéből a vörösboros mártással készült rostonsült újszülött nyúlból. Drummond mester boldogan teljesítette a különleges kérést örömeiben, hogy megmaradhatott az állásában.

Illatosított gyertyák égtek körös-körül a szobákban, a függönyöket összehúzták, az összes szolga elhagyta a házat.

Az úr és az úrnő magukra óhajtottak maradni.

Teresa a hálósza ajtajában várta Daltont egy pohár borral és boldog mosollyal.

- Ó, édesem, annyira örülök, hogy sikerült korán hazajönnöd ma este! Egész nap csak erre vártam.

- Akárcsak én - felelte Dalton legcsábítóbb mosolyával.

Teresa ingerkedő tekintet küldött felé.

- Alig várom már, hogy bizonyíthassam, mennyire szeretlek, és megköszönhessem, hogy olyan megértő vagy a Fejedelem iránti kötelességemet illetően.

Dalton lecsúsztatta felesége válláról a selyemköntöst, és megcsókolta a csupasz vállakat. Teresa kuncogva fogadta, ahogy Dalton ajkai feljebb vándoroltak a nyakára. Erőtlen gesztussal kísérelte meg látszólag lefékezni Dalton közeledését.

Fejét ráhajtotta férje arcára.

- Dalton, nem akarsz egy kis bort?
- Téged akarlak - dörmögte bensőségesen a férfi. - Olyan rég voltunk már együtt!
- Ó, Dalton, tudom. Annyira vágytam már rád!
- Akkor bizonyítsd be! - incselkedett vele Dalton.

Teresa felkuncogott férje kutakodó csókjaitól.

- Jaj, Dalton, de hát mi ütött beléd? - nyöszörögte. - Akármi is legyen, nagyon jó.
- Tess, holnap sem megyek be dolgozni. Ma egész éjjel szeretkezni akarok veled, és holnap is, egész nap.

Teresa vizionozta Dalton meghitt csókjait, miközben a férfi nagy, közös ágyuk felé irányítgatta, amelynek kovácsoltvas badachintartói a Kulturális Kapcsolatok irodájának bejárati oszlopaire hasonlítottak. Az ágy a mindenkorai Kultúra Miniszteréhez tartozott, mint minden más is a fényűző lakásban.

Valaha ez a pompa nagy örömet és elégedettséget okozott volna Daltonnak. Örömet és elégedettséget a fölött, amit elért, ahová saját erejéből eljutott.

- Kérlek, Dalton, ne légy csalódott, de Bertrand vár engem holnap délután.

Dalton vállat vont, és lágyan lefektette Teresát az ágyra.

- Akkor az éjszaka és a holnap délelőtt még a miénk, igaz?

Teresa csak úgy sugárzott.

- Hát persze, kedvesem! Ma éjjel és a délelőtt. Ó, Dalton, olyan boldog vagyok, hogy megérted, hogy a Fejedelemlennek szüksége van rám.

- Megértem hát! Lehet, hogy furcsának hangzik, de bizonyos értelemben még... fel is izgat.

- Csakugyan? - Teresa Daltonra villantotta kópés vigyorát. - Tetszik nekem a dolog. Mármint úgy értem, hogy fel vagy izgatva.

Dalton széttárta Teresa köntösét és a melleit kezdte csókolgatni. Aztán felemelte a fejét levegőért.

- Az, hogy a Fejedelem az én feleségemet, az én gyönyörű Tessemet választotta ki magának, ráadásul magának a Teremtőnek a szavára, ez a legnagyobb bók, amit egy hazafias anderita polgár csak kaphat.

- Dalton - lehelte Teresa a csókoktól és simogatásoktól elfúló lélegzettel -, még soha sem láttalak ilyennek! - Közelebb húzta magához a férfit. - Ez tetszik. Ez nagyon tetszik! Gyere, hadd mutassam meg, mennyire!

Mielőtt belemerült volna, Teresa visszább húzódott.

- Dalton, Bertrand is boldog. Azt mondta, tetszik neki a hozzáállásod. Azt mondta, számára is izgató ez a helyzet.

- Mindnyájunknak nagy szüksége van a Fejedelmünkre, hogy a jövő felé vezessen minket és tolmácsolja nekünk a Teremtő szavait. Örülök neki, hogy te enyhítet a Fejedelem terheit ebben az életben.

Teresa már hangosan zihált.

- Igen, Dalton. Azt teszem. Tényleg. Ez olyan... olyan csodálatos, hogy ekkora elhivatásom van!
- Miért nem mesélsz róla szeretkezés közben, drágám? Mindent tudni szeretnék róla.
- Ó, Dalton, én olyan boldog vagyok!

Dalton hagyott rá pár napot, hogy összeszedje magát azután, hogy együtt volt Tessel. Az együttlétük olyan élmény volt számára, amit valaha élete csúcspontjának tartott volna. Valaha a tiszta öröm forrása lett volna számára.

Az élmény után azonban néhány napig meg kellett tartóztatnia magát Tesstől, hogy a felfokozott vágy állapotába kerüljön, és képes legyen végrehajtani a feladatot, ami most várt rá.

A Hildemara lakosztálya előtti folyosó néptelen volt. Dalton előbb meggyőződött róla, hogy Bertrand épp a túlsó szárnyban volt Teresával, hogy magas hivatala terhei alól enyhülést nyerjen. Dalton szándékosan választotta ezt az időt. Azok együttlétének gondolata segített benne, hogy a soron következő feladatára összpontosítson.

Bertrand és a felesége úgy intézték a dolgaikat, hogy ritkán kelljen találkozniuk egymással. Ezt megkönnyítette, hogy lakosztályaik az épület ellentétes szárnyaiban voltak.

Hildemara azért néha meglátogatta a férjét. Ordító veszekedéseik legendások voltak a személyzet körében. Bertrand egy nap felrepedt szemöldökkel jelent meg a háznép előtt. Többnyire félre tudott hajolni a tárgyak elöl, amiket Hildemara hajigált hozzá, de ez alkalommal nem sikerült neki.

Részből Hildemara népszerűsége miatt, de főként befolyásos és veszélyes kapcsolatai miatt Bertrand nem merte nyíltan keresztezni a felesége útjait, szembeszállni vele vagy eltenni láb alól. Hildemara többször is felhívta a férje figyelmét, hogy reménykedjen benne, hogy nem hal hirtelen halált természetes - vagy bármi más - okból, mert akkor Bertrand egészsége is rohamos hanyatlásnak fog indulni.

Ez nem olyan fenyegetés volt, amit Bertrand félvállról mert volna venni. Többnyire igyekezett egyszerűen

elkerülni Hildemarát, de néha kockázatokra hajló természete arra ragadtatta, hogy könnyelmű megjegyzésekkel, vagy egyéb módon kínos helyzetekbe hozza a feleségét, és ilyenkor Hildemara kereste meg őt. Ilyenkor nem számított, hol volt éppen Bertrand, ágyban, WC-n vagy netán gazdag támogatókkal tárgyalt. Bertrand általában elég óvatos volt, hogy kikerülje Hildemara haragját, de az is előfordult, hogy szándékosan provokálta.

Kapcsolatuk évek óta ilyen furcsán hideg volt, és ennek gyümölcse volt a lányuk, akivel egyikük sem törődött különösképpen. Dalton mostanában csak egyszer találkozott a lánnyal, amikor hazahozatták a lányneveidéből, hogy apja és anyja oldalán jelenjen meg néhány nyilvános beszéd alkalmával, ahol a Rahl Nagyúr és az Inkvizítor Anya rémséges lelkiismeretlenségét ostromozták.

A Rahl Nagyurat immár visszautasította Anderia népe. Az Inkvizítor Anya... nos, Dalton nem tudta biztosan, mi lehet az Inkvizítor Anyával, de meglehetősen biztos volt benne, hogy mostanra már nem él. Igaz ez belekerült Daltonnak jó néhány emberébe, de egy háborúban mindig vannak veszteségek. Ha szüksége lesz ilyenekre, majd pótolja őket.

- Serin Rajak is meghalt - szörnyű fertőzésben, ami gennyes masszává változtatta világtalan arcát -, de Dalton nem állíthatta, hogy a dolog nagyon elkésért volna. Rajak gyászoló követői beszámoltak róla, milyen hosszadalmas és fájdalmas halála volt. Nem, Dalton, egyáltalán nem kesergett ezen.

Hildemara maga nyitott ajtót. Dalton ezt jó jelnek vette. Az asszonyon a szokásosnál is többet megmutató ruha volt. Újabb jó jel, gondolta Dalton, hiszen Hildemara tudott róla, hogy ő jönni fog.

- Dalton, milyen kedves tőled, hogy jelentkeztél nálam kihallgatásra! Már nagyon szerettem volna tudni, hogy megy a sorod, és régóta esedékes közöttünk egy hosszabb elbeszélgetés. Hogy érzed magad, mióta a feleséged a Fejedelmünk feszültségét enyhítgeti?

Dalton vállat vont.

- Megbékéltem vele a magam módján.

Hildemara úgy mosolygott, mint az egeret leső macska.

- Á... és a csodás ajándékok, amiket küldtél?

- Köszönetképpen. Azért, hogy... Bejöhetek?

Hildemara szélesebbre tárta az ajtót. Dalton belépett. A lakosztályban korlátlanul áradó pompa vette körül. Dalton soha nem járt még a Fejedelem, vagy a felesége magánlakosztályában.

Persze az ő felesége alaposan ismerte már ezeket - legalábbis Bertrandét -, és részletesen le is írta neki.

- Mit is kezdted mondani? A köszönetről.

Dalton összefogta a kezét a háta mögött.

- Azért, hogy felnyitottad a szememet. - Maga mögé intett, és mosolyogva jegyezte meg: - És hozzátehetném, hogy az ajtód is.

Hildemara udvariasan kuncogott.

- Előfordul, hogy megnyitom az ajtómat jóképű férfiak előtt. Néha... kedvező tapasztalataim vannak velük.

Dalton az asszonyhoz lépett, és mélyen a szemébe nézve kezét csókolt neki. Szánalmasan hamis gesztusnak ítélte ugyan, de Hildemara mégis úgy tett, mint aki komolyan veszi, és mint aki örömmel fogadja az illő tisztelet jelét.

Dalton alaposan utánanézetett az asszony magánjellegű ügyleteinek. Igénybe vett hozzá minden szívességet, amivel tartoztak neki, néhány nyílt zsarolást, sőt egy informátorának még egy zsiros hivatali is szerzett. Mostanra pontosan tudta, mit szeret és mit nem szeret Hildemara. Tudta, hogy nem kedveli az agresszív szeretőket. A figyelmes férfiakhoz vonzódott, és ha elég fiatalok voltak, hát annál jobb. Szerette, ha a legmélyebb hódolattal kezelik.

Az kellett neki, hogy körülrajongják.

Dalton úgy készítette elő ezt a látogatást, mint egy gondosan megtervezett lakomát: minden étel a maga helyén és idejében, és fokozni a hatást a fő fogásig. Így könnyebbnek találta, hogy végigvigye a tervét.

- Asszonyom, alig merek ennyire nyílt lenni egy olyan magas rangú hölgygel, mint te vagy, de nem hazudhatok neked.

Hildemara egy ezüsttel és arannyal berakott asztalhoz lépett. Kristálypoharat vett le egy ezüstitálcáról, és rumot töltött bele magának. Kérdés nélkül töltött Daltonnak is, és mosolyogva átnyújtotta.

- Ugyan, Dalton! Régóta ismerjük már egymást. Semminek nem örülsz jobban, mint ha őszinte vagy hozzám. Végére is, én is őszinte voltam hozzád a feleséged dolgában.

- Igen - felelte Dalton. - Őszinte voltál, ugyebár.

Hildemara kortyolt egyet a poharából, és kezét Dalton vállára tette.

- És te még keseregsz miatta, vagy megtanultál szembenézni az élet tényeivel?

- Be kell vallanom, Hildemara, hogy az utóbbi időben elég... magányos voltam, így, hogy a feleségem ilyen gyakran... elfoglalt. Soha nem hittem volna, hogy a feleségem egyszer ilyen elérhetetlen lesz számomra.

Hildemara együttérzően csettintett a nyelvével.

- Szegény drágám! Tudom, mit érezhetsz! Az én férjem is olyan gyakran elfoglalt!

Dalton úgy fordult el, mintha zavarban lett volna.

- Mivel a feleségem nem köti magát a továbbiakban a közös eskünkhöz, újabban... kielégítetlen vágyaim vannak. Szégyellem bevallani, de én nem vagyok elég tapasztalt az ilyesféle ügyekben. Gondolom, a legtöbb férfinak nem okozna különösebb gondot az efféle próbálkozás, de nekem sajnos igen.

Hildemara szorosan Dalton mögé lépett, és száját a férfi füléhez téve lehelte:

- Gyerünk, Dalton! Hallgatlak. Ne szégyenlősködj: régi barátok vagyunk!

Dalton szembefordult Hildemarával, és lehetőséget adott neki, hogy jócskán kivillanthassa kebleit a mély kivágásból: az asszony ezt egyik leghatásosabb fegyverének tartotta.

- Mivel a feleségemet magához szólította a Fejedelem, és ezért nem köti magát a közös eskünkhöz, nem látom be, miért kellene nekem továbbra is ragaszkodnom hozzá. Különösen így, hogy vannak bizonyos... vágyaim.

- Miért is kellene?

- És te egyszer azt mondtad nekem, hozzád jöjjenek először, ha az esküm dolgában bármi is megváltozna. Nos, ha a dolog még érdekel, megváltozott a helyzet.

Hildemara válaszul megcsókolta Daltont. Dalton kevésbé visszataszítónak találta, mint amitől tartott. Ha behunyta a szemét, valamennyire még élvezni is tudta.

Az viszont meglepte, hogy Hildemara azonnal a kapcsolat előrehaladottabb részeire tért. Persze ez a végeredmény szempontjából nem sokat számított. Ha Hildemara rögtön a lényegre akar térni, Daltonnak úgy is jó.

24. FEJEZET

Félelmetes hely volt a Nareef völgye feletti felföld, ahogy Richard hallotta: kietlen pusztaság. A vonító szél lökései porfelhőket kavartak fel.

Richard úgy gondolta, stílusos volt Joseph Andertől, hogy épp egy ilyen helyet választott.

A halott tavat körülvevő hegyek éppoly halottak voltak. Sziklásak voltak, sötétbarnák, és az életnek semmi nyoma sem volt rajtuk. Csúcaikon fehér hókorona világított. A lejtőkön lefutó ezernyi kis csermely vize úgy szikrázott a napfényben, mintha a hegyek az agyaraikat villogtatnák.

A kopár sziklák közötti tavon viszont ott zöldelltek a paka növények milliói, mintha lebegő vízililiomok lennének a környező hegyek ölén elnyúló hatalmas víztükrön.

Richard lejjebb hagyta a lovakat, ide gyalog jött fel egy, a tóhoz vezető kis ösvényen. Lazán kötötte ki a lovakat, a zablát kivette a szájukból, hogy ha ő esetleg nem térne vissza, az állatok könnyen el tudjanak szabadulni.

Egyetlen dolog hajtotta őt előre: Kahlán iránti szerelme. El kell űznie a Harmóniákat, hogy meggyógyíthassa Kahlant. Ez volt most élete egyetlen célja, értelme. Most ott állt a terméketlen talajon a mérgezett víz partján, és tudta, mit kell tennie.

Okosabbnak, kreatívabbnak kell bizonyulnia Joseph Andernél.

A Harmóniák rejtvényére nem létezett megoldás, a kérdésre nem volt válasz. Nem volt megtalálni való nyom. Joseph Ander mágikus szövédékeiben nem hagyott elvarratlan szálát.

Richard egyetlen esélye az volt, ha valami olyat tud tenni, amire Joseph Ander soha nem is gondolt volna. Eleget tanulmányozta Ander írásait hozzá, hogy kiismerje a varázsló gondolkodását. Megértette, mit hitt Ander, és mire számított, hogy a többi varázsló hogyan fog cselekedni. Richard, ha sikert akart elérni, a toronybeli varázslók számára elképzelhető dolgok egyikét sem szabad tennie. Azt kell tennie, amit azok nem értettek meg, hiába pirongettak érte őket Joseph Ander.

Csak reménykedni tudott, hogy lesz elegendő ereje véghezvinni a dolgot. Egész nap keményen lovagolt, gyakran váltogatva a lovakat, hogy az állatok ne fáradjanak ki túlságosan, és ha sikerrel jár, még vissza is tudják vinni őt. Éjszakánként pedig száron vezette a lovait, amíg csak túl törődötté nem vált a gyalogláshoz is.

Teljesen ki volt merülve, és csak bizakodott benne, hogy maradt még elegendő energiája. Elegendő energiája, hogy kitarson. Elegendő energiája, hogy Kahlant meg tudja menteni.

Az övéen függő arannyal hímzett bőrszényből fehér mágushomokot markolt ki. A homokkal nagyon gondosan rajzolni kezdte a Kegyelem ábráját. A Tehetséget jelképező sugárirányú vonalakkal kezdte, pontosan ellenkező sorrendben, mint ahogy Zedd tanította neki, hogyan kell. Középen állt, a Tehetség sugarait befelé, önmaga felé húzva meg.

Következőként a Teremtőt jelképező csillagot rajzolta meg, aztán az élet körét, majd a Fátyolt szimbolizáló négyzetet, és legvégül a külső kört, amely az alvilág határát jelezte.

Joseph Ander azt írta, hogy a képzelet teszi naggyá a varázslót, mert csak azzal képes túllépni a hagyományok korlátait.

Egy találékony varázslattal engedelmességre bírhatjuk a Kegyelmet.

Richard még ennél is többet akart engedelmességre bírni.

A Kegyelem ábrája közepén elfoglalt helyéről ökleit az ég felé emelve elkiáltotta magát:

- Reechni! Sentrosi! Vasi! Szólítalak benneteket!

Richard tudta, mit akarnak a Harmóniák. Joseph Ander elárulta neki az Útikönyvében.

- Reechani! Sentrosi! Vasi! Szólítalak benneteket, és felajánlom a lelketek nektek!

A víz fodrozódni kezdett, ahogy a szél felerősödött. A víztömeg úgy mozdult, mintha saját akarattal rendelkezne. A víztükör fölött száguldó szél hirtelen dühöngő lángokká változott.

Jöttek.

Richard haraggal és szükséggel feltöltődve karjait leeresztette, ökleivel a tó széle felé mutatva, ahol a víz átbukott egy sziklás hasadékon és lezúdult a Nareef-völgybe. Egész lényét az ökleibe fókuszálta.

Haragjával előhívta és szükségén keresztül koncentrált a Tehetsége Pusztító oldalát, a legsötétebb dolgoktól, az alvilág örök sötétségének árnyaitól származó oldalt.

Fekete villám csapott ki az ökleiből, a két kezéből külön eredő ágak szoros fonattá tekeredtek össze, a megsemmisítés bömbölve süvítő ostorává, amelyet Richard haragja táplált és szüksége irányított.

A hegyi tó peremét hatalmas robbanás rázta meg. A tavat szegélyező sziklák a fekete villám érintésére óriási gőzfelhőbe burkolt kavics-szökőkútaként fröccsentek szerte. Egy pillanattal később a tó alsó partja nem létezett többé. A Pusztító mágia romboló ereje apró törmelékké zúzta.

A tó vize viharos bömböléssel ömlött a mélybe: a meder kezdett kiürülni.

A maradék víz örvényleni kezdett, mintha a meder egy oldalára akarna húzódni. A hullámok tajtékos habot vertek. A víz ereje feltépte a paka gyökereit, a növények a kavargó víz felszínén hanykolódtak. A mérgezett víztömeg alázúdult a lenti völgybe.

A tó vizén közelgő lángörvény, a szél a víz fölött és maguk a hanykolódó hullámok is mintha lelassultak volna, ahogy Richard közelébe értek. Ezek a Harmóniák megtestesülései voltak, az anyagi formák, amelyek e világban képviselték őket.

- Gyertek hozzám! - parancsolta Richard. - Felajánlom a lelketek nektek.

Ahogy a Harmóniák óvatosan körözve közelebb jöttek, Richard ismét belenyúlt az övének függő erszénybe, és valami mást is kimarkolt belőle.

És ekkor a kiürülő tó sáros fenekén, a mérgezett víz maradék tócsái között valami csillámló remegés jelent meg a levegőben, és a lezúduló víztömeg fölé lebegett. Valami formálódni kezdett a remegésből, alakot kezdett ölteni az élők világában.

A vízfelszín felett lebegve egy alak jelent meg. Egy köpenyes figura. Egy öregember ködből és csillámló fényből álló alakja. Egy fájdalomtól meggyötört öregemberé.

Richard ismét a magasba lökte ökleit.

- Reechani! Sentrosi! Vasi! Gyertek hozzám!

És jöttek. Ami Richard körül ott kavargott, maga volt a Halál essenciája. Ott állni az örvénylő halál középpontjában majdnem több volt, mint amit Richard képes volt elviselni. Életében nem élt még át ilyen rettenetes érzést.

A Harmóniák egy másik világ csábos szirénhangján szólították. Richard nem törődött a hívással, csak mosolygott rajtuk.

Hadd jöjjenek csak ezek a lélektolvajok!

Kinyújtotta a karját és a lezuhogó víz felé mutatott.

- Íme, az uratok!

A Harmóniák őrző dühvel, vonítva gomolyogtak körülötte. Felismerték az előttük formálódó alakot.

- Ott van ő, rabszolgák! A ti uratok!

- Ki szólít engem? - hallatszott a kiáltás a tó medre fölött.

- Richard Rahl, Alric leszármazottja. Én jöttem el, hogy legyőzzek, Joseph Ander.

- Megtaláltad a szentélyemet, ahol elrejtőztem. Eddig ez senki másnak nem sikerült. Megdicsérlek.

- Én pedig oda ülek téged, Joseph Ander, ami régen megilletne, az alvilágba, ahová mindannyiunknak el kell mennünk, amikor időnk lejár az élők világában.

A tó fölött jókedvű nevetés csendült.

- Az egy dolog, hogy megtaláltál. Ismét más, hogy megzavarsz. De az, hogy parancsolgatni akarsz nekem, az megint csak egészen különböző kategória. Ilyesmire a te hatalmad nagyon is kevés. Te még csak elképzelni sem tudod, mit vagyok én képes tenni.

- Ah, dehogynem! - kiáltott vissza Richard a zuhogó víz felé. - Víz, hallj meg engem! Szél, lásd meg, amit mutatok neked! Tűz, tanúsítsd, hogy igazat mondok!

A Harmóniák pörögtek, forogtak körülötte, és feszülten várták, mit tud ajánlani nekik.

Richard újra a medre széle felé mutatott.

- Az ott a ti uratok, aki arra kényszerített benneteket, hogy az ő óhaját teljesítsétek, ahelyett, hogy ő teljesítette volna a tiéteket. Ott az ő lelke védtelenül, lecsupaszítva számotokra.

A szellem Joseph Ander arcán aggodalom kifejezése jelent meg.

- Mit művelsz? Mit remélsz elérni ezzel?

- Az igazságot, Joseph Ander. Megfosztlak téged a hazug létezésedtől.

Richard kinyújtotta a kezét Joseph Ander szelleme felé és kinyitotta a tenyerét, amelyen ott hevert az egyensúly eszköze, a fekete mágushomok. Egy aprócska fekete villám csapott át Richard ujjából Joseph Ander lelkéig.

- Ott van ő, Reechani. Halld meg! Ott van ő, Vasi. Lásd meg! Ott van ő, Sentrosi. Érezd meg őt az érintésemén át!

Joseph Ander megpróbált visszavágni a saját varázslatával, de bezárta magát egy másik világba, abba, amit ő teremtett magának. Minden mágiájával együtt képtelen volt áthidalni a két világ közötti szakadékot. Richard viszont át tudott nyúlni köztük, mert ő idézte meg Joseph Andert.

- Harmóniák, válasszatok! Az én lelkem kell nektek, vagy az övé? Azé az emberé, aki ellopta a lelkét az alvilágtól? Aki nem volt hajlandó az uratok elé járulni a holtak világában? Aki ehelyett titeket hajtott a saját uralma alá? Akinek ilyen hosszú ideje rabszolgái voltatok?

Vagy az enyém, aki itt állok a Kegyelem közepén, ahová be foglak rántani titeket is, és akkor úgy fogtok szolgálni engem ebben a világban, ahogy eddig őt szolgáltátok?

Válasszatok, tehát: bosszút álltok, vagy visszatértek a szolgáságba?

- Hazudik! - sikoltotta Ander lelke.

A Harmóniák Richard körül örvénylő vihara választott. Felismerték Richard szavainak igazságát. Szikrát hányva, vizet fröcskölve száguldottak át a fekete villám mentén, az ürességen át, amit Richard teremtett az élők világán belül.

Rohamuk hevessége megrázta a világot is körülöttük.

A semmi hídján át megragadták Joseph Ander lelkét, és olyan túlvilági üvöltéssel, ami csak a holtak birodalmából származhatott, elvitték magukkal oda, ahonnan származtak. Hazavitték magukkal fogva tartójuk lelkét.

Egy örökké tartó pillanatig a Fátyol, ami a két világot elválasztotta, megnyílt. Ebben a pillanatban érintkezett élet a halállal.

A hirtelen beállott végtelen csendben Richard maga elé emelte a kezét. Úgy látta, hogy mindene megvan, érintetlenül. Ezt rendkívül figyelemre méltó ténynek találta.

Csak most döbbsen rá, mit is tett valójában. Új mágiát alkotott a semmiből. Helyrehozta, amit Joseph Ander önző szándékkal elrontott.

Most pedig sietnie kell vissza Kahlanhoz, ha még egyáltalán életben van. Az utóbbi gondolatot azonnal elfojtotta magában. Muszáj, hogy még életben legyen!

Zedd nagyot lélegzett, és kinyitotta a szemét. Sötétség vette körül. Maga körül tapogatva sziklafalakat érintett. Előre botorkált a fény irányába. A hangok felé.

Rádöbbsen, hogy ismét a saját testében van, többé nem a hollóéban. Nem értette, hogyan lehetséges ez. De mégiscsak így volt. A kezeire nézett. Kezek, nem tollak.

Visszanyerte a lelkét.

Térdre rogyott, és sírva fakadt a megkönnyebbüléstől. Az, hogy elvesztette a lelkét, rosszabb volt, mint amire számított. Pedig a legrosszabbra számított.

A lelke híján képessé vált rá, hogy beköltözzön a hollóba. Ettől akkor egy kissé jobban érezte magát. Olyan élmény volt, amit eddig még nem tapasztalt. Még soha egyetlen varázslónak sem sikerült véghezvinnie, hogy tudatát átvetítse egy állat testébe. Ha belegondol, hogy ehhez semmi mást nem kellett tennie, mint feladni a lelkét...

Úgy döntött, egyszer elég volt.

A fény felé botladozott, a vízesés robaja irányába. Visszaemlékezett rá, hol is van. A barlang kijáratát elérve fejest ugrott a vízbe, és átúszott a túlsó partra.

A túlparton kikapaszkodott a sziklákra. Önkéntelenül is végighúzta a kezét a köpenyén, hogy mágiával megszárítsa.

Ekkor megérezte, hogy visszakapta a hatalmát. A Tehetsége, a varázssereje visszatért.

Hangot hallott maga mögött és hátrakapta a fejét. Pók állt mögötte és Zedd nyakához dörgölte az orrát.

Zedd vigyorogva megveregette a kedves, puha, baráti orrot.

- Pók, kislány! De jó, hogy látlak, öreg cimbor! De jó, hogy látlak!

Pók horkantva jelezte, hogy ő is örül.

Zedd ott találta a nyeret és a többi lószerszámot, ahol hagyta. Pusztá örömeiben mágiával lebegtetni kezdte a takarót és a nyeret, és így rakta fel őket Pók hátára. A ló érdekesnek találta a dolgot. Pók jó ló volt, és vidám cimbor.

Zedd megfordult, mert valami mély, dübörgő hangot hallott. A hegyoldalon valami hömpölygött. Víz. A fönti tó partja valami okból leomlott. Most az összes víz lezúdult a völgybe.

Zedd felpattant Pók hátára.

- Ideje, hogy eltűnjünk innen, öreglány!

Pók szót fogadott.

Dalton éppen visszatért az irodájába, amikor meghallotta, hogy valaki követi. Stein volt az. Mikor a barbár megfordult, hogy becsukja maga mögött az ajtót, Dalton köpenyének aljára pillantott, és meglátta a frissen hozzávarrott új skalpot.

Dalton az asztalához lépett, és töltött magának egy pohár vizet. Forrónak érezte a testét, és egy kissé szédült.

Na igen, ez bizony várható volt.

- Mit akarsz, Stein?

- Csak afféle baráti látogatás.

- Aha. - Dalton kortyolt egyet.

- Szép új irodát szerezte magának.

Tényleg szép volt. Minden a lehető legjobb volt benne. A régi irodájából Dalton csak az ezüst pergamentekercs-tartót hozta át. Szerette kardtartóként használni, ezért tartotta meg. Mintha csak erről jutott volna eszébe, ujjait végigfuttatta az állványban nyugvó kardja markolatán.

- Nos - folytatta Stein - kiérdemelted. Efelől semmi kétség. Jól helyezkedtél. Te is, meg a feleséged is.

Dalton Stein dereka felé intett.

- Új kard, Stein? Azt hinné az ember, a te ízlésedhez egy kissé túl cikornyás.

A Rend követe elégedettnak látszott, hogy Dalton észrevette az új fegyvert.

- Ez itt - mondta, hüvelykujjával könnyedén kiemelve pár centire a pengét a hüvelyből a lefelé hajló keresztvasánál fogva - az Igazság Kardja. A valódi, amit a Kereső viselt.

Dalton zavarónak találta, hogy éppen ezt a kardot egy ilyen ember viselje, mint Stein.

- És hogy került hozzád?

- Az egyik emberem hozta el nekem. Jókorá kalamajka volt.

- Tényleg? - kérdezte Dalton érdeklődést színlelve.

- Miközben hozzám jöttek vele, elfogtak egy Mord-Sithet is. Képzeld csak, az Igazság Kardja, és mellé még egy igazi Mord-Sith is.

- Komoly fogás! A Császár örülni fog.

- Örülni bizony, amikor átadom neki a kardot. De a híreknek is, amit te küldesz neki. Nagy eredmény, hogy ilyen fölényesen legyőzted a Rahl Nagyurat. Hamarosan ideérnek a seregeink, és akkor őt is elfogjuk. És az Inkvizitor Anyának nyomára akadtál már?

- Nem. - Dalton ismét ivott a vízből. - De a varázslat mellett, amit Penthea nővér végrehajtott, nem látok rá semmi esélyt, hogy életben maradhatna. A horzsolásokból ítélve az embereim öklén, alapos munkát végeztek. - Szünetet tartott, lenézett maga elé, a padlóra. - Legalábbis, amíg el nem kapták és meg nem ölték őket.

Nem, szerintem ezt a balesetet az Inkvizitor Anya nem élheti túl. Ha még életben van, hamarosan meg fogom tudni. Ha meghalt - Dalton vállat vont -, lehet, hogy soha nem fogjuk megtalálni a holttestét. - Nekidőlt az íróasztalának. - Mikorra ér ide Jagang?

- Hamarosan. Talán egy héten belül. Az előőrsök valószínűleg még hamarabb. A Császár alig várja már, hogy tanyát verjen a ti szépséges városotokban.

Dalton megvakarta a homlokát. El kell végeznie még egy pár dolgot. Nem, mintha ez most már számított volna valamit is.

- Nos, ha szükséged lenne rám, itt leszek a közelben - mondta Stein.

Az ajtónál visszafordult.

- Ja, és Dalton. Bertrand elmondta, hogy milyen megértő voltál a feleséged meg az ő dolgában.

Dalton vállat vont.

- Miért is ne? Csak egy asszony. Egy csettintésemre tucatnyi ugrik. Aligha olyan dolog, ami miatt az embernek féltékenykednie kéne.

Stein őszintén elégedettnak látszott.

- Örülök, látom, hogy végre észre tértél. A Rend tetszeni fog neked. Mi nem szeretjük a féltékenységet az asszonyok miatt.

Dalton ezalatt a lehetséges bűvőhelyeket vette sorra gondolatban, ahol az Inkvizitor Anya meghúzódhatott.

- Akkor szeretni fogom a Rendet. Én magam sem kedvelem a féltékenységet.

Stein a borostáját vakargatta.

- Nagyon örülök, hogy így érzel, Dalton. Akkor megragadom az alkalmat, hogy gratuláljak hozzá, mekkora kurva a feleséged.

Dalton, aki éppen néhány papírlapot vett a kezébe, hirtelen megmerevedett.

- Bocsánat, mit is mondtál?

- Ó, Bertrand hébe-hóba kölcsönadja őt nekem. Eldicselkedett vele, és azt akarta, hogy én is részesedjek valamennyit belőle. Azt mondta neki, a Teremtő kívánsága, hogy nekem is örömet szerezzen. Egyszerűen el kellett mondanom neked, micsoda tüzes kis szuka.

Stein az ajtó felé fordult.

- Van itt még egy dolog - szól utána Dalton.

- Micsoda? - kérdezte Stein visszafordulva.

Dalton felkapta a kardját, a penge hegye süvítve csapott le, és felhasította Stein hasát pont a fegyverőve alatt. Dalton laposan vágott, hogy ne szeljen át egyszerre minden szervet, épp csak, elég mély sebet nyitva ahhoz, hogy Stein belei a lába elé ömöljenek a padlóra.

Stein döbbsen kapkodott levegő után, leesett állal, kifordult szemekkel bámult le maga elé. Aztán térdre roskadt, és felnézett Daltonra. Zihálása fájdalmas nyögéssé változott.

- Tudod - jegyezte meg Dalton közömbösen -, hazudtam neked. Igazából féltékeny típus vagyok. Köszönd meg a jó szellemeknek, hogy gyorsan végzek veled.

Stein lerogyott az egyik oldalára. Dalton átlépett rajta és mögéje került.

- De csak mert gyors halálot les, nem szeretném, ha úgy éreznéd, kimaradsz bármiből is, vagy hogy én nem adom meg neked, ami jogosan kijár.

Dalton marokra fogta Stein zsíros haját. Kardjával átvágta a bőrt a barbár homlokán, és csizmás lábával megtámasztva Stein hátát, lerántotta a skalpját.

Aztán megkerülte a sikoltozó embert és a képébe vágta a skalpot.

- Különböztet Franciáért kaptad. Csak, hogy tudd.

Mialatt Stein ott hevert a padlón kiontott belekkel, fejéből ömlő vérrel, Dalton kényelmesen az ajtóhoz sétált és kinyitotta. Örömmel vette tudomásul, hogy az új futára nem nyitott be engedély nélkül, pedig hallhatta a sikoltozást.

- Phil, gyere be Gregoryval együtt!

- Igen, Campbell Miniszter Úr?

- Phil, Stein összepiszkítja az irodámat. Kérlek, kísérd ki.

- Igenis, Campbell Miniszter Úr!

- És nem szeretném, ha a szőnyegemet is bemocskolná. - Dalton az asztalához lépett, felemelt néhány papírt, és lepillantott a jajgató alakra. - Hozzátok ide, és hajítsátok ki az ablakon!

25. FEJEZET

Richard berontott az udvari ajtón. Látott embereket a folyosón, de nem törődött velük, egyenesen Kahlan szobája felé sietett.

Jiaan megragadta a karját.

- Richard, várj!

- Mi? Mi az? Hogy van Kahlan?

- Még él. Túljutott a kritikus fázison.

Richard kis híján összeroskadt a megkönnyebbüléstől. Érezte, hogy könnyek csorognak le az arcán, de tartotta magát. Olyan fáradt volt, hogy a legegyszerűbb dolgokat is alig volt képes megtenni. Képtelen volt rendesen lenyomni a kilincset, még megállni sem tudott.

- Most már meg tudom gyógyítani. Visszatért a Tehetségem.

Ismét elindult a folyosón. Jiaan megint karon ragadta.

- Tudom, Du Chaillu mágiája is visszajött. Előbb vele kell beszélned.

- Majd később megnézem. Most minden másnál előbb való, hogy Kahlant meggyógyítsam.

- Nem! - kiáltotta Jiaan egyenesen Richard arcába.

Ez úgy meglepte Richardot, hogy megtorpant.

- Miért, mi a baj?

- Du Chaillu azt mondta, most már tudja, miért kellett veled jönnie. Azt mondta, ne engedjük, hogy megérintsd Kahlant, mielőtt nem beszéltél vele. Megesketett, hogy előbb húzok kardot rád, mintsem Kahlan közelébe engednélek. Kérlek, *Caharin*, ne kényszeríts erre! Könyörgök!

Richard mélyeket lélegzett, igyekezett lecsillapodni.

- Jól van. Ha ez olyan fontos. Hol van Du Chaillu?

Jiaan elvezette Richardot a folyosón Kahlan szobája mellett, és megállt a szomszédos szoba ajtaja előtt. Richard hosszan nézte Kahlan ajtaját, de aztán Jiaan sürgetésére továbblépett, és bement a másik ajtón.

Du Chaillu egy székben ült odabent, és egy kisbabát tartott az ölében. Sugárzó mosollyal nézett fel Richardra. Richard letérdelt elé, és jól megnézte az alvó kis csomagot Du Chaillu karján.

- Du Chaillu - suttogta. - Gyönyörű!

- Lányod született, férjem.

Rengeteg dolog járt Richard fejében, amelyek közül sorban a legutolsó volt, hogy a gyermek apaságáról kezdjen most vitatkozni Du Chailluval.

- Carának neveztem el annak a tiszteletére, aki megmentette az életünket.

Richard rábólintott.

- Biztos vagyok benne, hogy Cara megtiszteltetésnek fogja venni.

Du Chaillu Richard vállára tetet a kezét.

- Richard, jól vagy? Úgy festesz, mint aki most jött vissza a holtak birodalmából.

Richard ezen egy picit elmosolyodott.

- Bizonyos értelemben ez igaz is. Jiaan azt mondja, visszanyerted a Tehetségedet.

Az asszony bólintott.

- Igen. És hinned kell benne. Én képes vagyok megérezni és közömbösíteni a varázslatokat.

- Du Chaillu, meg kell gyógyítanom Kahlant!

- Nem, nem szabad!

Richard ujjával beleszántott az üstökébe.

- Du Chaillu, én tudom, hogy te jót akarsz, de ez örütség.

A sámánasszony megmarkolta Richard mellén az inget.

- Hallgass rám, Richard! Oka volt, hogy eljöttem hozzád. Most már tudom, ez volt az az ok. Azért kellett eljönnöm, hogy megóvjalak téged a fájdalomtól, amit Kahlan elvesztése jelentene számodra.

Kahlan testében olyan mágia van, ami tulajdonképpen csapda. Ha megérinted őt a gyógyító mágiával, ez aktiválja a belé juttatott másik mágiát, ami elpusztítja. Ezzel akarták bebiztosítani, hogy mindenképpen meghaljon.

Richard nyelvével megnedvesítette kiszáradt szája szélét. Igyekezett megőrizni a nyugalma.

- De te képes vagy rá, hogy semlegesítsd a varázslatot! Verna Nővér elmondta nekem, amikor először találkoztunk veled. Te hatástalaníthatod ezt a belé ültetett varázslatot, és aztán én meggyógyíthatom.

Du Chaillu mereven állta Richard kérő tekintetét.

- Nem. Hallgass arra, amit mondok. Te nem azt hallod meg, ami az igazság, csak azt, amit hallani szermedei. Hallgass az igazságra!

Ez a varázslat olyan mágiával készült, amit én nem vagyok képes megérinteni az enyémmel. Nem tudom eltüntetni, mint más mágiákat. Ez a varázslat úgy akaszkodik Kahlan testébe, mint szakállas horog a hal szájába. A gyógyító mágiád aktiválná, és megölné vele Kahlant. Hallod, Richard? Ha megérinted őt a mágiával, azzal megölné!

Richard a homlokára szorította a tenyerét.

- De hát akkor mit tehetünk?

- Kahlan még életben van. Ha eddig életben maradt, jó esélyei vannak. Viseld gondját! Mágia nélkül kell felgyógyulnia. Ha jobban lesz, a csapda mágiája lassan el fog enyészni benne, ahogy a horog szétrozsdásodik idővel a hal szájában. El fog tűnni belőle, még mielőtt teljesen meggyógyulna, de addigra már annyira jó állapotban lesz, hogy nem lesz szükség a te gyógyító mágiára sem.

Richard bólintott.

- Jól van. Köszönöm neked, Du Chaillu. Valóban. Köszönök neked... mindent!

Du Chaillu megölelte Richardot, le sem téve a babát közben.

- Innen azonban el kell tűnnünk. A Rend bármelyik pillanatban ide érhet. Ki kell jutnunk Anderiából. - Ez az öreg, ez az Edwin jó ember. Előkészített neked egy kocsit, amin el tudod vinni innen Kahlant.

- Ő hogy van? Magához tért már?

- Időnként tudatán van. Etetgetjük, inni adunk neki, gyógyszereket, gyógynövényfőzeteket kap, megtesszük érte, amit tudunk. Kahlan nagyon súlyosan megsérült, Richard, de él. Én úgy gondolom, teljesen rendbe fog jönni. Komolyan hiszek benne.

Du Chaillu felállt, magával vitte újszülött kisbabáját, és átvezette Richardot a szomszéd szobába. Richard nagyon kimerült volt, de most a szíve olyan hevesen vert, hogy újra teljesen ébernek érezte magát. Annyira tehetetlennek is azonban, hogy egyszerűen hagyta, hadd vezesse őt Du Chaillu.

A szobában a függönyöket összehúzták, a megvilágítás nagyon gyenge volt. Kahlan a hátán feküdt, csaknem teljesen takarókba bugyolálva.

Richard lenézett az oly jól ismert, most mégis felismerhetetlen arcra. A látványtól elszorult a torka. Megtántorodott a fájdalomtól, küszködve igyekezett talpon maradni. Könnyeivel birkózott.

Kahlan nem volt magánál. Richard gyengéden kezébe fogta az egyik ernyedten lógó kezét, de Kahlan egyáltalán nem reagált erre sem.

Du Chaillu megkerülte az ágyat és a másik oldalon hajolt Kahlan fölé.

Richard intett neki. Du Chaillu megértette, mit akar, és elmosolyodott az ötletre. A csecsemő Carát gyengéden Kahlan karja hajlatába helyezte. A baba álmában csücsörített, és szopni próbált Kahlan karjából.

Kahlan megmozdult. Karjával félig átölelte a babát, és ajkára gyengécske mosoly ült ki.

Ez a mosoly volt, amiből Richard most először felismerte a sebesültben Kahlant.

Odakint óvatosan elhelyezték Kahlant a különleges kocsiban, amit Edwin erre a célra alakított át, aztán

kihozták a kocsit a kocsiszínből a hajnali napfényre. Egy Linscott nevű ember, egykori Igazgató, Edwin jó barátja segített átalakítani a koci rugózását, hogy lágyabb legyen, és ő készítette el a tetőt is hozzá. Linscott és Edwin egy, az anderiai korrump vezetés ellen küzdő csoport tagjai voltak. Ahogy kiderült, küzdelmük nem vezetett eredményre. Most Richard unszolására ők is útra készültek. Ha nem is sokan, de pár ember meg fog menekülni.

A ház oldalánál, egy cseresznyefa árnyékában Dalton Campbell várt rájuk.

Richard teste harcra készen megfeszült, amint meglátta az újdonsült Minisztert. Dalton Campbell azonban nem úgy festett, mint aki harcolni akar.

- Rahl Nagyúr, azért jöttem, hogy elbúcsúzzak tőled és az Inkvizitor Anyától.

Richard körbepillantott a körülötte lévő döbrent arcokon. Mind legalább annyira meglepődtek, mint ő.

- Honnan tudad, hogy itt vagyunk?

Dalton elmosolyodott.

- Ez a szakmám, Rahl Nagyúr. Az a dolgom, hogy tudjak mindenről. Legalábbis eddig az volt.

Linscott olyan arcot vágott, mint aki rögtön Dalton torkának fog ugrani. Edwin is vérszomjas tekintettel méregette a Minisztert.

Dalton nem törődött velük. Richard egy fejbiccentéssel jelzett, mire Jiaan és Du Chaillu hátrébb terelte a többieket. A Kardmesterek közelsége kellő biztonságot nyújtott egyetlen ember ellen.

- Azt hiszem, Rahl Nagyúr, egy más helyen, más időben akár barátok is lehettünk volna.

- Én nem hiszem - felelte Richard.

Dalton vállat vont.

- Talán nem. - Egy összetekert takarót vett elő a hóna alól. - Ezt arra az esetre hoztam, ha a feleséged melegen tartásához szükséged lenne még egy takaróra.

Richardot zavarba hozta Dalton Campbell viselkedése, nem tudott rájönni, mit is akarhat. Azt gondolta azonban, hogy ez az ember, ha akarná, sok bajt keverhetne nekik, így nyilván most nem ez a szándéka.

- Csak sok szerencsét akartam kívánni nektek. Remélem, az Inkvizitor Anya hamarosan jobban lesz. A Középföldnek szüksége van rá. Sajnálom, hogy meg akartam öletni.

- Mit mondtál?!

Dalton egyenesen Richard szemébe nézett.

- Én küldtem azokat az embereket. Ha visszanyered a mágiádat, kérlek, Rahl Nagyúr, ne próbáld meggyógyítani vele az Inkvizitor Anyát. A Sötétség egyik Nővére olyan varázslatot alkalmazott rajta, ami a Pusztító Mágiával megölné, ha a sérüléseit gyógyító varázslattal próbálnád rendbe hozni. Hagynod kell, hogy a természet gyógyítsa meg.

Richardnak az jutott eszébe, hogy itt most rögtön meg kellene ölnie ezt az embert, de valami okból csak állt egy helyben, és hallgatta, ahogy Dalton vallomást tesz.

- Ha meg akarsz ölni, kérlek, ne zavartasd magad. Nem igazán számít.

- Mit jelentsen ez?

- Van egy feleséged, aki szeret téged. Örülj neki.

- És a te feleséged?

Dalton megvonta a vállát.

- Attól tartok, nem éli túl.

Richard zavartan ráncolta a homlokát.

- Miről beszélsz?

- A szépmezői prostituáltak között egy igen csúf betegség terjed. Valahogy a feleségem, a Fejedelem, az ő felesége, meg én is megkaptuk. Már mindannyian betegek vagyunk. Nagy pech. Azt mondják, igen kellemetlen halál.

A szegény Fejedelem vigasztalhatatlan. Folyton csak sír. Tekintetbe véve, hogy épp ettől félt legjobban, az ember azt gondolná, jobban megválogathatta volna, kikkel fekszik össze.

Aztán ott van a Birodalmi Strázsák ügye is. Azt hallottam, mind porrá omlottak. Minden munkánk széthullani látszik. Azt hiszem, Jagang Császár, ha megérkezik, igencsak morcos lesz.

- Remélem is - jegyezte meg Richard.

Dalton elmosolyodott.

- Nos, nekem még van egy-két elintézni valóm. Feltéve, persze, ha nem akarsz inkább megölni.

Richard visszamosolygott Daltonra.

- Egy bölcs asszony egyszer azt mondta nekem, hogy a nép a zsarnokok önkéntes cinkostársa. A nép teszi lehetővé, hogy olyanok létezhesse, mint te is.

A lehető legrosszabb dolgot fogom megtenni veled és a népeddel; amit a nagyapám is tett volna a helyemben.

Hagyni fogom, hogy elszenvédjétek a tetteitek következményeit.

Ann izmaiban olyan görcsök voltak, hogy attól tartott, nyomorék marad tőlük egész hátralévő életére, és többé

járni sem lesz képes. A láda, amibe zárták, valami rettenetesen hánykolódott a macskaköveken zötyögő szekéren, ami még csak fokozta a nyomorúságát. Úgy érezte, mintha valaki egy nagy bottal jól összeverte volna. A fájdalom, amit a láda aljához és oldalaihoz verődés okozott neki, miközben megbilincselte kezeivel és lábaival képtelen volt kitámasztani magát, már könnyeket csalt a szemébe.

Ha nem engedik ki innen hamarosan, biztosan meg fog örülni.

Mintha csak az imái találtak volna meghallgatásra, a szekér egyszerre csak lelassított, majd megállt. Ann áldott megkönnyebbüléssel roskadt le ládabörtönében.

Hallotta, ahogy valaki motoz a zárral, aztán felnyílt a láda teteje, és a beáramlott rajta a hűvös éjszakai levegő. Ann hálásan, nagy kortyokban szívta tüdejébe, mint valami becses parfüm illatát.

A láda előlapja a szekérderekba hullott, és Alessandra nővér kukkantott be a nyíláson. Ann körülnézett, de senki mást nem látott a közelében. A szekér egy keskeny síkatorban állt, ami szinte teljesen kihaltak látszott. Egy öregasszony haladt el mellettük, de egy pillantásra sem méltatta őket.

Ann a homlokát ráncolta.

- Alessandra, mi történt?

Alessandra imára kulcsolta a kezeit.

- Kérlek, Prelátus, szeretnék visszatérni a Fénybe!

Ann csak pislogott.

- Hol vagyunk?

- A városban, ahová a Császár igyekezett. Úgy hívják, Szépmező. Rávettem a kocsist, hadd hajthassam én a szekeret.

- Rávetted? Hogyan?

- Egy bunkóval.

Ann felhúzta a szemöldökét.

- Értem.

- Aztán, tudod, én olyan rosszul tájékozodom, hogy valahogy leszakadtunk a sereg többi részétől, és most azt hiszem, teljesen el is tévedtünk.

- Micsoda balszerencsénk van.

- Szerintem ezek után csak két választás áll előtttem: megkeressük Jagang valamelyik egységét és feladom magunkat, vagy visszatérek a Fénybe.

- Alessandra, ezt komolyan gondolod?

A Nővér úgy nézett ki, mint aki rögtön elsírja magát. Az előbbi tréfás hangnak nyoma sem maradt.

- Kérlek, Prelátus, segíts rajtam!

- Alessandra, ehhez nincs szükséged rám! A Fényhez a te szíveden át vezet az út.

Alessandra Nővér letérdelt a szekér mögött. Ann, még mindig a dobozban, megbilincselte kezekkel és lábakkal, figyelte.

- Könyörgök, édes Teremtőm... - kezdte Alessandra.

Ann hallgatta, ahogy a Nővér kiönti a szívét. Az ima végén Alessandra megcsókolta a gyűrűsujját. Ann visszafojtott lélegzettel várta, hogy mindjárt villám csap le az égből és halálra sújtja Alessandrát, amiért elárulta az alvilág Őrzőjét.

Semmi sem történt. Alessandra Annra mosolygott.

- Prelátus, érzem! Érzem, hogy...

Alessandra szava elfűlt. Szemei kidülledtek.

Ann feléje hajolt.

- Alessandra! Jagang az? Jagang behatolt az elmédbe?

Alessandra rábólintott, ahogy a kínjaitól képes volt rá.

- Esküdj hűséget Richardnak! A szívedből esküdj! Ez az egyetlen dolog, ami távolt tarthatja az Álomjárót a fejedből.

Alessandra a fájdalom görcsei között fetrengett a földön, közben szavakat motyogott maga elé, de olyan halkán, hogy Ann nem értette. Aztán hirtelen elernyed a teste, és hangosan zihált a megkönnyebbüléstől. Kisvártatva felült, és benézett a szekérbe.

- Sikerült, Prelátus! Sikerült! - Fejét két keze közé fogta. - Jagang eltűnt az agyamból! Ó, áldott legyen a Teremtő! Áldott legyen a Teremtő!

- Mi lenne, ha előbb leszednéd rólam ezeket a holmikat, és csak azután kezdenél imádkozni?

Alessandra Nővér azonnal a Prelátushoz ugrott. Ann hamarosan megszabadult a béklyóktól, és azonnal meg is gyógyította magát. Időtlennek tűnő idők óta most először újra érezte magában a Tehetségét.

Együtt eloldozták a lovakat és a szekérben talált lószerszámmal felnyergelték őket. Ann évek óta nem érzett ekkora örömet. Mindketten minél előbb minél messzebbre szerettek volna kerülni a Birodalmi Rend seregétől.

Ahogy északi irányba átvágtak a városon, egy térre értek, ami tele volt gyertyát vivő emberek ezreivel. Ann

lehajolt a lováról egy fiatal nőhöz, és megkérdezte tőle, mi történik.

- Gyertyás virrasztást tartunk a békéért.

Ann értetlenül bámult rá.

- Mit?

- Gyertyás virrasztást a békéért. Azért gyűltünk össze, hogy megmutassuk a városba érkezett katonáknak, hogy helytelen úton járnak, hogy a népünk ragaszkodik a békéhez.

Ann dühösen nézett rá.

- A helyetekben inkább egy jó búvóhelyet keresnék, mert ezek a katonák nem hisznek a békében.

A fiatalasszony fájdalmas mártírmosollyal válaszolt.

- Amikor meglátják, mennyien gyűltünk itt össze a béke ügyéért, rá fognak jönni, túl nagy erőt képviselünk ahhoz, semhogy haraggal és gyűlölettel le tudnának győzni bennünket.

A fiatalasszony továbbment a tér közepe felé, Ann pedig megrángatta Alessandra ruhaujját.

- Tűnjünk el innen! Ez a hely hamarosan mészárszékké fog változni.

- De Prelátus! Ezek az emberek életveszélyben vannak! Te is tudod, mit fognak művelni velük a Rend katonái! És az asszonyok... tudod, mit tesznek majd az asszonyokkal! És levágnak minden férfit, aki megpróbál ellenállni!

Ann bólintott.

- Én is azt hiszem. De mi ketten semmit sem tehetünk ellene. Meg fogják kapni a békéjüket. A halottak békében nyugszanak. Az életben maradókra is béke vár majd. A rabszolgaság békéje.

Épp időben jutottak ki a térről. Amikor a katonák megérkeztek, a helyzet még annál is rosszabbá vált, mint ahogy Ann elképzelte. A csapdába esett tömegből előbb a félelem, aztán a rettenet, végül a fájdalom sikolyokká erősödő kiáltásai törtek fel. A férfiak és a gyermekek sikoltozása viszonylag hamar véget ért. Az asszonyok és a nagyobb lányok sikoltozása csak ekkor kezdődött el igazán.

Mikor végre kiértek a városból, Ann megkérdezte:

- Mondtam neked, hogy el kell pusztítanunk a Fény Nővéreit, akik nem akartak megszökni. Megtetted, amit kértem, mielőtt elszöktél velem, Nővérem?

Alessandra nővér nem mert Annra nézni.

- Nem, Prelátus.

- Alessandra, tudtad, hogy meg kell tennünk!

- Vissza akartam térni a Teremtő Fényébe. Nem semmisíthettem meg az életeket, amelyeket Ő teremtett!

- És így sokkal többen fognak meghalni, mert nem pusztítottad el azt a néhány életet. Ilyet inkább a Sötétség Nővére akarhat. Hogy bízhatnék meg benne, hogy igaz a megtérésed?

- Mert nem öltem meg a Nővéreket. Ha még a Sötétséghez tartoznék, megtettem volna. Igazat mondok.

Csodálatos lenne, ha Alessandra Nővér csakugyan megtért volna újra a Fényhez. Ilyen még sohasem történt meg ezelőtt. A Nővér felbecsülhetetlen információforrás lehetne.

- Vagy éppen hazudsz, és még mindig hű vagy az Őrzőnek tett esküdhöz.

- Prelátus, segítettem neked megszökni. Miért nem hiszel nekem?

Ann végigmérte a Nővért, miközben a Vadvidék felé, az ismeretlen felé lovagoltak.

- A hazugságok után, amiket tőled hallottam, soha nem fogok tudni feltétel nélkül hinni neked, vagy megbízni benned. Ez a hazugság átka, Nővér. Ha egyszer fejedre teszed a hazugok koronáját, leveheted ugyan onnan, de a helyén mindörökre folt marad.

Richard a háta mögül hallatszóló lódobogásra hátra nézett. Aztán Kahlánra pillantott, aki az átalakított kocsiban feküdt, és aludt vagy eszméletlen volt. Most már legalább valamennyire fel lehetett ismerni a vonásait.

Richard a kocsi mellett gyalogolt, és ahogy a lovas közeledett, ismét visszaneézett rá. Láta, hogy a közeledő vörös ruhát visel. Cara érkezett meg. A kocsi mellé léptetett, és leszállt a lováról. Az állatot kantárszáron vezetve, bicegve gyalogolni kezdett Richard mellett.

- Soká tartott, amíg visszaértem, Rahl Nagyúr. Most hová igyekszel?

- Haza.

- Haza?

- Úgy van, haza.

Cara felnézett Richardra.

- És hová haza?

- Szarvasföldre. Talán fel a nyugati hegyekbe. Van ott néhány szép hely, ahová úgyis el akartam vinni Kahlant.

Úgy tűnt, Cara ebben megnyugodott, és egy ideig szótlanul vezette a lovát Richard mellett.

- És mi lesz a többiekkel, Rahl Nagyúr? D'Harával. A Középfölddel. A népekkel?

- Mi lenne?

- Ők mind várnak rád.

- Nincs szükségük rám. Feladom.

- Rahl Nagyúr, hogy mondhatasz ilyet?

- Mostanra megsértettem már a varázslók összes szabályát. Mostanra...
Abbahagyta. Nem volt fontos. Már nem.

- Hova lett Du Chaillu? - kérdezte Cara.

- Hazaküldtem a népéhez. A küldetése befejeződött. - Richard oldalpillantást vetett Carára. - Megszülte a gyermekét. Egy gyönyörű kislányt. Carának nevezte el rólad.

Cara arca felragyogott.

- Akkor örülök, hogy nem egy kis csúfság. Némelyik baba nagyon csúf ám, tudod?

- Hát ez gyönyörű.

- Hasonlít rád, Rahl Nagyúr?

Richard Carára vicsorgott.

- Nem!

Cara bekukkantott a kocsiba.

- Mi történt az Inkvizitor Anyával?

- Kis híján hagytam, hogy megöljék.

Cara erre nem szólt semmit.

- Hallottam, hogy elfogtak. Minden rendben van? - Most Richardon volt a kérdés sora.

Cara hátravetette farkocsát a vállá fölé.

- Bolondok voltak. Nálam hagyták az Agielemet. Mikor helyrehoztad a mágiát, tettem róla, hogy a pillanatot is elátkozzák, amikor az apjuk az anyjukkal találkozott.

Richard elmosolyodott. Ez az a Cara volt, akit jól ismert.

- Azután megöltem őket - tette hozzá a Mord-Sith.

Felmutatta a fekete palack letörött nyakát, amiben még mindig benne volt az arannyal font dugó.

- Rahl Nagyúr, kudarcot vallottam. Nem hoztam el a kardodat. De... de legalább sikerült a Varázslók Tornyából elhozott palackot szétörtnöm a karddal. - Cara megállt, kék szemeiből könny buggyant elő. - Rahl Nagyúr, annyira sajnálom! Nem teljesítettem, amit rám bízta. Mindent megpróbáltam, esküszöm, mégsem sikerült.

Most Richard is megállt. Átölelte Carát.

- Nem vallottál kudarcot, Cara. Azért sikerült helyreállítanom a mágiát, mert te eltörted azt az üveget a karddal.

- Tényleg?

Richard merően Cara szemébe nézve bólintott.

- Tényleg. Jól csináltad, Cara. Büszke vagyok rád!

Újra elindultak.

- Rahl Nagyúr, milyen messze van az az otthon?

Richard egy pár percig elgondolkodott.

- Azt hiszem, nekem Kahlan az egész családom, ezért az otthonunk ott van, ahol éppen vagyunk. Amikor Kahlan velem van, otthon vagyok.

Cara, vége van az egésznek. Te is hazamehetsz. Feloldalak a szolgálatod alól.

Cara megállt, Richard ment tovább.

- De nekem nincs családom. Mind meghaltak.

Richard visszanézett az út közepén álló Carára, aki olyan magányosnak látszott, amelyet Richard még sohasem látott. Visszament hozzá, átkarolta vállát, és megindult vele a kocsi felé.

- Mi vagyunk a te családod, Cara. Kahlan és én. Szeretünk téged. Úgy, hogy azt hiszem, neked is haza kellene jönnöd velünk.

Ez már megfelelt Carának.

- Vannak ott a te hazádban olyan emberek, akiket esetleg meg kell ölni?

Richard elmosolyodott.

- Azt hiszem, nincsenek.

- Akkor miért akarunk odamenni?

Hogy Richard továbbra is csak mosolygott, Cara így folytatta:

- Azt gondoltam, uralkodni akarsz az egész világ felett. Azt vártam, hogy zsarnok lesz belőled. Én azt mondom, meg is kellene tenned. Az Inkvizitor Anya is egyetértene velem. Ez már kettő egy ellen. Mi győztünk.

- A világ nem akar engem. Szavaztak róla, és leszavaztak.

- Szavazás! Hát ez a te bajod!

- Még egyszer nem megyek bele ilyenbe.

Cara egy ideig szótlánul bicegett Richard mellett, aztán azt mondta:

- Tudod, úgyis megtalálnak majd. A d'haraiak kötődnek hozzád. Te vagy a Rahl Nagyúr. Mindenki meg fog találni.

- Talán. Talán nem.

- Richard? - hallatszott most egy gyenge hang.

Richard megállította a kocsit, és az oldalához lépett. Kahlan magához tért. Richard megfogta a kezét.

- Kivel beszéltél? - kérdezte Kahlan.

Cara hajolt oda.

- Csak én vagyok az. Éppen most értem vissza. Látod, micsoda bajba keveredsz mindjárt, ha egy percig nem figyelek rád!

Kahlan halványan elmosolyodott. Elengedte Richard kezét, és megfogta Caráét.

- Örülök, hogy hazatértél - suttozta.

- Rahl Nagyúr azt mondja, én mentettem meg a mágiát. El tudod ezt képzelni? Vajon mi üthetett belém? Itt volt a lehetőségem, hogy végleg megszabaduljak a mágiától, én meg ehelyett megmentettem!

Kahlan megint mosolygott egy kicsit.

- Hogy érzed magad? - kérdezte tőle Richard.

- Rémesen.

- Nem is nézel ki olyan szörnyen - jegyezte meg Cara. - Én sokkal rosszabb állapotban voltam.

Richard gyengéden megsimogatta Kahlan kezét.

- Hamarosan jobban leszel. Megígérem. És tudod, hogy a varázslók mindig megtartják az ígéreteiket.

- Hideg van - mondta Kahlan. A fogai összeverődtek.

Richard észrevette a takarót, amit Dalton Campbell tett a kocsiba, és közelebb húzta.

Az Igazság Kardja hullott ki belőle. Richard csak állt, és nézte.

- Azt hiszem, a kard is hazajött - jegyezte meg Cara.

- Szerintem is. *Folytatása következik!*